

08-000

Semana 28 feb. 1953.

CRIMEN

Un Amo "Terrible"

Los jueces del juzgado permanente del norte ya no saben qué hacer, en los últimos días con el creciente número de denuncias por robo con una nueva característica: las sirvientas eran halladas en estado de inconsciencia, en tanto que, junto con valiosos objetos de las residencias, desaparecía también una sirvienta recientemente contratada. Por fin los detectives entraron en la investigación y el resultado fue sorpresivo: los robos se cometían todos por el mismo sistema y los autores pertenecían todos a una misma banda.

Amor y Dinero. — La investigación reveló que un antiguo empleado, Juan Evangelista Ovalle, tenía montada una organización para el crimen y el amor. Ovalle, según lo relataron algunas sirvientas cómplices suyas, seducía a las muchachas, luego las instruía en el arte de dormir a sus compañeras de trabajo con "seconal" y las "colocaba" generalmente en residencias lujosas. La cómplice esperaba el momento en que los dueños de la casa estaban ausentes y procedía. Lo demás era realmente fácil.

Cuando los detectives se presentaron de improviso a la casa de vecindad donde Ovalle tenía su cuartel general, encontraron objetos de 4 robos. Las muchachas capturadas, generalmente jóvenes campesinas, confesaron todo. Los miembros de la banda, después de cada "golpe", se reunían a celebrar. El rey de la fiesta era, desde luego, Ovalle, una especie de amo de serrallo que en esas fiestas era generoso, apasionado y "terrible", según dijo una de las chicas.

VISITANTES

Africa y América

Una expedición, financiada por la Compañía Cinematográfica Sueca "Nordisk Tonefilm" y por algunas instituciones científicas de Suecia, saldrá de Bogotá en pocos días con destino a la región del Caquetá y Putumayo. Los objetivos de esta expedición han despertado entusiasmo en Suecia y ya que el jefe señor Blomberg está conectado con la radio y prensa suecas, los interesados en esta expedición irán recibiendo reportajes periódicamente, de este interesante viaje por tierras colombianas.

Los compañeros de viaje de Blomberg son los señores Torrey Anderberg, muy conocido en Suecia como director cinematográfico, y Walter Boberg, que es un fotógrafo excepcional y quien recientemente acaba de terminar una expedición cinematográfica al Africa que tuvo gran éxito.

Antes de llegar a Bogotá la expedición se detuvo un corto tiempo en Panamá ensayando allí sus cámaras fotográficas y equipo de grabación de sonido.

El interés que existe en Suecia respecto a Suramérica en general y la república de Colombia especialmente, es muy grande. En los últimos años ha habido un contacto más cercano y un intercambio más intenso tanto en el campo cultural como el comercial entre estos dos países. En Suecia existe un gran afán por conocer a Colombia y los artículos y libros publicados sobre este país son leídos allá con mucho interés.

CAICEDO-SEMANA

ROLF BLOMBERG
Ojos y oídos en el Putumayo.

No es la primera vez que Rolf Blomberg se encuentra en tierras suramericanas ya que anteriormente ha visitado varios países de este continente y vivido en ellos por largos períodos de tiempo. Los libros, artículos, películas documentales y conferencias, producto de sus viajes en Suramérica, han sido siempre bien recibidos en Europa. Por su labor en el Ecuador fue condecorado en 1951, con la medalla "Al Mérito", por el doctor Galo Plaza Lasso, presidente del Ecuador en ese entonces.

La más reciente obra de Blomberg es un libro editado por él, instructivo y bellamente ilustrado, publicado en el idioma inglés, titulado "Ecuador — Mosaico Andino", que es una reseña de la historia, geografía y cultura de este país vecino. Es el deseo de Blomberg publicar un libro similar sobre Colombia y también hacer varias películas documentales, no solamente de las regiones selváticas y primitivas, sino de otros lugares y ambientes de este país. Estas películas documentales con texto en español, serán exhibidas en Colombia en un futuro próximo.

Además de la cinematografía de su nuevo campo de explotación, Blomberg hará, como lo ha hecho en otros países, investigaciones y colecciones zoológicas y etnológicas.

ANTIOQUIA

Desastre y Alza

Desde las 11 y 15 de la noche del lunes 15 hasta las 6 y 30 de la mañana del 16 laboraron incansablemente los bomberos de Medellín para dominar el fuego que destruyó un sector comercial muy importante de la ciudad: Junín con Avenida Primero de Mayo. En la lucha se emplearon 48 máquinas y debido a la escasez de agua ocasionada por el verano, las mangueras tuvieron que llevarse hasta la quebrada de Santa Elena, situada al pie del sitio del siniestro. Las pérdidas han sido calculadas en millón y medio de pesos.

Del cuerpo de bomberos, 6 unidades resultaron con heridas de alguna consideración: José Domingo Cuartas, Octavio Roa, Antonio Valenzuela, Jorge González, Elías Montoya y Manuel Ortiz. El incendio fue calificado como el más grave desastre sufrido por la ciudad en muchos años. Una consecuencia inmediata: la violenta polémica sobre la escasez de agua. Una segunda

MEDARDO

INCENDIO EN MEDELLIN
"Después de la quema..."

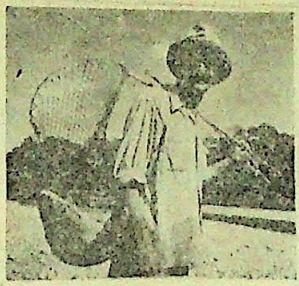
CALI. MARTES 9 DE MARZO DE 1954

Sapos Gigantes y Anacondas de 8 Metros en Selvas Amazónicas

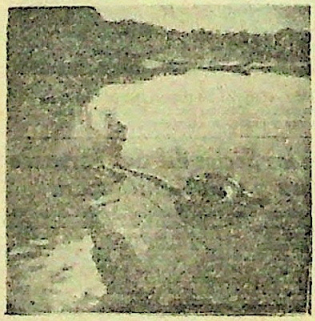
Expedición sueca, acompañada de un colombiano, logró captura de valiosos ejemplares, filmando interesante película documental que en breve se exhibirá en todo el país.

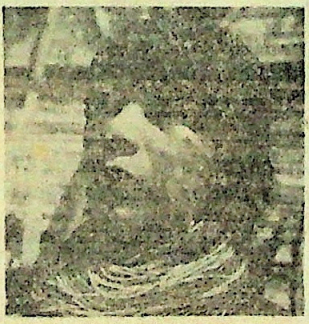
Pareja de indios cofanes y el técnico de sonido Hula Bulin, de la película "Anaconda".

En el río San Miguel, Jorge Santamente, inspector de caza y pesca, regresa de pescar sábalos.

Uno de los ejemplares de la serpiente Anaconda, atrapada para la película de su nombre.

Mercedes, la hija del cacique Elías, de la tribu de los cofanes, que colaboraron en la película.

Nuestro compatriota Jorge Santamente, a cuya colaboración debemos la presente información.

Trío principal de la orquesta de los indios cofanes que habitan la región del río San Miguel.

Frds.

Expedición Sueca Viajará a la Selva del Amazonas

Filmarán película en colores del país. Un científico y dos fotógrafos la integran. Durará tres meses.

Ahora más que en ningún otro tiempo, Europa siente un gran interés por América y especialmente por América del Sur. La juventud sueña con explorar las selvas y los llanos. Los científicos piensan que todavía hay muchos descubrimientos por hacer y en general, el misterio que alrededor de nuestra tierra se ha divulgado por todas partes con algunos libros y con algunas expediciones constituye suficiente imán para atraer.

Los que pueden, hacen el viaje. Los que no, esperan leer libros y ver películas. Y sobre las selvas colombianas, por el Caquetá, el Putumayo y el Amazonas, las máquinas filmadoras y las cámaras fotográficas, encontrarán escenas de emoción, harán descubrimientos zoológicos y etnológicos, y la

(Pasa a la página veintitrés.)

Expedición Sueca Viajará a la Selva del Amazonas

(Viene de la página primera)

pluma de un escritor dará vida, explicación, razón de ser al magnífico escenario.

La semana que entra, tres intrépidos exploradores suecos tomarán en Techo el avión para Pasto y de allí seguirán, ríos abajo...

Hablan los exploradores.

Una rueda de prensa organizada por el ministro de Suecia en nuestro país, y la señora de Eng, dio a los periodistas de Bogotá la oportunidad de hacer preguntas a los expedicionarios. Sólo habló uno, el jefe, porque sus dos compañeros, el fotógrafo y el peliculero, sólo saben de español los nombres de los bailes calientes: mambo, rumba, guaracha, zampa, perro... a los cuales se aficionaron a su paso por Panamá.

—Los preparativos?

—Ante todo mucha película, cámaras de fotografía y filmadoras por duplicado ..., no hay que desechar la idea de que alguna se la puede pasar una fiera y hombre precavido vale por dos..., redes, tanques para colecciona animales. Algunas provisiones, mantas... to do lo que podemos necesitar. En Buenaventura nos espera, aparte de lo que ya tenemos aquí y de algunas cosas que compraremos en esos días, una tonelada de equipaje.

El jefe, con muy buen idioma español, parece uno de los nuestros. Ni cabellos rubios, ni ojos azules, ni estatura superalta. Se llama Rolf Blomberg, es escritor, periodista, sabe zoología y etnografía, es experto en la conservación de piezas de museo...

—Siempre me gusto mucho todo eso. Yo poco a poco aprendí. En el año 34 vine a las Islas Galápagos y me estuve 8 meses. Regresé a Suecia y volví a Suramérica, esta vez al Ecuador, donde viví unos años. Regresé de nuevo y fui a Asia y Australia, para quedarme mucho tiempo. Luego fui a Indonesia. Allí me cogió la guerra. Volví un año a Australia... y ahora de nuevo estoy por aquí.

—Cuantas personas necesita la expedición que van a emprender?

—Depende de las necesidades que encontremos. La cosa por el río es fácil, pues en las canoas se baja todo muy cómodamente. Pero lo trabajoso está cuando tengamos que viajar a pie. Entonces, yo creo que como mínimo, entre guías, intérpretes y cargadores, iran veinte personas.

Manifiesta en seguida Blomberg, que ellos no harán una cosa estilo Hollywood. Nada de "toilettes" especiales, ni de trajes farfanescos.

—Viajaremos como simples mortales. Y así, filmaremos la película. Aunque tenemos la idea de una especie de argumento, no vamos de actores. Los actores serán la selva y todos sus habitantes: indígenas, animales y plantas.

Algunos "encargulfos".

En tanto que Blomberg habla, sus compañeros, Walter Roberg, el fotógrafo, —"estoy pasando una rara luna de miel, pues me casé hace apenas tres meses y mi esposa está en Suecia"— muy rubio, con espesa melena ondeada, altísimo, delgado, de ojos muy azules, se sienta un rato, se pone de pie luego, vuelve a sentarse y escucha atentamente como si quisiera adivinar lo que se había por

la expresión de los interlocutores. El otro, experto en películas, Torg. nio Anderberg, sintoniza el radio y comodamente arrellenado en una butaca, sigue el compás de un ritmo tropical, —"le gusta el baile y tien el "hobby de aprender cuan to se le presenta. Seguramente va a traer la moda de alguna danza indígena". También es rubio, aunque más quemado que el fotógrafo y de los ojos puede decirse que son azul de media noche. ...

—La iniciativa fue esta vez de la compañía de películas sueca Nordisk Tonefilm. Su encargo es de una película de largo metraje, que incluirá la expedición desde su salida el 15 de enero de Estokolmo. Igualmente la nuestra estada de tres semanas en Panamá, para probar aparatos, luz, sonido, clima tropical, con el objeto de que todo trabaje bien. Y después, todo lo que vendrá.

—Tiene además un objetivo científico?

—Sí. Ya en mis viajes anteriores he hecho un libro cada vez, con especialidad de zoología y etnología. Tengo uno, ilustrado con mis fotografías, sobre la fauna de Suramérica, donde hay algo de Colombia. Encontré, hace tres años, cerca a Pasto, el sapo más grande que se conoce. Un verdadero gigante.

Y agrega el científico:

—Nuestro viaje está financiado por la Compañía de películas y además, por varios museos. Por esto es semioficial. Tenemos varios encargulfos; entre ellos una buena culebra... viva. Debe tener siquiera unos cuatro metros...

Ni gota de miedo.

—Interesan en Suecia estas cosas?

—Muchísimo. Ahora con la facilidad de los aviones, la gente quiere viajar, conocer, tener mayores relaciones con ustedes, no solo comerciales, sino especialmente culturales y de amistad. Le diré una cosa: a mi vuelta del Ecuador, pronuncie en el colseo de Estokolmo mas de 50 conferencias sobre estas tierras, ilustradas con películas y proyecciones. Todas las noches se llenaba la inmensa sala.

—No tienen miedo...?

—No. Yo por mi parte tengo algunas experiencias. En el Ecuador nos metimos a la selva los blancos y nueve indios. Queríamos llegar donde los indios Aucas son por el estilo de los Motilones. Llegaramos al terreno con regalos y comidas. Pero nada: se nos vinieron encima con lanzas, y tuvimos que retroceder con dos heridos a cuestas.

—Y sus amigos?

—No es la primera vez que salen. Antes hicieron una película en el Africa.

Blomberg agrega que se demoraran unos tres o cuatro meses. Y según lo que encuentren harán uno o medios documentales, hasta de la película larga, que sera en colores. Después los traerán a Bogotá y otras ciudades del país, para hacer pequeños noticieros de cada una. Saldrán también por las regiones menos pobladas, pero que tengan interés. Todo con el objeto de dar a los suecos y en general a los europeos una visión de Colombia lo mas fiel que sea posible. No solo en el cine, sino en un libro que será escrito, con muchas fotos, y en el que se contemplaran aspectos de su prehistoria, la geografía y la cultura en general. El libro y las películas serán traducidas a varios idiomas y nosotros tendremos la oportunidad de ver a Colombia a través de nuestros amigos de Suecia.

El Espectador
Edición de la Tarde

Científicos ante el Mapa de Colombia

Los miembros de la Expedición Amazónica Sueca, quienes acaban de llegar a Bogotá, estudian el mapa en relieve de Colombia que hay en el Parque Nacional. De derecha a izquierda, aparecen los señores Rolf Blomberg, Torsny Anderberg y Walter Roberg.

08-0004

Bronx Zoo Strangers--and How They Got That Way

New York Journal-American
★★★★ Wed., Dec. 26, 1951 21

In this corner, the great Whatzit—one of the only three in captivity! This giant toad, just about the size shown in the photo, is one of the holiday attractions at that great public institution, the New York Zoological Society's Bronx Zoo.

This toad's a creature so rare and so new to zoological circles that the scientists haven't thought up a word for it. This week they're going to give this Colombian monster a name. When stretched out, it's nearly two feet long, and weighs a little over two pounds.

The toads feed on large insects and small reptiles. Their only protection against attack by animals are two poison sacs behind the ears.

Collector-photographer Rolf Blomberg brought the Bronx specimens out of the jungles. He's believed to be the only white man to penetrate the jungles where the toads live.

subway outing in the Bronx—and during the holiday season, the Zoo's an even better attraction to keep the kids happy and reasonably quiet, for a day.

The only three living giant toads in captivity are in the Bronx Zoo. They were found by Indians in a remote jungle of Colombia—the natives say they're even larger in the wilds.

BLOMBERG FANN OKÄND JÄTTEPADDA

Tre exemplar av Sydamerikas största padda, en hittills oupptäckt jätteart, hoppar omkring i badrummet på Rolf Blombergs hotell, skriver han i en artikel från Colombia. En städerska som kom in där av misstag retirerade illa kvickt. I samlingarna ingår också en levande boaorm på 2,5 m. Detta är jämte en kilometer film plus rid- och skavsår de mest påtagliga resultaten av en fånget-expedition till sydvästra Colombias urskogsregioner. Julen firar Rolf Blomberg hos en indianstam.

Se sista sidan, spalt två

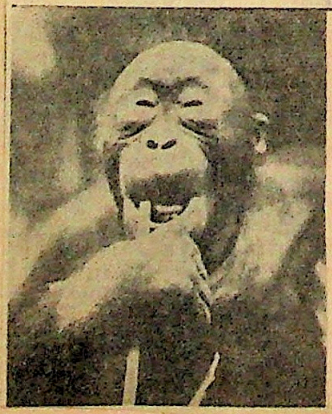

Till vänster leker regissör Torgny Anderberg med expeditionens två meter långa boaorm, medan den infångade jättepaddan, Bufo Blombergi, på bilden till höger, bekantar sig med artikelförfattarens mascot.

08-0006

SVENSKA DAGBLADET *Onsdagen den 16 december 1953*

MED PENNA OCH PENSEL

Varifrån vi fått vår ovana att bita på blyertspennor avslöjar den här orangutangbabyn från Borneo. Den har knäppts av Rolf Blomberg, som i den nu utkomna niondo årgången av Fotografisk årsbok berättar spännande om huvudjägare och jättegrodor framför kameran. Den andra bilden härovan heter "Privat ägo" och det är Gösta Nordin, som påpassligt tagit beundraren av penselföringen på utställningsstaylin.

Som vanligt innehåller årsboken ej blott en mängd utmärkta bilder (ett

och synvittnen påstår sig ha sett exemplar på 360 mm längd — men det är vackert så, tycker Rolf Blomberg, liksom professor Nybelin, som inte är bortskämd med så stora grodor han heller.

Örebro-Kuriren 11/1 54

ROLF BLOMBERG

sände häromdagen hem till Sverige tre colombianska jättegrodor, som är de första i Sverige och antagligen också i Europa. De har nu fått en fristad i akvariet i Göteborg, där professor O. Nybelin placerade dem i 25—30-gradigt vatten, där de snabbt kryade på sig efter resans strapatser, som föregått i en hattaskliknande låda med en våt trasa på botten. Blomberg har för resten också fått ge sitt namn åt grodorna, eftersom det är han som upptäckt dem. Bufo Blombergi Funkhouser, Colombia, har de döpta till.

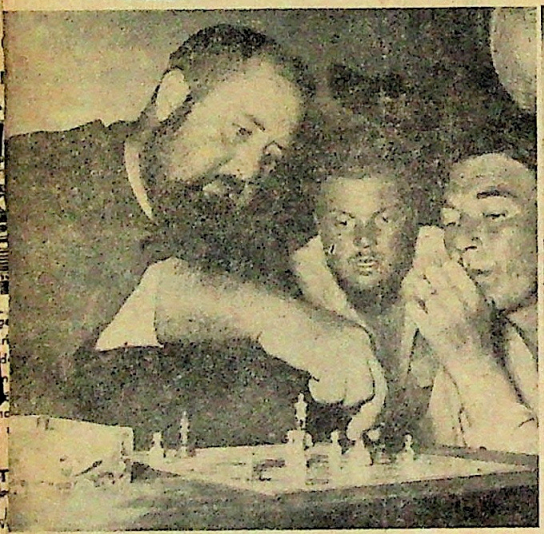
Befolkningen i Colombia påstår sig ha sett grodor på över 11 kg, men det tror Rolf Blomberg inte mycket på. De största han hittat har mätt så där en 240 mm.

08-0006

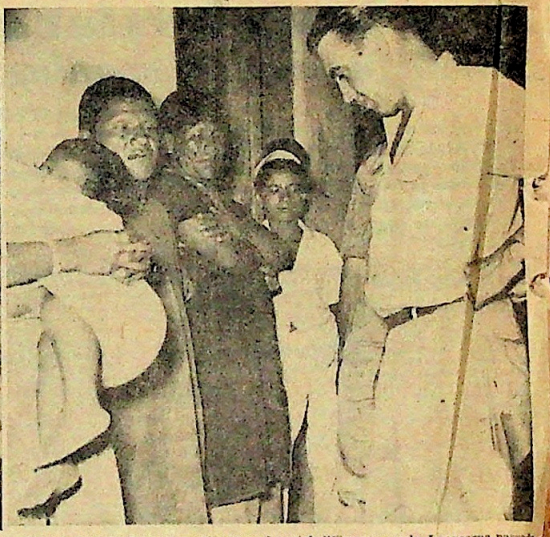
08-0008

Aftonbladet 27/12 53

Rolf Blomberg firar jul i djungeln

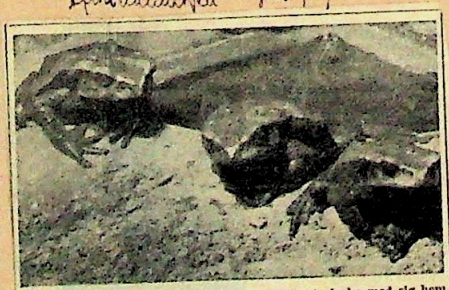
PADRE MIGUEL vann schackmatchen mot regissör Torgny Anderberg. Besvikna åskådare är skäggprydda ljudtekniker Olle Bohlin och expeditionens fotograf Kurt Wahlgren.

ROLF BLOMBERG själv nöjde sig med protokollförarens syssla. I pauserna passade han på att bekanta sig lite närmare med indianer som kom från missionärsstatior

08-0009

Aftontidningen 4 jan 1954

ROLF BLOMBERG bukar som bekant plocka med sig hem lite av varje när han är nie på sina forskningsresor. Förra gången hade han bl. a. med sig de här tre näpna paddorna som enligt sakkunnaspen lär vara ytterst sällsynta. Djuren kan nu beskådas i Göteborgs sjöfartsmuseum som fått dem som gåva av hr Blomberg.

08-0010

Kvälls-Posten måndag 3/1 54

Varmbad gjorde paddor pigga

GÖTEBORG, söndag. (TT.) **Akvariet i Göteborg kan nu stäta med en ny sevärdhet, tre colombianska jättepaddor, tillhörande en art, som är den största i Amerika. De kom med flyg från Colombia över New York och Köpenhamn till Torslanda.**

Professor O. Nybelin var själv och tog emot dem, och sedan de fått ett bad i 25—30-gradigt vatten piggnade de till sig. De är en gåva av forskningaresande Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm. Paddorna har fått sitt vetenskapliga namn efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem. De tre exemplaren är de första i Sverige, troligen i Europa. Efter forskningsresande meddelade Funkhouser, att paddan tillhör en art, som är den största i nya världen. Blomberg har fångat en padda på 240 mm längd och befolkningen på platsen var övertygad om att träffa på exemplar av 300 mm längd.

08-0005

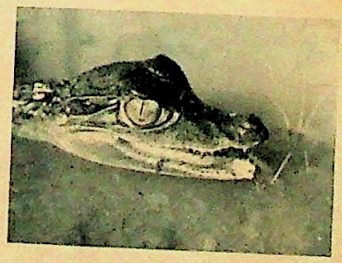

Anacondan eller el güia är Amazonas frukтade jätteorm som kan nå en längd av 8 ½ meter. Den är ett utpräglat vattendjur och lämnar bara det våta elementet för att sola sej eller smälta maten. Expeditionen lyckades fånga en anaconda levande. Den var »bara» fyra meter lång och fick följa med hem till Sverige, där den nu finns till påseende i Göteborgs Akvarium.

08-0006

Amazonas vatten räknar 1.500—2.000 olika fiskarter! Här är en egendomlig kattfiskart, »bagre cuckero» eller skedkattfisken.

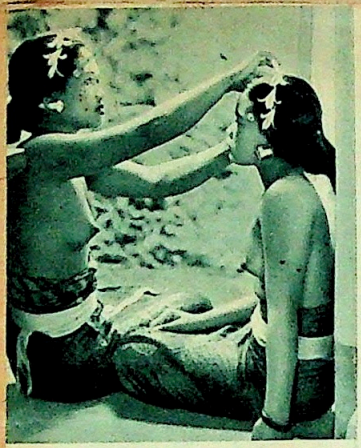
Alligatorer och krokodiler är ett svårt plågoris. Men den här alligatorbabyn är ännu bara en skräck för grodor och fisk.

»El perro» eller »dientudo» är en annan rovfisk med ruskigt tandgarnityr. Den är glupsk och aggressiv, en skräck för andra fiskar, men ofarlig för människor.

Expeditionens maskot, lilla näsbjörnen Jenny nosar på en väldig darrål. Blomberg fick en så stark elektrisk stöt av monstret att hela hans muskulatur med paraplyverade ben

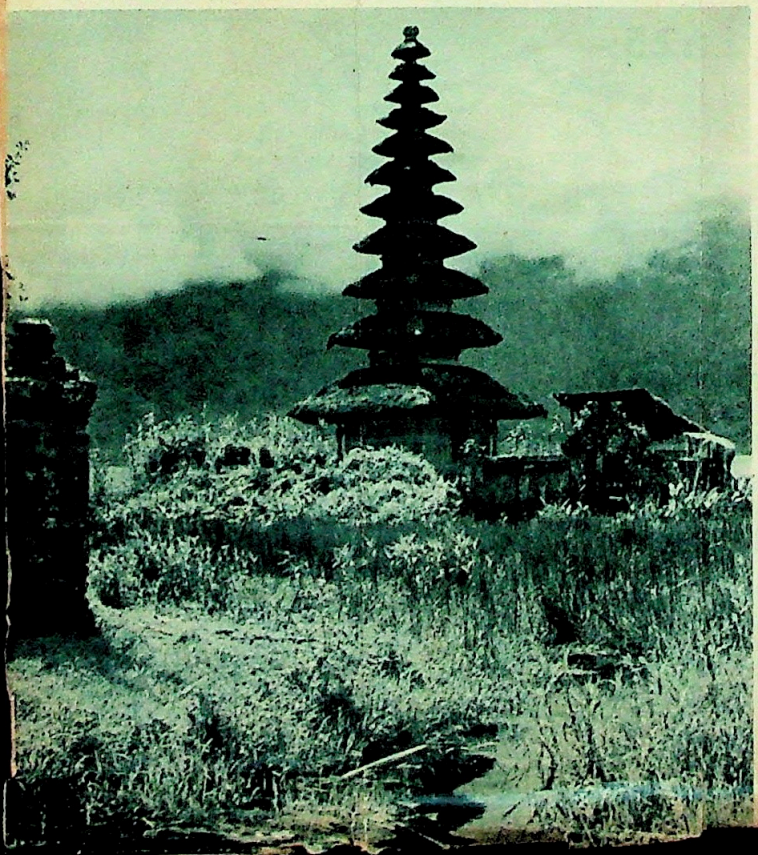

Unga balinesiskor smyckar varandra med blommor.

Den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning.

Ett av Baliz lusende tempel.

Kommunalarbetaren, Stkhm 11:9 1953

SYDVART

Vi längtar ut, bort till sällsamheter, förtjusningar. Några reser och upplever det sällsamma, förtjusande, skildrar det sedan i bild och spräckande volymer. Våra söndagsturer ter sej tämligen betydelselösa, de fredliga sömnlandskassorna vi möter tycks alltför fredliga när vi vid en förebrående sen timme lagt reseskildringen på soffbordet men inte alls lagt resplanerna på hyllan. Våra resdrömmar blir vid dörren. Vi ville också vara med.

Rolf Blomberg är en av dem som får och får vara med. Han började samla insekter när han var grabb. Tom en läppa in fördrivade han i samlingen. Intresset utvecklades med åren samtidigt som resluster blev starkare. Han ville fara ner till tropikerna och fånga insekter, öälor och ormar åt museer. Han gjorde det också. Om detta bl.a. berättar han i sin bok »Sydvart» en liten vacker uppslagsbok som nu ingår som extra volym i Tidens bokklubb.

I slutkapitlet konstaterar författaren bokens underliga komposition av självbiografi, reseskildring, populärvetenskap och krigsreportage. Just bokens oenhetliga karaktär gör den charmfull och ger en god bild av Blomberg. Hans poetiska fyllda av insektssamlande, den första resan gick till Galapagos utanför Ecuador. Mötet med människor som inte bara skakat civilisationens gäller utan också brutit sig av det. Fascinationen i Sverige, människan hos den balinesiska furstens musika var Baliz förnämsta kompositör och dans instruktör, den tragiska uppgivelsen av kriget i Stilla Havet.

Ett av de finast skildrade avsnitten är besöket på Komodo-draken, dit författaren fördes av sin intresse att se och filma den största och äldsta av nu levande ödlor, jättevaranen, en bestie som kan nå en längd av 4—5 m.

Vad som i hög grad bidrar till att öka bokens värde är de utmärkt tjusiga bildmaterialet av vilket vi gjort ett litet urval.

ELLIS.

Rolf Blomberg: Sydvart. Tidens Bokklubb. 9: 50.

Blekinge Läns Tidn 27/9 53
08-0013

bekant är Ecuador ... länder kring ekvatorn kända för sin reptiler. Här är just paradiset för en forskningaresande, och det förstår man när Rolf Blomberg alltid håller till i deasa trakter. Han skriver förresten i en av sina böcker att i en bar i Esmeraldas hittade han en gång en pytonorm i taket, fast det hör ju till ovanligheterna. Ute på plantagerna finns det heller inga ormar, om man undantar ett par som håller till i bananstockarna, korallormen, som finns i två versioner, den ena ofarlig och den andra så pass giftig, att man lever en timme efter att den har bitit. Nu har den väldigt små tänder och är väldigt rädd för

08-0012
Dagens Nyheter 13 okt 53

Svensk filmtrupp åter till Amazonas

Inom kort kommer den filmexpedition som Nordisk Tonefilm i våras sände ut till Amazonas under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg, att återupptaga arbetet, som i maj måste avbrytas på grund av regntiden.

Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att deltaga, regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

I Bogotá förenar sig ett antal colombianer med expeditionen, bl. a. en konservator, som tillsammans med Blomberg får ansvaret för det zoologiska materialet, som expeditionen hoppas kunna insamla i rikt mått för våra museer i de mycket djurrika trakter där den drar fram. Även Statens etnografiska museum skall få samlingar från de indianstammar som besöks, främst de intressanta och föga kända cofanesindianerna.

Starten sker i början av november. Expeditionen beräknas ta 5 månader.

Det unika filmmaterial som redan upptagits för den påbörjade långfilmen skall därvid kompletteras med ett tiotusental meter, och vidare kommer ett par kortfilmer att göras.

Kvällsposten Malmö 13/10 53
08-0014

Djungelfilmare till Amazonas

STOCKHOLM, tisdag (KvP). Den filmexpedition från Nordisk Tonefilm som i våras sändes ut till Amazonas under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg och som på grund av regntiden måste avbryta arbetet i maj, kommer inom kort att återvända till Sydamerika.

Redan i lördags reste Blomberg över med flyg och efter honom följer inom kort regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin. I november börjar själva expeditionen som då utökats med ett antal colombianer, bl. a. en konservator som tillsammans med Blomberg får ansvaret för det zoologiska material som man hoppas kunna samla in samtidigt med filmningen. Expeditionen beräknas ta fem månader. Resultatet väntas bli en långfilm och ett par kortfilmer.

08-0015
Svenska Dagbl okt 53

—o—

A SWEDISH FILM EXPEDITION to Amazonas region will start from Bogotá early in November under the leadership of Rolf Blomberg, a well-known explorer and journalist. The expedition, which is sponsored by Nordisk Tonefilm, includes a further three Swedes plus a number of Colombians. In addition to making a feature film and a couple of documentary films, the group will also collect zoological material and ethnographica among Indian tribes to be visited, including the but little known Cofanes Indians.

08-0016

Svenskar hos indianer

GUSTAF BOLINDER: Kakiuastäppens ryttare. Indianerna på Guajira. Gebers.

ROLF BLOMBERG: Guld att hämta. Gebers.

Västernorrl. Allt. Tidningsaktuellt
08-0017
13.10.53

Rolf Blomberg med filmtrupp till Amazonas

STOCKHOLM (TT) Inom kort kommer den filmexpedition, som Nordiska Tonefilm på föråret sände ut till Amazonas under ledning av forskningsresande Rolf Blomberg, att återuppta arbetet, som i maj måste avbrytas på grund av regntiden.

Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att delta, regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

Starten mot södra Colombias amazonområde sker från Bogota en av de första dagarna i november, och hela färden, som företas omväxlande med flyg, bil, kanot, på mulåsnerygg och till fots, beräknas ta 5 månader.

Det unika filmmaterial, som redan upptagits för den påbörjade långfilmen, skall därvid kompletteras med ett tiotusental meter, och vidare kommer ett par kortfilmer att göras.

08-0018
Borlänge Tidning 13/10 53

Fyra svenskar vid Amazonfloden

Inom kort kommer den filmexpedition, som Nordisk tonefilm på föråret sände ut till Amazonas under ledning av forskningsresande Rolf Blomberg, att återuppta arbetet, som i maj måste avbrytas på grund av regntiden. Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att deltaga, regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

Starten mot södra Colombias amazonområde sker från Bogotá en av de första dagarna i november, och hela färden, som företas omväxlande med flyg, bil, kanot, på mulåsnerygg och till fots, beräknas ta 5 månader.

Det unika filmmaterial, som redan upptagits för den påbörjade långfilmen, skall därvid kompletteras med ett tiotusental meter, och vidare kommer ett par kortfilmer att göras.

Rolf Blomberg-expeditionen återupptar arbetet

STOCKHOLM den 12. (TT) Inom kort kommer den filmexpedition som Nordisk Tonefilm på föråret sände ut till Amazonas under ledning av forskningsresande Rolf Blomberg, att återuppta arbetet, som i maj måste avbrytas på grund av regntiden. Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att deltaga, regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

Starten mot södra Colombias amazonområde sker från Bogotá en av de första dagarna i november, och hela färden, som företas omväxlande med flyg, bil, kanot, på

08-0070 Göteborgs Kuriren 16/10 53

Tiotusentals meter djungel i svensk film i Sydamerika

Rolf Blomberg, den svenske forskningsresanden, kommer inom kort att i spetsen för den filmexpedition, som Nordisk Tonefilm i våras sände ut till Amazonas i Sydamerika att återuppta arbetet, som i maj avbröts på grund av regntiden.

Rolf Blomberg reser åter till Amazonas.

Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att deltaga, nämligen regisör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

I Bogotá förenar sig ett antal colombianer med expeditionen, bl. a. en konservator, som tillsammans med Blomberg får ansvaret för det zoologiska materialet, som expeditionen hoppas kunna insamla i rikt mått för våra museer i de mycket djurrika trakter där den drar fram. Även Statens etnografiska museum ska få samlingar från de indianstammar som besöks, främst de intressanta och föga kända cofanesindianerna.

Starten sker i början av november. Expeditionen beräknas ta 5 månader.

Det unika filmmaterial som redan upptagits för den påbörjade långfilmen ska därvid kompletteras med ett tiotusental meter, och vidare kommer ett par kortfilmer att göras.

Nerikes Kuriren 15 okt 1953

★ ROLF BLOMBERG

kommer inom kort att i spetsen för den filmexpedition som Nordisk Tonefilm i våras sände ut till Amazonas att återuppta arbetet, som i maj måste avbrytas på grund av regntiden.

Utom Blomberg, som redan i lördags avreste med flyg till Colombia, kommer ytterligare tre svenskar att deltaga, regisör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin.

I Bogotá förenar sig ett antal colombianer med expeditionen, bl. a. en konservator, som tillsammans med Blomberg får ansvaret för det zoologiska materialet, som expeditionen hoppas kunna insamla i rikt mått för våra museer i de mycket djurrika trakter där den drar fram. Även Statens etnografiska museum ska få samlingar från de indianstammar som besöks, främst de intressanta och föga kända cofanesindianerna.

Starten sker i början av november. Expeditionen beräknas ta 5 månader.

Det unika filmmaterial som redan upptagits för den påbörjade långfilmen ska därvid kompletteras med ett tiotusental meter, och vidare kommer ett par kortfilmer att göras.

D. N. 22/12 08-0070

Oktober 2 nov. 53 Julbokbord

kern Daumier och Kolingen broder heter en svit dråpliga Storm P.-teckningar. Rolf Blomberg står för det äventyrliga inslaget: Äventyr i Amazonas heter hans bidrag. Novellerna är av högsta klass: Halldór Laxness, Moa Martinson, Arthur Omre är med bland författarnamnen.

08-0071

Syd och väst

I en charmant illustrerad bok berättar Rolf Blomberg om en forskningsresa, som kom att sträcka sig över flera år. Kriget kom emellan och drog ett streck i räkningen, japaner överföll och ockuperade en exotisk övärld, och där fick Blomberg både brokiga och blodiga närbilder. Och så skriver han, medan han i alla fall är i farten, om Bali, paradisön och urtidsdrakarnas land, om Java, Australien och Ecuador och en del annat från sina forskningsresors digra dagbok. Inget litterärt prejs men piggögt och levande i alla fall. Men han borde ge sig tid att försöka få ett grepp om vad missionärer är och gör. Det hade hedrat honom.

Bygga. Arbetaren n. fl.

Karlskoga Kuriren 7/12

08-0073

★ ROLF BLOMBERG

håller just nu på och forskningsreser nere i Colombia, varifrån han meddelar att tre exemplar av Syd-Amerikas största padda, en hittills oupptäckt jätteart, hoppar omkring i hans badrum på hotellet. En städerska som kom in där av misstag retirerade illa kvickt.

Hur törs han?

I samlingarna ingår också en levande boaorm på 2,5 m. Detta är jämte 1 km. film plus rid- och skavsår de mest påtagliga resultaten av en fångstexpedition till sydvästra Colombias urskogsregioner. Julen firar Rolf Blomberg hos en indianstam.

08-0074

Aftonbladet 13 dec.

att Rolf Blomberg — som nu håller på med Tonefilms uppmärksammade film "Anacondan" — tänker jämte sin stab jula — inte hjula — på gränsen mellan Columbia och Equador.

Nerikes Kuriren 4/1 54

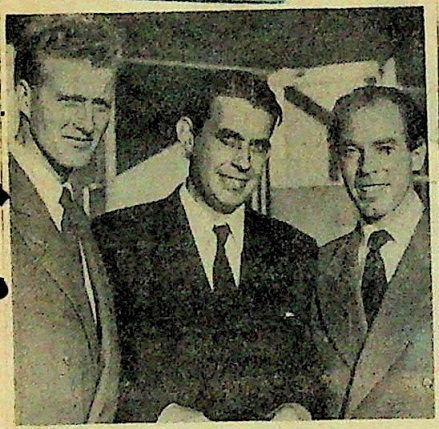
Sevärda paddor till Göteborgs-akvariet

Akvariet i Göteborg kan nu stätta med en ny sevärdhet, tre Colombianska jättepaddor, tillhörande en art, som är den största i Amerika. De kom med flyg från Colombia över New York och Köpenhamn till Torslanda. Professor O. Nybelin var själv och tog emot dem, och sedan de fått ett bad i 25—30-gradigt vatten piggnade de till. De är en gåva av forskningsresande Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm. Paddarten har fått sitt vetenskapliga namn efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem. De tre exemplaren är de första i Sverige, troligen i Europa.

Moderat
10 MAJ 1953

SVENSKA DAGBLADET DAGENS NYHETER Måndagen den 11 Maj 1953

Stelfrusen anaconda på 4 m kom i Rolf Blombergs bagage

Walter Boberg, Rolf Blomberg och Torgny Anderberg vid återkomsten till Bromma.

Forskningsresanden Rolf Blomberg, filmfotograf Walter Boberg, regissör Torgny Anderberg, tre alligatorer och en fyra meter lång anacondaorm kom på lördagskvällen från Colombia till Bromma.

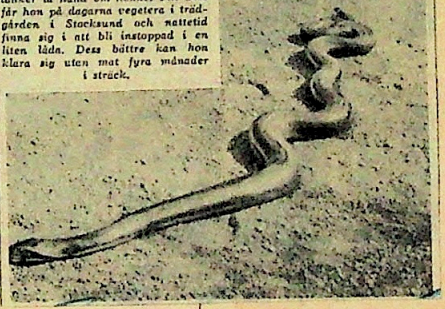
— Vi reste ut för att göra en dokumentär långfilm om en forskningsfärd, berättar Rolf Blomberg. Meningen var att vi skulle hinna spela in hela filmen på den tid vi varit ute, men vädret har satt krokben för våra planer. Regnperioden kom fem veckor för tidigt. Med oss hem har vi nu inte mer än 3 000 meter film, och det räcker naturligtvis inte alls. Vi räknar därför med att resa tillbaka till södra Columbia i november, när torrperioden har kommit med veckor av idel solsken. Förmodligen kommer vi då att arbeta där ute fyra månader.

Vid sidan av det filmatiska har jag givetvis ägnat mig åt att samla material till museerna. Jag var bl. a. ute efter ett rekordexemplar av anaconda. Man har hittat 8½ meter långa exemplar, som finns just nere vid Amazonfloden i södra Colombia. Kanske träffar vi på en sådan när vi kommer tillbaka i höst.

Den "lilla" fyra meter långa anacondan Rolf Blomberg hade med sig i planet klarade väl av strapatserna på flygresan från Putumayofloden till Bogotá och vidare därifrån via New York till Stockholm. Litet stelfrusen var den vid uppackningen ur lådan, men den piggnade senare på kvällen till i ett ljumt vattenbad. Det gillade anacondan, vatenorm som den är.

SENORITA ANA VÄRMS I SOLEN

Något a-magrad och kall hade fyra meter långa "señorita Ana" blivit under färden från Chairasjön, där Rolf Blomberg lyckades fånga henne. Ormen gillade inte riktigt att resa på 3,000 meters höjd och tinade inte upp i önskvärd utsträckning under duschen med ljumt vatten, som hon fick vid framkomsten. Men på söndagen släpptes hon ut i trädgården och piggnade till i solskenet, där hon ses tillsammans med Rolf Blomberg. Ana har otäcka tänder, men rör sig långsamt på land. I sitt rätta element, som är vattnet, kommer hon inom kort, Sjöfartsmuseet i Göteborg tänker ta hand om henne. Till dess får hon på dagarna vegetera i trädgården i Stockaund och nattetid finna sig i att bli instoppad i en liten låda. Dess bättre kan hon klara sig uten mat fyra månader i sträck.

Kronobergaren, Växjö 5/5 53

Apropå det här meningsutbytet har Rolf Blomberg i sin tjusiga bok Sydvart en passus, som pekar på en stor brist hos de s. k. högre läroanstalterna. Blomberg berättar om en resa till Medelhavet han under ett sommarlov fått göra med en Svenska Lloydbåt. Resan, där han varit jungman, var en stor upplevelse trots en bitter bismak.

"Bismaken härledde från en styrmans förebråelse, att jag, bara för att tillfredsställa min resalust och utan tanke på att stanna till sjöss, tog arbete från någon som behövde det. Han hade rätt. Men jag hade aldrig tänkt den tanken. Det kanske dock skulle gladja denne styrman att erfara, att hans samtal med mig och den kontakt med den arbetande klassen, som jag nu för första gången fick, kjorde något av en social och demokratiskt tänkande varelse av mig. I läroverket på Östermanni lärde vi en hel massa nyttigt, men inte sån't."

Det är av värde att olika kategorier får nötas mot varandra, söka förstå varandras problem. Detta underströks i vår artikel den 2 maj. Vi är beredda understryka det ytterligare. De som väljer den teoretiska banan skall man här också räkna med, dock inte som något högre stående "skilkt". I Vår Herres hage ges det plats — och bör alltid ges plats — för såväl styrmän som "Vit mössa, m/46".

A. Stv.

Aftonen Stella 20/5 53

Blombergsexpeditionen åter i Bogota

Rolf Blombergs svenska expedition anlände på tisdagen till Bogota efter en upptäcktaresa i djunglerna kring Amazonfloden.

Expeditionen medförde 2.000 meter film och en samling djur, däribland en gulo — en jätteorm som förekommer i detta distrikt. (Bogota, AP)

Blomberg förde he jätteor

Tvåårige Anders Blombe
Stockby gård i Stocksun
på lördagseftermiddagen
präktiga och spännande le
i badkaret — tre alligatorer
Amazonas djungler simmad
kring och gjorde sig hemmast
sedan pappa Rolf, forskni
sanden, packat upp dem u
bagage. Han kom hem på
dagen från första delen av
expeditionen till Color
tillsammans med de övriga sv
ka deltagarna. Till villan
Stocksund har också kommit
fyra meter lång vattenorm,
anakonda, som expeditionen döpt
till "Ana" och som redan på
måndagen förs till Göteborgs
akvarium.

— Resultatet av expeditionens
första del är efter omständigheterna
bra, och vi har fått en hel del
intressanta samlingar, berättar herr
Blomberg. Vi har också förevigat
en rad spännande situationer på
filmremsan, regissör Torgny Ander-

Forts. sidan åtta, spalt fyra.

Forskningsresanden Rolf Blomberg och dottern Birgitta tar sig här en lätt på de tre alligatorungarna.

SKRÄCKFÄRD MED BIL UTFÖR ANDERNA

Rolf Blomberg: D.N. 9/5-53

Svångrem av plast populär bland urskogens indianer

PUERTO LEGUIZAMO i maj.

Per flyg, bil och kanot kom vår Amazonexpedition till den colombianska militära basen Puerto Leguizamo vid Putumayofloden. Vid vår ankomst kommenderades en hel pluton soldater ut för att lossa vår tio meter långa kanot, och i ett hui och ögonblicket innan ett fruktansvärt tropiskt oväder brakade löst hade vi vår dyrbara utrustning under tak.

Från Putumayofloden bär det vidare antingen med mulåsnor eller per flyg till Caquetáfloden, där vi sedan åter hänger våra stora utombordsmotor på en kanot och fortsätter flodledes, först ett stycke nedför Rio Caquetá och därefter uppför den djurrika bifloden Rio Caguán.

Walter Boberg, Nordisk Tonefilms filmfotograf, och Torgny Anderberg, vår regissör, har redan fångat en hel del av expeditionens färd på filmremsan. Vad som framför allt fängslade dem var den fantastiska tredagarsfärden nedför Andernas östsluttningar. Vi hade för ändamålet hyrt en 4-tons lastbil, och det var nog ett mirakel att vi med denna tunga vagn helbrägda klarade färden!

Vägen — hal och slipprig och alltför smal för vår stora lastbil — slingrade sig i hårnålskurvor längs hisnande djupa stup och avgrunder, och nyligen inträffade bergras och jordskred vittnade om vad som hänt och när som helst kunde hända igen på denna farliga väg. Många kors efter vägen — enkla träkors eller kors inristade i den porösa klippväggen — berättade också om katastrofer, om folk, i bil eller på mulåsnerygg, som störtat nedför branterna eller begravts av jordskred.

Kan den film Boberg tog, ibland uppkliven på förarhyttens tak med sin filmkamera, vilket var nog så riskabelt, bara ge en liten aning om hur det kändes att göra en sådan där färd, så kommer biopubliken att få en skräckupplevelse!

Anakonda tog 13-åring

Kanotfärden nedför Putumayofloden, som tagit oss fem dagar trots att vår utombordsmotor spunnit oss fram i racerfart, har också varit rik på spännande episoder, men tyvärr var filmvädret inte det bästa. Vi har upplevt ordentliga oväder med skyfall och orkanartad vind och dundrande åskväder. Vid ett av våra läger slog blixten ned i ett träd bara tjugu meter ifrån oss, och hela natten flammade trädet som en jättelik fackla.

Mina colombianska fångstmän och jag har samlat mer eller mindre underliga djur, huvudsakligen reptiler, som det tycks vara gott om i dessa trakter. På några platser har män velat sälja oss anakondaskinn på fem och sex meter, och det bevisar att de väldiga reptilerna förekommer ganska allmänt i denna region. Vi har också fått oss till livs en mängd hårresande, oftast trolig- gen ganska kryddade historier om anakondornas framfart bland människor och djur.

På en plats här vid Putumayofloden, där vi övernattade, berättade oss en nybyggare hur en tretonårig badande pojke blivit tagen av en anakonda i hans och många andras åsyn. Alla de detaljer vår sagesman gav oss om den ruskiga händelsen och hur offrets far efter ett dygns jakt till sist lyckades döda anakondan, ett veritabelt monster,

Walter Boberg (till vänster) och Torgny Anderberg under båtfärden nedför Putumayo. Inringad på Bobergs axel den lilla näsbjörn som blivit expeditionens maskot.

uteslöt dock allt tvivel om dess sanningshalt.

Stuvad vrålapa

Vi har en skicklig jägare i expeditionen, och det är Jorge Sanclemente, en av våra colombianska följeslagare. Vad han upplevt under sina årslånga färder i Amazonas skulle säkert kunna fylla en hel serie av äventyrsböcker med spännande episoder. En annan av expeditionens colombianska deltagare är Laurentión Muñoz, som också varit med om en hel del. Han har varit vår landsman Kjell von Sneiderns

En karta över Amazonas, som Rolf Blomberg utforskat under de senaste månaderna.

speciella fångstman och konservator under många och långa djungelfärder i Colombia. von Sneidern är chef för Popayáns naturhistoriska museum, skulle egentligen ha åtföljt oss på färden men fick i sista ögonblicket förhinder och skickade på Muñoz i sitt ställe.

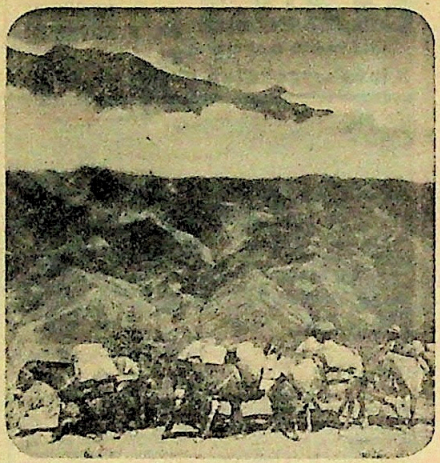
En mycket viktig medlem i en expedition — somliga säger den allra viktigaste! — är kocken. Ty en expedition liksom en armé går på magen. Vår kock heter Joaquin Cabierra, är mulatt och en vittber nan, som inte bara varit lite varstans Amazonas utan även i Malmö! Och det är inte nog med att han ägar god mat — stuvad vrålapa är hans specialitet — nej, han är dessutom en god mekaniker och sköter vår båtmotor lika kärleksfullt som en mor sitt barn.

Ett par andra nyförvärvade expeditionsmedlemmar är en liten näpen näsbjörn, döpt till Jenny, och en 3-kilos sköldpadda, som vi kallar för Oscar. — Så har vi åtminstone fått

en Oscar för vår film! säger regissör Anderberg.

Vi har redan träffat en hel del av Amazonas urinvånare på vår färd. Flertalet vi besökt har visserligen varit beväpnade med blåsrör och curareförgiftade pilar men klädda i skjorta och byxor med svångrem av plast.

ROLF BLOMBERG.

Mulåsnekaravanen på väg ned för Andernas västsluttningar i södra Colombia.

tat ärende eller utan att åtminstone ha gjort ett försök att få tag på den. I de ännu djungelbevuxna, svårtillgängliga ravinerna, där bäckarna aldrig torkar ut helt och hållet, borde det ju finnas grodor även nu under torrtiden. Så till dessa begav jag mig flera nätter i rad, och detsamma gjorde några av byborna. Med hjälp av våra ficklampor fick vi mycket riktigt tag på ganska många grodor, men inga jättar. Ett par halvkilos pipgrodor var våra största byten.

En morgon kom emellertid en karl från byn Nachao, som ligger cirka 500 meter lägre än Policarpa, med en säck över axeln.

— Det är ju herrn som köper grodor, sade han och vände ut och in på säcken, och med en duns föll min 1-kilospadda ut.

— Ja, det där är en sapo saño, det är just såna vi letar efter, förklarade byborna.

Men alla, inklusive fångstmannen, var övereens om att detta var ett litet exemplar; minst dubbelt så stora, ja, ännu större, fanns!

De flesta visade en vidskeplig rädsla för paddan. Somliga påstod att man fick otäcka eksem och bölder av att ta i den, andra att den kunde bitas alldeles förfärligt, ännu andra att bara åsynen av den bragte olycka! De berättade också att "en annan galen gringo" hade åtit en sapo saño, "kanske i tro att det var en sköldpadda". Han hade svullnat upp som en ballong och varit dödsjuk i många dagar.

Den där uppgiften om att paddan kan förorsaka eksem behöver naturligtvis inte vara vidskeplighet. I samma trakter finns t. ex. en mycket giftig groda, en vackert orangefärgad liten Phyllobates, försedd med giftkörtlar på ryggen. Om den från körtlarna avsöndrade vätskan kommer i beröring med ett öppet sår, kan man hälsa hem. Indianerna i Chocó i nordvästra Colombia doppar sina pilar i detta grodgift.

Den rikliga belöning fångstmannen av 1-kilospaddan fick sporrade till nya ansträngningar, och hela byn gick på paddjakt de närmaste nätterna. Men någon mer sapo saño blev det inte. "Det är alldeles for torrt nu", menade byborna och lovade att om jag kom tillbaka när regntiden satte in skulle de fånga fler supos än jag kunde frakta till Pasto. Så kanske det blir en ny etapp av grodjakten, om det visar sig att min fule och arge rumskamrat är en sådan betydande herre, vetenskapligt sett, som jag hoppas. Och i så fall skall jag givetvis hålla Dagens Nyheters läsare å jour med händelsernas gång.

Aucaindianer på krigsstig
Ull-apa trevlig bekantskap

Vi var hela 600 — så mycket som Eskilstuna teater rymmer — som under torsdagskvällen drogs bort från det höstliga och våta Eskilstuna under några spännande och fängslande timmar, då forskningaresanden Rolf Blomberg berättade om sina upplevelser i Sydamerikas ännu outforskade djungler, vilka från luften ser ut som gröna, tjocka flossamattor. Det är bara att beklaga, att bildförevisningen klickade då och då ganska kapitalt, men det är ju så ofta när det skall visas bilder och film till ett föredrag.

Vi fick följa med och stifta bekantskap med Amazonas innevånare — både djuren och människorna. Bland de förra hörde allt "Kalle Bråttom" — sengångaren — och Bufo Bolmbergi, en jättepadda, som uppkallats efter torsdagskvällens föredragshållare, till de trevligaste. Och naturligtvis den lilla ullapan och dvärgsilkesapan. Bland fåglarna minns vi gärna den skojiga paraxolifågeln och bland insekter och "kryp" minna vi kanske inte fullt så gärna fågelspindlar och svettbin — de senare kryper med särskild förkärlek in i ögon och öron på en djungelvandrare.

Även de mänskliga bebyggarna fick vi stifta bekantskap med. Colorados-indianerna, "de röda", var ett vänskapligt sinnat folk med den underliga vanan att färga sig röda över hela kroppen, sedan måla sig med svarta tvärränder för att likna jaguaren. Är man en riktig "snobb" bland dessa indianer, låter man måla dit jaguarens morrhår också, och eventuellt silhuetten av ett flygplan på hakan.

Det mest spännande var dock Rolf Blomberga berättelse om hur han sökte komma i kontakt med auca-indianerna långt in i Ecuadors urskogar. Det enda man vet om dessa indianer är det som en kvinna ur en annan stam berättat, sedan hon flytt efter ett års fångenskap. Några husdjur hålier de inte, och de känner inte till hur man använder salt. Dessutom är de krigiska och de oförrätter, som för mycket länge sedan begicks mot dem, lever i färskt minne. Deras språk känner man endast bristfälligt till, och alla andra indianer vill endast mycket motbeväpnade och i stora skaror ge sig in i deras land.

Stenmonstret i Guano

Det sensationella monstret i fråga.

QUITO i juni.

☐ Det var stor uppståndelse bland Ecuadors arkeologer härförleden. Av en ren tillfällighet och på ett mycket ovanligt sätt hade en av dem kommit ett imponerande monument från inka- eller pre-inkatiden på spåren. Det hade gått till på så vis att han i en fotoaffär i Quito händelsevis fått syn på en bild som uppgavs vara tagen på en plats vid namn Guano i provinsen Chimborazo, och som föreställde ett väldigt huvud av något fisk- eller ödlelikt monster, uthugget direkt ur klippan.

— Denna skulptur är av ett enormt intresse, sade mig en av forskarna. Den är troligtvis den största arkeologiska upptäckten som gjorts i Ecuador. Det förefaller mig som om skulpturen är en avbildning av en av Galápagosöarnas jättesköldor, och om så är fallet, vet ni vad det bevisar? Jo, att legenderna om inkakejsaren Tupac-Yupanquis färd till Galápagos verkligen har en historisk bakgrund. Det är fantastiskt! Och att tänka sig att denna kolossala skulptur förblivit oupptäckt under alla dessa århundranden ...

☐ Den egendomliga fornlämningen var dagens samtal bland Quitos lärde, och för att kunna studera den mera ingående beslöt man att starta en expedition till fyndplatsen. Även jag blev inbjuden att följa med för att filma evenemanget.

Ett par dagar innan färden till Guano skulle företas fick jag besök av en god vän, som är journalist och som jag hade givit en del fotografier, vilka han behövde för en serie artiklar. Han ville nu avvakta då min gåva med några av sina egna foton från Ecuador. Bland dessa fann jag till min förvåning även en bild av stenmonstret. Jag berättade för min vän om arkeologernas planerade expedition och om den intressanta teorin om inkakejsarens besök på Galápagos.

Min vän brast ut i ett hjärtligt gapskratt.

— Vet du hur gammal den där skulpturen är? sade han. Tjugu år! Händelsevis känner jag den person som roade sig med att hugga ut den och många andra figurer i bergen kring Guano. Men lova mig nu att inte tala om det för professorerna, för det vore ju festligt om dom skrev en djupsinnig arkeologisk avhandling om sin storartade upptäckt.

Har du förresten hört om den fantastiska upptäckten av de feniciska mynten i Peru? fortsatte min vän. Inte? Jo, det var en peruansk arkeolog som vid sina utgrävningar av några inkagravar fann flera feniciska mynt i en kruka. Ja, kan du tänka dig något mera sensationellt: feniciska mynt i Peru! De bevisade ju klart och tydligt att de gamla fenicierna hade besökt Sydamerika! Arkeologen skrev naturligtvis en avhandling om sin uppseendeväckande upptäckt och blev världsberömd i ett hui. Vår hjälte hade emellertid en kollega i Peru, som tillika var hans värste ovän, och en dag underhöll denne en reporter med en ganska smaklustig historia. Han berättade att det var h a n och inte inkaindianerna som stoppat de feniciska mynten i krukan för att spela sin kollega ett spratt.

Nu, sade min vän journalisten, kanske vi kan få något lika roligt att skriva om, ifall du lovar att inte avslöja vad jag berättat om den där stenskulpturen i Guano ...

Så grym var jag emellertid inte, dagen därpå delgav jag alltså en samling mycket snopna, men också mycket tacksamma herrar den tristа sanningen om "den största arkeologiska upptäckten som gjorts i Ecuador". Jag är övertygad om att de förlåter mig att jag nu i alla fall berättat historien om stenmonstret i Guano.

Rolf Blomberg

Norrbottenskuriren, Ystadsbladet
26/1 53

—//—

Litteratur

I TIDENS BOKKLUBB

presenteras i dagarna Rolf Blombergs »Sydvärt». Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemskelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess mylder av människor och djur. Man får vara med om att fiska havsutlpaner och vilda koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oöverträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd aktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

Gotlänningen
Visby

Bondeförbundet

16 DEC 1952

(Foto Nady).

El Tiempo, Bogotá – 24/2 – 53.

El ministro de Suecia y su señora ofrecieron ayer un cocktail en honor de la misión sueca que actualmente nos visita. Durante el cocktail se tomó esta grafien en la cual aparecen el señor ministro Eng, varios de los miembros de la misión y el señor Hernando Camas Caicedo. (Foto Nady).

Boberg Isberg Eng Camas Eng Anderberg Eng

Rolf Blomberg i mitten, omgiven av fotograf Walter Boberg (t. v.) och regissör Torgny Anderberg.

Rolf Blomberg kom hem med tre alligatorer och en orm

M.T. 10.5

Forskningsresanden Rolf Blomberg, filmfotograf Walter Boberg och regissör Torgny Anderberg kom på lördagskvällen till Bromma med ett SAS-plan i sällskap med tre alligatorer och en fyra meter

vå filmmännen hade
ades i vanlig ordning
däremot väl införda

at mig åt att samla
l museerna. Jag var
er rekordexemplar av
dan har hittat åtta
meter långa exemplar.
t där nere i Amazon-
a Colombia.
fyra meter långa
olf Blomberg hade
lanet klarade väl av
på flygresan från
en till Bogotá och
an via New York till
itet otelfrusen var
packningen ur lådan.
s senare på kvällen
t vattenhad

Ångermanlands Nyheter
Härnösands Posten

Moderat

19 DEC 1952

Rolf Blomberg till Colombia

Stockholm 16 (TT) Forskningsresanden Rolf Blomberg startar 15 januari en expedition till det inre av Colombia, där han bl. a. skall söka fånga ett exemplar av världens största orm, Anacondan, för Göteborgs museum.

Blomberg skall filma färden åt Nordisk Tonefilm, som bekostar den. Han åtföljs av filmfotografen Boberg och två andra expeditionsdeltagare. I slutet av maj väntas expeditionen tillbaka.

Rolf Blomberg skall försöka fånga världens största orm

STOCKHOLM 15/12 (TT). Forskningsresanden Rolf Blomberg startar 15 januari en expedition till det inre av Colombia, där han bl. a. skall söka fånga ett exemplar av världens största orm, anacondan, för Göteborgs museum.

16/2

Blomberg skall filma färden åt Nordisk Tonefilm, som bekostar den. Han åtföljs av filmfotografen Boberg och två andra expeditionsdeltagare. I slutet av maj väntas expeditionen tillbaka.

Anacondan, som klättrar i träd, kan bli ända upp till 11 meter lång.

Otro Cocktail al Explorador Rolf Blomberg y a sus Compañeros

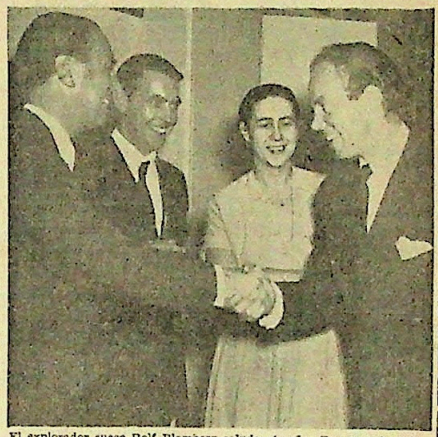
En la residencia del señor Hans Isberg fue ofrecido anoche un elegante cocktail en honor de la misión sueca que visitará el Amazonas. En la gráfica aparece el anfitrión en compañía de Rolf Blomberg, Walter Boberg, Torgny Anderberg y Jorge Sanclemente, los cuales integran la misión. (Foto *El Espectador*-Sánchez).

En honor del naturalista sueco señor Rolf Blomberg, y de los demás miembros de la expedición sueca que partirá próximamente en un viaje de investigación científica a las regiones del Caquetá, el Putumayo y el Amazonas, el distinguido caballero sueco señor Hans Isberg, en cuya residencia de esta ciudad se alojan los científicos de la expedición, ofreció anoche un elebante cocktail.

A esta fiesta asistieron el señor ministro de Suecia y su señora esposa, destacados hombres de ciencia y distinguidos miembros de la colonia sueca residentes en esta capital.

El Espectador Bogotá 25 feb. 1952.

COCKTAIL EN LA LEGACION DE SUECIA

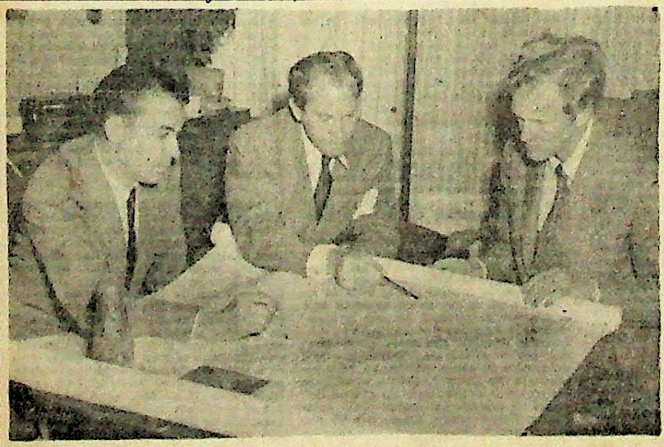

El explorador sueco Rolf Blomberg saluda al señor Eng a su llegada al cocktail ofrecido ayer por el ministro de suecia en honor del grupo de exploradores de su país que viajarán al Amazonas. Aparecen además en la foto, la señora de Eng, y el director de películas Torgny Anderberg. (Foto El Espectador-Sánchez).

21/2-53

El Siglo 22/2-53

08-0037

EXCURSIONISTAS AL AMAZONAS. — Tres jóvenes suecos iniciarán a principios de la semana entrante una gran expedición al Amazonas y al Caquetá. Ellos (de izquierda a derecha, en la gráfica) son; Rafael Blomberg, quien capitanea el grupo y es experto en etnografía y zoología; Torgny Anderberg, director de películas y Walter Roberg, fotógrafo. (SIGLO Foto).

08-0032

Norra Västerbotten
26/H 53

—//—

Litteratur

I TIDENS BOKKLUBB

presenteras i dagarna Rolf Blombergs »Sydvarts». Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningaresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakoraman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, överträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd i aktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

Gotlänningen
Visby

Bondeförbundet

16 DEC 1952

I särskilda taxeringsnämnden för
inet har utsetts till ordförande tax-
ringsrevisor E. Borg och till krono-
nbud t. f. kanslibiträdet Åke Bo-
n.
Till taxeringskonsulenter har ut-
tts taxeringsrevisor E. Borg för
rösunds. Lärbro och Slite kom-
ner, landskontorist John Ceder-
n för Tingstäde, Dalhems och Ro-
klosters kommuner samt taxe-
ssassistenten Bror Nyman för
tliga kommuner i södra häradet.

de París. [illegible] (Foto Sady).

El Tiempo : Bogotá - 21/2 - 53.

El ministro de Suecia y su señora ofrecieron ayer un cocktail en honor de la misión sueca que actualmente nos visita. Durante el cocktail se tomó esta gráfica en la cual aparecen el señor ministro Eng. varios de los miembros de la misión y el señor Hernando César Caicedo. (Foto Sady).

Isberg Isberg Eng Anderberg Eng

Rolf Blomberg i mitten, omgiven av fotograf Walter Boberg (t. v.) och regissör Torgny Anderberg.

08-0034

Ångermanlands Nyheter
Härnösands Posten

Moderat

19 DEC 1952

Rolf Blomberg kom hem med tre alligatorer och en orm

M.T. 10.5

Forskningsresanden Rolf Blomberg, filmfotograf Walter Boberg och regissör Torgny Anderberg kom på lördagskvällen till Bromma med ett SAS-plan i sällskap med tre alligatorer och en fyra meter lång anakondaorm. Rolf Blomberg och de två filmmännen hade vistats nära fyra månader i Colombia. De färdades i vanlig ordning i flygplanets cabin, deras exotiska följeslagare däremot väl inlästa i lådor i lastrummet.

Vi reste ut för fyra månader sedan för att för Nordisk Tonefilms räkning göra en dokumentärfilm om en forskningsfärd, omtalade Rolf Blomberg. Meningen var att vi skulle hinna spela in hela filmen på den tiden vi varit ute, men vädret satte krokben för våra planer.

Vi räknar därför med att resa tillbaka till Colombia i november, när torrperioden har kommit med veckor av idel solsken. Förmodligen kommer vi då att arbeta där ytterligare fyra månader.

Fyra meters ormvattenbad.

givetvis ägnat mig åt att samla material till museerna. Jag var bl. a. ute efter rekordexemplar av anakonda. Man har hittat åtta och en halv meter långa exemplar. De finns just där nere i Amazonfloden i södra Colombia.

Den "lilla" fyra meter långa anakonda Rolf Blomberg hade med sig på planet klarade väl av strapatserna på flygresan från Putumayofloden till Bogotá och vidare därifrån via New York till Stockholm. Litet stelfrusen var den vid uppackningen ur lådan, men piggnades genast på kvällen

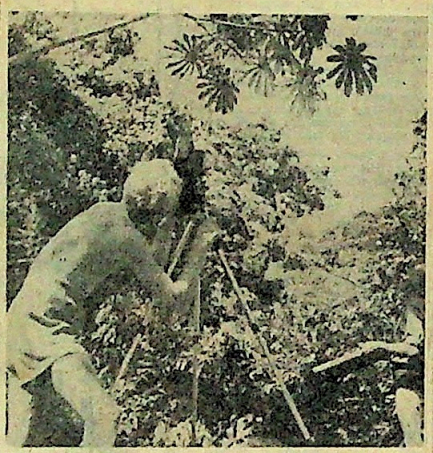
Rolf Blomberg till Colombia

Stockholm 16 (TT) Forskningsresanden Rolf Blomberg startar 15 januari en expedition till det inre av Colombia, där han bl. a. skall söka fånga ett exemplar av världens största orm, Anaconda, för Göteborgs museum.

Blomberg skall filma färden åt Nordisk Tonefilm, som bekostar den. Han åtföljs av filmfotografen Boberg och två andra expeditionsdeltagare. I slutet av maj väntas expeditionen tillbaka.

08-0035

MYNDIGHETERNA HJÄLPER BLOMBERG

Walter Boberg filmar en tretåig sengångare (det syns något av den i mitten upptill på bilden där den sitter uppkrupen i ett djungelträd). Torgny Anderberg ordnar extra belysning med hjälp av en ljusskärm.

Rolf Blomberg ... (Forts. från sidan 1)

Tullfrihet för all utrustning, många villiga att följa med

digheterna, som visat det största intresse för vårt företag. Vi har t. ex. fornsetts med vapen och ammunition, och genom nådigt beslut har hela den utrustning vi medfört från Sverige befriats från tullavgifter. Vår beskickning i Bogotá har inte heller sparat någon möda för att hjälpa oss, och detsamma gäller för övrigt alla de landsmän vi träffat under resan.

För att pröva ut kameror, film och ljudupptagningsapparater under tropiska förhållanden stannade vi i Panama i tre veckor på hitresan, och de erfarenheter vi samlade där kommer oss nu väl till pass. Walter Boberg, som tidigare med stor framgång filmat i Afrika, har fått mycket uppmuntrande rapporter hemifrån om sina första filmbilder i den här världsdelen, och vi har även lyckats bra med ljudupptagningarna. Dvs. av de senare var det en som kanske inte blev så lyckad, och den saken måste jag absolut berätta om.

En dag fick jag plötsligt höra ett våldsamt skratt från Torgny Anderberg, som med hörlurar för öronen avlyssnade bandupptagningar vi gjort. Han skrattade så han gjöt, tog till slut av sig hörlurarna och frustade:

— Det här måste du lyssna på!

Nationalsång och vrålapor

Vad jag strax därpå fick höra var först en sonor stämma, vilker jag igenkände som Anderbergs, anonsera på engelska att "jag ska nu sjunga den svenska nationalsången Du gamla, du fria". Men i stället för vår vackra nationalsång kom sedan ett fruktansvärt vrål och rytande! Det var ingen tvekan om att det var en flock vrålapor hemska kör jag hörde!

— Det var ett dåligt skämt, sa jag förebrående.

— Skämt! sa Anderberg chockerad. Det är inget skämt! Så här måste det ha gått till. Gamle mr Miller, som vi träffade i Panama, har som du vet en hobby, och det är att samla alla länders nationalsånger. Han had mej sjunga Du gamla, du fria och sedan ge honom bandupptagningen.

Jag gjorde först en upptagning, men tyckte inte att jag lyckades så bra, så jag gjorde en till, och den gav jag honom. Det som skulle ha varit min första lasjungning lyssnade jag nu till för första gången, och det här var alltså resultatet! Jag måste av misstag ha använt ett gammalt ljudband som jag redan hade tagit upp vrålaporras oljud på...

Det är sådana misstag vi måste försöka undvika, ty annars lär vi komma hem med rätt underliga saker!

85 års dam ville följa med ...

Men expeditionens uppgift är inte bara att göra film- och ljudupptagningar, det gäller också att hemföra etnografiska, zoologiska och i någon mån botaniska samlingar från dessa i många avseenden outforskade trakter. Vi hade åtskilliga uppdrag då vi reste hemifrån, och fler har vi fått sedan dess, från vetenskapliga institutioner både i Colombia och i USA. Två colombianer kommer också att delta i expeditionen, den ene för att speciellt studera fiskfaunan (som är oerhört rik i Amazonas; där finns inte mindre än 1.400 beskrivna arter!), den andre för att samla zoologiskt material i största allmänhet. Många andra, bl. a. en duktig etnolog, har anmält sig som deltagare, men tyvärr har vi måst tacka nej; om en expedition svåller ut och blir alltför stor, blir den tungrodd och mister på grund av transportsvårigheter och andra handicap den rörlighet den absolut måste ha.

En 85 års dam ville också gärna följa med oss. Hon hade utarbetat en underbar filmsynopsis och hade själv en framträdande roll i filmen. Hon tog illa upp vårt svala intresse för hennes erbjudande.

Den farliga anacondan

Vår färdplan är i stort sett följande. Från staden Pasto vid Galeraszvulkanens fot i södra Colombia tar vi oss via byn Sibundoy, där vi skall hälsa på en stam intressanta bergsindianer, nedför Andernas östsluttningar till Putumayofloden övre lopp. Här skaffar vi kanoter och följer Putumayo till bifloden San Miguel. Kring Rio San Miguel bor de egendomliga cofaneesindianerna, som är specialister på att tillverka pilgiftet curare, och dessa ämnar vi bekanta oss närmare med. Vi söker oss därefter över till Caquetáfloden, som rinner norr om och parallellt med Putyoyo, som följer denna till bifloden Caguán. Området kring Rio Caguán är oerhört djurrikt, och bl. a. lär det vara mycket gott om anacondor i och längs floden.

Anacondan är som bekant Sydamerikas stora vattenorm, som når en längd av 8½ meter, kanske ännu mera, och den kommer vi att hålla skarp utkik efter i hopp om att kunna fånga den både på filmremsan och i våra nät.

(Att den inte är alldeles ofarlig fick vi häromdagen en påminnelse om genom en tidningsnotis, som berättade om en nybyggare som blivit dödad av anaconda. "Anacondan slingrade sig om mannen och klämde honom till döds, trots att hans kamrater gjorde de största ansträngningar att befria honom. Till slut avlivade de ormen med sina skogskniver. Den mätte 36 fot." Notisens sanningshalt går jag dock inte i god för.)

Vart vi sedan styr kosan är ännu oviss. Ett besök hos witotoindianerna står på programmet och även andra lockande färder, men av många orsaker, inte minst klimatiska, ty i april sätter regntiden in, är det nu för tidigt att bestämma en definitiv route. I den mån jag har tillfälle att skicka rapporter kommer jag emellertid att hålla Dagens Nyheters läsare à jour med expeditionens upplevelser och eventuella äventyr i Amazonas.

Rolf Blomberg

08-0040

Aftonbladet 20 april 53

Rolf Blombergs

senaste bok "Sydvart" (Tidens bokklubb kr. 9.50) är, såsom författaren själv skriver i sista kapitlet, ett "misch-masch av självbiografi och reseskildring, av populärvetenskap och krigarereportage".

Bokens första kapitel ger läsaren en snabbskiss av Blombergs barndoms- och ynglingår. Zoologiska, konstnärliga och journalistiska intressen fyllde de luckor, som resedrömmarna lämnade i hans själ. Fantastiska äventyr på Galapagosöarna bland sjöövärdrottningar och jättesköldpaddor samt en förvandring tvärs över Sydamerika ledde raden av forskningsresor i Rolf Blombergs liv. Den livfulla skildringen rycker läsaren med sig, och man följer med spänning och förväntan författaren och hans unga maka på färden till bortre Asiens exotiska öar.

Trots 2:a världskriget, som då nyligen utbrutit, lyckades Blomberg nå första målet på denna resa: paradiset Bali, där ljuva kvinnor, 5 meters skräckingivande urtidsödlor, färgsprakande fiskar och havstulpaner och sällsynt sympatiska människor snart förjagade krigets skuggor.

Japanska ockupationen kom emellertid familjen Blomberg att uppleva krigets fasor med koncentrationsläger, upplopp, gatustrider etc. Författaren var under hela denna tid verksam i en Röda Korset och räddade hundratals människors liv.

Blombergs bok är ett synnerligen trevligt skrivet och komponerat "misch-masch", rikligt illustrerad med vackra fotografier.

LEO PERGAMENT.

08-0041

Gotlands Folkblad, 24/4 53

Ovanlig reseskildring

I Tidens bokklubb presenteras i dagarna Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöornas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, överträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd praktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

ROLF BLOMBERG: Sydvart. Tidens bokklubb. Pris inb. 9.50.

08-0042

D. N. 13/4 1953

Boknotiser

ROLF BLOMBERGS bok "Sydvart", som skildrar en forskningsresa till sydöstra Asiens övärld under andra världskriget, har utgetts som extravolym i Tidens bokklubb (inb. 9:50).

*

Arbetartidningen Gbg. 25/3 53

08-0043

SYDVART

Missförstå mig inte — jag är naturligtvis anhängare av att folken skall ha nationell frihet och således motståndare till kolonialt förtryck. Ungefär så uttrycker sig forskningsresanden, zoologen, filmaren, författaren och journalisten Rolf Blomberg i sin bok Sydvart, vilken nu utgetts som extrabok i Tidens bokklubb. Ett sådant "missförstånd" är naturligt, eftersom Blomberg så tydligt som tänkas kan tar parti för kolonialherrarna mot den indonesiska frihetsrörelsen.

Rolf Blomberg reste egentligen ut bara för en kortare tripp, men kom på grund av krigets mellankomst att stanna i de östindonesiska områdena under hela kriget och således även vid tiden för Japans kapitulation. Den gången var de holländska imperialisterna lite sena i vändningarna, varför deras brittiska motsvarigheter så skyndsamt som möjligt ingrep för att hindra Indonesiens verkliga frigörelse. Tillsammans med japanerna satte de i gång bekämpandet av den indonesiska självständighetsrörelsen, och eftersom Rolf Blomberg uttrycker sin oförställda glädje häröver, så hjälper nog inte förklaringen att han gärna ser att folken får nationell frihet.

Hans bok sysselsätter sig för övrigt allt för litet med de undertryckta folkens problem och verkningarna av det koloniala förtrycket. En odiskutabelt god berättare är han emellertid och hans skildringar från exempelvis Bali och Kommodoön är i synnerhet hög grad lättlästa. Uppenbarligen undviker han också alla slag av överdrifter vid skildringen av sina upplevelser, och hans uppfräckarhumör och reslust ger extra färg åt anrättningen. Därtill prydes boken av många utomordentligt goda fotografier.

Tilläggas bör att Blomberg noterar de fasaväckande japanska illdåden under kriget med avsky. Men finner han det lika avskyvärt att liknande barbariska dåd nu begås av amerikanerna i Korea och att de japanska militarister och tortyrmästare som plågade folken i Indonesien och annorstädes nu är USAs allierade?

B-n

ROLF BLOMBERG: Sydvart. Tidens förlag. Inb. 9:50.

08-0044

1545

Kristianstads Läns Tidn. 22/4 53

Trevlig reseskildring.

Tidens Bokklubb har utgivit en trevlig reseskildring av Rolf Blomberg. Den heter "Sydvart" och kostar bara 9:50 inbunden. Den typografiska utstyrseln är förnämlig, likaså bildmaterialet.

Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld beräknade han knappast att vistelsen där skulle sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han emellertid koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror. Skakande skildrar Blomberg det fasansfulla öde som drabbade många bland såväl de infödda som den holländska befolkningen.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan krigets hemsökelse drabbade dessa trakter. Sagoön Bali med dess brokiga djurvärld och blomstrande flora beskriver han i intensiva och målande färger. Han låter oss även stifta bekantskap med färgatarka människor för vilka äventyret och det ovanliga blivit vardagsvara.

Skaraborgaren Falköping 22/4 53

den.

Rolf Blomberg: SYDVART. Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

I Tidens bokklubb har kommit Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjordet omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse.

Myror i byxorna

Rolf Blomberg tror sig om att ha zigenarblod i ådrorna och att det är förklaringen till hans obotliga resklåda, eller som han också säger det: myror i byxorna. Det där gjorde att han under skoltiden tillbringade sommarlovet som milsskälle och jungman, och kom närmare de traktor han tyckte sig rättetligen höra hemma i. Hans lekar under barndomsåren var också rätt ovanliga. Han samlade skalbaggar, ormar, fjärilar, ödlor och grodor, och den zoologiska samlingen gjorde att han lärde sig det mesta om preparering, konservering och etikettering.

Tanken på att bli professor och överta riksmuseet övergav han dock snart. Med ett sådant jobb ansåg han sig inte få resa mycket, och slutade därför skolan innan studenten. Han gjorde skämteckningar och sålde till tidningar i stället, allt medan han drömde att bli en Gauguin på en Söderhavsö och samla kryp när han inte hade lust att måla.

Dryga 21 var han när han stack ut på sin första "expedition". Den gick till Galápagosöarna, ett gammalt sjörövartillhåll i Stilla havet utanför Sydamerikas västkust. Där blev det djurfångst, skattgrävning och annat, träffade en "piratdrottning", sände hem lådor och cisterner med zoologiskt material, och skrev sedan sin första bok.

Om detta, bekantskaper med originella och intressanta människor, andra resor, som frivillig i Finland och krigskorrespondent i Norge handlar inledningskapitlet till hans bok Sydvärt (Tidens bokklubb, inb. 9: 50). Vad den äventyrslystne Rolf Blomberg främst skildrar i denna bok är den resa, som av omständigheternas makt varade i över sex år — söderhavsdrömmen som i många stycken blev en mardröm.

Den resan började på allvar i New York den 15 januari 1941, då han och hans hustru gick ombord på "Ningpo" (den svenska båt som sänktes i Hongkong samma år och vars besättning blev "infrusen" i Kina under hela kriget och som varit aktuell långt senare genom besättningens ersättningskrav.

Roande berättar han om mötet med ormtjusaren Umar på Java som stoppade in en orm genom varje näsborre.

Rent vetenskapligt blev inte denna resa så givande. Man fruktade krig och det var svårt att få uppehållstillstånd på de olika öarna och följa planerna. Den 7 december 1941 kom så det japanska anfallet mot Pearl Harbour — det hade blivit krig i Stilla havet! Innan hade han dock hunnit med att konstatera att det inte fanns några skogstroll på Tamboro och att det inte fanns någon kratersjö på Tamboravulkanen. Så berättar han: "Andfådda och med dunkande hjärta nådde vi den svavelluktande kraterranden på dess lägsta ställe (höjdmätaren visade 2.450 meter). — Vilken krater! Den hade en diameter av tre—fyra kilometer och var mycket djup. Väggarna var stela och branta, gula av svavel på många ställen. Här och där steg vattenånga upp. Det från ångan kondenserade vattnet bildade små rännilar, som rann mot kraterns centrum och gjorde en ganska yppig växtlighet möjlig över ett ansenligt område. En mindre svart krater inne i den stora avgav små vita moln av vattenånga. — Vegetationen på kraterranden var vacker men sparsam och bestod huvudsakligen av några vitblommande, doftande buskar som osökt påminde om vår svenska skvattrom och samlade mängder av bin, skalbaggar fjärilar. En stor rovfågel gjorde störtdykningar mot oss — kanske var vi i närheten av hennes bo — men i övrigt såg vi inget djurliv.

Efter att ha besökt Komodo och kamerajagat jätteödlorna var det slut med utflykterna — vid återkomsten till Java väntade man japansk invasion.

Den kom och terrorn följde i dess spår. Rolf Blomberg berättar om hur svenskarna höll ihop och hjälpte varandra igenom svårigheterna, och hur han gömde en berömd antropologs oersättliga samlingar undan japanerna. Det är spännande saker han har att berätta om och han gör det skickligt. Bland allt det brutala och hemska sprängar han också in solskensglimtar och humoristiska händelser.

Rolf Blomberg kan konsten att skriva underhållande. Det har han gjort i alra högsta grad i Sydvärt, som också är rikt illustrerad, trots att många värdefulla filmrullar gick förlorade under "internering-en".

Kurt B.

Rolf Blomberg.

Skånska Social-Dem. Hälsingborg 14/4 53

08 0047

Rolf Blomberg på ormjakt
Skildrar Colombiaresa i DN

Forskningsresanden Rolf Blomberg startar den 15 januari en expedition till det inre av Colombia, där han bl. a. skall tillfångata ett exemplar av världens största orm, anaconda, för Göteborgs museum. Resan, som med säkerhet kommer att bjuda på åtskilliga äventyr, skildras av Blomberg i en artikelserie i Dagens Nyheter. Blomberg kommer att filma färden åt Nordisk Tonefilm, som bekostar den. I augusti nästa år får blopubliken uppleva äventyren på vita duken.

— Avtalet om färden mellan Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm träffades slutgiltigt på måndagen, berättar direktör Arne Elmgren. Hela resan filmas, och klimax beräknar vi skall komma vid infångandet av jätteormen. Det torde bli en del dramatiska scener när man vet att ormen klättrar i träd och äter vattensvin och blir ända upp till 11 meter lång. Blomberg följs av filmfotografen Boberg samt två andra expeditionsdeltagare. Colombias myndigheter har visat sig mycket tillmötesgående, bl. a. har flygvapnet ställt ett plan till förfogande för expeditionen. I slutet av maj väntar vi expeditionen tillbaka, och arbetet med att färdigställa filmen påbörjas omedelbart. Det blir en långfilm, och vi beräknar ha den spelklar i augusti, säger direktör Elmgren.

Rolf Blomberg

Internationellt filmsamarbete

Ett västeuropeiskt samarbete mellan folkliga organisationer om film och samlingslokaler håller på att utvecklas. Direktör Karl Ehlbom och direktör Gösta Hammarbäck i Nordisk Tonefilm har återkommit från ett besök i England och förberett landets anslutning till en organisation som för närvarande omfattar de nordiska länderna, Österrike, Schweiz och Belgien samt Västtyskland.

— Vi skall även intressera Italien för organisationen, säger dess ordförande, direktör Ehlbom. Främst avser vi att utbyta erfarenheter när det gäller uppbyggnad, finansiering och drift av samlingslokaler. I fråga om filmen skall vi söka att mer och mer ta den i föreningslivets tjänst och samtidigt göra den till ett språkrör för demokrati och fred. Vi anser att det är av stor vikt att de folkliga organisationerna i de olika länderna får del av varandras erfarenheter i dessa frågor, slutar direktör Ehlbom.

Arbetaren, Sthlm 15/4 53

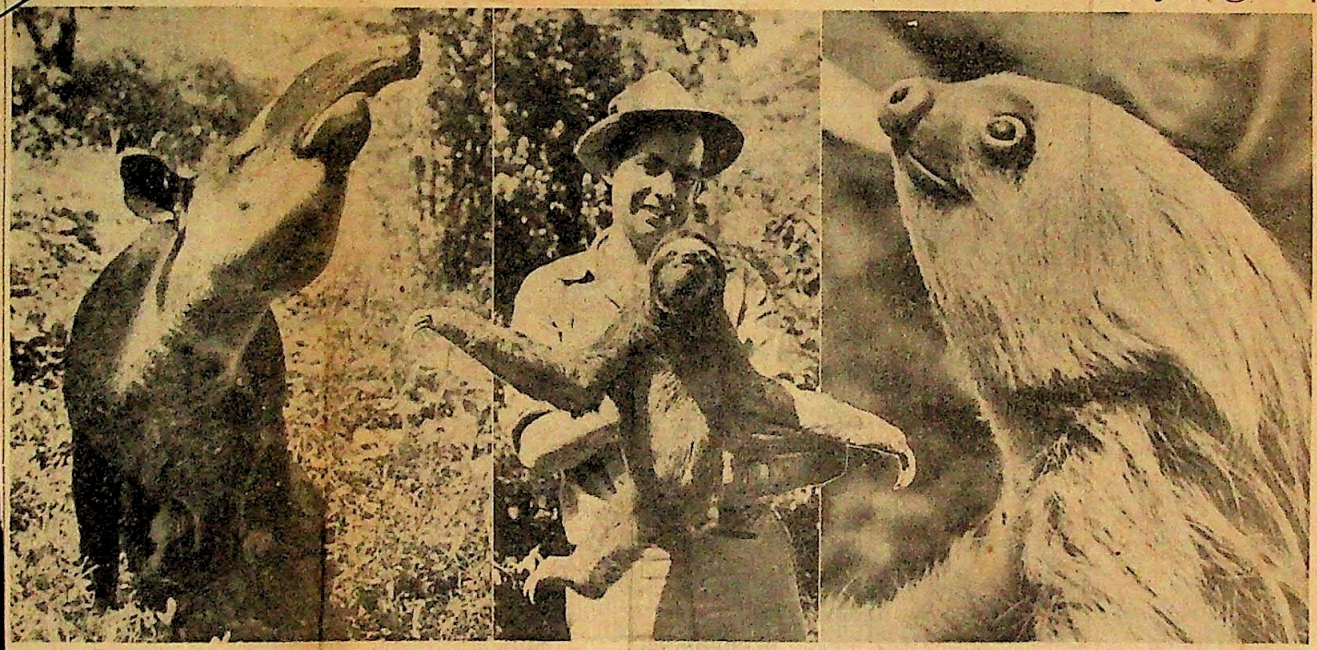
Boknytt

Tidens Bokklubb har kommit med Rolf Blombergs utmärkta reseskildring "Sydvärt", en serie berättelser från Asiens övärld. (Inb. 9: 50.)

08-0048

08-0049

Rolf Blomberg på väg in i Amazonas djungler

Rolf Blomberg har inlett sin expedition till Colombias outforskade djungler och ses på mittbilden med en tretåig sengångare i famnen. Till höger samma djur i närbild, till vänster en tapir, "Sydamerikas elefant", som den kallas.

08-0049

Dagens Nyheter 15/3 1953

ROLF BLOMBERG inleder i dagens tidning sin serie av artiklar från film- och forskningsfärderna i Colombia. I expeditionen, som nu redan befinner sig ett bra stycke på väg mot Amazonas outforskade djungelområden, deltar även regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I sin första rapport beskriver Rolf Blomberg färdprogrammet och redogör för de långa förberedelser som föregått expeditionen.

Allt detta, som väger minst ett ton, skall nu packas i lådor och gummisäckar, ty om två dagar bär det i väg härifrån till södra Colombia, och sedan rätt in i Amazonas vilda djungelregioner. Förberedelserna för expeditionen har kanske varit mera tidsödande än vi hade räknat med, men det är min erfarenhet att grundliga förberedelser oftast är halva framgången. Har man sedan också turen med sig, så bör resultatet bli bra.

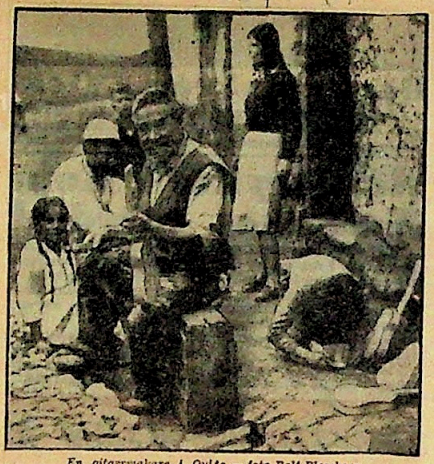
En mycket värdefull hjälp har vi fått från de colombianska myn-

Forts. sidan sju, spalt två.

Pilgiftsexperter och åttametersorm expeditionens mål

CALI, COLOMBIA, i mars.

Om en människa med utpräglat ordningssinne skulle komma in i de hotellrum där vi nu logerar skulle hon nog må illa, och det är inte utan att vi själva får något av olustkänslor när vi ser vilken röra som omger oss. Golven, borden, stolarna och sängarna är fullbelamrade med grunkor — med filmkameror, stativ och vapen, med lådor fulla av film och ammunition, med ljudupptagningsapparater och batterier, nät och fångstredskap, cisterner och bunkar för konservering av djur, bytesvaror av alla de slag, moskitnät, medikamenter och injektionssprutor och mycket annat.

En gitarrmakare i Quito — foto Rolf Blomberg.

Exotisk bilderbok

På lediga stunder har den i Ecuador bosatte svenske forskningsresanden Rolf Blomberg samlat hop eget och andras bildmaterial från den lilla republiken under ekvatorn och knutit samman bilderna med en av inhemska experter författad text, allt översatt till engelska och i en elegant volym, under namnet "Ecuador — Andean Mosaic" utkommen på Gebers förlag. Större delen av upplagan torde också vara avsedd för det engelsktalande Amerika.

Det var många år sedan Rolf Blomberg gjorde sin första resa till Ecuador och kom med sin första fascinerande skildring "Högkvarter hos huvudjägare". Sedan dess har han gjort många och långa färder i exotiska länder men har flera gånger återvänt till det Ecuador, där han tycks ha funnit sitt nya hem och som han nu hyllar med sin nya bok, där han dock med för honom typisk blygsamhet bara säger sig stå för redaktörskapet och en del av kameraarbetet.

Från sina egna färder i Ecuador har han tagit ett fullständigt fantastiskt rikt bildmaterial, och man igenkänner i den nya boken med glädje en del av denna hans bildskörd, förut publicerad i tidigare böcker på svenska, men det är också massor med nya bilder, vilka tillsammans med dem som han fått från annat håll, ger en rik facetterad bild av den lilla republiken. Texten ansluter sig väl till bilderna och behandlar landet ur olika aspekter. Det är en verkligt tjusig bok och det enda man saknar är en riktig karta över det land som här fått en så utomordentligt lockande beskrivning.

Gunnar Frösell.

Aftonbladet 23/4 53

08-00 52

Skånes Allehanda, Helsingborg 18/4 53

ROLF BLOMBERG FILMAR AMAZONAS

BOGOTA, Colombia (TT) Nordisk Tonefilms amazonexpedition har under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg lämnat den colombianska militärbasen Puerto Laguizamo vid Putumayofloden för att med flyg bege sig till La Tagua vid Rio Caqueta och därifrån i kanot till biloden Rio Caguan. Expeditionen skall sedan följa denna flod omkring 900 km, en sträcka som är fullständigt obebodd och anses vara en av de djurrikaste i Amazonas. Expeditionen hoppas här kunna göra intressanta zoologiska studier och samlingar samt uppta film under ett par månaders tid. Därefter skall expeditionen slå upp sitt högkvarter bland cofanesindianerna vid San Miguelfloden.

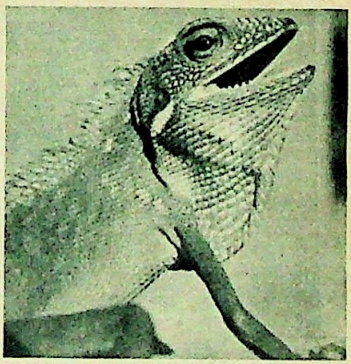
08-00 53

25 april 1953

URTIDSDRAKARNAS LAND

kl. 13.45

13.45 Urtidsdrakarnas land
Ur "Sydvart" av Rolf Blomberg.
Uppläsning av Carl-Hugo Calander.
(Göteborg.)

Ovan: En trädödla som inte tycker om att bli avporträtterad.

Nedan: Varanus komodoensis — den 3 m. långa jätteödlan.

08-0054 Östersundsk Folkblad, Norrköping 13/4 53

NYTT i BOKFÖNSTRET:

Resa i urtid och nutid

Medryckande intressant läsning, reseskildring, forskarrapport och krigsreportage, är Rolf Blombergs bok Sydvart, som ingår som originalupplaga i Tidens bokklubb. Det var inte så länge sedan man i Högkvarter hos huvudjägare fick följa honom på en spännande flodfärd genom sydamerikanska skogsvidder. I Sydvart skildrar han sin närmast påföljande forskarfärd, där han inte längre lyckades dra sig undan den s. k. civiliserade världen utan i stället jämte sin hustru och så småningom också en liten son kom mitt in i en av krigets malströmmar. Efter att ha lyckats ta sig ut ur 40-talets isolerade Sverige till Amerika, fortsatte han den långa vägen över Stilla havet till Nederländska Indiens ö-värld, där han, trots den misstro han som "misstänkt neutral", såga med, lyckades göra en hel del forskningsarbete. Fascinerande skildrar han Bali, det riktiga Bali som ligger lite mera obekvämt till än strandbyarna, som turisterna brukade gästa. Om Bali med sina danser ger en fläkt av en urgammal, ännu ej helt utforskad stillahavskultur, är emellertid Blombergs karakteristik av Komodo inte mindre levande. Där förs besökaren tillbaka årmiljoner genom jordens utvecklingshistoria; han vaknar en morgon och ser att "landkrokodilen" besökt honom på natten. Lite var av oss såg väl den varan, jätteödlan, som framlevde sina sista år på Skansen. Blomberg fick tillfälle att i deras naturliga omgivning möta dessa svanar, som ännu har kvar något av urtidens monster i sitt uppträdande. Över tre, kanske upp till fem meter i längd kan dessa odjur bli, men trots inföddingarnas historier om uppätna barn och kvinnor, tycks det endast vara as eller smådjur, t. ex. vildsvinskultingar, den äter. Mitt i denna, trots allt, idylliska värld väckte smällen i Pearl Harbour ett väldsamt eko. Snart hade japanerna plockat åt sig ö efter ö, holländarna gav upp, och de flesta européer, även av neutral nationalitet, plockades i svep efter svep av japanernas gestapo, kempei-tai, in i koncentrationsläger som i fråga om utsvältning till döds inte stod den tyska förebilden efter. De som var på fri fot, bland dem Blomberg, hade i isoleringen från hemlanden sina bekymmer, ekonomiska som andra, men försökte ändå hjälpa dem som hade det värre. Det fanns på Java även svenskar som plågades och dog i japanska läger!

Nästa stora skräll över Stilla havet var atombomben, men den betydde *inte* ett återställande av den gamla ordningen; de allierade måste t. o. m. låta de slagna Japanerna ta till sina vapen för att freda sig och de vita mot de tygellösa elementen bland de infödda indonesierna, som proklamerat sin egen stat. "Natten gick utan sömn", berättar svensken Eric Lindqvist i Bandung. "Vid middagstid nästa dag kom en vildögd hop upp mot huset med dragna knivar och lyfta spjut. Det är slutet! tänkte jag. Men i samma ögonblick blev det ett väldigt liv nere på vägen. Japanerna kommer! skrek man. De mordlystna inföddingarna rusade ut på vägen igen. Japanerna var bättre byte än en ensam vit. De höjde ett väldsamt krigstjut, när bilarna kom närmare. Men det dog; det släcktes av en kulspruta cynisk skratt." Så småningom kom emellertid britter och återställde ordningen, men bara för ett par dagar; de svaga förbanden lyckades endast ordna en hygglig evakuering av holländarna undan indonesierna. Under en dramatisk flykt med bil kom författaren och hans familj till Batavias hamn, där ett fartyg väntade för hemfärd via Australien. Men det är typiskt för den rotlöse världsvandraren Rolf Blomberg att han kom att skriva sin bok — i Ecuador!

08-0055

Fäderneslandets Tidn. 7/4 53

Trevlig reseskildring

I Tidens bokklubb presenteras i dagarna Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens ö-värld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Dala Demokraten, Falun 16/4 53

Bland urtidsdrakar och annat i sydvart

Den hade halsen sträckt och liknade en dinosaurie. Den hade otäcka käftar. Med en svart och hård örnblick fixerade den oss några sekunder, men så vred den sig hastigt runt och tog till flykten, bredbent och med slingrande rörelser.

Det är Rolf Blomberg, välkänd som föredragshållare, som i "Sydvart" (nyutkommen i Tiden bokklubb) berättar om sitt möte med jätteödlorna på den indonesiska ön Komodo. Det är ett fascinerande kapitel bland dem från exotiska nejder, som författaren trevligt och underhållande berättar om ur sitt liv på resande fot. Jätteödlorna är något relativt nytt i naturalhistorien, i det att de upptäcktes först 1912, men deras släkte är gammalt på jorden. Ett annat monstrum skymtar också i Blombergs skildring: jättemänniskan, efter vilken en halv miljon gamla lämningar kommit i dagen i Kina. Det är några spännande sidor om hur dessa fynd under kriget bevarades undan japanernas långa fingrar. Ty under författarens vistelse i dessa trakter hade kriget kommit, med en fyra och halvårig avstängning från hemlandet som följd. Således kommer även den japanska ockupationen med i närbild. Man har både nöje och behållning av den "obotlige luffaren" Rolf Blombergs bok om sina resor och äventyr.

Ving.

08-0055:1

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse.

Den spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängelar läsare i alla åldrar. Boken är försedd med en mängd bra fotografier, tagna av författaren själv.

Huvudjägarna har praktiska skäl för sin framfart

Skuggan av ett aeroplan på djungelns tjocka gröna flossamatta och konturerna av ett aeroplan på hakan på ett rödmålat rödskinn med svarta tvärränder kan stå som symboler för den världsdel, som upptäcktsresanden Rolf Blomberg i går berättade om i Arbetarinstitutet — hög kultur vid sidan om primitivitet i vilka stammars outforskade land. Publikintresset var mycket stort och många som trott sig vara ute i god tid fick vända vid porten. Institutets föreståndare redaktör Ellis Edman försökte få teatersalongen, när han såg vartåt det lutade, men den var upptagen av en repetition. De som kom in i Nannaaulan fick emellertid en magnifik kväll, en förnämlig avslutning på en fin termin.

Rolf Blomberg höll med sin berättelse om sina forskningsfärder i Sydamerika och sina bilder och filmer intresset spänt i över två timmar.

Det var många djur av typen "sånna finns inte" man fick se. Även den mest entusiastiske amatörfiskare torde ha känt sig slagen av de fiskehistorier Rolf Blomberg färgfilmat. För att nu inte tala om den ecuadorianska metmask om 6 à 7 decimeters längd som han förevigat eller en skalbagge stor som en rejäl näve eller en gräshoppa med ett par tre decimeterspännvidd.

Det underbara med djuren på Galapagosöarna är deras paradiskiska oräddhet. Man kan klappa sjölejonen utan att de ger sig iväg och när man går i skogen, kan det komma en fågel och slå sig ner på ens hattbrätte. Djuren vet inte vilket odjur människan är, för hon har inte funnits där så länge. Galapagosköldpaddorna, som kan väga uppåt 300 kilo och nå en ålder av 250 år, har varit svårt förföljda för den underbara olja de ger. De är fredliga och hyggliga vegetarianer, som kan livnära sig t. o. m. på kaktéer med taggar som stoppnålar. Vilda hundar, som jagar i flock som vargar, har hjälpt människan att decimera deras antal. På en av öarna hade amerikanska flygare emellertid upptäckt en mycket stor koloni, som gick och betade som en annan boskapshjord och som hade stigar, vägar och tunnlar ner till kärrmärkerna. På en bild red en grabb på en sköldpadda, som han styrde med en banan hängande i ett litet spö framför den. Det var ingen risk för skenolycka; maximihastigheten har uppmätts till 330 meter i timmen.

Frynliga huvudjägare.

Redan 1937 hade Rolf Blomberg haft huvudkvarter hos en huvudjägarehövding, en mycket hygglig och frynlig och trevlig karl. Vid ett nytt besök hos samma indianstam tio år senare hade hövdingen på sedvanligt sätt gått till en annan värld. Det är emellertid inte sedvan eller grymhet bakom huvudjakten utan rent praktiska skäl. Dessa indianer vill inte vidkännas tanken att människan kan dö en naturlig död utan tror att döden är en följd av förhäxning. Det gäller för medicinmannen att ta reda på vem som varit i farten och det utrönner han genom syner under rus. Själen anses sitta i huvudet, framförallt i håret. Genom att förvärva det får man den avdagatagnas själskraft, som blir till nytta inte bara för huvudets nye ägare utan för hela hans familj, hans boskap och hans odlingar. Metoden är enkel: man flår av huden, stoppar den i kokande vatten, syr ihop nacksnittet och munnen, upphettar sand och häller in för att få bort köttrester, modellerar med fingrarna, färgar huden svart med kol eller sot, allt detta under tillbörliga ceremonier, och har till slut ett huvud krympt till storleken av en knuten hand. En rödhårig och rödskäggig tysk förvånan för en del år sedan under forskningar bland huvudjägare. Några år senare förvärvade en guldvaskare i urskogen ett rödskäggigt och rödhårigt miniatyrhuvud. Men det är sällan indianerna behandlar vita på detta sätt.

Rolf Blomberg sade sig aldrig ha träffat så glada människor som dessa huvudjägare. Deras skratt är det verkliga flatskrattet. Men de har inte samma sorts humor som vi. En av deras stamfränder föll från en klippa och slog sig så illa, att flera revben stack ut i det fria. Det tyckte indianerna var kul. De kan alltså säga ha en mycket manlig humor.

Verkligt vilda vildar.

En spännande berättelse var Rolf Blombergs skildring av ett försök att kontakta en indianstam, som inte i onödan försätter en chans att ta ihjäl vita män eller grannar av andra stammar. Shell hade under oljeletning fått några flygfältsarbetare dödade av dessa indianer och ville komma på fredsfot med dem för att undvika risker i fortsättningen. De är ytterligt primitiva, går alldeles nakna, har inga husdjur, inte ens hundar, höns eller svin, och lever på jakt och fiske och ett jordbruk av enklaste slag. Den enda bild som tagits av dessa indianer var en flygbild, som visade hur de slungade spjut mot planet. Med två vita följeslagare, en fotograf och en missionär, samt sju indianer som bärare — världens bästa stadsbud, tar upp till 50 kilo på ryggen och kan i snabb takt promenera från solens uppgång till dess nedgång — begav sig Blomberg till dessa verkligt vilda urskogsområden. Per flyg lokaliserades deras uppehållsplatser och Blomberg fick från planet varje dag brev nedkastade från sin hustru i Quito. Man fann en bränd ochnågra veckor tidigare övergiven by. Väl kamoflerade fallgropar med förgiftade spjutspetsar fanns vid stigarna där, men invånarna stod ingenstans att finna. Till skydd för sina nattläger hade expeditionen lampor som lyste starkt utåt, men de två medförda hundarna skällde nervöst om nätterna och bärarna kände igen en del av nattens djurlåten såsom härrörande från den fientligt sinnade stammen.

På två balsaflottar begav sig expeditionen iväg utför en flod, där flygarna rapporterat att de sett de främmande indianerna. Man fann också spår i grundvattnet vid stranden. De hade gått den ena i den andras spår, men bärarna ansåg att det var ungefär ett dussin. När flottarna vid en flodkrök av en trädstam tvingades in mot stranden kom med blixstens hastighet en skur av spjut som utlöste ett vilt skjutande från flottarna. För säkerhets skull kastades en dynamitgubbe in bland träden. Där fann man massor av spjut med förgiftade spetsar samt en del blodspår. Fotografen var tvärigast att hugga av spjut, för han hade fått sin nya, fina Rolleflex förstörd, när han hoppade i vattnet för att rädda sig undan spjutregnet. Det blev en strapatsrik vecka i urskogen vid hemfärden efter detta äventyr. Rolf Blomberg tänker göra om försöket att kontakta den vilda stammen.

Trevliga fotomodeller.

Men det finns behändigare varelser än dessa i Amazonas, först och främst apor av många slag. Det är i allmänhet hyggliga och trevliga varelser som lever i större samja än människorna, fast de ibland har en del bustag för sig. Man fick se en rad fina karaktärsbilder av vrålapor. Dessa hörs flera kilometer men har fördelen att vara en god och närande om än ej estetisk tilltalande föda. Somliga apsorter kan visa människan rörande tillgivenhet. Dvärgsilkesapan, 15 cm lång, tillhör nyttodjuren: infödingarna här dem gärna i kalufsen, där de kan göra stor nytta! Marikattorna har synnerligen intressant mimik.

Sengångaren, Sydamerikas Pelle Brått-om, är inte nervös av sig. Han rör sig i utrarapid och kan hänga i dagar och veckor i samma trädkrona och äta bladskott, innan han behagar flytta på sig.

En pipande fröken.

Myraloken är en underlig figur och en annan fångnast varelse är tapiren, som ser ut som ett mellanting mellan elefant, svin och mulåsna och kvittrar och piper som en småfågel. En djurfångare var ute för att fånga en bergstapir åt New Yorks Zoo men sprack på uppgiften. Blomberg fick höra talas om en indian, som hade en tam bergstapir. Det befanns vara en fröken, som pep som en kanariefågel, när man klinde henne bakom öronen. Hon slöt ögonen i salig njutning då. Som en hund gick hon ut och in i indianens bambuhydda — ibland genom vägen. Det här mig emot med djur i fångenskap, sade Rolf Blomberg, men här gavs ett undantag. Hon var hotad till livet, för grannarna tyckte inte om att hon tagit för vana att frukostera i deras odlingar. Blomberg köpte henne. Lockad med sockerrör och annat ansak och bogserad med rep under energiska påtryckningar bakifrån lyckades hon tillryggalägga en kilometer på fem timmar. Det var ingen annan råd än att snickra ihop en bur och bära henne. Det tog tio dar att nå en bilväg till Quito. Fin dam som hon var tog hon naturligtvis sedan flyg till Florida — hon var så bastant att hon måste ha tre biljetter. Per järnväg for hon sedan till New York, där där hon fick ett strålande mottagande av pressen, eftersom hon var den första bergstapiren i en zoo. Vid sitt senaste besök i New York hade Rolf Blomberg hälsat på henne och kliat henne. Hon såg ut att trivas.

Huvudjägarna har praktiska skäl för sin framfart

Skuggan av ett aeroplan på djungelns tjocka gröna flossamatta och konturerna av ett aeroplan på hakan på ett rödmålat rödskinn med svarta tvärränder kan stå som symboler för den världsdel, som upptäcktsresanden Rolf Blomberg i går berättade om i Arbetarinstitutet — hög kultur vid sidan om primitivitet i vilka stammars outforskade land. Publikintresset var mycket stort och många som trott sig vara ute i god tid fick vända vid porten. Institutets föreståndare redaktör Ellis Edman försökte få teatersalongen, när han såg vartåt det lutade, men den var upptagen av en repetition. De som kom in i Nannaaulan fick emellertid en magnifik kväll, en förnämlig avslutning på en fin termin.

Rolf Blomberg höll med sin berättelse om sina forskningsfärder i Sydamerika och sina bilder och filmer intresset spänt i över två timmar.

Det var många djur av typen "såna finns inte" man fick se. Även den mest entusiastiske amatörfiskare torde ha känt sig slagen av de fiskehistorier Rolf Blomberg färgfilmat. För att nu inte tala om den ecuadorianska metmask om 6 à 7 decimeters längd som han förevigat eller en skalbagge stor som en rejäl näve eller en gräshoppa med ett par tre decimeterspännvidd.

Det underbara med djuren på Galapagosöarna är deras paradisiska oräddhet. Man kan klappa sjölejonen utan att de ger sig iväg och när man går i skogen, kan det komma en fågel och slå sig ner på ens hattbrätte. Djuren vet inte vilket odjur människan är, för hon har inte funnits där så länge. Galapagossköldpaddorna, som kan väga uppåt 300 kilo och nå en ålder av 250 år, har verit svårt förföljda för den underbara olja de ger. De är fredliga och hyggliga vegetarianer, som kan livnära sig t. o. m. på kaktéer med taggar som stoppmålar. Vilda hundar, som jagar i flock som vargar, har hjälpt människan att decimera deras antal. På en av öarna hade amerikanska flygare emellertid upptäckt en mycket stor koloni, som gick och betade som en annan boskapshjord och som hade stigar, vägar och tunnlar ner till kärrmärkerna. På en bild red en grabb på en sköldpadda, som han styrde med en banan hängande i ett litet spö framför den. Det var ingen risk för skenolycka; maximihastigheten har uppmätts till 330 meter i timmen.

Fryntliga huvudjägare.

Redan 1937 hade Rolf Blomberg haft huvudkvarter hos en huvudjägarehövding, en mycket hygglig och fryntlig och trevlig karl. Vid ett nytt besök hos samma indianstam tio år senare hade hövdingen på sedvanligt sätt gått till en annan värld. Det är emellertid inte enbart en eller grymhet bokom huvudjakten utan rent praktiska skäl. Dessa indianer vill inte vidkännas tanken att människan kan dö en naturlig död utan tror att döden är en följd av förhäxning. Det gäller för medicinmannen att ta reda på vem som varit i farten och det utröner han genom syner under rus. Själen anses sitta i huvudet, framförallt i håret. Genom att förvärva det får man den avdagatagnas själskraft, som blir till nytta inte bara för huvudets nye ägare utan för hela hans familj, hans boskap och hans odlingar. Metoden är enkel: man flår av huden, stoppar den i kokande vatten, syr ihop nacksnittet och munnen, upphettar sand och häller in för att få bort köttrester, modellerar med fingrarna, färgar huden svart med kol eller sot, allt detta under tillbörliga ceremonier, och har till slut ett huvud krympt till storleken av en knuten hand. En rödhårig och rödskäggig tysk försvann för en del år sedan under forskningar bland huvudjägare. Några år senare förvärvade en guldvaskare i urskogen ett rödskäggigt och rödhårigt miniatyrhuvud. Men det är sällan indianerna behandlar vita på detta sätt.

Rolf Blomberg sade sig aldrig ha träffat så glada människor som dessa huvudjägare. Deras skratt är det verkliga flatskrattet. Men de har inte samma sorts humor som vi. En av deras stamfränder föll från en klippa och slog sig så illa, att flera revben stack ut i det fria. Det tyckte indianerna var kul. De kan alltså sägas ha en mycket mänlig humor.

Verkligt vilda vildar.

En spännande berättelse var Rolf Blombergs skildring av ett försök att kontakta en indianstam, som inte i onödan försitter en chans att ta ihjäl vita män eller grannar av andra stammar. Shell hade under oljeletning fått några flygfältsarbetare dödade av dessa indianer och ville komma på fredsfot med dem för att undvika risker i fortsättningen. De är ytterligt primitiva, går allideles nakna, har inga husdjur, inte ens hundar, höns eller svin, och lever på jakt och fiske och ett jordbruk av enklaste slag. Den enda bild som tagits av dessa indianer var en flygbild, som visade hur de slungade sjut mot planet. Med två vita följeslagare, en fotograf och en missionär, samt sju indianer som bärare — världens bästa stadsbud, tar upp till 50 kilo på ryggen och kan i snabb takt pronenera från solens uppgång till dess nedgång — begav sig Blomberg till dessa verkligt vilda vildars urskogsområden. Per flyg lokaliserades deras uppehållsplatser och Blomberg fick från planet varje dag brev nedkastade från sin hustru i Quito. Man fann en bränd ochnågra veckor tidigare övergiven by. Väl kamoflerade fallgropar med förgiftade sjutspetsar fanns vid stigarna där, men invånarna stod ingenstans att finna. Till skydd för sina nattläger hade expeditionen lampor som lyste starkt utåt, men de två medförda hundarna skällde nervöst om nätterna och bärarna kände igen en del av nattens djurlåten såsom härrörande från den tientligt sinnade stammen.

På två balsaflottar begav sig expeditionen iväg utför en flod, där flygarna rapporterat att de sett de främmande indianerna. Man fann också spår i grundvattnet vid stranden. De hade gått den ena i den andras spår, men bärarna ansåg att det var ungefär ett dussin. När flottarna vid en flodkrök av en trädstam tvingades in mot stranden kom med blixtens hastighet en skur av sjut som utlöste ett vilt skjutande från flottarna. För säkerhets skull kastades en dynamitgubbe in bland träden. Där fann man massor av s[illegible] med förgiftade spetsar samt en del [illegible] rigast att h[illegible] fått sin nya[illegible] han hoppad[illegible] undan sjut[illegible] rik vecka i[illegible] detta äventy[illegible] om försöket men.

Trevli

Men det [illegible] dessa i Am[illegible] av många s[illegible] liga och t[illegible] större sam[illegible] ibland har [illegible] se en rad[illegible] spor. Dessa[illegible] fördelen att[illegible] än ej este[illegible] apsorter ka[illegible] givenhet.[illegible] tillhör nytt[illegible] gärna i ka[illegible] nytta! Mar[illegible] tressant m[illegible]

Sengånga[illegible] om, är int[illegible] utrarapid o[illegible] kor i samn[illegible] innan han

En pipande fröken.

Myraloken är en underlig figur och en annan långnäst vareise är tapiren, som ser ut som ett mellanting mellan elefant, svin och mulåsna och kvittrar och piper som en småfågel. En djurfångare var ute för att fånga en bergstapir åt New Yorks Zoo men spruck på uppgiften. Blomberg fick höra talas om en indian, som hade en tam bergstapir. Det befanns vara en fröken, som pep som en kanariefågel, när man kliade henne bakom öronen. Hon slöt ögonen i salig njutning då. Som en hund gick hon ut och in i indianens bambuhyddа — ibland genom väggen. Det bär

mig emot, med djur i fångenskap, sade Rolf Blomberg, men här gavs ett undantag. Hon var hotad till livet, för grannarna tyckte inte om att hon tagit för vana att frukostera i deras odlingar. Blomberg köpte henne. Lockad med sockerträr och annat smask och bogserad med rep under energiska påtryckningar bakifrån lyckades hon tillryggalägga en kilometer på fem timmar. Det var ingen annan råd än att snickra ihop en bur och bära henne. Det tog tio dar att nå en bilväg till Quito. Fin dam som hon var tog hon naturligtvis sedan flyg till Florida — hon var så bastant att hon måste ha tre biljetter. Per järnväg for hon sedan till New York, där där hon fick ett strålande mottagande av pressen, eftersom hon var den första bergstapiren i en zoo. Vid sitt senare besök i New York hade Rolf Blomberg hälsat på henne och kliat henne. Han såg ut att trivas.

Rolf Blomberg i Arbetarinstitutet.

Den berömde forskningsresanden Rolf Blomberg har varit hemma i Sverige under några månader och därunder bl. a. ägnat sig åt föreläsningsverksamhet. Över dussinet gånger har han framträtt inför fulltalig publik i Stockholms konserthus, där han även talar i kväll och i morgon. På måndag kommer han till Uppsala på inbjudan av Arbetarinstitutet. Hans föredrag har kallats "Djungelfärder i Amazonas och strandhugg på ställsamma Stillahavsöar". Han kommer att på sitt sympatiska och medryckande sätt berätta om möten med primitiva folkslag och underliga djur vid forskningsa- och fångstfärderna under den senaste resan som omfattar åren 1947—1952 och visa unika färgbilder samt dessutom färgfilmer, bl. a. skildrande besök bland 35 miljoner fåglar på guanoöarna utanför Perus kust och fiskefärder bland havsmonster i Ecuador. Det är första gången Rolf Blomberg föreläser i Uppsala under detta besök i hemlandet och förmodligen blir det också den enda då han inom kort återvänder till Sydamerika.

08-0056.3

Det behövdes en padda för att göra mitt namn odödligt, sade Rolf Blomberg när han visade den jättepadda som fått efternamn av honom. En inföding hade berättat om paddor, som vägde 100 kilo. Blomberg visste, att han brukade överdriva en smula och försökte pruta bort 98 eller 99 kilo, men det gick inte. Han begav sig till det ifrågavarande området, och en vacker dag hade han en padda av för vetenskapen förut okänd art. Den vägde 1 kilo bara, men den väckte sensation och det strömmade in beställningar på jättepaddor. Ibland lönar det sig att lysna även på ganska tokiga historier.

Detta och mycket annat berättade Rolf Blomberg i går. Hans färgfilmer från en ecuadoriansk fiskeby och från guanoöarna, där 35 miljoner fåglar lämnar vitriolkot till förmån för den peruanska bomullsodlingen var mycket skickligt tagna och hade en säregen tjusning. Åpplåderna vittnade om tacksamhet för en sällsynt intressant kväll.

08-0058

Uppsala N. Tidn. 2/12 52

Indianer och guano

Arbetarinstitutet slutade i går höstterminen med en lika festlig som mastodontisk föreläsning. I två timmar berättade forskningsresanden Rolf Blomberg om sina sydamerikanska resor. Men var det någon som kä
hölls hel
föreläsar
talare, d
och direk
årens in
Man tyc
tummade
merna "
let vid O
lagts ti
utspelad
och blan
indianst

Vi bör
skinn, e
och ännu
blodet
sjunger
långa st
fiender
och på
retts oc
Vi fick
det nän
han blur
här indi
all sin vidskepelse. Men så var inte en annan helvild stam, som bodde vid en biflod till Rio das Amazonas och hatade de vita. De senare hade förstås förgått sig mot dem — under sökandet efter gummi bröt nämligen vita råskinn in i landet, brände indianernas byar, dödade dem i tusental, skändade kvinnorna och sålde de överlevande som slavar nedåt floden. Nu var det omöjligt att komma i

Rolf Blomberg föreläser i Upsala

Den kände forskningsresanden Rolf Blomberg föreläser i Arbetarinstitutet på måndag om Djungelfärder i Amazonas och strandhugg på sällsamma Stillahavsöar varvid han skildrar sina upplevelser under de senaste forskningsfärderna åren 1947—1952. Det blir första och förmodligen också enda framträdandet här i Upsala under detta besök i hemlandet. Rolf Blomberg skall nämligen inom kort återvända till Sydamerika. I Stockholms konserthus har han framträtt ett dussintal gånger under hösten inför fullsatta hus och han talar där även i kväll och på söndag. Det blir även unika färgbilder och färgfilmer.

*

08-0058:1

fredlig kontakt med ättlingarna och Rolf Blomberg misslyckades också med den expedition han tack vare hjälp från Shellbolaget kunde utrusta. Men inträngandet i urskogen och jakten efter de osynliga ljudlösa vilddarna som fanns där runt omkring och så det plötsliga bakhållet och spjutskurarna — allt berättades så levande, ja precis lika spännande som en gång i indianböckerna.

Men det var inte bara blodtörstiga eller gemytliga indianer föreläsningen gällde. Via skioptikonet fick vi sen en massa djursorter till livs. Såna djur som man i stil med flickan på menageriet inte trodde fanns. Trivsamma apor på några decimeter som man kunde bära tama i håret, sengångare, paddor, grodor, otäcka reptiler och otaliga insekter. Och så en sällsynt bergstapir, vars fångsthistoria var ett roligt kapitel för sig. Sällan har publiken presenterats så originella och individualiserade djurporträtt!

Efter en utflykt till en fiskeby i Ecuador — med ett vimmel fula fiskar i närbild och flitiga fiskare i aktion — hamnade vi så på de sällsamma Galapagosöarna. Här ses förhistoriska jätteköldpaddor vanka kring och ta gyttjebad då och då och det ännu ganska orörda djurlivet har kvar något paradisiskt i detta jungfruliga och orörda land. Som man går där kan en liten fågel plötsligt komma och slå sig ner på ens axel, så tal.

Alldeles unika var filmbilderna i färg från Chinchasöarna, där havsfåglar häckar i tiotusental och den peruanska staten fridlyst den bevingade världen för guanots skull, fågeltäcket som är ett nödvändigt fosfat- och gödselmedel för landets jordbruk. Det var rent fantastiska scener från bl. a. pelikan- och sjölejonlivet. Pelikanen är f. ö. inte alls den trevliga och filosofiska fågel man kan tro, erströk tal., vilken hade bildbevis hur slyngelaktigt och rent av istiskt vissa pelikanelement kan sig.

a, såna där pigga kommentarer ideligen iflätade den sakliga reerelsen, som förresten aldrig helblev torr trots alla fakta den medde. Den mer än fulltaliga publiföljde med påtagilig förtjusning på denna exotiska och färgskimde äventyrsfärd, som så elegant lekande förde den bort från varoch kyla till främmande kuster varma latituder. Appåderna ttrade följdriktigt som ett häftitropikregn.

Terminsslut.

+ 08-0059

Fickjournalen, Malmö 11:7 53

Forskningsresanden Rolf Blomberg skall fara till Colombia i Sydamerika för att i dess rumpmaskar fånga bl. a. världens största orm, anacondan.

08-0060

08-0063 →

08-0061

Göteborgs Posten

ODEC 1952

194

Rolf Blombergs forskningsexpedition.

Stockholm: Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete, kommer att ha sitt stora värde. Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till.

Norrköpings Tidningar

Moderat

1 / 19 1936

södra Sverige.

*

Svensk gör djungelfilm

En svensk djungelfilm kommer, enligt MT, att inspelas under första delen av 1953. Det är Nordisk Tonefilm som sänder forskningsresanden Rolf Blomberg till det inre av Colombia i Sydamerika. Fotograf blir Erik Boberg. Vid inspelningen skall inga professionella skådespelare vara med. Det blir infödingar över hela linjen. Blomberg ämnar på uppdrag av Göteborgs museum söka infånga ett exemplar av världens största orm, en s. k. anaconda, vilken kan bli 13 meter lång. Filmen, som skall ha premiär i augusti 1953, har också döpts till "Anaconda".

Kvällsposten
Malmö

Moderat

1 / 19 53

Rolf Blomberg fångar jätteorm åt Akvariet?

Den forskningsexpedition som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien blir den bäst utrustade han någonsin haft, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde.

Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

I de områden vi kommer till lever flera primitiva stammar som vita aldrig besökt, berättar hr Blomberg i Sv. D., i varje fall har aldrig några vetenskapliga studier bedrivits där. Vi är denna gång utrustade med apparatur för ljudupptagning, så att vi kan registrera såväl språk som musik och sånger samt urskogens och djurens många okända läten.

Hr Blomberg understryker i sammanhanget att man inte vill göra sökandet efter ett jätteexemplar av anakondan, den sydamerikanska ormen, till någon huvudsak för expeditionen. Det största kända exemplaret är 8,5 m, men större lär ha setts i skogarna, och kan man fånga en sådan är det bara välkommet. I så fall vill Göteborgs akvarium gärna ha den levande hem. Men det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra, och här tänker vi förse Naturhistoriska riksmuseet och Göteborgs naturhistoriska museum med så mycket material vi kan.

Långfilmen avser att ge en fullt verklighetstrogen helhetsbild av hur en forskningsfärd utföra, hur insamling av etnografiska fynd sker och hur vilda djur fångas in.

08-0056.3

Det behövdes en padda för att göra mitt namn odödligt, sade Rolf Blomberg när han visade den jättepadda som fått eftermamn av honom. En inföding hade berättat om paddor, som vägde 100 kilo. Blomberg visste, att han brukade överdriva en smula och försökte pruta bort 98 eller 99 kilo, men det gick inte. Han begav sig till det ifrågavarande området, och en vacker dag hade han en padda av för veterskapen förut okänd art. Den vägde 1 kilo bare, men den väckte sensation och det strömmade in beställningar på jättepaddor. Ibland lönar det sig att lyssna även på gamska tokiga historier.

Detta och mycket annat berättade Rolf Blomberg i går. Hans färgfilmer från en ecuadoriansk fiskeby och från guanoöarna, där 35 miljoner fåglar lämnar visitkort till förmån för den peruanska bomullsodlingen var mycket skickligt tagna och hade en säregen tjusning. Åpplåderna vittnade om tacksamhet för en sällsynt intressant kväll.

08-0058

Uppsala N. Tidn. 2/12 52

Indianer och guano

Arbetarinstitutet slutade i går höstterminen med en lika festlig som mastodontisk föreläsning. I två timmar berättade forskningsresanden Rolf Blomberg om sina sydmerikanska resor. Men var det någon som kände sig trött? — intresset höllS hela tiden på spänn, ty dels var föreläsaren en så god och spirituell talare, dels var skildringen så unik och direkt spännande. Här levde pojkårens indianbokssträmning upp igen. Man tycke sig förflyttad till de där tummade gamla kartonerade volymerna "Ljudlösa steg" och "Bakhållet vid Ohio", fastän miljön i går förlagts till Amazonas och äventyren utspelades i dess tropiska djungler och bland dess mer och mindre vilda indianstammar.

Vi började med halvcivilliserade rödskinn, en stam som färgar sig röd och ännu ibland känner huvudjägarblodet svalla, då den dansar och sjunger efter uråldriga riter "på långa stänger svängande skallar efter fiender eller främder, som krymts och på sydamerikanskt indianvis beretts och sedan hyilas för sin magi. Vi fick se några prov på kulten — är det nån som är känslig, är det häst han blundar, sa' tal. Annars är dom här indianerna snälla och hyggliga i all sin vidskepelse. Men så var inte en annan helvild stam, som bodde vid en biflod till Rio das Amazonas och hatade de vita. De senare hade förstås förgått sig mot dem — under sökandet efter gummi bröt nämligen vita råskinn in i landet, brände indianernas byar, dödade dem i tusental, skändade kvinnorna och sålde de överlevande som slavar nedåt floden. Nu var det omöjligt att komma i

Bygga priser
tiklar billigt!
till
B-öres artiklar
Telefon 361 88

08-0058.1

fredlig kontakt med ättlingarna och Rolf Blomberg misslyckades också med den expedition han tack vare hjälp från Shellbolaget kunde utrusta. Men inträngandet i urskogen och jakten efter de osynliga ljudlösa vilddarna som fanns där runt omkring och så det plötsliga bakhållet och apjutskurarna — allt berättades så levande, ja precis lika spännande som en gång i indianböckerna.

Men det var inte bara blodtörstiga eller gemytliga indianer föreläsningen gällde. Via skioptikonet fick vi sen en massa djursorter till livs. Såna djur som man i stil med flickan på menageriet inte trodde fanns. Trivsamma apor på några decimeter som man kunde bära tama i håret, sengångare, paddor, grodor, otäcka reptiler och otaliga insekter. Och så en sällsynt bergstapir, vars fångsthistoria var ett roligt kapitel för sig. Sällan har publiken presenterats så originella och individualiserade djurporträtt!

Efter en utflykt till en fiskeby i Ecuador — med ett vimmel fula fiskar i närbild och flitiga fiskare i aktion — hamnade vi så på de sällsamma Galapagosöarna. Här ses förhistoriska jätteköldpaddor vanka kring och ta gyttjebad då och då och det ännu ganska orörda djurlivet har kvar något paradisiskt i detta jungfruliga och orörda land. Som man går där kan en liten fågel plötsligt komma och slå sig ner på ens axel, sa tal.

Alldeles unika var filmbilderna i färg från Chinchasöarna, där havsfåglar häckar i tiotusental och den peruanska staten fridlyst den bevingade världen för guanots skull, fågelträ[illegible]et som är ett nödvändigt fosfatkdselmedel för landets jordbruk. [illegible] rent fantastiska scener från [illegible]likan- och sjölejonlivet. Peli[illegible] f. ö. inte alls den trevliga [illegible]ofiska fågel man kan tro, [illegible]tal., vilken hade bildbevis [illegible]yngelaktigt och rent av [illegible]ssa pelikanelement kan

[illegible] pigga kommentarer [illegible]tade den sakliga re[illegible]förresten aldrig hel[illegible]alla fakta den med[illegible]n fullitaliga publi[illegible]nglig förtjusning [illegible]a och färgskim[illegible]om så elegant [illegible]bort från var[illegible]mande kuster [illegible] Åpplåderna [illegible] ett häftli-

Julinsamlingen i H. Trefaldighet

I förliga Trefaldighets församlings storartade julinsamling i år går hälften till Rolf Blombergs expedition till Colombia i Sydamerika för att i dess rumänier filma bl. a. världens största orm, anakondan.

11-7 53

08-0060

08-0063

08 0061

Göteborgs Posten

DEC 1952

194

Rolf Blombergs forskningsexpedition.

Stockholm: Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete, kommer att ha sitt stora värde. Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till.

Norrköpings Tidningar

Moderat

1 / 19 1952

södra Sverige.

Svensk gör djungelfilm

En svensk djungelfilm kommer, enligt MT, att inspelas under första delen av 1953. Det är Nordisk Tonefilm som sänder forskningsresanden Rolf Blomberg till det inre av Colombia i Sydamerika. Fotograf blir Erik Boberg. Vid inspelningen skall inga professionella skådespelare vara med. Det blir infödingar över hela linjen. Blomberg ämnar på uppdrag av Göteborgs museum söka infånga ett exemplar av världens största orm, en s. k. anaconda, vilken kan bli 13 meter lång. Filmen, som skall ha premiär i augusti 1953, har också döpts till "Anaconda".

Kvällsposten
Malmö

Moderat

1 / 19 53

Rolf Blomberg fångar jätteorm åt Akvariet?

Den forskningsexpedition som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien blir den bäst utrustade han någonsin haft, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde.

Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

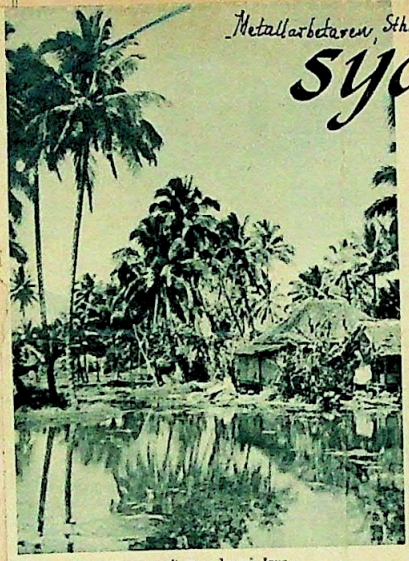
I de områden vi kommer till lever flera primitiva stammar som vita aldrig besökt, berättar hr Blomberg i Sv. D., i varje fall har aldrig några vetenskapliga studier bedrivits där. Vi är denna gång utrustade med apparatur för ljudupptagning, så att vi kan registrera såväl språk som musik och sånger samt urskogens och djurens många okända läten.

Hr Blomberg understryker i sammanhanget att man inte vill göra sökandet efter ett jätteexemplar av anakondan, den sydamerikanska ormen, till någon huvudsak för expeditionen. Det största kända exemplaret är 8,5 m, men större lär ha setts i skogarna, och kan man fånga en sådan är det bara välkommet. I så fall vill Göteborgs akvarium gärna ha den levande hem. Men det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra, och här tänker vi först Naturhistoriska rikamuseet och Göteborgs naturhistoriska museum med så mycket material vi kan.

Långfilmen avser att ge en fullt verklighetstrogen helhetsbild av hur en forskningsfärd utföra, hur insamling av etnografiska fynd sker och hur vilda djur fångas in.

Metallarbetaren Sthlm Nr 1 1953

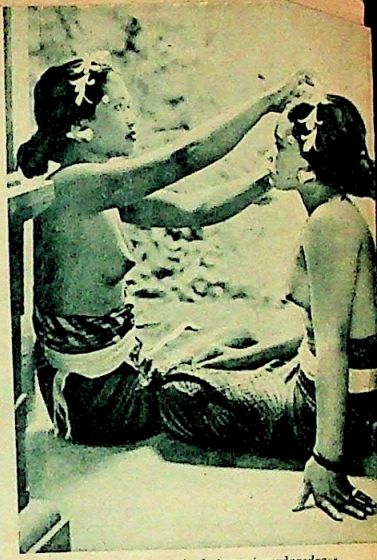
sydvart

En vrå av paradiset — by på Java.

Att för 9:50 få göra en färd till Ecuador, Galápagosöarna, Bali, Java och via Australien hem, sådant låter sig faktiskt göras — per bok förstås. Tidens förlag har nu gett ut Rolf Blombergs "Sydvart", i specialkomponerat band och försedd med rikhaltigt illustrationsmateriel — bilderna på denna sida ger prov på de sidorna. Beträffande texten så går den i Blombergs egen stil, den pojkaktiga, rakt på sak-skildringen, utan choser. Men det följer också med en massa vett och vetande, utan att någon torrhet förmärks. Och det beror väl på att Rolf Blomberg har ögon, öron och alla sinnen öppna för allt han möter under sina forskningsresor, anammar det med den livshungrige grabbens självklara aptit och sen drivs att berätta om allt kul han upplevt. Ja, även om det fasansfulla, ty här i boken får vi också vara med om japanernas ockupation av Indonesien.

R. B—r

Balianesiska kvinnor i vardagsdress.

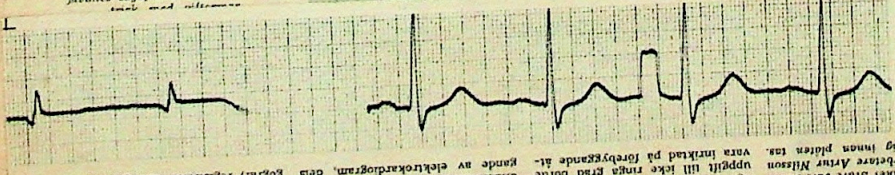
Rolf Blomberg och en colorado-indian i Ecuador. Nedan: Inge[n] rädder för ormar här, kan den[ne] javanes säga, som utför ett ruskigt [trick med ormar]

På Bali är varenda människa konstnär på något sätt, här är en balines i farten med en demon-skulptur.

Nedan: Australisk varan-ödla som klättrar i träd.

Skärmbildtekniker Sture Järl tillsammans med elektrokardiografen, delar ut elektrokardiogram (en minnesbild på sig innan pilåten tar.

Det finns lokalalpinister), vilkas hjärtan till hands att kontrollera deras underskuhjärn, dels med upplyft till icke trivia fjärd bortevara inriktad på förebyggande åtgärder att förebygga hjärtattacker

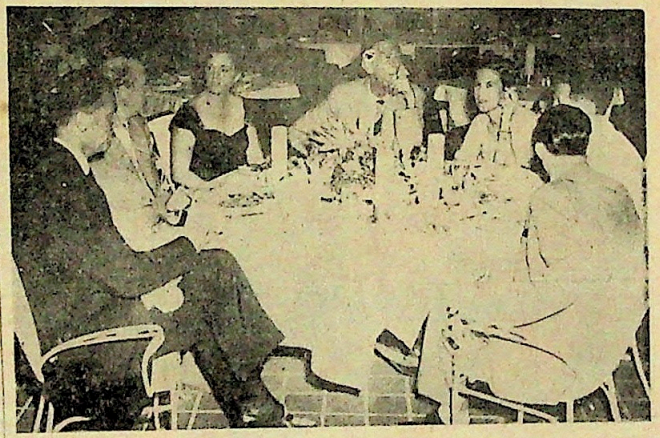
10

AN INDEPENDENT THE DAILY NEWSPAPER

Panama American

"Let the people know the truth and the country is safe" — Abraham Lincoln.

TWENTY-EIGHTH YEAR. PANAMA, R. P., THURSDAY, FEBRUARY 5, 1953 FIVE CENTS

PRINCE WILLIAM OF SWEDEN paid a brief vis it to the Isthmus yesterday, arriving in Cristobal aboard the SS Portland and departing last night from Tocumen by plane for Lima. While here he met briefly with a few members of the Swedish colony. Left to right around a table at Hotel El Panama are Gustav Wally and Gus taf Ulfsparre of the Prince's party, Mrs. Carl-Axel Janson, Prince William, Mrs. Tore Korch, Carl-Axel Janson, Swedish Consul General to Panama, and Rolf Blomberg, a noted Swedish author who is on the Isthmus gathering material on Indians and tropical lore.

Blomberg hem med jätteorm

NEW YORK (AB) Efter fyra månaders strapatsrik film- och forskningsfärd i de colombianska djunglerna anlände på torsdagskvällen forskningsresanden Rolf Blomberg, regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Roberg till New York.

Återfärden har företagits med flyg från militärbasen Puerto Leguizamo vid Putumayofloden via Bogota och Kingston. I dag fortsätter de tre urskogsbesökarna med SAS till Stockholm, dit de anlander på lördagseftermiddagen. Bland expeditionens märkliga fångster är en fyra meter lång Anaconda och ett levande ex. av den sällsynta bergstapiren.

— Vi hade ju hoppats på en betydligt större Anaconda, men ännu är det kanske inte för sent. Om intet oförutsett inträffar återvänder vi till södra Colombias urskogsområden i november i syfte att återuppta arbetet, vilket vi måste avbryta på grund av regntiden, som kom tidigare än vanligt, säger hr Blomberg vid ett samtal med AB:s korr. — Thulin.

Folkrörelserna skapar egen skådespelarkader

Experimentteater innan riksturné körs

STOCKHOLM i december.

Det talas till leda om människor i centrum och till dessa — inte alltid så avundsvärda — hör direktör Arne Elmgren i Stockholm, mäktig man i Folkets Hus-rörelsen, i Programbolaget och i miljonfilmen "Hon dansade en sommar". Möteslokaler, teater och film planeras landet runt. Film i Tyskland och Colombia, komedi i Skärblacka, dramatik i Boden, operett i Göteborg . . .

Mycket är ännu i planeringsstadiet och där. Arne Elmgren tillhör inte dem som nyheterna "läcker" ur. Dom ska mogna först, säger han och finns det nåt som en skrivande tidningsman känner olust inför så är det detta: låta nyheterna m o g n a först . . .

I varje fall kan man från början säga att för Nordisk Tonefilms arbete under kommande år utgör Arne Matssons mästerliga film "Hon dansade en sommar" en säker grund. Dess ekonomiska avkastning har säkert betytt åtskilligt för framtidsplaneringen, bolaget har kunnat ta vissa filmrisker som man eljest måhända ställt sig tveksam för eller helt enkelt skjutit på framtiden.

Nordisk Tonefilm planerar med stöd av folkrörelserna en journalfilm och har på den punkten redan utnyttjat ett tyskt samarbete. Kilometervis med ljudeffekter för journalen finns således redan inspelade.

Journalfilm är en dyr historia, inte minst för Nordisk Tonefilm, som ännu inte disponerar de ekonomiskt betydelsefulla stödbiografer som övriga svenska bolag har i sin ägo eller kontrollerar.

— Vi gör den här journalfilmen närmast som ett experiment, det är inte vår avsikt att driva den in absurdum. Men efter ett par år vet vi hur mycket det kan kosta oss pr år att göra journalfilmen och först då får man väl ta ställning till de framtida formerna, kommenterar direktör Elmgren beslutet.

En jakt på ormar.

Nordisk Tonefilm har sagt i en programförklaring att den avser att göra film med verklighetsunderlag och med en skapande tendens. Det är därför ingen överraskning att bolaget skickar ut en filmexpedition till

Fortsättning från sidan 1

Colombia, där forskningsresanden Rolf Blomberg skall söka infånga världens största orm att i uppstoppat skick tillföras det naturhistoriska museet i Göteborg och i bild Nordisk Tonefilm.

Rolf Blomberg har fått ett manuskript att arbeta efter när han går på jakt efter anacondan men detta — manuskriptet — är självfallet tänjbart som gummi. Liksom anacondan som är världens största orm. Exemplar på 13 meter är med säkerhet kända, och Blomberg räknar naturligtvis att med kameraskott skjuta ännu större vidunder. Manuskriptet till filmen har självfallet tagit till vara den omständigheten att anacondan gärna vilar på grenar som hänger ut över vatten. Den är skicklig simmare och dykare, och måltiderna utgörs gärna av större vattensvin. De colombianska indianerna äter förresten anacondans kött och använder dess hud till läder.

Expeditionen kostar självfallet Tonefilm en hel del pengar men lyckas Rolf Blomberg omsätta sitt manuskript i film så torde pengarna återkomma på det ena eller andra sättet.

En forskningsresande, känd för tidigare exotiska bragder, har just gett sig ut på en ny expedition. Det är också en aktuell händelse som kan brukas i reklamen. Och det har ett försäkringsbolag gjort genom att tydligen intimt liera sig med honom för att med uppgifter och bildmaterial från hans tidigare färder illustrera en sådan expeditions risker och hur försäkringar av olika slag i detta sammanhang har sin naturliga plats. Det är en hel serie annonser på stort format som gjorts på temat. Vår bild nr 3 är en av dem, vi skulle vilja säga den bästa. Blickfånget är festligt och uppmärksamhetsbetvingande. Varken det eller den roliga rubriken säger något om vad annonsen gäller; lockar bara tillsammans med de övriga bilderna på ett verkligt sugande sätt den som är intresserad av äventyrsläsning — och vem är inte det — att ta reda på vad som nu står på. Med ett par ord har texten fört läsaren in i situationen och kastar sig sedan ofördröjligt in på resonemanget om forskningsresandens försäkringar och drar till slut konklusioner mot bakgrund av de risker som möter varje människa, överallt.

Ytterligare några annonser, lika spännande upplagda och lika välgjorda i övrigt, följde i serien. Om man nu skulle försöka djupsloda psykologiskt med tanke på hur denna annonsserie kan ha förmåga att föra över läsarnas tankar från Rolf Blomberg-expeditionen — där man nog mycket väl fattar att försäkringar behövs — till de mera banala fält där folk inte är så lätta att övertyga om försäkringsskyddets värde, så får man kanske den känslan att det här varit så roligt och spännande att försäljningsobjektet nästan kommit i skymundan, att

Annons nr 3

övertygelsen om att man själv bör följa Blombergs omtänksamhet i spåren inte fått något grepp om en. Vi undrar om inte denna serie kunde ha gjorts ännu bättre genom att man med utgångspunkt från urskogsfaror na småningom och allt mer i följande annonser infört farosituationer på

AB PRESS-URKLIPP
av SVENSKA TELEGRAM-

Utom serierna utges en berättelse om professor Isidor Pupptunds senaste, sensationella upptäcktsfärd till en okänd ö i Stilla Havet. Nya Smålands upptäckt heter den och har skildrats av Rolf Blomberg. Pupplund träffar på de besynnerligaste varelser, sällsynta insekter av jättedimensioner, de egendomliga toffarna, jätteödlor och besvärade kannibaler

Gävle

Höger

7/7 1950

Barn- och ungdomsböcker

Gebers har utsänt de sex första av årets böcker för barn och ungdom. I serien Robinsonböckerna kommer Trollkarlens Hatt av den finländska författarinnan Tove Jansson, som själv illustrerat boken. I serien Favoritböckerna blir det fortsättning på »Röda Kvarn på förbrytarjakt» av Yngve Berg. Boken heter Till buffelfordens dal. Med Var är Willy? och På jakt efter Willy avslutar Bernhard Stokke sin bokserie om skyddshemspojken Willy, som nu har skyddshemstiden bakom sig och försöker komma tillrätta med tillvaron.

Den fjärde av årets Favoritböcker heter Antonie och är skriven av den schweiziska författarinnan Elsa M. Hinzelmann.

08 00 70

Aftonbladet

23 APR 1953

08 0071

Exotisk bilderbok

På lediga stunder har den i Ecuador bosatte svenske forskningsresanden Rolf Blomberg samlat hop eget och andras bildmaterial från den lilla republiken under ekvatorn och knutit samman bilderna med en av inhemska experter författad text, allt översatt till engelska och i en elegant volym, under namnet "Ecuador — Andean Mosaic" utkommen på Gebers förlag. Större delen av upplagan torde också vara avsedd för det engelsktalande Amerika.

Det var många år sedan Rolf Blomberg gjorde sin första resa till Ecuador och kom med sin första fascinerande skildring "Högkvarter hos huvudjägare". Sedan dess har han gjort många och långa färder i exotiska länder men har flera gånger återvänt till det Ecuador, där han tycks ha funnit sitt nya hem och som han nu hyllar med sin nya bok, där han dock med för honom typisk blygsamhet bara säger sig stå för redaktörskapet och en del av kameraarbetet.

Från sina egna färder i Ecuador har han tagit ett fullständigt fantastiskt rikt bildmaterial, och man igenkänner i den nya boken med glädje en del av dennas bildskörd, förut publicerad i tidigare böcker på svenska, men det är också massor med nya bilder, vilka tillsammans med dem som han fått från annat håll, ger en rik facetterad bild av den lilla republiken. Texten ansluter sig väl till bilderna och behandlar landet ur olika aspekter. Det är en verkligt tjusig bok och det enda man saknar är en riktig karta över det land som här fått en så utomordentligt lockande beskrivning.

Gunnar Frösell.

En gitarrmakare i Quito — foto Rolf Blomberg.

Västgöta Dalabanans Posts 10/5 53

Rolf Blomberg hem med 4 meter lång anaconda i bagaget

STOCKHOLM (TT)

Med tre levande alligatorungar och en fyra meter lång anaconda i bagaget kom forskningsresanden Rolf Blomberg flygande till Bromma på lördagskvällen i sällskap med filmfotografen Walter Boberg och regissören Torgny Anderberg. De har varit i södra delen av Colombia för att ta upp en forskningsfilm för Nordisk Tonefilm.

Tyvärr kom deras utrustning på bladden vid resan ner så att regnperioden hann att sätta in och stoppa filmupptagningen innan den var helt färdig. Men trots alla motigheter i den vägen var färden rik på upplevelser. Nu får expeditionen bege sig till Sydamerika igen någon gång i höst för att göra filmen klar under ytterligare fyra månader.

Rolf Blomberg har även samlat in en del zoologiska samlingar som skall gå till riksmuseet Stockholm, naturhistoriska museet i Göteborg och till Amerika Riksmuseet får huvudsakligen snäckor och dylikt, medan Göteborg om några dagar får alligatorungarna och anacondan samt inom kort andra reptiler, fiskar och groddjur.

08 7201

Bronx zoo i New York får en mängd tillskott i sin trädgård nämligen en bergstapir, det tredje exemplaret i världen som kan beskådas av allmänheten. Tapiren är kvar i Sydamerika men kommer att flygas till New York inom en snar framtid.

Filmningen har också givit gott resultat. Det är huvudsakligen områdena kring floderna Rio Putumayo och Caqueta samt bifloden till den senare, Caguan, som genomsökts. I synnerhet bifloden, som var helt obebodd av människor, bjöd på ett rikt djurliv och det är dit expeditionen skall återvända.

Aftonposten | Sth 14 apr. 1954

08-0072.3

Stockholms Tidningen 17/4 54

Orinocos längsta passagerare åt senast i Sydamerika

Anakondan var vid god vigör, när den plockades upp ur sin låda av Rolf Blomberg, Olle Bohlin och Torgny Anderberg.

Mött av pressfotografernas blixtar kom två mycket långväga resenärer i dag till Göteborg med Johnsonlinjens Orinoco. De bemärkta passagerarna var i god form efter den långa resan från Sydamerika, men ganska magra. De hade inte ätit en bit på hela tiden, men det berodde inte på att det var något fel på skeppskockens kunnighet. Passagerare, som vill ha råttor och marsvin på matsedeln, kan han inte göra något för.

Men ingen av gästerna, varken anakondan eller honormen hade lidit någon nöd, även om man väl får räkna med att den välkonstnärliktid på marsvin, som professor O. Nybelin har i beredskap åt de nyaste frackorderingarna på Akvariet, skall smaka dem bra.

Forskningsresanden Rolf Blomberg, vars senaste expedition till södra Colombias amazonområde bl. a. resulterat i infångandet av de båda ormarna, hade givetvis kommit till Göteborg för att ta emot skyddslingarna. Själv kom han före hem per flyg, medan filmexpeditionens ljudtekniker Olle Bohlin från Nordisk Tonefilm följde med båten för att hålla ett öga på lådan med ormarna.

7 meter orm

Hr Blomberg kunde konstatera att de ömtåliga djuren klarat transporten fint. Han, hr Bohlin, och regissör Torgny Anderberg plockade med förenade krafter upp den 4 1/2 meter långa anakondan och den 2 1/2 meter långa trädboan, som visserligen var lite slö efter resan men säkert skulle kvickna till efter det väntande varma badet. Anakondan har faktiskt inte förtärt något sedan den fångades i mitten på februari, men den lär kunna klara sig utan mat i ett år. Boaormen, som fångades i oktober, har visserligen matats med råttor av den svenske chefen för naturhistoriska museet i Popayan i Columbia. Kjell von Schmeidern, ända tills den gick ombord, men även för den torde det vara matdags när som helst.

Anakondan bitsk

Fångsterna har gjorts vid Putumayofloden, berättar Rolf Blomberg. Det var en columbian som tog anakondan, vilket inte är någon alldeles lätt uppgift. Dels är ormen ganska sällsynt, dels är den stark och ganska aggressiv — den är inte giftig men kan bitas ordentligt. Det, går i regel åt flera man att hålla den.

Med Orinoco kom också en del preparerade fiskar, fåglar och andra djur avsedda för Naturhistoriska museet i Göteborg.

Tidigare har c:a 14.000 meter film kommit till Sverige, omtalar fotografen Kurt Wahlgren, som också hörde till mottagningskommittén i Frihamnen. Det skall så småningom bli en långfilm på 2.600 meter.

Vad filmen skall heta? Anakonda, naturligtvis. Tyvärr är det inte filmstjärnan i titelrollen som göteborgarna nu kommer att få beundra på Akvariet. Hon dog nämligen under transporten med till kusten.

—o—

08-0072.2

Blombergs ormar på bantningskur under lång resa

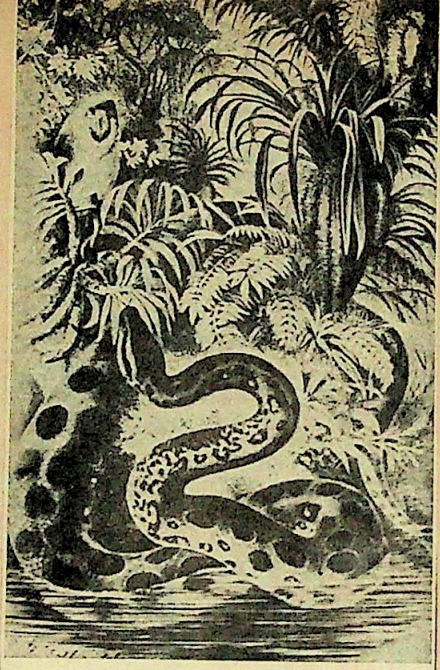
Något nedbantade och ressömniga, men för övrigt i god kondition kom två långväga passagerare häromdagen till Göteborg med Johnson-linjens »Orinoco». Den ena av dem hade passat på att byta skinn under resan för att vara riktigt fin när han kom fram till Akvariet, som entusiastiskt välkomnade sina nya gäster: en 5 meter lång anaconda och en 2,5 meters träboa båda infångade i Clombia av forskningsresanden Rolf Blomberg.

Rolf Blomberg var själv nere vid båten och mötte sina skyddslingar, som under resan ömt hal vårdats av ljudtekniker Olle Bohlin. Ingen av ormarna har ätit en bit under den långa färden från Sydamerika. Fartygskockens läckerheter rynkar de på näsan åt och deras livrätt — råttor och marsvin — förekommer ju inte ombord på »Orinoco». Bantningskuren har emellertid på intet sätt bekommit dem illa. Båda anacondan och trädboan kan klara sig utan mat ett helt år. För att hålla ormarnas skinn i ordning har hr Bohlin vattnat dem då och då, vilket uppskattats.

Rolf Blomberg konstaterade att ormarna klarat överresan fint. Trädboan har fått en liten blessyr vid munnen när den råkade slå huvudet mot väggen i träburen. Skråman plåstrades om med desinfektionsmedel av Olle Bohlin, som blivit så god vän med ormarna att den annars ganska aggressiva anacondan låtit sig smekas på huvudet som en huskatt.

Med »Orinoco» kom också en del preparerade fiskar, fåglar och andra djur, avsedda för Naturhistoriska museet i Göteborg. Omkring 14.000 meter film från Rolf Blombergs expedition i södra Colombias Amazon-område har tidigare skeppats till Sverige. Av det materialet skall bli en långfilm med namnet Anaconda.

—o—

Så här skildras en anaconda i Brehms Djurens liv. Så nu vet personalen på Akvariet vad de har att vänta sig när Orinocco lägger till. Anacondan får emellertid nu nöja sig med en enklare miljö.

FYRA METERS FRÄMLING VÄNTAS TILL AKVARIET

PÅ AKVARIET i Göteborg får man snart städa upp i ormburen och pynta, ty ett par nya gäster väntas. Den allra förnämsta är en anaconda som hör till ett släkte som på svenska kallas vattenjätteormar (enligt Brehm). Just nu vilar den sina 4 (fyra) meter ombord i Johnsonlinjens Orinocco, som är på väg hit.

Upptäcksresanden Rolf Blomberg är avsändare o. som speciell övervakare medföljer ljudtekniker Olle Bolin som just varit ute med en filmexpedition åt anacondans hemhåll.

När Ny Tid i går talade med professor Nybelin på Naturhistoriska visste han inte så mycket om hur de väntade gästerna till Akvariet hade det. Han hade fått ett brev från Rolf Blomberg vari han berättade, att man skickat ormarna med Orinocco.

— Men, säger professor Nybelin, när det gäller transport av sådana här ormar vet man aldrig hur det hela kan avlöpa, men glädjande skulle det vara om vi nu kunde få en anaconda på Akvariet. Vi hade ett exemplar på Akvariet tidigare. Under transporten hit ådrog den sig en skada som gjorde att den fick svårt med födan. Skadan läktes emellertid men i december i fjol dog den.

Några svårigheter att ta emot ett nytt exemplar har man inte trots att det rör sig om ett exemplar på fyra meter, det finns gott om plats i ormburen.

Hos Johnsonlinjens generalagentur i Göteborg, Fallenius & Leffler, upplyser man att Orinocco väntas hit omkring den 14 april.

Ny Tid, Göteborg
9 apr 1954

Rolf Blombergs anaconda här
Träboa bytte skinn under resan

GÖTEBORG (AB) — Hej på dej du... ska du inte skratta. Detta yttrande fälldes djupt inne i Johnsonlinjens stora Orinoco som kom till Göteborgs frihamn i dag med två ormar i en låda i ett lastrum långt under vattenytan. Framför lådan spred ett el-element en behaglig värme och de två ormarna hade utan större svårigheter klarat den långa resan från Sydamerika till Göteborg.

Det är en anaconda på hela fyra meter och en träboa som ännu inte är mer än 2½ meter, men det är inte så illa det heller. Båda ormarna skall få en fristad i Göteborgs akvarium på Sjöfartsmuseet.

Ormarna har haft sällskap över haven med filmljudteknikern Olle Bolin som tillhört Rolf Blombergs expedition och nu var den sista i kretsen som kom hem. Han möttes av Rolf Blomberg själv och Torgny Anderberg och Curt Wahlgren. Och det var Blomberg som hälsade sina skyddslingar med orden i ingressen.

Bolin berättar att ormarna var i fin kondition. Träboan hade bytt skinn under hemresan. Den hade också fått mat innan man starta-

ROLF BLOMBERG, Olle Bolin och Torgny Anderberg hälsar på sin gamla vän anacondan som gapar stort och en aning illsket.

de, ett skrovmål på småråttor, som föreståndaren för museet i Popayon bjöd på. Föreståndaren är svensk och heter Kjell Snellman. Anacondan däremot har inte förtärt något sedan den fångades i febr.

Ormarna föreföll vara vid prima liv och när expeditionsgubbarna tog upp dem ur lådorna för fotografering gjorde de inget större motstånd. Inten ena en väsning kunde höras men anacondan öppnade sitt gap och visade sina tänder som såg ganska vassa och obehagliga ut.

Stockholms-Tidningen
Fredag
9 april

08 20 721

Ny Dag Stkhlm 20 april 54

Visan "Uppå källarbacken" gav cofanindianer danslust

GÖTEBORG (ND) Johnsonlinjens »Orinoco» kom häromdagen till Frihamnen i Göteborg. Den hade bl. a. en exotisk passagerare från Buenaventura ombord. Det var en jätteorm av typen anaconda, med hemort i de colombianska träskområdena vid La Apaya, där den fångats av den expedition som under forskningsresanden Rolf Blombergs ledning vistats där i fem månader.

Under överresan hade man inte några besvär med den, i varje fall har jätteormen inte ställt till med något i likhet med det som förekommer i Evert Taubes »Möte i monsunen». Men när den släpptes in till boaormarna i akvariet i Sjöfartsmuseet började den ett rediigt slagsmål innan den lade sig till ro i bassängens härligt uppvärmda vatten.

Forskningsresanden Rolf Blomberg (t. v.) och de övriga expeditionsmedlemmarna placerar in den praktfulla jätteormen, anacondan, i glasburen på Akvariet vid Sjöfartsmuseet. Professor O. Nybelin (andra fr. v.) ser intresserat på.

Många äventyr

Expeditionen har upplevt en mängd fantastiska äventyr, bl. a. berättar deltagarna att de fick filma cofanindianernas säregna danser – men först sedan dessa mitt inne i den colombianska urskogen tinats upp med den helsvenska »Uppå källarbacken». Nordisk Tonefilm skall presentera den märkliga expeditionen i en långfilm i höst. Namnet blir »Anaconda» och huvudrollen spelas av en sju meter lång anacondaorm.

Rolf Blomberg skall förresten berätta om det hela i en bok som utkommer i höst och som även väcker colombianernas uppmärksamhet.

När lådan med ormarna vinschades i land vid skjulet i Frihamnen var det fullt med intresserade åskådare. Man lämnade ganska mycket material ombord på »Orinoco». Detta går först till Stockholm för att sorteras men sedan kommer Naturhistoriska museet i Göteborg att få en del av dyrgripama medan en del stannar hos Etnografiska museet i Stockholm.

Stor attraktion

Förutom Rolf Blomberg har expeditionen bestått av regissör *Torgny Anderberg*, filmfotograf *Kurt Wahlgren* och ljudteknikern *Olle Bohlin*. Den senare har förresten gjort sin debut som ormskötare under resan.

— Men allt har gått bra och anacondan, ett aktsynt praktfullt exemplar, har klarat resan fint, konstaterade Rolf Blomberg, när han med stor skicklighet hanterade jätteormen.

— Vi är hr Blomberg stor tack skyldiga för detta förnämliga tillskott till akvariet, säger professor *O. Nybelin*. Därmed har vi en ny stor attraktion att bjuda göteborgarna. Även Naturhistoriska museet kommer att få stor glädje av expeditionen i form av en stor mängd nya fåglar, fiskar och kräldjur.

Expeditionen har varit fylld av spänning och har varit utomordentligt givande, berättar deltagarna entusiastiskt. Men så är det heller inte småsaker de fått vara med om. Jakten efter jätteormar samt alligatorjakt har utgjort de mest nervpirrande inslagen. Man har vistats i trakter som förut varit föga utforskade och färden upp till de märkliga cofanindianerna var inte utan vedermödor.

Från Rio Putumayo fick man färdas i hela 17 dygn genom otillgänglig terräng och i kanot över strida floder. Svettigt var det också, ibland hela 40 grader i skuggan.

Indianerna reserverade

Hos indianerna blev expeditionen väl mottagen men när man ville föreviga deras säregna danser och sånger var indianerna en smula reserverade. Först sedan svenskarna spelat upp svenska danslåtar, bl. a. »Uppå källarbacken», själva damat och sedan man druckit sig otörstig av cofanindianernas yajedryck mjuknade indianerna upp.

— Vi har tagit närmare 18.000 meter film och dessa skall nu klippas ned till en normal speltilm på 2.800 meter, berättar regissör Anderberg. Vi är lyckliga över det utomordentliga resultatet, och filmen — som får en så pass märklig huvudrollsinnehavare som en anacondaorm — kommer att spelas på biograferna i höst.

Folkskolläraren Tidn. Stkhlm 28/5 1954

Snart återvänder en annan forskningsresande hem till Sverige med, som vi hoppas, fina inspelningar för Skolradion i sitt bagage. Det är Rolf Blomberg, som nu befinner sej i Amazonflodens urskogsland. Den 27 april och 5 maj berättar han om "djungellandet kring världens mäktigaste flod", och då hoppas vi att han ska kunna illustrera sin framställning med direktupptagningar. Men först och främst hoppas vi att han hinner hem till sändningsdagen.

Rolf Blombergs ormar i krigisk uppvisning

GÖTEBORG (AB) Anacondan gjorde en mycket krigisk debut när den på långfredagen placerades i sitt nya hem Göteborgs akvarium. Här hade den installerats i samma bur som akvariets boaorm, den mycket stillsamma Selma, men anacondan tycks inte ha varit tilltalad av Selma utan gick till attack emot henne. Akvariets många besökare som kommit dit för att se Rolf Blombergs nya förnämliga fynd blev nu vittne till något mycket spännande, en kamp mellan två ormar.

Anacondan gick omedelbart till anfall och försökte krama ihjäl boan. Gång efter annan slingrade sig den 4,5 m långa reptilen runt boan, som gick till motattacker. Till slut måste vakter inskrida och skilja de två åt. Hos de anacondans vårdare som fört henne över till Sverige väckte hennes stridslystnad stor förvåning, då man trodde att hon skulle vara i det närmaste utpumpad och kraftlös, då hon inte förtärt något under resan över till Sverige.

Samtidigt med anacondan kom den film Rolf Blomberg spelat in i Sydamerikas djungler för Nordisk Tonefilms räkning och där en anaconda spelar huvudrollen. Detta är ett betydligt större exemplar på över sju meter. Filmen kommer nu att klippas och visas i höst som kortfilm på biografer landet runt. Dr Blomberg håller nu som bäst på att författa sin bok om den sydamerikanska expeditionen. Denna skall ges ut på tre språk, bl. a. i Columbia, som är mycket intresserat av den sista blombergska expeditionen.

— Vi är Rolf Blomberg stor tack skyldiga för detta förnämliga tillskott i Akvariet, säger professor O. Nybelin. Därmed har vi en ny stor attraktion att bjuda göteborgarna. Även Naturhistoriska museet kommer att få glädje av expeditionen i form av en mängd nya fåglar, fiskar och kräldjur. Men dessa kommer först senare.

Och expeditionen. Hur har den varit? Utomordentligt givande, intressant och fylld av spänning, berättar expeditionsdeltagarna entusiastiskt. Men så är det inte heller småsaker de fått vara med om, där emellertid jakten efter jätteormarna och alligatorjakt utgjort de mera nervpirrande inslagen. Man har vistats i trakter som tidigare varit löga utforskade och färden upp till de märkliga cofanindianerna var inte utan vedermöder. Från Rio Putumayo, upp till indianernas boplatser, tick man färdas i hela 17 dygn genom ofantlig terräng och i kanot över strida floder. Och svettigt har man haft. Ibland 40 grader i skuggan.

Hos indianerna blev expeditionen väl mottagen men när man ville föreviga deras säregna danser och sånger var indianerna en smula reserverade. Först sedan svenskarna spelat upp svenska danslåtar, bl. a. "Uppå källarbacken", själva dansat och sedan man druckit sig otörstiga av cofanindianernas yaje-dryck mjuknade indianerna upp.

— Vi har tagit närmare 18.000 meter film och dessa skall nu klippas ned till en normal spellängd på 2.600 meter, berättar regissör Anderberg. Vi är lyckliga över det utomordentliga resultatet och filmen — som får en så pass märklig huvudrollsinnehavare som en anacondaorm, kommer att spelas på biograferna i höst.

Forskningsresanden Rolf Blomberg (t. v.) och de övriga expeditionsmedlemmarna placerar in den praktfulla jätteormen, anacondan, i glasburen på Akvariet vid Sjöfartsmuseet. Professor O. Nybelin (andre fr. v.) ser intresserat på.

Visan "Uppå källarbacken" gav cofanindianer danslust

Johnsonlinjens "Orinoco" kom på onsdagen till Frihamnen med en exotisk passagerare från Buenaventura ombord. Jätteormen anacondan, med egentlig hemort i de colombiska träskområdena vid La Apaya, där den fångast av den expedition som under forskningsresanden ROLF BLOMBERGS ledning vistats där i fem månader. Några rabalder, i likhet med dem Evert Taube skildrar i visan "Möte i monsunen", har jätteormen inte ställt till med ombord men när den släpptes in till boaormarna vid Akvariet i Sjöfartsmuseet började den i alla fall ett redigt slagsmål innan den lade sig till ro i bassängens härliga uppvärmda vatten. Expeditionen har upplevt en mängd fantastiska äventyr — bl. a. berättar deltagarna att de fick filma cofanindianernas säregna danser först sedan dessa, inne i den colomblanska urskogen, tinats upp med svenska "Uppå källarbacken". Nordisk Tonefilm presenteran den märkliga expeditionen i en långfilm i höst. Namnet blir "Anaconda" och huvudrollen spelas av en sju meter lång anacondaorm. Rolf Blomberg berättar om

(Forts. å sista sid.)

Visan . . .

(Forts. fr. sid. 1)

alla sina upplevelser i en bok för vilken även colombianerna anmält sitt intresse. Boken kommer även den i höst och utges på tre språk.

Det var fullt av intresserade åskådare på kajen utanför 107:ans skjul i Frihamnen när trälådan med ormarna vinschades iland. Ombord på "Orinoco" fanns en mängd annat av det material kvar, som samlats av expeditionen. Detta går nu först till Stockholm för att sorteras men sedan kommer Naturhistoriska museet i Göteborg att få en del av dyrgriparna medan annat stannar hos Etnografiska museet i Stockholm.

Förutom Rolf Blomberg har expeditionen bestått av regissör Torgny Anderberg, filmfotograf Kurt Wahlgren och ljudteknikern Olle Bohlin, som förresten gjorde sin debut som ormskötare under resan hem.

— Men allt har gått bra och anacondan, som förresten är ett sällsynt praktfullt exemplar, har klarat resan fint, konstaterade Rolf Blomberg när han med stor skicklighet hanterade jätteormen och installerade den i dess framtida vistelseort inne i Akvariet.

Lunds Dagbl. 10/3

Ny bok av Rolf Blomberg

ROLF BLOMBERG:
Vildar.
Tidens bokklubb.

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg sedan pojkåren. då han under skolferietna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska- och utländska museer har numera Blomberg att tacka för mängder av zoologiskt och etnografiskt material som han samlat. En annan behållning av hans långfärder är de spännande och färgstarka reseskildringar han lyckliggjort en ständigt växande läsekrets med. Två av dem har redan tidigare presenterats i Tidens bokklubb: "Högkvarter hos huvudjägare" och "Sydvart".

I dagarna har ännu en av Blombergs högintressanta skildringar, "Vildar", utkommit i Tidens bokklubb. Här är han tillbaka i de sydamerikanska djunglerna, som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare". Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecuador, vilka helt vägrat att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna försvarar envist sitt territorium mot dem som söker tränga in där. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran. I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden dras sig tillbaka och överger sina boplatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilltalande.

Sv. Hotellrev. Nr 3 1954

Andlöst spännande äventyrsskildring

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och farofylld att författaren endast med ytterstå möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

08-0079

Sv. Tidskrift Tids. Nr 9 54

skogsarbetarmiljön. Inbunden 4:75. Med den extra omsorg som nedlagts på reseskildringarna i Tidens bokklubb hävdar sig vårseriens "Vildar" av Rolf Blomberg väl. Bandets till innehållet väl anpassade dekor, pärminsidans karta, bildurvalets mångfald och tjuskraft, det lyckliga valet av papper, allt samverkar till att göra boken till en reseskildring med utnyttjande av alla de förutsättningar författaren lagt i förläggarens händer. Med ständigt stigande intresse följder man forskningsexpeditionens farofyllda väg. Författaren ger dessutom åtskilligt av den människokännedom han skaffat sig om sydamerikanska djunglernas innevånare. Inbunden 9:50.

08-0080

Ny svensk långfilm från Sydamerika

— Om ett par år planerar vi ytterligare en stor inspelning i Sydamerika, troligen i Ecuador, berättar regissören Torgny Anderberg, som nyligen kommit hem från den omskrivna inspelningen av filmen om anakondan. Manuskriptet arbetar Rolf Blomberg, Kurt Wahlgren och jag med och det skall bli en episodfilm med tre avslutade avsnitt, vart och ett med infödda skådespelare, främst då från de många intressanta indianstammarna. Vi har redan förberett vår återkomst dit ner och troligen skall Nordisk Tonefilm även denna gång stå bakom.

DN 23/5 54 08-0081

Forskningsresanden Rolf Blomberg ville inte direkt beskylla sin maskotapa Laban för lögnaktighet, men tvekade inte att tillerkänna expeditionens kelgris ett slags förstånd och motiverade sin värdesättning genom att beskriva kamratskapet mellan apungen och expeditionens svanslösa medlemmar i en trevlig inspelning från lägerelden i Amazondjungeln.

A.T. 23/5 54 08-082

Lokalfärg och exotisk åskådlighet hade Rolf Blombergs berättelse om apan Laban. Man förpassades omedelbart till Amazonflodens djungel, och dröjde gärna i sällskapet kring lägerelden.

JUSSTA.

08-083

Aftonbladet 30/5 54

Det är inte lätt att konkurrera med Sten Bergman som reseskildrare i radio. Elly Jannes är enligt min mening alldeles för anemisk — hon låter som om hon rent av hade tappat smöret innan hon ens fick sälja det — men Rolf Blomberg har en egen stil och han bär en förbluffande hög kvalitet på inspelningarna från sina expeditioner. Stan har visserligen en ljudtekniker med sig, men han lägger ju själv upp sina program skickligt och journalistiskt. *Sten Söderberg.*

08-0084

DS 16/5 1954

Indiannytt

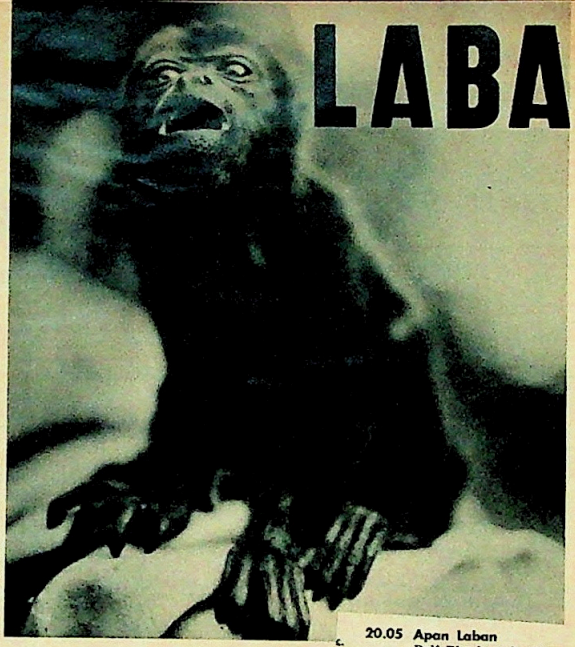
Rolf Blomberg, till vänster, gjorde på lördagsmorgonen ett kärkommet besök på Etnografiska museet hos professor Gerhard Lindblom, dit de Blombergska samlingarna från filmexpeditionen hos cofaindianerna transporterats från gränslandet mellan Equador och Colombia. Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm skänker allt till museet, som till tack visar den första utställningen av materialet vid filmpremiären i höst. Allt i samlingarna är vackert och unikt som den väldiga fjäderkronan på bilden. Ingenting har tidigare skrivits eller samlats från cofaindianerna, vilket ytterligare ökar värdet för Etnografiska museet.

APAN LABAN

22/5 1954 RiR 11:20

I den filmexpedition till Amazonas, som Rolf Blomberg var ledare för och som han kommer att berätta om i några program, var den yngste medlemmen en vrålapa som Blomberg bytte till sig mot en morakniv vid ett nybygge vid Putumayofloden. Den inte precis snarfagra men sympatiska apungen, som döptes till Laban, blev allas oskiljaktige vän och fick en mycket framträdande roll i den långfilm som togs och som får sin premiär i höst. I en magnetofonupptagning som gjordes under expeditionen berättar Rolf Blomberg på f r e d a g om denna åttonde expeditionsmedlem, som skilde sig från de andra bl. a. genom en fin gripsvans som de alla avundades honom.

08-00 85

Någon skönhet är inte Laban, men medge att han har ett uttrycksfullt ansikte. Från och med i höst är han också filmstjärna.

20.05 Apan Laban
Rolf Blomberg berättar.
Se sid. 9.

Filmfotograf Kurt Wahlgren har fått en extra regissör i Laban, som sätter sig på kameran för att riktigt hålla ögonen på att allt går rätt till.

Rolf Blomberg och Laban äter frukost tillsammans. Laban har just fått ett fågelben att gnaga på — det är också det bästa han vet.

Expeditionens svarte kock, Lino Quinones, spelar och sjunger sin vaggvisa för Laban, men Laban protesterar enträget när Lino uppmanar honom att lägga sig.

R:R N:17
23/5 54
08-0086

Ljudtekniker Olle Bohlin avlyssnar på platsen sina magnetofonupptagningar av indianernas sånger.

Filmfotograf Kurt Wahlgren och regissör Torgny Anderberg demonstrerar vårt eget lands vilda danser för cofánindianer.

Rolf Blomberg och en festklädd cofánindian med sin fjäderkrona och halsband av jaguartänder. 30 jaguarer hade denne indian egenhändigt nedlagt med blåsrör och förgiftade pilar.

Yajé är en narkotisk dryck som cofánindianerna under strängt rituella ceremonier förtär i en för ändamålet byggd, ensligt belägen hydda i urskogen. De säger att själen lämnar kroppen och går ut på vandring, när de dricker yajé. Sittande i sin hängmatta och under entonig sång preparerar stammens höding här yajén.

En grupp cofáner med sina blåsrör och koger med förgiftade pilar.

Rolf Blomberg blir vackert målad i ansiktet före en fest hos cofánerna.

PÅ FEST HOS COFÁN-INDIANER

I västra Amazonas, på gränsområdet mellan Ecuador och Colombia, bor de primitiva och föga kända cofánindianerna. De besöktes nyligen under den film- och forskningsfärd, som Rolf Blomberg var ledare för, och programmet På fest hos cofánindianer är en magnetofonupptagning från expeditionens månadslånga vistelse bland cofánerna. Expeditionen har nu kommit hem. I bagaget hade man värdefulla etnografiska och zoologiska samlingar och 14.000 meter film, och ur Rolf Blombergs ansenliga fotografiskörd har RiR som illustration till reportaget valt dessa bilder. Lyssna på onsdag.

R i R n:17 23/5 54

23/5 Sv. Dagbl. 08-0089

Skansen

Reso-dagen kl. 14

Rättviks spelmanslag. Forskningsresanden Rolf Blomberg: "Myror i byxorna". Kabaret med artister och orkester från Chinavarietén.

Lös Reso-rebusen och vinn en resa till Paris.

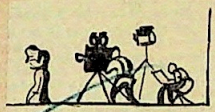

Högmässa kl. 11 i Seglora kyrka, kyrkoherde Evert Palmer. Skansens vaktparad 12.30 från Djurgårdsbron. Lekvall för barn 13.45. Folkdanser kl. 15 och 16.30. Ringlekar 15.30. Rättviks spelmanslag kl. 16. Flottans musikkår 16—18. Dans 20.30, Ehrling och Ost.

Dixieland contra swing — final 19.30 i Djurgårdsmässans orkestertävling

08-0090

D.N. 7
28/5 54

Mexiko och England

Sydamerikanskt och mexikanskt stod på onsdagskvällens program för Svenska filmsamfundets filmfestvecka. För det sydamerikanska svaneie Rolf Blomberg med några provbitar ur sin nya film "Anaconda", upptagen i djungelskogarna kring Amazonfloden. Här fick man bl. a. göra visuell bekantskap med den lilla apan Laban, som för inte så länge sedan också presenterades i vår radio. Den lilla krabaten blev genast omättligt populär hos publiken, som fullständigt mött upp på Palladium.

A.T. M.T. Stkhm 26/5 54

08-0091

Filmkvällen får ett extra intressant inslag genom en förhandsvisning av scener ur Nordisk Tonefilms kommande långfilm "Anaconda" som upptagits under upptäcktsresanden Rolf Blombergs expedition uppför Amazonfloden.

Sv. D. 26/5

Nordisk Tonefilms kommande svenska långfilm "Anaconda" som upptagits under upptäcktsresanden Rolf Blombergs expedition uppför Amazonfloden för att infånga anacondaormar. Filmbilderna presenteras av filmens regissör, Torgny Anderberg. Fotograf har varit Kurt Wahlgren.

Arbetaren 1/6 54

"Staffan Stalledräng" och ett avsnitt ur Rolf Blombergs ännu inte färdigredigerade "Anaconda" — den förra visade sig motsvara de höga förväntningarna och klippet ur den senare gav onekligen mersmak. Veckans

08-0087

21.55 **På fest hos cofánindianerna**
Rolf Blomberg berättar från Colombia.
Se sid. 3.

08-0088

Skansen

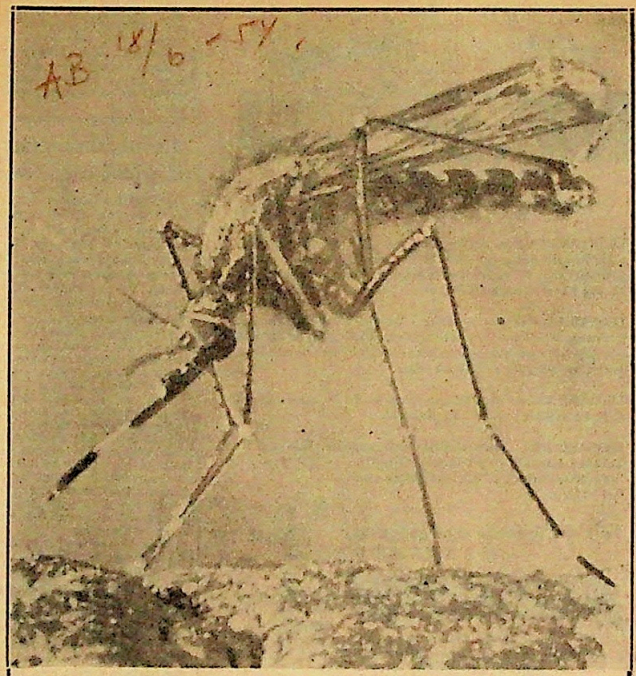
Gymnastikuppvisning 20.15
Hermes kvinnliga olittrupp
Audrey Hepburn-flickorna 21.30
presenteras av Birger Malmsten

Aftonbön kl. 19. Flottans musikkår 19.30. Folkdanser 19.30. Dans 20.30, Öst, Ehrling.

I morgon Reso-dagen med Rolf Blomberg och Chinavarietén

08-0092

Fly inte för myggen!

Den flyr för Er, om Ni använder Djungelolja 6–12, som skyddat de senaste årens många vetenskapliga tropikexpeditioner mot långt större myggfara. Fråga t. ex. Sten Bergman eller Rolf Blomberg, får Ni höra. Njut sommaren som vanligt i skydd av Djungelolja 6–12 – den äkta Amerikanska Djungeloljan.

KLARER & CO AB, STOCKHOLM

Plågas Ni av myror,

följ Rolf Blombergs råd

Upptäcktsresande Rolf Blomberg preparerar sina samlingar under senaste expeditionen i Ecuador och Colombia.

Han skriver så här:

"När Ni talar om myrplåga här i Sverige, skulle Ni se de svårigheter som vi har under våra expeditioner i djungeln att skydda oss själva, våra matförråd och samlingar mot de otaliga myrornas och de andra skadeinsekternas outtröttliga angrepp —

följ mitt råd — begär bara MYRR i Eder affär och håll benhårt på att Ni skall ha just den varan och förpackad i MYRRs utomordentliga pustspruta, och Ni har det rätta myrskyddet."

Rolf Blomberg

Klörre & Co AB, Stockholm 9

St. Dagbl. 25/6 54

fått ett värdigt hem. Bland donatorerna märks främst konung Gustaf och nuvarande konungen samt prins Wilhelm, vidare Sven Hedin — vars unika samlingar i huvudsak hopbragts av docent G. Montell — och forskningsresande som Sten Bergman, Rolf Blomberg, Gustaf Bolinder, Sixten Bock, Carl Hammarlund, Olof Janse, Mike Joslin, Åke Kistner, Sigvald Linne och Rene Malaise jämte en rad generösa utlandssven-

ASTRAPREPARAT I AMAZONAS

Av Forskningsresanden Rolf Blomberg

En indiansk bärare får en sårskada behandlad av Rolf Blomberg

En livsviktig detalj på en expedition är medicinkistan, och under min sista film- och forskningsfärd till södra Colombias Amazonområde hade jag en välförsedd sådan med nästan uteslutande Astra-produkter. Dessa var oss till stor nytta och kom ofta till användning inte bara bland expeditionsmedlemmarna utan även för att kurera många av de urskogsbor av olika kulörer vi kom i kontakt med. Under en expedition av det här slaget kan man ju inte undgå att titt och tätt få sår av mer eller mindre allvarlig karaktär, och eftersom infektionsrisken är betydligt större i tropikerna än här hemma, gäller det att mota Olle i grind. Det lyckades storartat tack vare Desivon, och vi kunde alla konstatera att såren läktes helt utan komplikationer och förvånansvärt snabbt.

Det allvarligaste fallet vi behandlade var ett mycket otäckt sår, som vår negerkock hade på ena benet. Detta hade han dragits med redan innan vi anställde honom men ville ingenting säga av rädsla att han då inte skulle få jobbet. Först efter en månads färd, då såret, nu stort som en hand, var en enda varhärd och gick ända in till benpipan, visade han det för oss. Det kom som en fullkomlig chock för mig, då han drog upp byxbenet och avslöjade, hur det stod till med honom, och trots att jag är ganska härdad, när det gäller sådana där saker, mådde jag faktiskt illa vid anblicken. Det blev förstås att utan dröjsmål öppna medicinkistan och plocka upp nödiga medikamenter och förbandsartiklar. Kocken fick nu svälja penicillintabletter, och hans otäcka sår behandlades först med Desivonlösning, sedan med Desivon sårsalva. Naturligtvis blev han inte fullt återställd i en handvändning, därtill var såret alltför stort och gammalt och vanskött, men vi kunde åtminstone genast sätta stopp för att infektionen spred sig, och när den olycksalige kocken kom under läkarvård ett par veckor senare, hade det läkts avsevärt. Den colombianske militärläkare, som nu tog hand om vår patient, betygade att Desivonbehandlingen givit ett ovanligt snabbt och effektivt resultat, och han var intresserad av att själv få pröva både lösningen och sårsalvan. Jag lämnade honom därför några flaskor och tuber, som alldeles säkert har kommit till god användning.

Rolf Blomberg med nyfångade alligatorungar.

Eftersom regntiden satte in med osedvanlig styrka och betydligt tidigare än normalt, måste jag avbryta min expedition redan efter fyra månader, men i november styr jag åter kosan till södra Colombia för att återuppta arbetet. Denna gång blir jag väl tvungen att förse mig med en ännu innehållsrikare medicinkista, ty utan tvivel har ryktet om de »undergörande medicinerna» spritts bland både vita och bruna i de trakter expeditionen besökte och dit den nu kommer att återvända i höst.

OM ETT PAR ÅR planerar vi ytterligare en stor inspelning i Sydamerika, troligen i Ecuador, berättar regissören Torgny Anderberg, som nyligen kommit hem från den omskrivna inspelningen av filmen om anakondan. Manuskriptet arbetar Rolf Blomberg, Kurt Wahlgren och jag med och det skall bli en episodfilm med tre avslutade avsnitt, vart och ett med infödda skådespelare, främst då från de många intressanta indianstammarna. Vi har redan förberett vår återkomst dit ner och troligen skall Nordisk Tonefilm även denna gång stå bakom.

Örebro Dagbl. 17/6 54

08-0098

Örebro Dbl 17/6

Anaconda

Den av Nordisk Tonefilm utsända expeditionen till Colombias inre har nyligen återvänt till Sverige efter en sammanlagt halvårslång sejour i Amazonområdet. Under ledning av upptäcktsresanden Rolf Blomberg har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin tagit upp ca 15.000 meter film under denna färd längs Amazonfloden.

Detta material skall sammanställas till en dokumentär långfilm, vilken blir premiärklar till hösten. Det kommer att bli en mycket exotisk skildring med bl. a. vattenormar, krokodiler, jättesköldpaddor, gigantiska paddor och indianer som huvudsakliga aktörer.

Expeditionen

har fått utstå rätt påfrestande strapatser, man har tagit sig fram över Andernas svåra passager och uppehållit sig i träsk- och flodområdena under den svåraste tiden. Första etappen sträckte sig från södra Colombia över Andernas västsida upp till de områden där jättegrodorna finns. Dessa grodor är stora som kaniner, vikten är omkring 2,5 kg., ett exemplar finns förresten att beskåda i Göteborgs akvarium. Vägen upp till grodornas hemvist är fascinerande. Den går över stigar, som endast kan forceras av muåsnorna. Stigarna är så smala att djuren nätt och jämnt kan gå fram, ett litet felsteg och man hamnar i avgrunden.

Vägen sträckte

sig sedan utefter Andernas sluttningar in i ett subtropiskt landskap till Colombias sydligaste militärbas på gränsen till Peru, där man utrustade. Färden fortsattes till La Cocha, en tämligen liten flod men med ett rikt förgrenat vattensystem. Här uppehåller sig den stora vattenormen, anacondan. Efter mycket arbete lyckades man fånga ett exemplar, som mätte sex meter i längd. Den längsta anaconda, som fångats var 8,5 meter. Vikten på den av expeditionen fångade ormen uppgick till 160 kg. Tyvärr dog den under transporten, men ett annat exemplar på 4,5 meter har överlämnats till Sjöfartsmuséet i Göteborg.

Nästa mål

var La Apaya, ett väldigt träskområde med säregen vegetation. Här filmades krokodiljakt. Krokodilerna är otroligt skygga och fångas strängt taget endast under natten. Filmningen blev därigenom komplicerad, den fick äga rum i fackelsken. Under besöket i detta område filmades också fångandet av världens största sötvattenfisk, pirarucu. Det största kända exemplaret vägde 400 kg. och var fyra meter långt.

Nyårsaftonen

tillbringades vid ekvatorn och därefter fortsatte man i kanot på Rio Sampel för att nå fram till cofan-indianernas område. Indianernas rituella danser filmades bl. a. och deras sånger togs upp på magnetofonband. I utbyte fick indianerna lyssna på Beethoven och Mozart, vilket de tycktes uppskatta livligt.

*

Örebro Dagbl. 16/6 54

I dagens kulturartikel gör ÖD-medarbetaren STEN BÖCKMANN några reflexioner kring kommande filmer, baserade på intryck från filmfestivalen i Stockholm i slutet av maj. Han tippar en intressant svensk biohöst med flera mycket lovande filmer bl. a. av Ingmar Bergman, Alf Sjöberg, Hasse Ekman och — Rolf Blomberg!

DEN SVENSKA filmen "Anasonda", som är upptagen vid en sydamerikansk expedition med Rolf Blomberg, lovar gott. Jag hade tillfälle att se ett råavsnitt, ännu utan cikadornas ackompanjemang men med ett mycket livfullt och slående bildspråk. Den lilla apan Labans protester mot att bli nedmjölad i sitt uttrycksfullt (!) rynkiga ansikte var oemotståndligt komiska. Indianbarnens oförställda glädje i lek hade äkta spontanitet i sin full-

komliga avsaknad av all medvetenhet. En härligt genuin film!

08-0099

Ö.D. 16/6 54

Ur den svenska Rolf Blomberg-filmen "Anaconda". Regissören, Torgny Anderberg, konverserar en cofan-indian.

08-0101 Po. D. 13/7 54

intresse för veckans program. Rolf Blombergs strandhugg på Bali och andra trevliga oar är bäst med starka naturbilder på en otrevlig jätteödla. Till avdelningen "Naturens under" hör också

Norrl. Posten, Gjuvdals Posten
Oscarshamns Tidn. m fl. 19/5 54

08-0102

Forskningsresanden Rolf Blomberg hörs på fredag, då han har för avsikt att berätta ett och annat om sin nyss avslutade filmexpedition till Amazonas. Säkert får man då höra talas om vrålapan Laban, som blev en populär medlem i sällskapet. Laban hittades förresten vid ett avlägset nybygge, där Rolf Blomberg snabbt blev ägare av detta ovanliga husdjur i utbyte mot en hederlig svensk morakniv.

Morgon Tidn. 13/7 54 08-0103

Spegelbilderna.

Strandhugg på Sundaöarna är en SF-kortfilm från Rolf Blombergs upptäcktsresa.

Här visas glada, sorglösa människor på den paradisiskt sköna ön Bali och underligheter från andra öar. Enbart dessa motiverar ett Spegelbesök. En eng-

08-0104 A. T.

och högst intressant. Rolf Blombergs strandhugg på Sundaöarna har visats förut men man ser gärna om den: dess sköna barn och groteska odjur. En tredje kortfilm

08-0105

ROLF BLOMBERG:

MINISTER UTAN MONOKEL

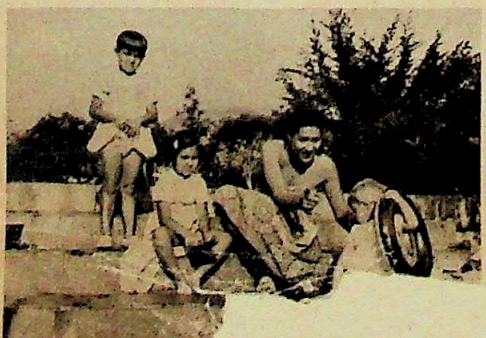
Skolljuset och rospiggen Brynolf Eng, son av en präst och en skådespelerska, är en herre med färg och merkantil fantasi. Som sändebud i Bogotá importerar han svenska fjällkor och trähus, berättar upptäcktsresanden Rolf Blomberg.

Det finns diplomater som är så ytterligt måna om sin värdighet och så egocentriskt medvetna om sin höga ställning att en s. k. vanlig människa aldrig kan få någon personlig kontakt med dem. Sitt umgänge söker dessa små gudar uteslutande bland andra diplomater och the upper ten, och deras samröre med landsmännen inskränker sig till några skyldighetsmiddagar och mottagningar varje år.

Brynolf Eng, vår minister för Colombia, Ecuador och Panama, 43 år och Sveriges yngste envoyé, är raka motsatsen till denna andligt talat monokelprydda typ. Bland alla onekligen rätt brokiga bekantskaper jag gjorde under min senaste filmexpedition till Colombia och Amazonas djungler är denne duktige svensk en av dem jag anser mest värda att skildras. Jag fann honom inte bland urskogsvarelserna i den sällsamma djungeln — i och för sig intressanta typer, som jag hoppas att min film skall göra rättvisa — nej, Brynolf Eng har visserligen en stark och beundransvärd ambition att tränga in på de mest otillgängliga områden, men säkrast träffar man i alla fall honom i Colombias huvudstad Bogotá. Och där upptäcker man snart att han inte präglas av en del yrkesdiplomaters olater: han är öppen, tillgänglig och intresserad av sina medmänniskor alldeles oberoende av deras sociala ställning. Genom sitt sätt och sin energi har han på kort tid uträttat en massa gott för den svenska saken i sitt hörn av världen och gjort både sig själv och sitt land till något man därnere talar om med respekt och intresse.

Vid ett besök i Panama hörde jag en liten historia som är betecknande för Engs aktivitet. Flera länders representanter hade fått ont i stortån över att Eng lyckats ordna ett avtal om fri och förenklad visering för svenska affärsmän och turister. De frågade upprört vederbörande tjänsteman på det panamanska utrikesministeriet varför Sverige bereits denna undantagsställning. »Därför att svenske ministern är den ende som gjort sig besvär med att själv komma till Panama och förklara sitt lands önskemål», svarade tjänstemannen.

Brynolf Eng är rospigg, gick i Palmgrenska skolan i Stockholm och tog studentexamen med nästan bara stora A. Men vad skulle han sedan bli? Han tvekade, fast ett och annat pekade ju på diplomatbanan: hans fars släkt bestod mest av präster och moderns av skådespelare . . . Det blev först studier vid Stockholms Högskola med en snabb fil. kand.-examen som resultat. Så for han till Paris för att på dagarna arbeta på Svenska Handelskammaren och på kvällarna läsa juridik vid Sorbonne. När tiden tillåt gick han på målarskola och tycks inte ha saknat talang: bl. a. fick han i uppdrag att utföra en stor affisch för svenska avdelningen på 1933 års Parisutställning. Samma år sökte han in på UD och blev antagen, placerades så småningom i Berlin och Moskva. Som legationssekreterare i Helsingfors under kriget tog han en mycket aktiv del i de finska fredssträvandena. Han dekorerades — men detta mest för att han modigt räddade barn undan bomberna.

DEN PRIVATA DELEN av minister Engs liv. Hustru Bibs och barnen, brynta av sol.

Warszawa blev nästa post för Brynolf Eng och där kom man definitivt underfund med hans stora kapacitet som handelsförhandlare. Två år senare placerades han i Berlin och fick en mängd svåra och delikata uppdrag och det uppstod en viss kritik när han plötsligt befordrades till ministerposten borta i Colombia. Eng hade ju visat sig vara en synnerligen intim kännare av de ömtåliga förhållandena mellan öst och väst, och den kanske lämpligaste man vi hade att sätta på den diplomatiska nyckelposten Berlin i ett allt mer tillspetsat läge.

Hösten 1951 kom Brynolf Eng till Bogotá, och han smittades på intet sätt av den lite loja sydamerikanska arbetstakten. »Här ska göras större affärer!» ansåg han och sökte genast kontakt med de svenska affärsmännen. Och med dem sammanträder han ofta för att diskutera deras problem, till stor nytta för handelsförbindelserna. Han har en utpräglat merkantil fantasi, och ett av hans senaste originella uppslag är export av svenska fjällkor till Colombia, en affär som tycks bli lönande. Han är också pappa till idén att exportera svenska trähus till virkesrika Colombia och Ecuador! De första husen är redan på väg.

I december förra året ordnade han en utställning i Bogotás nationalmuseum över svenskt konsthantverk och svenska industriprodukter. Den blev en fantastisk succé. Själve presidenten var med på öppningsdagen, hela Bogotá folkvandrade dit, Radio Nacional, Colombias största radiostation, sände dagligen så länge utställningen varade ut ett tio minuters eko om svensk industri, och tidningarna var fulla av uppskattande artiklar. Dessutom — och det lär inte vara så vanligt — gick utställningen med vinst.

Denne svenske minister inser värdet av publicitet, och han håller den colombianska, ecuadorianska och panamanska pressen varm med nyhetsmaterial om Sverige. I genomsnitt publiceras två, tre notiser eller artiklar i veckan om vårt land. Betydelsen av denna service kan inte överskattas. Folk i dessa länder har numera börjat intressera sig för Sverige och vet förvånansvärt mycket om oss. Och ännu mer

Forts. på s.

Minister . . . (Forts. fr. sid. 36)

för de veta, anser Brynolf Eng, som nyligen överlämnade en gåva på nära 300 böcker — som han tiggt ihop från svenska bokförlag — till Nationalbiblioteket i Bogotá. Det var både skön- och fackliteratur, övervägande av svenska författare, men också böcker om Sverige skrivna av utlänningar.

Mannens bästa stöd är som bekant kvinnan, och för en stor del av den Engska framgången och populariteten har han utan tvivel stiliga makan Ibis att tacka. Hennes är äran av de utomordentliga fiestas, som går av stapeln i den smakfullt inredda våningen i Residencia Nogal i Bogotá — en icke oviktig detalj i den diplomatiska verksamheten. Och Ibis Eng har tid med mycket annat, anordnar luciafester för barnen på stadens sjukhus, tar initiativet till insamlingar för fattiga barn och övar välgörenhet på många andra sätt, som väckt sympati.

Det är just folk som ministerparet Eng vi behöver för att tillvarata våra intressen utomlands och sprida kännedom om vårt land — intelligenta människor med fantasi, energi och gott omdöme. Jag tror jag spår rätt när jag gissar att vi i framtiden kommer att höra Brynolf Engs namn i nya givande sammanhang.

Teckenjournalen Nr 18, 1954
28/4
08-0106

Förbundet, Stkhm Nr 3, 54

Rolf Blomberg på Tiden

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg sedan pojkåren, då han under skolferierna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska och utländska museer har numera Blomberg att tacka för mängder av zoologiskt och etnografiskt material som han samlat. I boken »Vildar» berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden drar sig tillbaka och överger sina hoplatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilltalande.

Rolf Blomberg: *Vildar.* Tidens bokklubb. Pris inb. 9.50.

• *Cofanindianerna bygger sina kanoter ur trädstammar och är skickliga jägare med spjut och blåsrör.*

Lyckad debut för Anaconda

Av TURE GERDES

Nordisk Tonefilms "Anaconda", dokumentärfilmen från Brasiliens djungler, är nu i det närmaste färdig. Vissa avsnitt visades på onsdagskvällen på Palladium i Sv. Filmsamfundets veckoserie tillsammans med den i Cannes prisbelönade mexikanska filmen "Det strand".

Bildsviterna gick hem direkt och belönades med starkt bifall av den i filmavseende mycket sakförståndiga publiken. Häller "Anaconda" i sin helhet vad dessa ptov lovar, tippar vi en dundersuccé. Fotot är av överraskande god kvalitet, det märks att kameraarbetet och regin skötts av fackfolk. Regissören Torgny Anderberg kåserade ledigt och medryckande och tog därmed hem en dubbel personlig seger.

Anacondan, jätteormen i huvudrollen, skymtade bara i några korta dramatiska scener som efterlämnade en påträngande mersmak. Den lär bli tillfredsställd, enär kameran siktade främst mot denna rörliga massa av muskeldynamit. Den från Rolf Blombergs radioprogram bekanta apan Laban visades mera generöst.

Men största lyckan gjorde Blombergs försök att lära Cofanindianerna en enkel svensk barnlek och deras egen blåsrörstävling på 50 meters håll. Filmexpeditionens strävan att inte bara fånga märkliga djur utan också det sant märkliga i djungeln är en stor tillgång.

Snäkproven visade att vi med "Anacondas" hjälp har att vänta en dokumentärfilm med stora förutsättningar att vinna den bredaste publiken.

• *Här är apan Laban, som blev barnens radiogunstling när Rolf Blomberg nyligen berättade om den.*

• *Regissör Torgny Anderberg. Hällen med barn anacondan hörs om snäken så bland man sig från att krama livet ...*

Exotisk svensk dokumentärfilm till hösten

Charmerande barnbilder och apan Laban i provbit

Håller Nordisk Tonefilms "Anaconda" vad den utvisade för de 15 journalister som övervar filmfestveckan i Stockholm, då kommer det att bli en strålande succé. Det gavs nämligen smakprov på ett 350 meter långt klipp, som var något extra. Charmerande barnbilder och apan Laban gör det till en succé om det övriga digra materialet är lika gott.

Regissören Torgny Anderberg berättade att det hade varit en många gånger strapatsrik resa. Färden har gått över Andernas svåra passager och uppehållit sig i stinkande träsk- och flodområden under den svåraste tiden. Besvärligast var dock att fånga filmens huvudfigur Anaconda, en jättelik vattenorm mellan 4 och 8 meter. Man lyckades fånga en på sex meter, men den dog tyvärr under transporten till Sverige.

Med Anacondan utkämpas bl. a. en spännande strid.

Laban köptes för en kniv

En annan huvudperson i filmen är apan Laban, som kom med av en tillfällighet. Upptäcktsresande Rolf Blomberg köpte den för en kniv och sedan plockade man helt enkelt in den i handlingen. Laban är inte vilken apa som helst utan en med högst besynnerliga vanor. För någon månad sedan förekom han i ett radioprogram och det blev ett program som slog direkt.

Festliga typer förekommer i filmen. Och trots att man inte är så långt ifrån civilisationen lever dessa människor mer än hundra år efter sin tid. De hade inga komplex inför kameran och det gör att scenerna blivit absolut äkta. Bl. a. förekommer i filmen en tävling med blåsrör som är fascinerande.

Säker hand-sikert öga har dessa Logan-indianer och deras skjutskicklighet var sevärd.

Krokodiljakt i fackelsken

Många scener som är ovanliga för oss nordbor förekommer i filmen. Bl. a. får man se en krokodiljakt, där det ställdes stora krav på truppen. Krokodilerna är nämligen skygga och kan endast fångas under natten. Det var inget annat att göra än att filma nattetid i fackelsken.

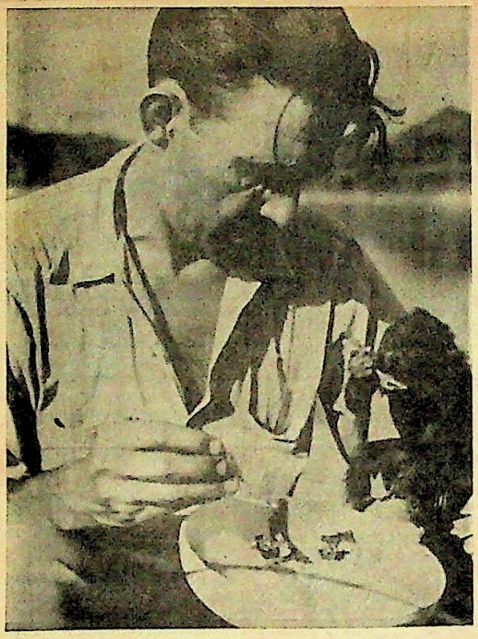
Naturligtvis filmades också indianernas rituella danser och sångerna togs upp på ljudband. Istället fick de lyssna på Beethoven och Mozart ur skrällande högtalare, vilket livligt uppskattades.

Meningen var att filmen skulle ha varit klar tidigare, men man fick göra två resor till Amazonområdet, då man första gången överraskades av en för tidig regnperiod. Nu är dock filmen i det närmaste klar och i höst börjar den vevas på biograferna.

Filmen är upplagd som dokumentärfilm och det är uppenbart att man siktar på att den skall nöjesskattbefrias, vilket skulle innebära att det skulle bli ett gott ekonomiskt resultat. Dokumentärfilmer är just nu de enda som kan nöjesskattebefrias, men förslag har framkommit att två eller tre svenska filmer varje år skulle befrias från nöjesskatt. Man menar på att man på det viset skall försöka höja svensk films konstnärliga värde. En höjning som skulle innebära döden för "Åsa-Nisse-filmer och liknande, vilket säkerligen ingen skulle sakna... Och att något måste göras är uppenbart.

Ett par svenska toppfilmer per år räcker inte i den internationella konkurrensen och det är där vi måste kämpa för att vinna en större marknad.

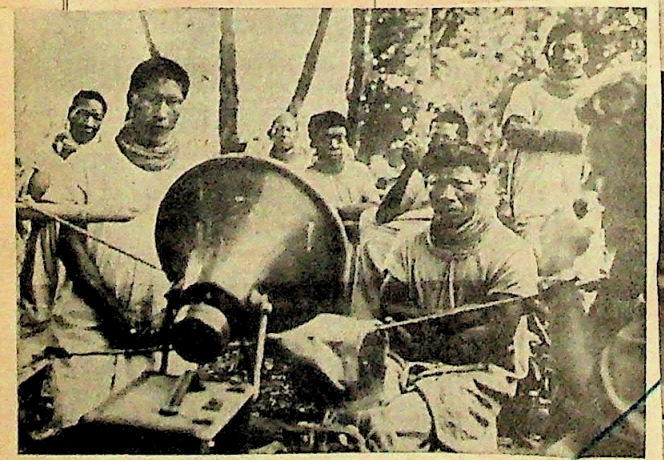
Göran Henrik.

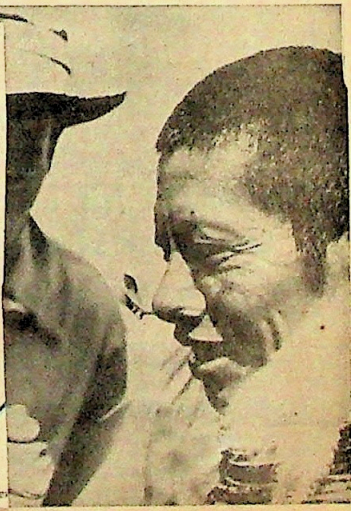
Rolf Blomberg med hela truppens lilla kelgris apan "Laban", som gör en stor roll i filmen. Bl.a. en festlig scen med lägerkocken.

Regissören Torgny Anderberg med en Anaconda slingrande kring halsen. Säkert hade han inte sett så glad ut om han hade mött samma orm ute i vattnet.

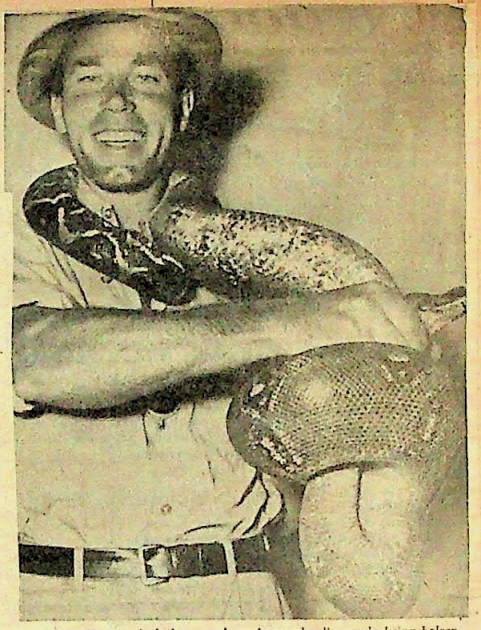
*Kraftiga manhaftiga typer är det i filmen och på bilden lyssnar indianerna till en Beethovenkonsert i urskogen, vilket **kollat uppskattades.***

Jaså, säger du det. Javisst... Konversationen var besvärlig men man klarade sig med hjälp av fingrarna så gott det gick. Det är regissören som diskuterar en scen med en indian.

Rolf Blomberg med hela truppens lilla kelgris apan "Laban", som gör en stor roll i filmen. Bl. a. en festlig scen med lägerkocken.

Regissören Torgny Anderberg med en Anaconda slingrande kring halsen. Säkert hade han inte sett så glad ut om han hade mött samma orm ute i vattnet.

raftiga manhaftiga typer är det i filmen och på bilden lyssnar indianerna t
vilket lockat uppskattaden.

Jaså, säger du det. Javisst... Konversationen var besvärlig men man klarade sig med hjälp av fingrarna så gott det gick. Det är regissören som diskuterar en scen med en indian.

D N. 11/7 1953.

Fångst på giftgrodor

Kjell von Sneidern, den svenske föreståndaren för naturhistoriska museet vid Popayáns universitet i Colombia, är en mycket energisk och framgångsrik forskare, och både vårt Rikamuseum och många utländska museer har förvärvat stora och unika samlingar som vår landsman gjort under sina många och långa forskningsfärder i Colombia. En av sina sista strapatsrika expeditioner företog von Sneidern på upp-

Kjell von Sneidern med trädpiggsvinet, Cuendoe sneidermi, som han själv upptäckt.

drag av The Academy of Natural Sciences i Philadelphia till berget Quimari i norra Colombia. Med tre medhjälpare stannade han ett halvår i denna febersjuka men i botaniskt och zoologiskt avseende högintressanta djungelregion. De hemförda samlingarna bestod av 1.800 fåglar, ett hundratal däggdjur, 400 kräldjur och 2.000 växter. Av fåglarna, som nu blivit vetenskapligt bearbetade, visade sig en ansenlig mängd vara samlade för första gången i Colombia, och 21 arter och underarter var helt nya för vetenskapen, vilket torde kunna betecknas som ett sensationellt resultat.

Sin senaste expedition gjorde von Sneidern till provinsen Chocó i nordvästra Colombia speciellt för att insamla giftgrodor, vilket inte var ett helt ofarligt jobb. Dessa otrevliga, bjärt färgade små grodor är försedda med giftkörtlar på ryggen, vilka avsöndrar en vätska som, om den kommer i beröring med ett öppet sår på en människa, kan få dödliga följder. I Chocó doppar indianerna sina pilar i detta grodgift. I USA studerar medicinska forskare dess egenskaper och verkningar, och von Sneidern har blivit "hovleverantör" av försöksobjekten.

För tillfället ägnar von Sneidern dock sin mesta tid åt att modernisera museet i Popayán och komplettera skådesamlingarna, vilkas största sevärdhet är en väldig älg som skötts av gamle kung Gustaf. Museet har, sedan von Sneidern tog hand om det, blivit en av Popayáns största sevärdheter och en turistattraktion av stora mått inom Colombia.

R. B.

Aftonbladet 18/7 53

UPPTÄCKTSRESANDEN Rolf Blomberg har inviterats av Rune Lindström till Leksand för att se "Himlaspelet". Han bilar i dag till Dalarna på sin första upptäcksfärd i den riktningen. Amazonflodens vindlingar känner han till liksom Orinocos, men han har — hör och häpna — aldrig sett Dalälven. I bilen medföljer som ciceron fru Chris Cohn, sekreterare till Nordisk tonefilmschefen Gösta Hammarbäck. Den film från Sydamerika som avbröts på grund av regnperioden i våras kommer att återupptas i oktober och resultatet av den första resan föreligger färdigklippt.

Rotela Posten 9/7 53 08-0114

Våra främsta reseskildrare, Eric Lundqvist, Sten Bergman och Rolf Blomberg, som drar fullsatta hus överallt, har tydligen kommit i skottgluggen. Det har också

varje föreläsningsförening, inte minst Motalas, vars energiske ordf., bankdirektör Karl Myhrén, deklarerar sin uppfattning i ett MP-uttalande.

Forts. på 3:e sidan (4)

Reseskildringar var det, som var så förkastliga. Men just sådana vill folk ha. Intresset för resor har, som bekant, stegrats i mycket hög grad under senare år. Och att just resor äger mycket högt bildningsvärde, därom torde alla vara ense. Reseskildringen får nu otta bli ett surrogat för själva resan, ty inte alla kan få resa. En föreläsning av det slaget kan också lätt illustreras med bra bilder eller film.

08-0113

Kotter i Radio Nr 23

Nils-Olof Franzén:

Till lands och sjöss

Reseskildringar och fjärran äventyr hör av gammalt till de mest uppskattade talinslagen. Nyligen har forskningsresanden Rolf Blomberg kommit hem från sin senaste expedition i Sydamerika, och han har lovat att under sommaren berätta ett och annat om sina upplevelser. Innevaran-

Helsingborgs Dagblad 3/7 53

Forskningsresanden *Rolf Blomberg* är, även för att vara svensk äventyrare i ordets vackraste och värdefullaste mening, en ovanligt vidlyftig herre. Han torde vara vår främste kännare av stora delar av Sydamerika och numera också väldiga delar av den ostindiska arkipelagen. Han har under mångåriga resor gjort flera av våra museer utomordentliga tjänster dels som samlare och under korta hemmavistelser också som bearbetare av det zoologiska och etnografiska materialet. Härtill kommer en annan utmärkt egenskap. Han är en även rent litterärt sett mycket betydande skribent med en berättarglädje som utan minsta avkall på saklighet eller offrande åt överdramatisering, lögn och förbannad dikt, ibland närmar sig munter lidelse. Han behöver heller ej fabulera. Sanningen om hans och hustruns resor är ändå tillräcklig äventyrlig.

Med sin "Sydvart" har han skapat en reseskildring av mera ovanligt slag. När han startade sin expedition till sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att den skulle bli flerårig. Den plötsliga japanska ockupationen gjorde emellertid, att han ej kunde återvända enligt uppgjorda planer. Som neutral undgick han visserligen internering men fick ej resa hem, och Rolf Blomberg skulle ej vara rit den han är, om han nöjt sig med att trots faror av alla de slag blott sitta med händerna i kors. Han fullföljde i görligaste mån och delvis i utsträckt grad sitt forskningsprogram men sysslade dessutom med utomordentligt riskabel humanitär hjälpverksamhet i all hemlighet. Allt gick dock lyckligt. Han var slugare och ibland fräckare än t. o. m. de beryktat sluga och fräcka japanerna.

Bokens innehåll låter sig svårligen refereras. Jag vet mig sällan ha läst ett arbete av denna art så sprängladdat av fakta, populärvetenskapliga och dramatiskt äventyrliga om vartannat och ej sällan sammanfallande, och skrivet av en erfaren forskare och resenär. Han har dessutom bevarat gosselynnet i så hög grad, att man trott honom vara road av att leka "indianer och vita", om ej ett så fruktansvärt blodigt allvar legat under. Förlaget förtjänar slutligen en eloge för utstyrsel och prisbillighet för den vackert bundna volymen.

Rolf Blomberg:
SYDVART.
Tidens bokklubb. Kr. 9: 50,

08-0115

28/7 -53.

Sverige-Nytt

SVENSK BOKGÅVA TILL COLOMBIA

Ett antal svenska bokförlag har genom vår Bogotáminister Brynolf Engs förmedling skänkt nära 300 böcker till Biblioteca Nacional — Nationalbiblioteket — i Bogotá. Det rör sig om både skön- och fackliteratur av svenska författare på spanska, engelska, franska och tyska. Dessutom finns åtskilliga böcker om Sverige skrivna av utlänningar. Den mycket uppskattade gåvan överlämnades häromdagen till undervisningsministern, Manuel Mosquera Garcés vid en mottagning på svenska legationen. Flera colombianska tidningar har på ledarplats prisat detta initiativ från svenskt håll till kulturellt utbyte mellan Colombia och Sverige, och minister Eng har fått en särskild eloge för sitt aktiva arbete för åstadkomma förståelse mellan de två länderna. På bilden betraktar minister Eng (i mitten) och representanter för mottagarna den svenska bokgåvan.

Re

08-0117

08-0118

Lördagsposten, Malmö 23/6

AMATÖRRADIOREPORTRAR var Blomberg och hans reskamrat i ett program om nattliga fångster i Sydamerika inspelat på ort och ställe. Något mera spännande och intresseväckande kunde det gjorts. Som det nu var verkade det som om regnperioden, som just överraskat expeditionsdeltagarna, gjort sällskapet sysslolöst. I sin nöd hade hrr upptäckare fått för sig att de skulle göra ett radioprogram medan regnet skvalade. Hade det inte varit trevligare med ett annat avsnitt? Men till hösten lär det bli om Sydamerika — när regnet slutat skvala — och man hoppas att Rolf Blomberg då lärt av sina misstag.

Begg

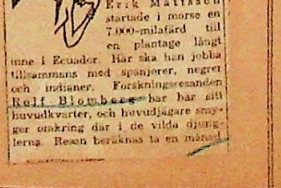
08-0119

Husmoderns Journal Nr 28

UTVANDRARE: Den tillbetorne forskningsresanden Rolf Blomberg, som till nybelarkitekten David Blomberg, kommer ofta hem, var han än är på jordklotet. Sydamerikas djungler är inte nyckel märkt avdragare för honom än naturkänsliga Stureplan i Stockholm, möjligen en annan lugnare. Rolf Blomberg har nu hört, som han ensam skall ta hand om, sedan han blivit ensling, och eftersom det är svårt att få tag i pålitligt och villigt tjänstefolk har hemma, funderar han en på att ställa sig till de många utvandrarnas skara. I så fall lär han förmodligen slå sig ner i Ecuador, där han förkat en bel del av senaste åren, och där det lär vara lätt att få tag i tåning som i trogna tjänare.

08-0120

Expressen 3 aug. 53

... att 24-årige karlskamnaren Erik Mattsson startade i morse en 7000-milafärd till en plantage långt inne i Ecuador. Här ska han jobba tillsammans med spanjorer, negrer och indianer. Forskningsresanden Rolf Blomberg har här sitt huvudkvarter, och huvudjägare smyger omkring där i de vilda djungelns. Resan beräknas ta en månad.

08-0116

Paddrekord

Litet om paddrekord dras fram av Hans Hvass i Värld och vetande. Han erinrar om att den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg upptäckt en ny jättepadda under en expedition i den sydvästra delen av Colombia. Den efter upptäckaren benämnda Blombergpaddan vägde omkring ett kg och mätte 20 cm i längd.

Som jämförelse kan nämnas att en vanlig padda brukar bli 9 cm lång, men det har förekommit enstaka exemplar, mätande upp till 12 cm. Världens största groda Goliatgrodan från Kamerun i Västafrika har världsrekordet med en längd på 32 cm. Den är också så glupsk, att den inte kan klara sig med vanlig grodmat i form av maskar, larver och insekter utan måste äta både fågelungar och små däggdjur för att bli riktigt mätt.

Infödingarna i Colombia påstår, att det exemplar, som Blomberg fann, bara är hälften så stort som de största i de tropiska regnskogarna förekommande paddorna. Om detta är riktigt, skulle den av Blomberg funna arten av padda ha slagit världsrekordet. Men verkliga bevis saknas, ty man kan naturligtvis inte bygga på ett löst påstående.

Rolf Blomberg

Östgöta Correspond. Linköping 13/6 53

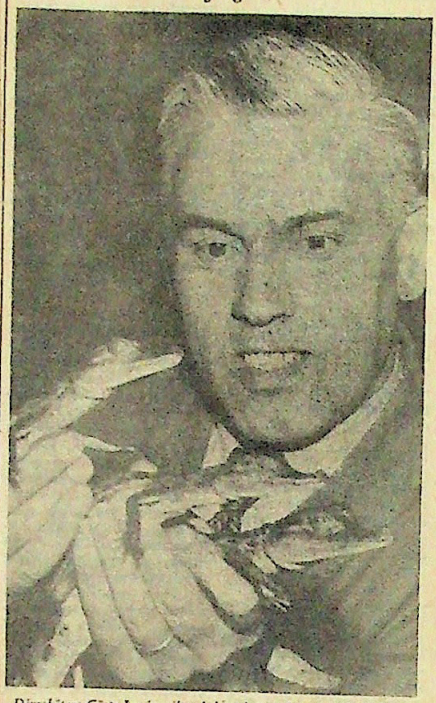
Vid radion

Rolf Blomberg sade nyligen i ett av sina roliga föredrag, att man inte blir populär som passagerare på oceanfartyg, när man har ormar i bagaget. Nej, men när man håller t. ex morgonandakter, går det nog att bli populär med ormar i bagaget. Ja, det vill säga inte så lätt nu som förr, tack vare att radion finns och folk lärt sig lyssna till röster och höra, vad mikrofonen avslöjar. Nu tänker jag t. ex. på medvetenhetens orm. Den där som uppenbarar sig för lyssnaren, när de välsvarvade diktermeningarna presenteras i morgonbönen eller den utarbetade sidende klyschan i den populäre store predikantens mun går i mål. Går allt detta avsiktligt förträffligt och jagbetonade verkligen in i vårt hjärta? Jag tror inte. Nog är det väl fler än jag som längtar efter den fromma icke skådespelarbetonade innanläsningen av redan författade men vördade kollektböner och annat ur psalmboken i stället för de "författade" bönerna, med årelyatnadens, jagtökandets stoft över sig. Där som vi söker försjunkandet, jagförsvinnandet inför det heliga, där vill vi inte ha talarens medvetenhet om sig själv emot oss. Aktheten, inte ormen i bagaget. Aktheten är inte känslostorm, utan vilja och tanke och — ödmjukhet.

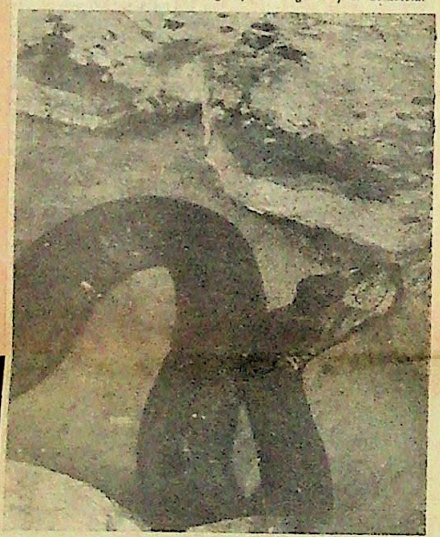
Ny Tid, Gbg 12/5 1953 08-0121

Göteborgs-Posten 12 maj 1953 08-0122

Fyra m. lång anaconda gåva till Sjöfartsmuseet

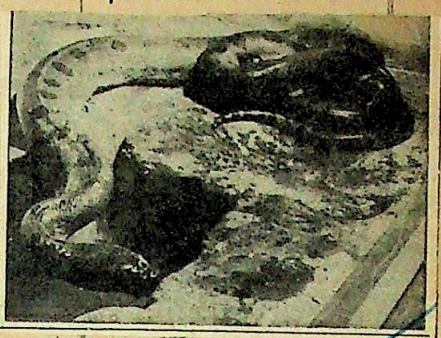
Djurhållare Gösta Levin skiftar bekantskap med tre nya skyddslingar, alligatorungar, som hr Blomberg hajt med sig hem från Columbia.

Anacondan dåsade bort en stund i badet efter ankomsten till akvariet — endast yttersta nästippen når över vattenytan. Fotografen — som bara kunde få med ett par av de fyra metrarna orm — var ett ögonblick av gammal vana betänkt på att ställa upp en tändsticksask i djurets närhet men avstod härifrån vid närmare eftertanke.

SJÖFARTSMUSEET fick på måndagen ett par nya fina attraktioner. Forskningsresanden Rolf Blomberg överlämnade nämligen en fyra meter lång anaconda och tre alligatorungar, värdefulla och som man hoppas publikdragande tillskott till akvariets samlingar. Donatorn, som nyligen gjort en resa i Columbia på uppdrag av Nordisk Tonefilm, medförde rariteterna i sitt bagage vid hemkomsten till Göteborg.

Akvariets chef, professor O. Nybelin, är naturligtvis mycket glad över gåvan, särskilt anacondan, som han i fyrametersklassen till trots vill beteckna som halvvuxen. Till mogen ålder hunnen kan en orm av detta slag mäta ända till åtta meter i längd. Hon skaffar sig mat för dagen genom att slingra sig omkring sitt villebråd och strypa det. På så sätt lär hon t. o. m. kunna ta livet av så stora djur som hästar. Professorn hoppas nu att anacondan skall dra sitt strå till stacken för höjd publikfrekvens. Man meddelar också, att akvariet inom kort får en rad andra nyförvärv: reptiler, fiskar och groddjur.

Ormen-Långe, anacondan i sin nya bostad — motvilligt upphalad ur bassängen.

Ormen-Långe ny attraktion.

De tre ilskna alligatorungarna — och tillsyningsman Gösta Levin.

Fyrameters-anacondan och tre alligatorungar anlände i går till Sjöfartsmuseet direkt från Bromma, dit de kommit i forskningsresanden Rolf Blombergs bagage — han har nyligen kommit hem från en forskningsresa i Columbia. Anacondan hade ådragit sig en liten skrapa på nosen, annars var den välbehållen och på gott lynne. De tre alligatorungarna var däremot minsann inte just att leka med. Den minste cirka 25 centimeter, den mellerste cirka trettio och den störste cirka fyrtio centimeter. Alla tre med sylvassa gaddar i sina små gap, ilskna som getingar, huggande vilt omkring sig, så snart ett finger var i närheten. Rådligast att »avreagera» dem med ett hammarskaft. Det tålde att bita i. Inte desto mindre fick tillsyningsmannen Gösta Levin sig ett hugg i ena fingret av den minste... tur för honom, att den inte var fullvuxen! Anacondan hade för sin del, när fotografen anlände, redan funnit vila och frid i den lilla bassängen i ormburen. Den lät sig dock, ehuru motvilligt, släpas upp av tillsyningsmannen Erik Hellberg, och poserade sedan riktigt snällt för hur många blixtar som helst. Ensam i buren blir den inte — den får sällskap med inte mindre än tre boaormar och två pytonormar, och nu har Sjöfartsmuseet alltså sex reptiler av den sorten att visa upp för besökande skolbarn och andra. Det stod faktiskt redan i går fullt av skolbarn vid anacondans monter, och såg undrande på den fyra meter långa reptilen... som icke desto mindre ännu inte är mer än knappt halvvuxen. Ända till åtta meter kan en sådan där bjässe bli.

— De här tre alligatorungarna får ännu så länge inte vara tillsamman med de vuxna alligatorerna, säger tillsyningsman Levin. Då skulle de nog inte leva länge! De kommer att få sin egen monter, och till en början får de nog tvångsmatas... med köttbitar, filerat kött, litet levande fisk och och tärningar av sill.

Givetvis råder det glädje på Sjöfartsmuseet över den blombergska gåvan — egentligen är det Rolf Blombergs och hans uppdragsgivare, Nordisk Tonefilm, som äro givarna. Anacondan blir en verkligt fin attraktion, som kommer att höja publikintresset betydligt, anser professor O. Nybelin. Akvariet väntas för övrigt inom kort få även en del andra reptiler, fiskar och groddjur.

Grimson.

08-0123 4

Vetlanda Posten + Småländska Tidn. 6/5 53

Onsdagen den 13 maj 1953

Rolf Blomberg tog med sig jätteorm hem från Equador

Tvåårige Anders Blomberg på Stockby gård i Stocksund fick häromdagen några präktiga och spännande leksaker badkaret — tre alligatorer från Amazonas djungler simmade omkring och gjorde sig hemmastadda sedan pappa Rolf, forskningsresanden, packat upp dem ur sitt bagage, skriver Dagens Nyheter. Han kom hem på lördagen från första delen av filmexpeditionen till Colombia tillsammans med de övriga svenska deltagarna. Till villan i Stocksund har också kommit en fyra meter lång vattenorm, en anakonda, som expeditionen döpt till "Ana" och som redan på måndagen förs till Göteborgs akvarium.

— Resultatet av expeditionens första del är efter omständigheterna bra, och vi har fått en hel del intressanta samlingar, berättar hr Blomberg. Vi har också förevigat en rad spännande situationer på filmremsan, regissör Torgny Anderberg och fotografen Walter Boberg, har inte saknat motiv... En del motigheter har vi haft, vårt bagage försenades mycket, och så kom regntiden mer än en månad för tidigt. Inte minst för filmmännen är regnet ett svårt hinder, och nu reser vi inte tillbaka förrän i höst, för att sätta i gång igen när torrtiden kommer.

På hemresan flög vi över hela det område, som vi nyss med stor ansträngning arbetade oss igenom i kanot. Det var med en egendomlig känsla vi såg djungelområdet gilda förbi under oss. Nu avverkade vi den sträckan på några timmar, som förut tog oss flera veckor.

Vi fick också tillfälle avliva en geografisk myt när vi korsade området kring Caguanfloden. Från flygplanet konstaterade vi nämligen att Chairasjön, som är utritad kring Caguanflodens övre lopp på alla officiella kartor, inte alls är den sjö, som kartritarna haft för sig. Felet är förstås rätt mänskligt med hänsyn till att det här rör sig om väldiga, outforskade djungelområden, säger hr Blomberg.

Blomberg bosätter sig i Equador.

Den väldiga anakondan, som legat nerpackad och inte riktigt tål vårt klimat, började tina upp på lördagskvällen ute i Stocksunds-villan. Den är inte direkt farlig, säger hr Blomberg, man får förstås vara lite försiktig. I Bogotá fick ormen sola sig en stund varje dag, men det kan vara besvärligt att fånga den när den släppts lös.

Själv har jag nu bosatt mig i Quito i Equador, berättar hr Blomberg, och när jag reser ner till hösten tag jag mina tre barn med mig. På många sätt är det lättare att bo där, bland annat finna det gott om tjänare.

08-0125

Blomberg & Co åter från Columbia

Forskningsresanden Rolf Blomberg, filmfotograf Walter Boberg, regissör Torgny Anderberg, tre alligatorer och en fyra meter lång anacondaorm kom på lördagskvällen från Colombia till Bromma.

— Vi reste ut för att göra en dokumentär långfilm om en forskningsfärd; berättar Rolf Blomberg. Meningen var att vi skulle hinna spela in hela filmen på den tid vi varit ute, men vädret har satt krokben för våra planer. Regnperioden kom fem veckor för tidigt. Med oss hem har vi nu inte mer än 3.000 meter film, och det räcker naturligtvis inte alls. Vi räknar därför med att resa tillbaka till södra Colombia i november, när torrperioden har kommit med veckor av idel solsken. Förmodligen kommer vi då att arbeta där ute fyra månader.

Vid sidan av det filmatiska har jag givetvis ägnat mig åt att samla material till museerna. Jag var bl. a. ute efter ett rekordexemplar av anaconda. Man har hittat 8½ meter långa exemplar, som finns just nere vid Amazonfloden i södra Colombia. Kanske träffar vi på en sådan när vi kommer tillbaka i höst.

Den »lilla» fyra meter långa Anaconda Rolf Blomberg hade med sig i planet klarade väl av strapatserna på flygresan från Putumayofloden till Bogotá och vidare därifrån via New York till Stockholm. Litet stelfrusen var den vid uppackningen ur lådan, men den piggnade senare på kvällen i ett ljumt vattenbad. Det gillade anacondan, vattenorm som den är.

08-0126

Östersunds Posten 11/5 53

Folkskollärarnes Tidn. Nr 17, 53

Stimulerande långfarare

Rolf Blomberg, Sydvart. Kr 9:50. Tidens bokklubb.

Rolf Blomberg tillhör det internationella brödraskap som inte känner någon riktig trivsel i civilisationen. Han är rastlöst i farten och alltid startklar för nya färder, sedan han varit hemma ett litet tag, lämnat sina preparat, fåglar och reptiler till museerna, skrivit en bok och rest omkring på föredragsturné. Han har, som han själv uttrycker det, "ants in the pants", dvs. myror i byxorna. Men "den som lever det sköna liv jag lever" säjer han, har inte lust att byta.

I sin bok *Sydvart* — av förf. själv blygsamt karaktäriserad som ett underligt misch-masch av självbiografi, reseskildring, populärvetenskap och krigsreportage — berättar han om sina resor och äventyr i Sydamerika och sydöstra Asiens ödvärld. Han har friskt humör, tur och gott handlag med både djur och människor. På ön Komodo filmar han de sällsamma urtidsödlorna, varanerna, och har åtskilligt av intresse att meddela i samband med detta.

Längsta avsnittet i boken handlar om hans och andra europeers öden på Java, där förf. nödgades lägga band på sin reslust under de år ön var ockuperad av japanerna. Det är inga solskensberättelser han nedtecknat från sitt ofrivilliga uppehåll där, och även om han inte direkt säjer det, så framgår det med all önskvärd tydlighet av hans skildring att av alla vilda djur han umgåtts med är människan det farligaste.

En mängd av förf:s egna, utomordentliga fotografier illustrerar boken, som man kan skaffa sej för ett synnerligen billigt pris.

Stig Hamfors

08-0128

Gottlands Allh. Tidn.

18 MAJ 1953

Sydvart. Av Rolf Blomberg. 220 sidor. Pris inb. 9:50. Tidens bokklubb.

Rolf Blomberg är numera en vittberest och erfaren forskningsresande. Redan som mycket ung kom han ut till okända trakter och när han startade den här ifrågavarande resan beräknade han inte att den skulle sträcka sig över så många år som den gjorde. Det japanska överfallet och ockupationen av de asiatiska öarna, där han bl. a. ideligen träffade på svensken Eric Lundqvist, radade upp spännande äventyr. Som Röda Korsman undgick han koncentreringsläger och lyckades göra en hel del gott för offren för japanernas terror. Han skildrar framför allt ockupationstiden men också Sundaöarnas naturprakt med djur och växter. Hela boken illustreras med många vältagna bilder, tagna av författaren själv. En intressant och spännande bok.

Kvalls Nytt, Malmö 11:4, 53

Sydvart med Rolf Blomberg

I Tidens bokklubb presenteras i dagarna Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oöverträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd praktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

Rolf Blomberg. Sydvart. Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

Kristianstads Läns Dagblad
20/5 1953

Färgstark skildring om Bortre Indien.

Rolf Blomberg lämnade 1940 Sverige för att bege sig på forskningsfärd till sydöstra Asiens övärld. Under han vistelse där gick japanerna till anfall och Blomberg blev för flera år infrusen på Java. Om sina färder i dessa exotiska nejder och om sina upplevelser under japanernas ockupation berättar han i sin reseskildring "Sydvart". Framför allt är det Sundaöarnas fascinerade värld han ägnar sin uppmärksamhet. Han låter läsaren följa med på besök hos fursten på sagoön Bali. Man får lära känna Umar, ormtjusaren, som kan dra ormar genom näsa och mun, och den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning. Vi får vandra bland havstulpaner o. väldiga sjöstjärnor på korallreven, där fiskar brokiga som fjärilar simmar omkring, vi får ta oss genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande jätteödlor frossar på djurkadaver.

Sydvart är en färgstark och spännande skildring av Bortre Indiens övärld, som för oss västerlänningar ter sig både egendomligt främmande och romantiskt lockande.

Rikligt illustrerad med ypperliga fotografier. Blomberg är inte bara en god berättare utan en minst lika skicklig fotograf.

Det är en bok för alla som önskar göra ett besök i Sydöstra Asiens övärld och uppleva sällsamma ting, lätt och bekvämligt, ty man behöver bara vända blad i boken och beskåda illustrationerna, vackra landskapsbilder och porträtt av unga balinesiskor i de kostymer, som Gud skapat dem. Boken, som ingår i extraböckerna i Tidens bokklubb, kostar förnämligt inbunden 9:50.

-t.

…är vi kämpade med anakondan

…pännande ormfångst i colombiska djungeln

…G DISK TONE-…MS och Rolf …mbergs expedition …Colombia, som …tade i januari och …lyckligt hem-…ervänder till de …orisla djungler-…i november för …idsatta filmäventyr …bl. a. en intressant in-…llsam, som förmodats va-…löd, i sökarlinsen. Film-fotografen Valter Boberg och regissör Torgny Anderberg följer med även i höst, ordentligt bitna av den subtropiska djungelns tjusning. I bagaget hade man nu en 4 meter lång vattenpytonorm, anakonda. Regissör Anderberg berättar här för Ture Gerdes hur de fångade den.

…f Blomberg och Tonefilm …tar ny expedition i höst

…erna lyser vita mot den djupa solbrännan, …lagd i vintras på stekheta latituder, när …y Anderberg leende tänker tillbaka på …rret.

…t var nog den mest spännande upplevelsen …i mitt liv, säger han.

…nde den 12 april under …a kanotresa på Rio …genom Amazonas. Av-…ir efantliga i Colombias …ärdedes uppåt floden en …å 30 svenska mil under …r och nu var vi på väg …tillbaka. Vår farkost, en stadig tio meter lång kanot, drevs med en liten pålitlig Arkimedesmotor, som vi haft med från Sverige. Filmkameran var gillrad i aktern med Valle Boberg alltid färdig för skott.

Hela tiden höll vi noga utkik efter den vilda vattenormen, som var expeditionens mest eftertraktade byte. Vi hade ju föresatt oss att få med ett finare exemplar hem och göra ett gott filmreportage om själva fångsten.

…OMBERG, expedi-…rne ledare, hade …ter av det här sla-…hem till museerna.

★ Skräck för badande barn.

Det finns gott om anakondor i dessa trakter. Folket längs floden har en befogad skräck för dessa stora ormar.

Det berättades att de vid flera tillfällen angripit badande barn, som då var räddningslöst förlorade. Trots sin storlek och skenbara maklighet hugger anakondan snabbt som blixten. Nosen slår som en harpun mot bytet och de bakåtriktade tänderna tränger in som hullingar och kan aldrig släppa sitt grepp.

Den största anakondan som dödats mäter 8,5 meter och finns uppstoppad till beskådande i Museet i Popayan, Colombias universitetsstad. Det påstås att större exemplar har påträffats, upp till 12 meter. Men det ljuga mycket, liksom i Sverige sondagsfiskare emellan.

★ Två sällsamma fenomen.

Vädret var inte det bästa för anakondafångst. Ormarna tycker om solgass och krypa gärna upp i grenverket längs flodkanten för att ligga och sola. Tyvärr hade regnperioden tjuvstartat en hel månad och överraskade oss redan i mars. Det var ett streck i räkningen.

Men inget ont utan något gott. Regnet gav några fantastiska fenomen, som vi annars hade gått miste om. Under tre dagar svärmade nyklackta termiter i miljarder som vita snömoln över floden, en säregen och alldeles otrolig företeelse.

Lika märkligt när nyklackta skönpaddsungar plötsligt myllrade upp ur den ångande sanden och pinnade kapprätt mot vattnet, många med äggskalen hängande kring strackta halsar.

Vi fick fina bildsviter av både dessa sällsamma fenomen.

Men det var alltså den 12 april framåt middagstiden. Solen hade stuckit fram och brände lodrätt mot floden och strändernas täta vegetation.

★ Anakonda i sikte.

Vår colombianske fångstman och jägare, Joye Sanklamente, senig och reslig, en härlig filmtyp med sitt vårdiga markerade ansikte, trodde att det fanns goda utsikter att vi skulle få syn på någon anakonda.

Plötsligt upptäckte vi ett exemplar på cirka fyra meter, utsträckt i hela sin längd på en trädgren, mindre än en meter över vattnet. Vi svängde kanoten upp mot strömmen och stävade sakta in mot ormen. Det gällde att vara försiktig så att den inte smäde orråd och gled ner i sitt rätta element.

Vi kom så nära att vi från kanoten kunde se anakondans huvud på ett par meters avstånd. Sanklamente gled över relingen med en kniv mellan tänderna och en fångstlina över ena armen och simmade tyst in mot land. Han har expedierat många anakondor med sin machete eller skjutit dem men aldrig fångat någon levande. Det gällde att ha händerna fria om ormen plötsligt skulle angripa och slingra om kroppen.

★ Ormfångsten.

Sakta lade han en snara kring ormens bakre del och trädgrenen och därpå ännu en kring stjärten. Rolf Blomberg och Mano, vår andre infödde följeslagare, lämnade också kanoten och hjälpte till. Sanklamente försökte få en bukt längre upp mot huvudet men lövverket hindrade. Under några spännande minuter skar han bort grenarna över ormen och lade ännu en snara. Så gällde det till slut att få linan om anakondans huvud, det viktigaste av allt.

Hittills hade ormen legat orörlig men med spelande ögon. När den kände repet mot huvudet fick den plötsligt liv och gled ner mot vattnet. Vi hade fått so…

Forts. på sidan 19

★ **180 SVENSKA MIL färdades expeditionen på Rio Caguan i denna stadiga kanot. Här någonstans upptäcktes anakondan. Rolf Blomberg har knäppt bilden. Torgny Anderberg och Joye Saklamente håller utkik, medan Walter Boberg i aktern pysslar med sina filmgrunkor.**

★ **EN ELEKTRISK DARRAL, två meter lång, slog omkull Rolf Blomberg med en urladdning innan den mötte sitt öde. Joye Saklamente och Anderberg håller upp den till beskådande.**

UMFERANDE ORMJÄGARNA med sitt byte. En av de första anakondor som fån-…le.

Landets Nytt, Malmö 8:4, 53

Sydvart med Rolf Blomberg

I Tidens bokklubb presenteras i dagarna Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oöverträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd praktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

Rolf Blomberg: Sydvart. Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

Kristianstads Läns Dinokatten 20/5 1953

Färgstark skildring om Bortre Indien.

Rolf Blomberg lämnade 1940 Sverige ~~för att bege sig~~ på forskningsfärd till sydöstra Asiens övärld. Under han vistelse där gick japanerna till anfall och Blomberg blev för flera år infrusen på Java. Om sina färder i dessa exotiska nejder och om sina upplevelser under japanernas ockupation berättar han i sin reseskildring "Sydvart". Framför allt är det Sundaöarnas fascinerade värld han ägnar sin uppmärksamhet. Han låter läsaren följa med på besök hos fursten på sagoön Bali. Man får lära känna Umar, ormtjusaren, som kan dra ormar genom näsa och mun, och den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning. Vi får vandra bland havstulpaner o. väldiga sjöstjärnor på korallreven, där fiskar brokiga som fjärilar simmar omkring, vi får ta oss genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande jätteödlor frossar på djurkadaver.

Sydvart är en färgstark och spännande skildring av Bortre Indiens övärld, som för oss västerlänningar ter sig både egendomligt främmande och romantiskt lockande.

Rikligt illustrerad med ypperliga fotografier. Blomberg är inte bara en god berättare utan en minst lika skicklig fotograf.

Det är en bok för alla som önskar göra ett besök i Sydöstra Asiens övärld och uppleva sällsamma ting, lätt och bekvämligt, ty man behöver bara vända blad i boken och beskåda illustrationerna, vackra landskapsbilder och porträtt av unga balinesiskor i de kostymer, som Gud skapat dem. Boken, som ingår i extraböckerna i Tidens bokklubb, kostar förnämligt inbunden 9:50.

-t.

Skånska Dagbladet
Malmö 4 juni 1953

En bok om Ecuador

Av Professor Bertil Malmberg

För oss framstår gärna det spanska Amerika som något förhållandevis enhetligt, ur såväl språklig som kulturell synpunkt. Nog är det riktigt, att den spansk-språkiga världen har en gemensam kulturtradition och att särdragen — för förhållandevis föga differentierat dialektalt sett — är en sammanhållande länk. Och i hela det spanska Amerika har denna spanskspråkiga kultur byggts upp på basis av en inhemsk, indiansk kulturell tradition och med hjälp av en indian- eller mestisbefolkning, som inom de flesta områden är numerärt betydande. Men detta förhållande får inte skymma blicken för de viktiga olikheter, som likväl förefinns och som ger varje område dess särprägel.

Orsakerna härtill är flera. Rent geografiska olikheter har skapat skiljaktigheter i fråga om näringsliv och bebyggelse, som i sin tur återspeglas i den sociala strukturen och därmed också i språk och kultur. Och de med hänsyn till språk, kultur och samhällsformer högst olika indianstammar, med vilka de vita kom i beröring och som kom att utgöra grundvalen för det samhällsskick, som under kolonialtiden efter hand växte fram i de olika spanska provinserna i Nya världen, har lämnat viktiga spår och torde i de flesta fall har varit avgörande för områdenas slutgiltiga utformning. Colombia och Paraguay, Mexiko och Argentina är språkligt, socialt, kulturellt och etniskt särprägladе nationer, med var sina traditioner och problem.

En ny påminnelse om dessa fakta får man genom den förnäma bok, som Rolf Blomberg utgivit på engelska på Gebers förlag med titel "Ecuador; Andean Mosaic". Det är en antologi, innehållande nio uppsatser om olika förhållanden i den lilla republiken vid ekvatorn, varav landet har fått sitt namn. En av artiklarna, den om Galápagos-öarna, är författad av Blomberg själv, som också skrivit en trevlig inledning till boken. Övriga författare är specialister på olika frågor. Så skriver Aníbal Buitrón om det gamla, d. v. s. det förkolumbianska, Ecuador, Isaac J. Barrera om "From Theocracy to Democracy", d. v. s. landets historia från den spanska erövringen fram till modern tid, Jorge Enrique Adoum — en av landets mera kända yngre författare — om kulturella förhållanden. Andra uppsatser behandlar geografi och natur i landets olika delar, där det finns djupgående olikheter mellan kustlandet å ena sidan och det bergiga inlandet med de långsgående dalarna mellan Andernas väldiga kedjor och de östliga urskogsområdena vid Amazonflodens källor å den andra.

Det förkolumbianska Ecuador erbjuder ett speciellt intresse därför, att landet endast kort tid före den spanska erövringen — omkring ett halvsekel — blev underkuvat av det peruanska Inka-väldet. Landets egentliga urinnevånare var indianer av helt annan typ och med helt andra språk än de som återfanns i det södra grannlandet. Och även om den peruanska erövringen var ganska grundlig och genomfördes med hänsynslös stränghet, så representerade likväl folkets huvudmassa vid de vitas ankomst en helt annan kulturform och en helt annan språkstruktur än den som vi känner från Inka-väldet i Perú. Detta torde vara en av orsakerna till det lilla Ecuadors särart, som därmed i viktiga avseenden avviker från det större grannlandet i söder. Dessa äldre indianspråk är enligt förf. (Buitrón) utdöda sedan 1700-talet.

Forskningen har svårt att i detalj klarlägga, vad som i dagens Ecuador är att hänföra till denna äldre inhemska kultur, företrädd av sinsemellan olika indianfolk, och vad som hör till den av erövrarna införda Inka-kulturen. I sin strävan att befästa Inka-väldet använde de nya herrarna i landet den under alla tider beprövade metoden att förflytta folk till de erövrade områdena och därmed sprida sitt språk och sin samhällsform. I varje fall torde inka-språket, quichua, snabbt ha fått spridning även i Ecuador, och det talas i dag av flertalet indianer och mestiser i landet. Omkring en miljon av Ecuadors befolkning betraktar quichua som sitt modersmål, ett faktum som ger en förestallning om betydelsen av de gamla indianspråken ännu i dagens Sydamerika.

Med Inka-väldets fall blev även Ecuador en del av det spanska Amerika och kom att lyda under vice-kungen i Lima i Perú. Men spanjorernas intresse för det lilla bergslandet torde ha varit ringare än för det på ädla metaller rikare Perú, där Lima blev centrum för det andliga liv, som snabbt började frodas i kolonialtidens Sydamerika och som under 1500- och 1600-talen knappast stod moderlandets efter. Om den spanska traditionen i Ecuador var förhållandevis svag, så är det nog heller ingen tillfällighet, att det blev i just det landet, som frihetsrörelsen först flammade upp vid 1800-talets början. Redan 1809 proklamerades landets oberoende av Spanien. 1810 följde så Argentina och de övriga kolonierna i snabb takt. Liksom i de övriga sydamerikanska republikerna syftade frihetsrörelsen i Ecuador till en början inte till fullständig brytning med Spanien, blott till en friare ställning inom ramen för ett spanskt samvälde. Men genom spanjorernas bristande förståelse och förhandlingsvilja och på grund av taktiska misstag — begångna i panikstämning — drevs patrioterna efter hand över på en direkt antispansk linje, och skilsmässan från det gamla moderlandet — "la madre patria" — blev definitiv.

I avsnittet om Ecuadors kulturella förhållanden fäster man sig särskilt vid det som berättas om landets skönlitteratur, tämligen okänd utanför dess gränser. Av de episka dikter, som sjöngs av indianerna som hyllning till gudar och kungar är endast en bevarad till vår tid. Den traderades muntligt fram till mitten av 1800-talet, då Juan León Mera skrev ner en version av den på quichuaspråket. Det är alltså först med införandet av spanskan, som landet börjar få en skönlitteratur i verklig mening, uteslutande skriven på spanskt språk. Och liksom på andra håll i Sydamerika är krönikorna de första litterära verken, stolta äreminnen över de spanska erövringsstridernas segrar och nederlag.

Eftersom den katolska kyrkan var den andliga odlingens vårdarinna, var det främst präster och munkar, som stod som författare till de litterära verk, som skapades. Till dessa hörde Villaroel, född i Quito och författare till en kyrkohistoria över Nya världen: Gobierno Eclesiástico Pacífico. Hans samtida, Jacinto de Evia, var Ecuadors förste lyriske skald. En av landets mest lysande kulturpersonligheter var den under 1700-talets senare del verksamme Eugenio Santa Cruz y Espejo, en indian, som bl. a. blev medicine doktor och skrev lärda verk i medicin, teologi och juridik och även syslade med skönlitterär verksamhet. Den moderna skönlitteraturen får sina bästa uttryck hos de författare, som skildrat det originella i landets natur- och befolkningsförhållanden eller som tecknat typer och sociala miljöer och debatterat sociala problem hos den blandade eller rent indianska befolkningen, vara problem ytterligare komplicerats av ett betydande inslag av negrer i kustlandet.

Blombergs bok är en praktfull volym med sitt luxuösa utförande och sitt förstklassiga bildmaterial, som upptar en betydande del av bokens sidantal. Det är en bilderbok lika mycket som en "läsebok". Men vittnar det inte om en onödig pessimism från förlagets sida att endast ge ut denna fängslande och färgstarka, vackert utstyrda bok på engelska? Den som har intresse av främmande, exotiska länder, gör klokt i att ta del av Blombergs förnäma bok.

08-0133

Vasa Nyheter 23 juni 53

Dessutom fick man följa Rolf Blomberg forskningsresa till den övre Amazonfloden och med hjälp av en inspelning som gjorts på ort och ställe med expeditionens medlemmar möta tropikernas orkidéer och praktfulla fåglar och bevittna hur unga alligatorer och andra farliga och ofarliga djur infångades åt skvarier i Kalifornien och Göteborg.

St. T. 23/6 08-0134

orkester, Rolf Blombergs jakt på underliga djur i Amazonas urskogar, litterär högläsning, diskussion

08-0135

Morgontidningen 7/7 53

Spegelbilderna

Huvudnumret denna vecka är en SF-kortfilm av Rolf Blomberg. Den är inspelad på Galapagos med dess säregna djurarter.

St. T. 08-0137

En repris av Rolf Blombergs Galapagosfilm återser men med behållning. Journalerna bjuder på en hel del problem

St. P. 08-0138

gammal Disneyfilm och en tidigare visad film från Galapagosöarna av Rolf Blomberg. Den ryska filmen var i sin

Östgöta Korrespondenten 27/6 m. fl.
Hälsingborgs Dagbl. 27/6 53 08-0139

Schildts Stranangg i Sydsvenska
Minns ni Rolf Blombergs alltid spännande och lärorika berättelse från Amazonfloden områden?

Norrbottens Kuriren, Luleå 30/8 53 08-0140

Rolf Blomberg övertygade oss om att det finns argare myror vid Amazonfloden än hos oss, Ger-

Morgontidningen 29/6 53 08-0141

Amazonas urskogar

ligger fjärran från landet i högan Nord och Rolf Blombergs måndagsberättelse om [illegible] ger sände nog en liten ryaning nedför ryggraden på lyssnaren. Det var ett trevligt arrangerat program där färdeltagarna i tur och ordning tog till orda och berättade om sällsamma fångster och

FARLIGA DJUR

08-0135

Häromdagen berättade Rolf Blomberg i radio om sin expedition i Sydamerikas outforskade områden till dess hittills okända indianstammar vid Amazonfloden. Det var en fascinerande skildring av det rika djurlivet i de gröna djunglarna, på stränderna och i vattnet.

Deltagarna i expeditionen talade om sina olika upplevelser med jaguarer och alligatorer, elektriska ålar och andra fiskar och insektsvärldens mängder av mygg, flugor och myror.

Man hade skämtat om rädslan för dessa insekter, till dess man gjort bekantskap med dem. En man hade blivit biten av en okänd sydamerikansk myra och var fullständigt lamslagen och sällskapet enades om, att myrorna var de farligaste djuren i det gröna helvetet. De håller till vid vissa träd och dem kan man ju undvika. Men somliga myror är visst inte så bundna utan påträffas var som helst.

Man har mycket att akta sig för här på jorden. I Amazonfloderna trivs små läskna fiskar, som går till anfall mot stora djur och människor och slutar inte sin måltid förrän stimmet ätit allt och bara lämnar skelettet kvar. Våra rovfiskar som t. ex. gäddan och makrillen är betydligt snällare.

Myrorna har alltid intresserat mig ända sedan skoltiden. Jag läste tjocka tyska böcker om djuren och skrev i underdånighet till den världsbekante, finske entomologen O. U. Reuter, som skickade mig, malmögymnasisten (!), ett särtryck med dedikation om myror.

Tacka för att jag älskade myrorna både i skog och mark och mina egna terrarier. De var trogna och kloka djur, beundransvärda i sina strider mot fiender och underbara i sin bo-skapsodling av bladlöss och sina svampodlingar.

De var mästare för mänskobarnen genom sin flit och framhölls ständigt som exempel i folkskolans läsebok, fabler och berättelser. "Flitig som en myra", sa man om en plugghäst och gav honom därmed det högsta betyg man kunde hitta på. Det var bättre än stora A i flit.

Av *Crainquebille*

Men ju längre jag trängde in i de förtjusande smådjurens själsliv, desto mörkare blev min syn på deras handlingar. Täckelset föll till sist och därmed fjällen från mina ögon. Det sista är förresten en ganska konstig bild. Men den är hämtad från Apostlagärningarna 9: 18 där Saulus blir omvänd och får sin syn igen: "Och strax föll ifrån hans ögon såsom fjäll...".

Liksom Saulus blev jag omvänd och fick den rätta synen på myrorna [illegible] jag inte märkte några fjäll vid denna lilla myrförändring, som ju inte alls kan jämföras med Saulus själsliga kris.

Jag såg i en hast, hur myrorna verkligen var. Rovlystna parasiter, som slog sig ner vid människorna boningar och hus, där de trängde in genom hål och trosskottar till spiskammare, kök och kokvrår, förstörande och frässande på allt i deras väg. Deras stinkiga bon var ingenting annat än rövarnästen, där de likt bolsjeviker na höll sina arbetare och tagna fiender i slavarbete.

Historien om deras flit var lögn och förbannad dikt. Man ser visserligen myror springa av och an och det har man felaktigt tolkat som arbetsglädje. De vet emellertid varför de springer; de bara söker efter mat. Har de ett barr i munnen är det bara camouflage. Finner de inte lättare åtkomlig föda, hittar de säkert hem till stacken och lägger triumferande sitt lilla strå där. Sen äter de opp maten för slavarna.

Det är historien om myrornas idealstat, ett mönster för kommunisterna, som skulle talat tyst om insektsasamhällena, om de visste vilka ganningar de avslöjar om deras egen lättja, grymhet och feghet.

Myrorna kan göra lakttagelser och dra slutsatser. Precis som andra skadedjur, råttor och flugor. Entomologen Reuter som liksom jag före min omvändelse var en vänlig själ mot myrorna, blev även han anfallen av myror i det hus han bodde och tvungen att på deras vägar sätta ut sirapsklickar med det starka giftet parisergrönt. Myrorna slickade ivrigt i sig blandningen och sen var de försvunna ett par dar. Men kom igen!

Likadant är förhållandet med mina genomskådade plågoandar i kokvrån. De blir i början tillmälande av de olika gifterna, tillfrisknar och spisar sedan med gott humör alla dödande preparat och fetmar av dem på grund av sin immunitet.

Jag vet inte, vad jag skall råda mina myrplågade läsare till! Själv har jag skaffat en Tamandua, en snäll myrslok från Peru, som utexlutande lever av myror och därför inte behöver annan mat. En öl om dan och lite vänlighet är det enda. Billigt djur och skattefritt.

08-0142

Familjejournalen Helsingborg Nr. 27

LANGLINJE

Forskningsresande Rolf Blomberg har kommit hem från en resa till det inre av Brasiliens djungler och haft med sig åtskilligt alskligt och rart, bland annat en fyra meter lång anaconda. Den har han emellertid skänkt till vetenskapliga ändamål, och han har strängt förbjudet dottern Birgitta att leka med den. Däremot får hon tills vidare roa sig lite med de här små näpna djuren. Det är tre alligatorungar, och mycket älskvärda och tillgivna, säga de. Men liten blir väl stor, så Birgitta får allt sluta att leka med dem innan hon riskerar att bli uppäten.

Sydsvenska Dagbl. 29 juni 53

Där en vanlig människa skulle bli som en trasa behåller Rolf ett fisklikt lugn — men där andra njuter av den stilla friden blir han hysterisk därför att ingenting händer. Redan som 16-årig skolpojke greps han ibland av fasa inför perspektivet att kedjas fast i ett automatiskt fungerande samhälle där han visste att han inte skulle uthärda.

— Vad är det för liv dom lever? utbrast han en gång spontant på Djursholmståget vid åsynen av flegmatiska bank- och affärsmän på hemväg till vardagsvällens gråhet i de stängda grindarnas stad.

— Han verkar fullkomligt genomblåst, är ett av omdömena om Rolf Blomberg. Genom sina resor har han blivit av med en massa aggressioner som vi stugsittare dras med.

Inte ens om man bortser från djungelns hämnd på inkräktare — malaria, dysenteri och andra tropiska sjukdomar — har hans liv varit bara färg och fest och skratt. I slutet av 1952 dog hans andra fru Emma av hjärnblödning i samband med att deras andra barn föddes.

Den första hustrun, Kajsa, hade lämnat honom sedan kriget var slut för att följa en man som Rolf Blomberg tagit hand om sedan han sluppit ur ett helvetesläger. Då som nu flydde Rolf till det för honom enda tänkbara — djungeln. Även om han är sparsam med glimtarna av sitt verkliga jag skymtar smärtan i en enkel sats i slutet på boken om Kajsas och hans javanesiska äventyr: »...men annars var jag ensam på resan denna gång, ty ödet, som ibland behandlar oss omilt, ville ha det så.»

Rolf Blomberg vill inte gå under beteckningen vetenskapsman, och det är naturligtvis alldeles riktigt eftersom han endast samlar och inte analyserar sina fynd. Rikesmuseet i Stockholm, Naturhistoriska museet i Göteborg och Statens etnografiska museum kan genom sina chefer, professorerna Nybelin, Rendahl och Lindblom, tacka Rolf Blomberg för många skänker av stort värde.

— Större delen av fynden är inte vetenskapligt bearbetad än, säger professor Orvar Nybelin. Speciellt hans reptiler och sötvattensfiskar från Borneo och Java är intressanta, dels för att det finns ett par helt nya arter bland fiskarna och dels för att fyndorterna för andra är nya.

— Han har fyllt stora luckor i våra etnografiska samlingar, säger professor Gerhard Lindblom.

— Tyvärr har vi inte pengar att skicka med lämplig utrustning för insamlingsarbetet, suckar professor Hans Rendahl, så nu är det bara museet i Göteborg som får något av honom. Men i början samlade han också för Riksmuseet.

Tilläggas bör att för närvarande sitter flera vetenskapsmän i Stockholm och Göteborg och undersöker material som Rolf Blomberg tagit hem. Och i de tre museerna kan man hitta hans namn på många utställda rariteter.

För mig står Rolf Blombergs nuvarande bild helt i relation med den bild jag bevarar av honom från grabbårens forskningsfärder i stockholmstrakten» skriver författaren Sven Rosendahl i ett vänporträtt av lekbrodern. »Han är i egentligaste mening den livsbesatte, den av växtlighet, djur och primitiv mänsklighet i alla jordens stöpningar för evigt och tvärs genom sitt väsen fascinerade 'journalistvetenskaparen'. Han är dessutom den av äventyret kallade, som vet att livet är otillständigt kort och därför i ursinnig takt måste bräddas med verklighet.»

08-0144

D.N. 9/6

bestråda. För en rolig film om ormar och orangutanger i Indien svarar Rolf Blomberg. Även ödlejak-

08-0145

är intressant, Rolf Blombergs presentation av apor och ormar i Ostindien är rolig, och färgfilmen om

Rt3 9/6

08-0146

Tidigare på kvällen hade Rolf Blomberg rest sina lyssnare med berättelser om hur man reser med ormar i bagaget. Särskilt uppskattade vi att bli presenterade för den skäggige och furstlige ormjägaren som så rådligt hjälpte till att fånga fem bortkrälande reptiler.

HSjr.

St T 11/6

08-0147

Aftonbladet, Sthlm 10/6 53

NOG KOMMER DET att gå kalla kårar på många lyssnare kl. 19.55, när forskningsresande Rolf Blomberg berättar om "Ormar i bagaget." Det rasslade hemskt i korgar och burar när de inlastades för flyktrippen hem vid övre delen av Amazonfloden där Blomberg och hans medhjälpare inte precis utan strapatser fångade bl. a. en Anakonda och några alligatorer. Om de övriga passagerarna i flygplanet vetat vad som funnits i bagagerummet så kanske inte överresan blivit fullt så angenäm.

■ Rolf Blomberg

08-0148

Kvällsposten, Malmö 9/6 53

gram, Rolf Blomberg visade att han inte endast var arbiten i en bemärkelse. Han berättade om Ormar, ormtjusaren som kunde atopp på in småormar genom näsan och ta ut dem genom munnen. När Rolf Blomberg är ute och reser är han inte särdeles populär bland medpassagerare om han har ormar i bagaget och det gav upptäcktsresanden flera exempel på. Hur skulle radiolyssnarna handlat om en svart cobra ringlat sig ur en korg mitt under en bilfärd?

Arbetet, Malmö 11/6 53

Rolf Blomberg har också en röst man gärna lyssnar till. Han har humor och mycket att berätta. Denna gång handlade det om ormar som han hämtat eller fångat i fjärran länder samt medfört hem till medpassagerarnas stora förargelse och ängslan. Tacka för det. Om då och då en väldig pyton försvinner ur bagaget och några vecker senare uppenbarar sig i solen på lastluckan, skulle väl vem som helst tappa förtroendet för hällfastheten i en ormlådas låsanordningar. För att inte tala om bilåkning i Rolf Blombergs sällskap, då en kobra plötsligt kan höja sitt illakna huvud framför näsan på en! Men så där i trygghet med radion emellan, sig och den farlige ormälskaren var det roligt att lyssna till honom.

Ring.

08-0151

08-0147

Arbetaren, Sthlm 11/6 53

DEN HEMKOMNE ROLF BLOMBERG berättade om en gången farlig tek, fångsten av ormar. Den här gången kommer han hem med en fyra meter lång anaconda i bagaget. Han hade tur, tullen öppnade inte ormlådan och på så sätt fick han med sig djuret i flygplanet. Så det var inte så särdeles äventyrligt denna gång. Men han berättade om värre situationer tidigare, bl. a. då han och en av holländarna internerad hövding jagade giftormar på ett hotellrum i Acarta. Då skulle filmkameran varit med...

Aftontidningen 11/6 53 08-0152

Familjens veckopost Örebro 1953 Nr 24

Ormar och valfångst.

Rolf Blomberg berättade om sina äventyrliga färder med ormar i bagaget, och det var många dråpliga episoder som lyssnarna fick ta del av. Skräcken för de benlösa reptilerna är ju nästan universell — obegripligt nog — och därför kom hans mer eller mindre ofrivilligt förpackade ormar att ställa till med en faslig uppståndelse var han drog fram.

Stockholms Tidningen 11/6 53 08-0153

Rolf Blomberg

gav ett gott tips för den som vill bli av med efterhängsna gäster. Det är bara att plocka fram en cobraorm ur hemmets förråd och famföra den i frihet, så blir den mest efterhängsne nattsuddare genast pigg på att avdunsta omgivande. Nota bene om han inte i likhet med föredragshållaren är inbiten — och även flera gånger biten — ormvän. Hans resor till Indonesien och Amazonas för att förse svenska museer och akvarier med sällsynta exemplar har onekligen bjudit på spännande upplevelser. Man förstår så lätt den taxichaufförs fasa som upptäckte att passageraren i baksätet just låtit en cobra slippa lös — det hände på Java — liksom att fartygspassagerarna på färden hem till Sverige fick en lätt chock när de upptäckte en försvunnen pytonorm gassande sig på lastluckan. Undra på att den kaptenen sedan inte förmådde se åt rökt ål på länge! Få föredragshållare har så spännande ting att förmåla som Blomberg, få kan bättre förena blygsamhet och saklighet med dramatiskt framförande — han behöver aldrig sakna lyssnare, denne frejdade svenske forskare som alltid söker och finner även tyret. *Big Ben.*

08-0154

Hälsingborgs Dagbl. 13 juni

Inte minst på detta impopulära, moral, äkthet, sanning. Hos en själv och hos andra. Hur ren är man i själ och fingrar, när man sitter och slår ner sina omdömen och sina funderingar? Det är synnerligen viktigt att fråga sig det, när man tar upp frågan om, låt oss kalla dem, andaktstalarna i radio. Rolf Blomberg sade nyss i ett av sina roliga föredrag, att man inte blir populär som medresenär på oceanfartyg, när man har "ormar i bagaget". Nej, men när man håller t. ex. morgonandakter går det nog att bli populär med ormar i bagaget. Ja, det vill säga inte så lätt nu som förr, tack vare det att radion finna, och folk lärt sig lyssna till röster och höra, vad mikrofonen avslöjar. Nu tän-

Rolf Blomberg tog med sig jätteorm hem från Equador

Tvåårige Andera Blomberg på Stockby gård i Stocksund fick häromdagen några präktiga och spännande leksaker badkaret — tre alligatorer från Amazonas djungler simmade omkring och gjorde sig hemmastadda sedan pappa Rolf, forskningsresanden, packat upp dem ur sitt bagage, skriver Dagens Nyheter. Han kom hem på lördagen från första delen av filmexpeditionen till Colombia tillsammans med de övriga svenska deltagarna. Till villan i Stocksund har också kommit en fyra meter lång vattenorm, en anakonda, som expeditionen döpt till "Ana" och som redan på måndagen förs till Göteborgs akvarium.

— Resultatet av expeditionens första del är efter omständigheterna bra, och vi har fått en hel del intressanta samlingar, berättar hr Blomberg. Vi har också förevigat en rad spännande situationer på filmremsan, regissör Torgny Anderberg och fotografen Walter Boberg, har inte saknat motiv... En del motigheter har vi haft, vårt bagage försenades mycket, och så kom regnfälden mer än en månad för tidigt. Inte minst för filmmännen är regnet ett svårt hinder, och nu reser vi inte tillbaka förrän i höst, för att sätta i gång igen när torrtiden kommer.

På hemresan flög vi över hela det område, som vi nyss med stor ansträngning arbetade oss igenom i kanot. Det var med en egendomlig känsla vi såg djungelområdet glida förbi under oss. Nu avverkade vi den sträckan på några timmar, som förut tog oss flera veckor.

Vi fick också tillfälle avliva en geografisk myt när vi korsade området kring Caguanfloden. Från flygplanet konstaterade vi nämligen att Chairasjön, som är utritad kring Caguanfloden övre lopp på alla officiella kartor, inte alls är den sjö, som kartritarna haft för sig. Felet är förstås rätt mänskligt med hänsyn till att det här rör sig om väldiga, outforskade djungelområden, säger hr Blomberg.

Blomberg bosätter sig i Equador.

Den väldiga anakondan, som legat nerpackad och inte riktigt tål vårt klimat, började tina upp på lördagskvällen ute i Stocksunds-villan. Den är inte direkt farlig, säger hr Blomberg, man får förstås vara lite försiktig. I Bogotá fick ormen sola sig en stund varje dag, men det kan vara besvärligt att fånga den när den släppts lös.

Själv har jag nu bosatt mig i Quito i Equador, berättar hr Blomberg, och när jag reser ner till hösten tag jag mina tre barn med mig. På många sätt är det lättare att bo där, bland annat finna det gott om tjänare.

Sv. Typograf Tidn. Nr 11 53

STRAPATSRIK *var färden in mot ett alltmer djungelrikt inland. Floden är trots allt mest framkomlig. (Ur Blombergs Sydvart.)*

na kostar böckerna 4:75. — I särklass kommer Rolf Blombergs "Sydvart", en reseskildring som man inte för ofta erbjuds. Exotiken är färgstark på varje uppslag och författarens eget bildmaterial ger besked om upplevelsernas intensitet. Denna extrabok kostar i specialdekorativt band 9:50.

08-0155

Sydsv. Dagbl. 11/6 08-0156

Hyfsade nöjespappa och Rolf Blomberga ormar missade jag — det var en synnerligen fyllig radiokväll — men fick i utbyte vara

Sv. Dagbl. 23/6 53 08-0157

"En skäggig och moskitbiten herre i khäki, som sitter och pratar i urskogen några tusen mil härifrån." Det var Rolf Blombergs som presenterade sig själv, bandinspelad under en nyligen fullbordad expedition till södra Colombias amazonområde. Ett förträffligt arrangemang: originaltappningar för onekligen större glädje med sig än aldrig så goda återberättelser. Skäggiga gnägg i urskogsmörkret, nattliga ljud från trädens och inarkens mylllrande urinvånare och charmiga kvälningar från miniatyrallstorer, nyss plockade ur djungelfloden, ät sådant smakade ursprungligt och spännande.

S. Ison.

★

08-0158

08-0159

av Guayas har fortalt meg om Dem. Det er meg en ære å møte Dem . . . .!

— Vi har allerede truffet hverandre før i dag, sa jeg.

— No, no, senor . . . det må være en misforståelse . . . det er første gang jeg har den utsøkte fornøyelsen. . . .

— Jeg satt på et esel og var på vei til byen.

— Ha, ha . . . nei, det er det beste jeg har hørt på lenge! Var det D e m? Una equivocacion milagrosa! Ha, ha! Og jeg som trodde det var en av de fattige nybyggerne fra Santa Cruz. Motta mine ydmykste unnskyldninger for at jeg ikke steg av og hilste på Dem.

Guvernøren slo meg i ryggen og omfavnet meg, og bød meg et glass med noe forferdelig skvipp av noe sukkerbrennevin.

Vi var ikke venner så svært lenge.

Guvernøren ble kjøpt for 75 sucres og to flasker whisky av en vemmelig tysker på naboøya Santa Cruz og en dag seilte han over dit, eskortert av to soldater. Der kastet han ut en nordmann og ga huset hans til tyskeren. Jeg måtte naturligvis stikke nesen min borti og protestere. Følgen var at guvernøren ble rasende og skjelte meg ut. Så skjelte jeg ham ut og slik ble vi stående der og spydde eiter og galde mot hverandre, vi fektet med armene og knyttet nevene — guvernøren var mye mere temperamentsfull enn jeg noensinne kommer til å bli — og han truet med å utvise meg og jeg truet med at jeg skulle rapportere ham til presidenten, og han svarte at hvis jeg fortsatte på den måten skulle jeg få oppleve noen små ubehagelige overraskelser — kanskje ubehageligere enn jeg kunne drømme om! — hvorpå jeg lovet at jeg skulle skrive noen bitre sannheter om ham i de equadorianske avisene. . . .

I månedene som fulgte så jeg ham bare et par ganger. Vi hilste ikke på hverandre.

Så opprant da endelig den dag da jeg skulle reise over til fastlandet igjen. Min venn, senor Cobos, advarte meg og sa at guvernøren hadde nok tenkt ut noe faenskap som avskjedspresang.

— Forsøk å finne ut hva det er, ba jeg Cobos. Jeg skal betale konjakken.

Jo, han fant det fort ut. Saken var at jeg hadde bare tillatelse til å ta med meg to kjempeskildpadder mens jeg hadde fanget hele åtte stykker. Nå hadde guvernøren tenkt å legge beslag på de seks for egen regning like før jeg skulle gå ombord. Da ville jeg ikke få tid til å telegrafere til Quito og få utførselslisens for alle skildpaddene.

— Det er for sent allerede, sa Cobos. Du kommer ikke til å få svar på minst tre dager og da er båten allerede reist og du må vente ytterligere femseks måneder før du kan reise. Nei, vi må være lure og finne på noe annet. . . .

En liten stund etter trampet Cobos og jeg inn til guvernøren. Han hilste hjertelig på Cobos og meget kjølig på meg. Det var Cobos som førte ordet.

— Jeg vet jo godt at dere to har vært litt i tottene på hverandre, sa han. Men nå skal De glemme det, senor gobernador! Som De vet skal senor Blomberg reise tilbake til fastlandet igjen. Han er ferdig med sitt oppdrag her og får med seg en fin zoologisk samling og noen tusen meter film — film som vil gjøre Galapagos-øyene kjent over hele verden. I Amerika, Europa, Australia . . . overalt! Men Blomberg mener at filmen ennå ikke er fullkommen og derfor vil han be Dem om en gunst. Ikke nekt ham den!

— Senor gobernador, sa jeg, vil De ikke glemme det som har passert mellom oss og gjøre meg den ære å ofre noen minutter av Deres kostbare tid så jeg kan få foreviget Dem med min filmkamera?

O m han ville? Han var så forfengelig at han kastet all sin verdighet overbord. Han fløy opp av stolen og omfavnet og kysset meg på begge kinner og sa at alt var glemt og tilgitt og hvor hadde jeg kameraet hen? Han fortalte at det var mange som hadde sagt han var veldig lik Ramon Novarro og at en amerikansk filmmagnat absolutt ville ha ham til Hollywood, men krigertradisjonene i hans familie forbød det, og . . . han sa kort sagt en hel masse.

— Til hest og i paradeuniform? foreslo han.

— Naturligvis, sa jeg.

Gobos smilte; han kjente sine landsmenns svake sider.

Filmingen tok til. Guvernøren, nybarbert og kledd i hvitt og gull og rødt og grønt og med skinnende blanke ridestøvler på de ynkelige bena, kom sprengende på sin hvite hest. Han spente ut det flate brystet og satt så rett som en pinne i sadelen, smilte med krittende hvite tenner og hilste mot filmkameraet med sin lynende, i all hast blankpussede sabel.

Å, sånn som jeg kjørte guvernøren den dagen! Fire ganger måtte vi ta opp igjen den scenen. Så fulgte tre opptagninger av hvordan han inspiserte troppene sine: ti soldater og det var, i hvert fall på den tiden — den samlede styrken på Galapagosøyene.

Da jeg var ferdig med filmingen kom guvernøren, svett og lykkelig, pustende og pesende, bort og omfavnet meg.

— Aah . . . magnifico! sa han.

Sildpaddene mine var reddet. For en meget billig penge, for jeg hadde hele tiden filmet guvernøren uten en bite film i kameraet.

08-016

Göteborgs Posten

Borås Tidn. 10/5.

10 MAJ 1953

Anaconda och alligatorungar till Göteborg av Rolf Blomberg.

Stockholm: Med tre levande alligatorungar och en fyra meter lång Anaconda i bagaget kom forskningsresanden Rolf Blomberg flygande till Bromma på lördagskvällen i sällskap med filmfotografen Walter Boberg och regissören Torgny Anderberg. De har varit i södra delen av Colombia för att ta upp en forskningsfilm för Nordisk Tonefilm. Tyvärr kom deras utrustning på sladden vid resan ner så att regnperioden hann att sätta in och stoppa filmupptagningen innan den var helt färdig. Nu får expeditionen bege sig till Sydamerika igen någon gång i höst för att göra filmen klar.

Rolf Blombergs zoologiska samlingar skall gå till riksmuseet i Stockholm, Naturhistoriska museet i Göteborg och till Amerika. Göteborg får om några dagar alligatorungarna och Anacondan samt inom kort andra reptiler, fiskar och groddjur.

— Några livsfarliga äventyr har vi inte varit med om, men många spännande episoder. Särskilt infångandet av Anacondan var dramatiskt. Den är visserligen »bara» fyra meter lång och det finns bjässar på över åtta meter. Vi hade givetvis önskat att fånga ett sådant exemplar, men det kanske blir nästa gång. Det finns gott om dem, säger Rolf Blomberg och ursäktar sig med att han måste kila in till de tre nätta alligatorungarna som plaskar omkring i hans badrum. Anacondan vållar inte så stort besvär. Den ligger lugnt och stilla i sin låda hemma hos forskningsresanden.

08-016

Aftonposten Göteborg 12/5

Akvariet utökas

Upptäcktsresanden Rolf Blombergs från Columbia hemförda meterlånga anaconda kom på måndagen till akvariet i Göteborgs sjöfartsmuseum. Tillsammans med anacondan kom även tre alligatorungar. Anacondan som kan bli åtta meter lång och är stark nog att döda en häst om den vill och blir arg, får bo hos akvariets boa- och pytonormar.

08-016.5

[illegible] spalt. Forskningsresanden Rolf Blomberg berättade lite om sin senaste expedition, och Gerd Mellvig-

Radio, Göteborg 16/5 53

Östersunds Posten

Moderat

5 - MAJ 1953

Fin reseskildring

»Sydvart» heter en reseskildring på Tidens förlag med Rolf Blomberg som författare. Det kan på en gång sägas att det är en rasande trevlig bok, som varmt rekommenderas för alla som är intresserade av andra länder och långt borta liggande länder. Blomberg skriver som vanligt rappt och ledigt, han har antagligen rätt trevligt själv av sitt skrivande, han har fått en utpräglad rutin på vad som kan intressera och han håller sig välgörande på defensiven vad gäller sin egen person. I den här volymen berättar han om Sydamerika och ostindiska ögärlden varav det senare intresserar mycket tack vare författarens skildring av den japanska ockupationen.

Vill ni ha en trevlig avkoppling, vill ni lägga ifrån er en bok riktigt nöjd med vad den givit, gå då på en gång och handla Rolf Blombergs »Sydvart».

S. W.

Aftonposten Göteborg 20/5 53

folk JUST NU

HÄLSAR PÅ ORMEN. Forskningsresanden Rolf Blomberg dök upp i Göteborg i går — bl. a. för att hälsa på den sydamerikanska anacondan, som han förde med sig hem när han nyligen kom åter från Colombia. Den farliga ormen befinner sig som bekant numera på Akvariet.

Men hr Blomberg konfererade även med professor O. Nybelin på Etnografiska museet om de nya samlingar, som ännu inte kommit till Sverige utan befinner sig på väg hit med en Johnson-båt. Vidare har han valt på Hasselblads fotografiska och rapporterat om hur fotoutrustningen klarade sig i tropikerna — det var förresten alldeles utmärkt.

Film- och forskningsexpeditionen till Colombias mest okända urskogsområden måste avbrytas därför att regnluden satte in ovanligt tidigt i år, berättar forskningsresanden för Aftonposten, men i november skall man fortsätta arbetet under ledning av hr Blomberg, fotograf Walter Boberg och regissör Torgny Anderberg i Nordisk Tonefilm. Rolf Blomberg återvänder emellertid till Sydamerika redan i augusti. Dessförinnan skall han ha hunnit leverera manus till en ny bok samt hålla en rad radioföredrag. Så det svenska mellanspelet blir ingen semester precis.

Ariel Stockholm 12/12 53

08-0165

Rolf Blomberg, som ju numera är väl känd både genom radion och tidigare böcker, har i "Tropisk urakog" (FIB, 4: 95) skildrat en resa till och på Borneo. Blomberg tycka vara något av en upptäcktsresandenas Gossen Ruda, som inte backar för något umgänge. När han därtill har en stimulerande stil i sin skildring och kryddar den med goda fotografier och teckningar, blir resultatet gott. Man får faktiskt reda på åtskilliga saker på ett trevligt sätt.

Värld och Vetande, Göteborg Nr 6 1953

En jättepadda

Den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg har haft turen att upptäcka en ny jättepadda under en expedition i den sydvästra delen av Colombia i Sydamerika. Den efter upptäckaren benämnda *Blomberg-paddan* vägde omkring ett kilo och mätte 20 cm i längd.

Som jämförelse vilja vi framhålla, att en vanlig padda brukar bli 9 cm lång, även om det dock har förekommit enstaka exemplar, mätande upp till 12 cm. Världens största groda, *Goliatgrodan* från Kamerun i Västafrika har världsrekordet med en längd på 32 cm. Den är också så glupsk, att den ej kan klara sig med vanlig grodmat i form av maskar, larver och insekter utan måste äta både fågelungar och små däggdjur för att bli riktigt mätt.

Infödingarna i Colombia påstå, att det exemplar, som Blomberg fann, bara är hälften så stort som de största i de tropiska regnskogarna förekommande paddorna. Om detta är riktigt, skulle den av Blomberg funna arten av padda ha slagit världsrekordet. Men verkliga bevis saknas, ty man kan naturligtvis inte bygga på ett löst påstående.

Under loppet av år 1941 fann man tre Blomberg-paddor till i Colombia. De infångades och fördes till U. S. A., där de nu leva i New Yorks zoologiska trädgård. Det skall bli spännande att se, om de med åren skola växa sig stora och prestera erforderligt bevis för hållbarheten i colombianernas påstående.

Ilans Hvass

Örkelljunga Nyheter 1/8 53

Paddrekord

Litet om paddrekord dras fram av Hans Hvass i Värld och vetande. Han erinrar om att den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg upptäckt en ny jättepadda under en expedition i den sydvästra delen av Colombia. Den efter upptäckaren benämnda Blombergpaddan vägde omkring ett kg och mätte 20 cm i längd.

Som jämförelse kan nämnas att en vanlig padda brukar bli 9 cm. lång, men det har förekommit enstaka exemplar, mätande upp till 12 cm. Världens största groda Goliatgrodan från Kamerun i Västafrika har världsrekordet med en längd på 32 cm. Den är också så glupsk, att den inte kan klara sig med vanlig grodmat i form av maskar, larver och insekter utan måste äta både fågelungar och små däggdjur för att bli riktigt mätt.

Infödingarna i Colombia påstår, att det exemplar, som Blomberg fann, bara är hälften så stort som de största i de tropiska regnskogarna förekommande paddorna. Om detta är riktigt, skulle den av Blomberg funna arten av padda ha slagit världsrekordet. Men verkliga bevis saknas, ty man kan naturligtvis inte bygga på ett löst påstående.

förfogande.

Karlshamnaren *Erik Mattsson* har startat en 7.000-milafärd till en plantage långt inne i Ecuador. Här ska han jobba tillsammans med spanjorer, negrer och indianer. Forskningsresanden *Rolf Blomberg* har här sitt huvudkvarter, och huvudjägare smyger omkring där i de vilda djungelerna. Resan beräknas ta en månad.

Blekinge Läns Tidn. nr fl 3/8

Kommer ni ihåg den där roliga historien av »gubbritare» Gahlin om professor Carlsson och professor Niklasson som utrustade en djungelexpedition. Professor Carlsson (og försiktigtvis med sig en massa ormserum. Och vad kompletterade då professor Niklasson utrustningen med? Jo *en o r m*!

Är man mån om sina medmänniskors välbefinnande ska man inte dra den historien på Nordisk Tonefilm den närmaste tiden för där har det — enligt av förklariga skäl svårkontrollerade uppgifter — utspelats en stor ormfars när forskningsresanden *Rolf Blomberg* kom hem efter en av bolaget bekostad expedition till sydamerikanska Columbia. Expeditionen hade till uppgift att leta fram en *anakonda*, en många meter lång, rar (i betydelsen sällsynt) vattenorm, som med sina visserligen inte giftiga men ändå stora och otäcka tänder brukar bita de små vitdebarnen när de under föräldrarnas protester (tänk!) tvättar sina små fossingar i floden om morgnarna.

Prisma Dagbl. 5/8 53

BLAND HÄXOR OCH FLYGANDE HUNDAR

I Tidens bokklubb presenteras nu Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt förhonom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsare får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havatulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oöverträffad målsmän i att dra ormar genom nässan.

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken är försedd med en mängd praktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

ROLF BLOMBERG: Sydvart. Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

08-0171

Fiskerijournalen Nr 24

Tursamt nog för infödingarna men lika beklagligt för Tone håller ormarna sig bara framme vid regnperioderna. Anakondan hade en av sina perioder just då Blomberg-truppen kom fram och glädjen visste inga gränser när ett vackert exemplar dök upp en vacker (eller snarare tvärtom) lördag. Men var höll kameramannen hus?

Jo, säger ryktet, denne förträffliga man hade vilodag för han var sjundedagsadventist och vägrade av princip befatta sig med kameran på sin »söndag». En ny expedition måste utrustas påstår Kärusellens djungeltelegraferande rapportör.

Hån Bortal N:6

08-0172

OVANLIG RESESKILDRING

Tidens bokklubb har nyligen givit ut Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse.

Ugr. Landsbladet 9 Juli 53

T. J. ARNE: Svenskarna och Österlandet. Natur och Kultur. Kr. 25: —.

08-0173

nerligen skäl att vara belåten; på rak arm erinrar jag mig summa fyra namn, som jag saknar, jägmästaren Folke Malmros, botanisten Erik Nyman, samt zoologerna Eric Mjöberg och Rolf Blomberg, alla verksamma i Indonesien. En anhopning av namn och årtal har ju i en del kapitel inte kunnat undvikas, men tack vare förf:s lättflytande stil tynger den ej, och i talrika fall har plats getts åt intressanta personhistoriska notiser och skildringar av märkliga levnadsöden — det är gott om sådana. Verket, som illustreras av ett 40-tal fotografier, bland dem många porträtt, avslutas med källförteckning och personregister, detta upptagande 1250 namn, av vilka c:a 840 svenska. Registret är dock ej alldeles fullständigt, vilket vid, liksom ojämnheten i användandet av kursiv stil, beror på förbiseende.

Fint spårsinne, boksynthet, lärdom och gott omdöme ha samverkat till att förläna Arnes verk rangen av ett viktigt och välkommet tillskott till vår svenska kulturhistoria.

C. SKOTTSBERG

Krällsporten, Malmö 16 aug 53

Vi Lyssnar

Vit blir svart

OM ATT "GO NATIVE", dvs. en vit man som går upp i ett färget folks tillvaro, talade i går tre av våra kändaste radioresenärer, Rolf Blomberg, Sydamerika, Ake Holmberg, Sydafrika, och Eric Lundqvist, Indonesien. Dessa tre herrar har ju var och en för sig ofta framträtt i radio. Nu hölpte och kompletterade de varandras synpunkter på ett högst givande sätt. Det påpekades främst att uttrycket "go native" har en nedsättande betydelse, vilket däremot våra forskningsresanden inte ville ge det. Ja, Lundqvist medgav att han själv allvarligt funderat på att slå sig ner på Java och "smälta in" i den infödda befolkningen. Han skulle dock vänta till det blev lugnare förhållanden.

— DET ÄR INTE så lätt att go native, sa Lundqvist. Det är inte bara språk och seder hos vederbörande folk man måste tillägna sig utan också tänkesättet. En holländsk yngling jag kände på Java misslyckades eftersom han ville bli du och bror med alla människor, vilket ur javansk synpunkt är att mista sin värdighet. Barnen drev med den stackars holländaren och han fick den slampigaste hustrun, vilket drog ner honom ytterligare.

BLOMBERG var för sin del inte särskilt tilltalad av tanken att bli inföding på något exotiskt ställe. Han ansåg sig ha alldeles för mycket osett ännu. Holmberg menade att åtminstone i Sydafrika går det illa för en vit, som försöker go native, vilket för övrigt är förbjudet. Det förefaller som den vite bara lade sig till med de svartas ovanor och oseder, inga av deras goda sidor. De svartas brist på uthållighet och arbetsvilja blir hos den vite renodlad lättja. Det är vanligt att sådana vita infödingar blir vidskepliga, går till medicinmän och t. o. m. blir inblandade i ritualmord.

Gringo

08-0175

Aftonbladet 16 aug

"Go native" var ett uttryck som tre vitbefarna män diskuterade senare på kvällen: Rolf Blomberg, Ake Holmberg och Eric Lundqvist. Uttrycket användes av de vita för att beteckna försöket att acklimatisera sig bland de infödda. Eric Lundqvist protesterade med all rätt mot ordet "infödda" som han tyckte hade en nedsättande klang. Samtalet utformades till en jämförelse i smått mellan skilda civilisationer, och den allmänna slutsatsen var den att ytterst få s. k. vita kan smälta in i en annan kulturkrets.

08-0175

Hjuviken, Boliäs 20 juli 53

Ovanliga resor

I Tidens bokklubb har nyligen presenterats Rolf Blombergs Sydvart. Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och vilda koboltblå sjöstjärnor på korallreven, och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadaver. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oövertriffad mästare i att dra ormar genom näsan.

Boken är försedd med en mängd fotografier, tagna av författaren själv.

Rolf Blomberg: Sydvart. Tidens bokklubb.

D.N. 16/8 53

Till fjärran länder styrde också följande programpunkt, där tre forskningsresande, herrar Rolf Blomberg, Ake Holmberg och Erik Lundqvist, samtalade om romantiska och i bästa fall verklighetsframmande försök av västerlänningar att acklimatisera sig med infödingars livsformer på södra halvkloten. I mänhet om folkens och rasernas jämlikhet protesterade någon av dem mot kollektivbenämningen. Infödda, som han ansåg innebära något nedsättande. Men summan av meningsutbytet blev i alla fall att experiment med att "go native" i regel innebär dekadens för den västerländning som med avsikt eller genom omständigheternas makt glider ur sin egen kulturmiljö. De tre herrarna medgav också inför varandra att primitivt levnadssätt, frihet från sociala eller ekonomiska ambitioner och ett passivt förhållande till de egna livshändelserna inte garanterar utövarna av denna livsstil större lyckokänsla.

Lgr

Biblioteksföreningen

1953

Amerikanarna brukar säga om en person som inte kan hålla sig bofast att han har »ants in the pants», d.v.s. »myror i byxorna». Den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg måtte redan som spädbarn ha fått ovanligt ettriga myror i byxorna. Ständigt drivs han ut på äventyrliga resor, och bäst trivs han när det bär av sydvart: Ecuador, Galápagos-öarna, Java, Bali... Just då detta skrivs är han som bäst i färd med att för folkrörelsernas eget filmbolag, Nordisk Tonefilm, ta upp en långfilm i trakterna kring Amazonflodens källor.

Man skulle väl tycka att den som fick uppleva de fasor som japansk ockupation innebar, för alltid skulle ha tappat reslusten — men när Rolf Blomberg berättar om hur han kom att hamna på forskningsresarbanan så förstår man att inte ens de mest vedervärdiga öden kan hålla honom rotfast. Han är den evigt unge grabben, med grabbens aptit på livet och tingen, och han berättar lika fritt från choser som då en grabb berättar om något kul han upplevt. Att Blomberg därtill

SYDVART

spränger in intressanta iakttagelser av folk, flora och fauna i de exotiska trakter han berest, förhöjer bara värdet av hans skildringar.

I den rikt illustrerade bok som *Tidens* nu gett ut, »Sydvart», (i specialkomponerat band, pris 9: 50) får man följa Blomberg på färder till Sydamerika och Indonesien, och bokens tyngdpunkt är skildringen av det helvete som japanerna ställde till då de ockuperade det paradisiska Indonesien. Blomberg var själv hela kriget i deras vidriga våld och ger ögonvittnesskildringar som inte kan undgå att skaka och gripa djupt. Men när befrielsen kom — med ett ofattbart kaos! — såg Blomberg åter världen öppen, »myrorna» började bitas och han kränglade sig vidare hemåt f. v. b. bort igen. »Sydvart» ger mer än underhållning och den är en god exponent för den ursunde, pojkaktige Rolf Blomberg.

R. B—r.

Överst: en javanesisk by i storslagen landskapsinramning. Därunder: jätteödla med lång, tvekluven tunga. Nederst t.h.: tempeldanserskor på Bali.

Här ovan en s.k. kragödla och nedan ser vi Blomberg på urskogsfärd i Ecuador. (Bilderna ur »Sydvart», Tidens förlag.)

Rolf Blomberg

Röster i Radio

FÖREDRAG Nr 31

53.

Mikrofon i djungeln

Föredrag och kåserier om resor och främmande länder tillhör utan tvivel både kvantitativt och kvalitativt en av de mera betydande posterna på föredragsavdelningens repertoar. Det finns en del som anser att dessa programinslag tar upp för stor del i programmet. Meningarna kan ju vara delade om hur pass mycket utrymme som man skall lämna det exotiska programstoffet men säkert är att det uppskattas av genomsnittslyssnarna. Och nog måste man säga att det tillhör en av radions angelägna uppgifter att förmedla hörvärda och intressanta intryck från jordens alla hörn. Svenskarna har under senare år blivit ett alltmera resande folk, något som vi kan märka på den ständigt ökade strömmen av insända reseskäserier. Det tycks också vara så att slumrande berättartalanger många gånger föds genom de intensiva upplevelserna av land och folk. Nu är det ju inte sagt att alla goda reseskildringar lämpar sig för att framföras i radio och tyvärr måste vi refusera stora mängder av det som sänds in, bl. a. av det enkla skälet att vi saknar plats i radioprogrammet. Och därför måste vi ofta säga nej till briljant skrivna men ytliga och hastiga reseskäserier. I och med att folk blir mer och mer beresta stiger också kraven på dem som skall berätta om resor. En väsentlig förutsättning är ju att berättaren skall ha verklig kunskap och en rik erfarenhet om det han talar om. Det innebär inte att man behöver ha vistats större delen av sitt liv i ett land för att berätta om det. Vetenskapsmän far till Afrika för att studera djurlivet ur vissa synvinklar och dom kan ju ge intresseväckande rapporter från sitt arbetsfält. En sociolog som far till Amerika för att studera amerikanskt samhällsliv kan ha betydligt mer att berätta efter ett par månaders vistelse där än en svensk-amerikan som vistats där hela sitt liv. Rena forskningsfärder till fjärran okända trakter står högt i kurs och sådant stoff är vi alltid på jakt efter. Eric Lundqvist, Sten Bergman, Rolf Blomberg och andra tillhör de mera populära radiorösterna. Rolf Blomberg och Eric Lundqvist har varit hemma nu ett slag och har också nyligen gjort uppskattade framträdanden i radio. Sten Bergman vistas alltjämt i Nya Guineas djungler, men när han kommer tillbaka så hoppas naturligtvis radiopubliken att få höra honom berätta.

Efterhandsberättelsen om intressanta upplevelser och intryck har sin givna plats i radioprogrammet. Men fråga är om tiden inte för länge sedan är mogen för att utnyttja radions möjligheter att förmedla direkta rapporter från ort och ställe i betydligt större utsträckning än vad som nu är fallet. Victor Vinde och Alf Martin rapporterar från London och Paris och då och då har vi sändningar från mera avlägsna metropoler. Varför inte gå vidare på den linjen. För någon månad sedan sände vi ett program av Rolf Blomberg som var inspelat i Amazonas djungler. Blomberg berättade och pratade med sina medarbetare i djungeln ackompanjerad av en hel djungelkonsert av egendomliga och fascinerande ljud. Här flyttades den fjärran okända djungeln rakt in i de svenska hemmen. Lyssnarna fick en direktupplevelse i stället för en andrahandsberättelse. Vad gjorde det att ljudkvaliteten inte var så lysande! Som *radioprogram* var denna sändning mycket överlägsen en vanlig sändning från en studio. Jag tror att vi måste arbeta vidare på den här linjen. Vi strävar efter att i allt större utsträckning gå ut med mikrofonen i vårt eget svenska samhälle. Det är på tiden att vi försöker erövra nya mera avlägsna marknader med mikrofonen. Svårigheterna och problemen är visserligen många och betydande men inte olösliga. Här ligger stora möjligheter och ett väldigt fält med fascinerande perspektiv.

Nils Erik Baehrendtz

Svenska Dagbladet 08-9179
11/7 1953

I Tidens bokklubb presenteras i dagarna Rolf Blombergs "Sydvart". Det är en reseskildring av det mera ovanliga slaget. Då Rolf Blomberg startade sin forskningsresa till de exotiska nejderna i sydöstra Asiens övärld, beräknade han knappast att vistelsen skulle komma att sträcka sig över flera år. Det japanska överfallet och ockupationen av dessa ögrupper gjorde det omöjligt för honom att återvända hem. Som medborgare i ett neutralt land undgick han dock koncentrationsläger och kunde som rödakorsman göra försök att bistå de tusentals offren för japanernas terror.

Läsaren får också följa Blomberg på hans resor till främmande och fascinerande områden innan dessa drabbats av krigets hemsökelse. I intensiva och målande färger manar Blomberg fram Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och djur. Man får vara med om att fiska havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandra genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och drakliknande ödlor av jätteformat frossar på djurkadavren. Man får göra bekantskap med den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, och Umar, oöverträffad mästare i att dra ormar genom näsan.

1953 08-01791

Den utomordentligt spännande, underhållande och därtill lärorika boken fängslar läsare i alla åldrar. Till detta kommer att boken är försedd med en mängd praktfulla fotografier, tagna av författaren själv.

Rolf Blomberg: *Sydvart*. Tidens bokklubb. Pris inb. 9: 50.

St. T. 08-0180 16/8 53

HÖRT I RADIO

Att bli införing

— i den populära bemärkelsen alltså — är inte så lätt för vita människor, som kommer till exempelvis Java, Sydamerika eller Sydafrika. Det västerländska och det österländska sättet att tänka, tro och leva är alltför vitt skilt för att det i allmänhet ska gå bra.

Det visade sig i varje fall när Rolf Blomberg, Eric Lundqvist och Åke Holmberg träffades på lördagskvällen framför mikrofonen. De hade mött mycket få vällyckade fall och själva hade de av olika anledningar inte kommit sig för. Nog för att de hade velat, men andra omständigheter hade hindrat dem från att dela "införingarnas" lycklige och harmoniska liv.

Praatstunden var småtrevlig även om man hade väntat sig att den skulle ge mer av konkreta detaljer. Det brukar de här herrarna annars vara specialister på.

Fr. Dagbl. 16/8 53 08-0181

Radio

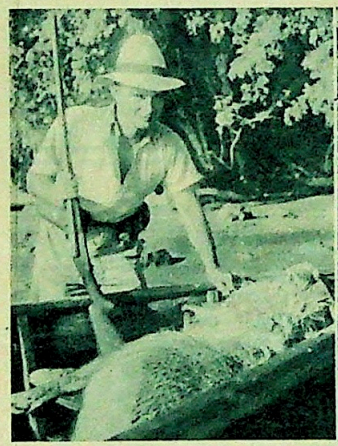
Tre vittberesta herrar

samlades på lördagskvällen till ett opretentiöst och för lyssnarna mycket givande samtal om anpassningsförmåga i främmande världsdelar. Rolf Blomberg, Åke Holmberg och Eric Lundqvist var de tre och de gav synpunkter på respektive Sydamerika, Sydafrika och Indonesien. Först av allt ville Eric Lundqvist ha bort det otrevliga ordet "införing" i nedsättande bemärkelse. Man tog upp frågan om begreppet "go native" — att leva som det främmande folkslaget — och säkert hade Eric Lundqvist rätt när, han påpekade, att det krävs mycket av en människa för att anpassa sig helt i den nya miljön.

Man fick en svidande längtan till paradiset Indonesien, som hrr Lundqvist och Blomberg båda hyllade som "landet med de lyckliga människorna". Åke Holmberg kunde trots att han själv längtade åter till Sydamerika knappast locka någon till detta av rasfördomar svårt härjade land med alla dess skuggsidor i form av bl. a. psykiska sjukdomar.

TVÅ DJUNGELTAGNA PRESENTERAR VARANDRA

Rolf Blomberg och Eric Lundqvist kommer att resonera sinsemellan i veckan under rubriken "Söder om Ekvatorn", och här porträtterar de bägge vittberesta männen varandra. — Programmet kommer på lördag kväll kl. 21.10.

Eric Lundqvist med bössan och ett nyss fällt vildsvin på Borneo, där han varit verksam.

Rolf Blomberg tillsammans med en exotisk sydamerikansk urskogsvarelse: en sengångare.

Svenskar som rest ut och nosat ett slag på världen blir så ofta kallade "äkta vikingar", det gäller inte minst fotbollspelare. Det har blivit en missbrukad kliché, en nedvärdering av ett begrepp som endast få människor personifierar. Men Eric Lundqvist kan bära detta epitet. Han är nu inte alls Esaias Tegnérs romantiske, reslige och urariske sagogestalt, han är i stället den historiskt mera äkta och mänskligare vikingen som Ossian Elgström avporträtterat. Lockad av äventyret, av det exotiska — lika mycket i form av djungelns storvilt som av brunhyllta skönheter med vaggande höfter — begav sig Eric som nyvorden jägmästare för nära 25 år sen till Ostindien. 1938 blev jag bekant med honom på Borneo, där han var ledare för ett väldigt skogsavverkningsföretag, som han ensam skapat. De holländare han hade under sig tyckte inte om att chefen gick barfota och klädd i sarong och levde lyckligt ogift med en indonesiska. De talade om den vite mannens prestige och påstod att infödingarna miste respekten för den som själv uppträdde som en sådan. Vilket naturligtvis var rent nonsens. Är man en riktig karl, orädd och öm och rättrådig och med en energi för minst ett dussin vanliga människor, så respekteras man antingen man går barfota eller i skor. Jag kan intyga att Erics bruna och gula underlydande dessutom hyste både beundran och tillgivenhet för honom.

Eric har aldrig varit rädd för att i ord och handling chockera människor, tvärtom roar det honom i hög grad. Han skrattar rått och hjärtligt, när han lyckats få någon att rodna eller blekna, och han är följaktligen en skräck för många av sina medmänniskor. Men han spelar på många strängar, och — för att ta ett mycket påtagligt exempel — hans betagande historia i boken "Sawah" om lilla Titi, adoptivbarnet, avslöjar att under den stråva ytan döljs ömhet och känsla för medmänniskan. Eric har i själva verket en lidelse för social rättvisa.

Eric har hunnit med mycket under sitt 50-åriga liv. Han har uträttat ett verkligt pionjärarbete i Indonesien och varit ledare för expeditioner till helt vilda områden. Under kriget levde han som risbonde på Java. Då blev han också muhammedan och gavs namnet Achmad Umar. Som hobby skriver han bra böcker. Och han lyckas med allt han företar sig och ramlar därför alltid på fina jobb.

Rolf Blomberg

Drömmen om sköna kvinnor förde Rolf och mej samman första gången, nån gång 1937.

Då skrev nämligen en svensk herre kallad Rolf Blomberg till mig, där jag satt som ensam svensk på Borneo, och förhörde sej om allmäntillståndet där nere. I hopp om att få en god kamrat svarade jag att här hade han världens vildaste mest outforskade vildmark, med världens skönaste kvinnor gömda i sitt innersta. Rolf kom som ett skott förstås.

Detta ger ju en sida av hans karaktär. Eller kanske två: kärlek till vildmarksäventyr och till kvinnor. När han sen upptäckte att de där sköna kvinnorna var rena bäget, blev han inte alls arg. Vilket ger ännu en sida av hans karaktär.

Fast nu kanske sköna kvinnor är det säkraste lockbetet finns det andra saker man också med fördel kan använda att fresta Rolf med: ormar, grodor, sengångare, daggmask och allt annat som kryper, flyger eller springer i vildmarken.

Detta hans intresse för djur och natur bidrog till att vi lekte riktigt bra tillsammans därnere i Borneos djungler. Vi hjälptes åt att fånga djur, Rolf för att stoppa dem i sprit, jag för att äta upp dem. Och så hade vi ju olika sorters indonesier som lekkamrater och dem var vi lika förtjusta i båda två. Vi var fullt på det klara med att indoneserna förstod att leva betydligt lyckligare än vi nordbor. Själv var jag ju redan gift med en indonesiska då och Rolf gjorde upp planer på att sedan han återvänt till Sverige med sina samlade djur och sånt där, skulle han tillbaka till Indonesien, skaffa sej en brunhyllt brud och "go native", bli lycklig.

"Skit till karl som inte ändrar åsikt", brukar jag säja till Rolf och andra. Detta måtte gjort intryck på Rolf för när han efter några år ändtligen kom tillbaka till Indonisien hade han en skön svensk fru med sej och tänkte allra minst på att "go native". De gjorde bara en sån bröllopsresa som just passar Rolf. Filma jätteödlor, segla med indonespirater, dricka palmvin på Bali, med orm och vildsvin i bagaget under smekmånaderna.

Sen dess har vi inte pratat så mycket om att "go native" förresten ett ovanligt dumt ord i mina öron. Därför ska det bli roligt att få höra vad Rolf för närvarande har för åsikter om den saken, även om det måste bli med radiolyssnarna som auditorium. Det var nämligen många år sen vi träffades nu och som sagt: skit till karl som inte ändrar åsikt.

Eric Lundqvist

Svenska Dagbladet 6/9 53

Sydvart — en reseskildring

Sydvart. Rolf Blomberg. 9:50. Tiden.

Rolf Blomberg betecknar sin reseskildring "Sydvart", som en rätt underlig misch-masch. Det är inte utan att man vill ge honom rätt i denna betygssättning. Alldeles rättvis är den emellertid inte. Med alla dessa intryck bakom sig och de hemska upplevelserna under kriget är det knappast att begära en fullödig reseskildring. Det blir i stället en del strödda minnesteckningar, ofta ganska ytliga, men därför inte mindre fängslande. Det är inte alla som upplevat kriget förunnat att gå på djupet. De flesta nöjer sig nog med att mera tillfälligt snudda vid vad som hände. Det räcker att man upplevat allt. Man vill helst glömma det hela så fort som möjligt. Det är nog den känslan som bemäktigat sig Rolf Blomberg, när han sätter på pränt krigsårens upplevelser i bl. a. Java. Mängder av personer snuddar förbi och man får en känsla av att inte minst författarens egna insatser var av ganska stor betydelse, för de neutrala vita som här ute hade svåra år under kriget. Berättelserna om. japanernas tortyr av fångarna skiljer sig inte nämnvärt från dem man fått från tyska krigsfångeläger. Diktaturstaternas folk tycks alla bli samma andas barn. Det liksom hänger ihop med systemet.

"Sydvart" är ingen märklig reseskildring, därtill är den alltför osammanhängande. Den kan dock läsas med behållning och illustrationerna äro både många och utmärkta.

-str-

08-0184

Aftonen 21/9 53

Människan förstör djur tillbringar sin existens. Inte nyntes i tidningarna någon protest från Carl Björkman då forskningsresanden Rolf Blomberg anlände hem med en jättestor anakonda i bagaget! Inte heller då en ryttare på Strömsholm gjorde en frivolt över ett hinder, vilket fotopublicerades i Se. För att inte nämna det uppenbara

Dagens Nyh. 21/9 53

Professor Folke Fagerlind med en liten ormbunke på burk.

Jag flög över det område där den fruktade indianstammen ancas lever. Den är okänd, ingen har utforskat den stammen ännu — Rolf Blomberg fick några sjut över huvudet den gången han prövade och måste uppge försöket. Jag såg bara en liten rojning i skogen, men Shellbolaget hade mycket besvär av dessa indianer när de höll på med sina oljesonderingar. Stammen tål inget intrång på sitt område.

Hotell Post 18 sept 53

BIO

ROYAL: Gyllene kondorens skatt. Rolf Blombergs ande svävar över Gyllene kondorens skatt och man känner i filmhandlingen igen den svenske upptäcktsresandens i en av våra större veckotidningar publicerade skildringar om sökandet efter inkaguld i Sydamerikas ogenomträngliga djungler.

Det står ett skimmer av romantik över de agerande, och miljön är nog — vad beträffar Guatemala — hundraprocentigt autentisk. Han — hjälten — spelas av manlige Cornel Wilde och hon — en av två åtråvärda — av nya stjärnan Constance Smith.

Bra fotograferad och underhållande äventyrsfilm.

Journal inleder

Falkman.

08-0188

Göteborgs Tidn. 21/9 53

* *Djungelfilm*

Forskningsresanden Rolf Blomberg skall inom kort återvända till sin djungel för att fortsätta arbetet med en film för Nordisk Tonefilm. Att han nu varit hemma i Sverige ett slag beror på en ögonskada, som nu emellertid är botad.

08-0189

Aftontidningen 22/9 53.

Aftonbladet 28/9 53 08-0190

Den osynlige MANNEN rapporterar

att forskningsresanden Rolf Blomberg inom kort kommer att återvända till djungeln för att fortsätta med filmen för Nordisk Tonefilm. Han har blivit försenad på grund av en ögonskada men nu har han fått läkarnas tillåtelse att resa. Under uppehållet i hemlandet har han varit ute på föreläsningsturnéer, skrivit på nya böcker och artiklar. Men — som sagt — nu lockar åter djungeln.

D B. 22/9 08-019

Svensk-österrikisk

förbrödring var det i går den 21 sept. 1953 då österrikiske ministern *Karl Zelleissen* och österrikiska föreningens ordf. dr *Alois Reitbauer*, i avvaktan på dels premiären å filmen "1 april 2000" på Terrassen och dels det förnuftets frigivande som sagda film illustrerar för Österrikes del, hälsade "Grüss Gott" på Royal. Så där en fyrahundra svenskar och österrikare, resp. -skor, hade infunnit sig. Tonefilms president, *Karl Kilbom*, direktören *Gösta Hammarbäck* regissörerna *Ingmar Bergman* och *Kenne Fant*, upptäcktaresanden *Rolf Blomberg*, fröken *Lillan (Marguerite) Johnson*, representerande mamma *Margot Stawenow-Cassagne* och leg. sekr. *Albert Filz* utbytte tankar med femstjärnige filmredaktören *Gunnar Tannerfors*, och så S:t Erson förstås.

APRILSKÄMT. Österrikarna hade en stor dag i går. De vevade som bekant sin film "1 april år 2000" på Terrassen, men dessförinnan pratade man framtidsvyer över en stilla drink. De som pratade var bl. a. Österrikes minister Karl Zelleissen med fru, förste leg.-sekr. dr Albert Filz, ordf. i Österrikiska föreningen, dr Alois Reitbauer, Rolf Blomberg, Ingmar Bergman, Kenne Fant, Rune Lindström och givetvis Karl Kilbom. Som bl. a. omgavs av Rysslands, Englands och USA:s "överkommissarier" i Wien. Populärt.

ren 1931 finner vi honom i den för ynglingar av hans läggning klassiska skepnaden av jungman på ett fartyg. Det fartyg det här är frågan om var dock bekajat med felet att inte våga sig ut ur Nordsjön. Från 1932—34 ägnade sig f. d. jungmannen åt att måla under Yngve Lundströms ledning; Rolf är inom parentes sagt en styv och framför allt skojfrisk tecknare. Men 1934 small startskottet, då hade tjugutettåringen fått sina förutsättningar samordnade och kunde börja sin bana som forskningsresande. Debutfärden gick till Galápagosöarna, upplevelserna redovisades något år senare i boken »Underliga människor och underliga djur». Boken blev väl mottagen. Dessutom hade Rolf nu rekordhastigt fått kontakter inom pressen, filmen och de zoologiska och etnografiska museerna. Det var bara att kuska vidare jordklotet runt, skriva, filma, snoka upp etnografika och dra samman zoologiskt material, dött till museerna och levande (reptiler mest) till zoologiska trädgårdar. Han färdades 1935 över Anderna och utmed Amasonfloden tvärs genom Sydamerika. Det var ingalunda någon behagfull turistresa; han sjuknade illa under flodfärden, men träffade på en svensk elektriker, som förresten hette Nilsson och som hjälpte sin landsman på traven igen. 1936 var han i Ecuador hos huvudjägarna, vilket man kan läsa om i boken »Högkvarter hos huvudjägare». 1938 var han på Borneo, 1940 var han hemma igen och gick ut som frivillig i finska kriget. Från den sistnämnda tiden erinrar jag mig en episod han berättat. En patrull han tillhörde låg bakom de ryska linjerna, och plötsligt rupade en av grabbarna: »Hör ni kulsprutan!» Varvid en stockholmspolis repliserade: »Nej, fan, det är bara magen min, som kurrar!» Men för att fortsätta med årtal och resor, så for Rolf i oktober samma år till Java. Han levde sen isolerad från alla kontakter med hemlandet under den japanska ockupationen ända fram till 1945. Det var hårda och svåra år; då han återkommit till Sverige, berättade han mig, hur alla fasor han på nära håll sett och upplevt fortsatte att förfölja honom. 1947 begav han sig än en gång till Ecuador. Han har vid det här laget varit i alla fem världsdelarna och är således ungefär så pass berest det går att bli på det här, snart på tok för trånga klotet.

FÅ svenskar torde ha snuddat vid ond bråd död så ofta som världsglobetrotern Blomberg med hans osvåfåtliga kompassriktning mot faran och äventyret. Då han efter hemkomsten från Java var tidningskorrespondent i Nordnorge höll han på att få släppa livet till för en tysk kulspruta. Den som läst hans lika lugnt sakliga som härresande »Vildar» vet hur nära ögat det var den gången de helt vilda anicaindianerna mötte hans flotte med ett spjutregn. Räknar man dessutom med att han en gång förtiste med en skonare han byggt sig och att han tampats med svåra febersjukdomar, så är det anmärkningsvärt, att han fortfarande befinner sig ovan jord. När man sitter och talar med honom, undviker han emellertid helst den aspekt på sin verksamhet, som är livsfarligheterna. Skall han röra vid sitt eget, då kommer han främst med svep av landskap, människor och sällsamma djur. Men ett äventyr vet jag han uppehållit sig vid, det var visst komponerat i husliganste överkant även för honom. Han var ute i båt med några vänner nånstans vid Galápagos. Det var ebbtid, och Rolf fick för sig, att han skulle stanna en stund på en över vattnet uppstickande klippa för att fiska. Han fick som han ville, kamraterna lämnade honom på klippan och stävade sen vidare. Det var uppgjort de skulle hämta honom inom en timme. Rolf stod där högst belåten, kastande med sitt spinnspö. Men timmen gick utan att någon båt kom tillbaka. I stället anlände floden: vattnet steg över klippan, det fortsatte uppåt benen på honom, det passerade höfterna, midjan. Snart visade sig också hajarna och började rotera som en karusell omkring honom. Först då vattnet stod honom högt upp på bröstet kom båten. Kamraterna hade fått motorstopp; det torde ha varit i ett lindrigt sagt grevligt ögonblick de snöt hajarna på en svensk forskningsresande!

Men som sagt: Rolf Blomberg brukar inte underhålla omgivningen med episoder i denna genre. Däremot levererar han gärna humoristiska anekdoter av den spänningfyllda förlösande mänskligheten, som endast ett liv av världsvyer avsätter. Det kan vara den hilla horribelt godartade detaljen mitt i ett cyklöncentrum, som det där med magkurret och den ryska kulsprutan. Men ofta är det såna slumpens konstellationer, som uttrycker något om jordenrunnättens relativitet, om synålen i höstacken och livskombinationernas outtömlighet. En svensk vaktpost ryter halt åt honom på en fjällvidd i ett ockuperat land: det är Uffe Berg, närmsta grannen från Stocksund. Han sitter i ett sällskap på Batavia, råkar berätta, att han gärna seglade 200 mil, bara han finge chansen träffa Viktor Berge, pärlfiskaren. Vem är då hans närmaste bordsgranne? Naturligtvis Viktor Berge! Och — det dyrbaraste av allt, tycker jag: Han träffar i Chile oförhappandes en svensk familj och blir bjuden på middag. »Det var ett gott knäckebröd», säger han, »det smakar min själ, som om det vore från Amalia Larsson i Stocksund!» Varpå värdinnan lugnt svarar: »Det är det ju också.»

ROLF Blomberg visar för närvarande här i FIB prov på sin eminenta färdighet med kameran. Troligen är han en av världens skickligaste djurfotografer (liksom han bergsäkert är en av världens främsta ormkännare). En av hans bästa böcker, »Tropisk urskog», kommer nu i mars som första volym i FIB:s nystartade serie »Resor och äventyr». Detta är mer än glädjande: Det Rolf Blomberg skapat med penna och kamera är väl värt att nå ut till hela svenska folket. Annars är att notera, att man som bäst hos Gebers förlag på engelska trycker en bok om Ecuador. Denna bok har officiellt ecuadorianskt beskydd, är skriven av ledande ecuadorianska kulturpersonligheter och redigeras av Rolf Blomberg. För närvarande befinner han sig på Puná vid Ecuador, sysselsatt med en bok om en forskningsresa till en gammal inkabebyggelse. Den skall heta »Guld att hämta».

För mig står Rolf Blombergs nuvarande bild som nämnt helt i relation med den bild jag bevarar av honom från grabbårens »forskningsfärder» i stockholmstrakten. Han är i egentligaste mening den livsbesatte, den av växtlighet, djur och primitiv mänsklighet i alla jordens stöpningar för evigt och tvärs genom sitt väsen fascinerade »journalistvetenskaparen». Han är dessutom den av äventyret kallade, som vet att livet är otillfredsställt kort och därför i ursinnig takt måste bräddas med verklighet. Sådana människor är visserligen sällsynta, men icke förty existerar de, representerar en art inom släktet; och jag tror de är djupt nödvändiga för oss andra: de håller en gräns öppen för oss, de blåser på en låga, som dock på inga villkors vis får slockna i våra bröst — även om vi låsts fast vid vår barnkrons ordsystrar.

Ny Dag Stkhm 27/3 53

Sydvart

Missförstå mig inte — jag är naturligtvis anhängare av att folken skall ha nationell frihet och således motståndare till kolonialt förtryck. Ungefär så uttrycker sig forskningsresanden, zoologen, filmaren, författaren och journalisten Rolf Blomberg i sin bok Sydvärt, vilken nu utgetts som extrabok i Tidens bokklubb. Ett sådant »misaförstånd» är naturligt, eftersom Blomberg så tydligt som tänkas kan tar parti för kolonialherrarna mot den indonesiska frihetsrörelsen.

Rolf Blomberg reste egentligen ut bara för en kortare tripp, men kom på grund av krigets mellankomst att stanna i de östindonesiska områdena under hela kriget och således även vid tiden för Japans kapitulation. Den gången var de holländska imperialisterna lite sena i vändningarna, varför deras brittiska motsvarigheter så skyndsamt som möjligt ingrep för att hindra Indonesiens verkliga frigörelse. Tillsammans med japanerna satte de igång bekämpandet av den indonesiska självständighetsrörelsen, och eftersom Rolf Blomberg uttrycker sin oförställda glädje häröver, så hjälper nog inte förklaringen att han gärna ser att folken får nationell frihet.

Hans bok sysselsätter sig för övrigt allt för litet med de undertryckta folkens problem och verkningarna av det koloniala förtrycket. En odiaputabelt god berättare är han emellertid och hans skildringar från exempelvis Bali och Kommodoön är i synnerligen hög grad lättlästa. Uppenbarligen undviker han också alla slag av överdrifter vid skildringen av sina upplevelser, och hans upptäckarhumör och realist ger extra färg åt anrättningen. Därtill pryda boken av många utomordentligt goda fotografier.

Tilläggas bör att Blomberg noterar de fasaväckande japanska illdåden under kriget med avsky. Men finner han det lika avskyvärt att liknande barbariska dåd nu begås av amerikanerna i Korea och att de japanska militärister och tortyrmästare som plågade folken i Indonesien och annorstädes nu är USA:s allierade?

B-n.

Rolf Blomberg: Sydvart. Tidens förlag. Inb. 9:50.

08-0194

Från Sydamerika

Av C. SKOTTSBERG

Innan Rolf Blomberg återvände till Ecuador och nya äventyr hade han glädjen att se den praktfulla bok om ekvatorlandet, som han redigerat, färdigtryckt. Ett antal på olika områden ledande kulturpersonligheter ha här i rummet och tiden skildrat sitt land, så föga känt på denna sidan om Atlanten, men utan varje tvivel ur både natur- och kultursynpunkt sällsport fängslande och alltjämt föga berört av den nivellering som nu går över världen.

För den förhistoriska tiden sådan vi känna den framför allt genom gravfynd, svarar dr Aníbal Buitrón, antropolog, etnograf och arkeolog. Om bärarna av de äldsta kulturerna veta vi litet eller intet, de ha längesen försvunnit från jordens yta, och först med Incarikets expansion till Ecuador, blir bilden klarare. Framställningen är starkt sammanträngd och skulle ha varit lättare att följa, om läsaren haft tillgång till en karta med namnen på stammar och orter utsatta; av den enkla kartskiss som tillhandahålles har man både här och i det följande rätt liten glädje. Med den korta incaperioden och den därpå följande spanska erövringen börja källorna flöda rikare. Detta parti och landets historia fram till vår tid behandlas av direktören för den historiska akademin Isaac Barrios under titeln »From theocracy to democracy» — demokrati mycket sent stabiliserad i en jordmån så fruktbar för kondottiärer, fronderande generaler och självgjorda presidenter, vilka i rask takt förjagade eller avlivade varandra. Som en lysande centralfigur står Simón Bolivar, befriaren från det spanska oket,

musiken med dess rötter i folkdjupet.

Så mycket om texten, som illumineras av den berömde målaren Guayasamíns suggestiva vinjetter. Det väldiga fotografiska materialet, praktfullt, kvalitativt i toppklass, förstklassigt reproducerat — hela arbetet är tryckt på konsttryckpapper — är så dominerande, att man kan kalla volymen en bilderbok med text: de 212 bilderna fylla 198 av bokens 320 sidor. Fotograferna äro åtskilliga; Rolf Blomberg leder överlägset med 111 bilder, och det finns intet område där inte hans kamera varit i elden.

Författarinnan Lillian Robinson, född och hemma i Ecuador, har översatt samtliga spanska bidrag och skrivit ett avslutande kapitel om »Ecuador in foreign eyes». Och vem är som inte efter att ha stiftat bekantskap med Rolf Blombergs fascinerande tavelgalleri grips av lusten att med egna ögon skåda denna sällsamma värld?

»Andin mosaik» — uttrycket är välfunnet. Landets trenne geografiska huvudregioner, kustlandet, sierran och El Oriente, det i stort sett jungfruliga urskogsland, som tillhör Amazonasbäckenet, med indianstammar som ända in i dag hållit främmande inflytande från livet, ha förträffligt karakteriserats, kusten och Östern av geografiprofessorn Francisco Terán, den monumentala, med snöhöljda jättevulkaner späckade sierran av Buitrón. Båda ge glimtar av den för de olika områdena karakteristiska materiella kulturen, bebyggelsen, samfärdseln och människornas dagliga gärning. En värld för sig utgöra Galápagosöarna, utmärkt presen-

Ecuador, Andean Mosaic. Edited by Rolf Blomberg. Gebers. Kr. 35:—.

TAGE NISSEN: Mellem vinden och døden. Rejseskildringer fra Venezuela. Branner og Korch, Köpenhamn. D. kr. 15: 75.

terade av Rolf Blomberg själv, den ende icke infödde deltagaren i detta nationella symposium. Han har som bekant rätt att yttra sig.

Författaren och litteraturkritikern Jorge Adoum, en av de ledande krafterna i den mycket betydelsefulla institution som kallas Casa de la Cultura Ecuatoriana, ger en översikt av konsten, skönlitteraturen och musiken, sådana de under spanska och inhemska inflytelser utvecklats. Om jag undantar den bekantskap Blomberg tidigare förmedlat med den moderna konsten och konsthantverket måste jag för egen del bekänna min totala okunnighet i dessa stycken, och jag undrar om det är så värst många svenskar som ha en aning om den falang av unga poeter och prosatörer som producera sig i Ecuador eller om

08-0194:1

Kvällstidningen Expressen 16 apr. 53

08-0194:2

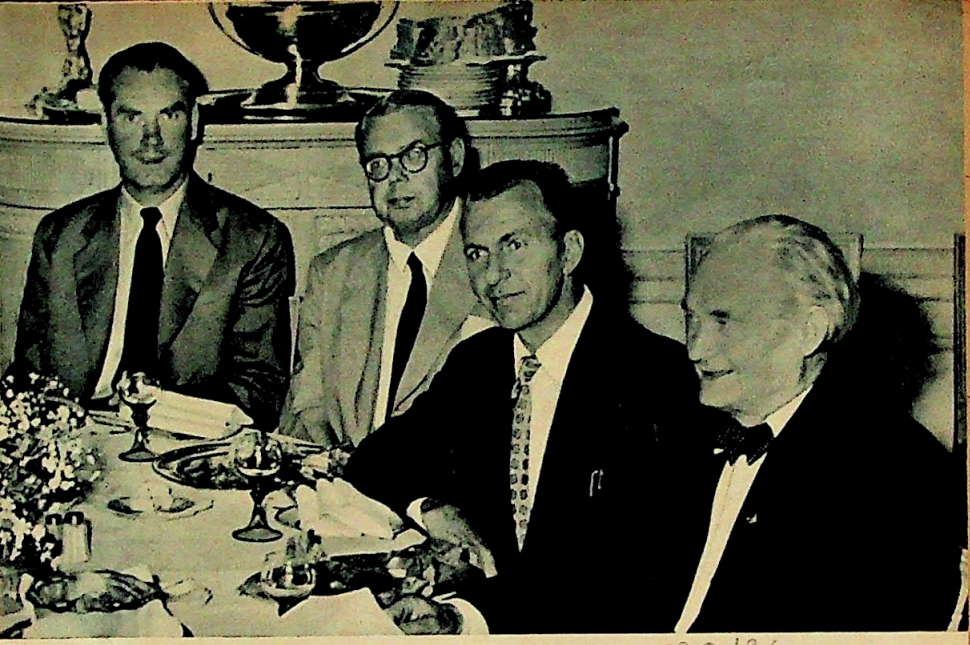
"Jag har just läst igenom vad jag redan skrivit, och jag måste konstatera att min bok blev en rätt underlig mish-mash", säger Rolf Blomberg själv i sista kapitlet av sin bok: Sydvart. "Av självbiografi, av reseskildring och populärvetenskap och krigsreportage. Varken fågel eller fisk..."

Det är alldeles riktigt; det är en anmälan så god som någon. Huvuddelen av boken handlar om författarens och hans hustrus vedermödor under den japanska ockupationen av Java, men läsaren får också en inblick, både genom text och vackra illustrationer, av fascinerande och underliga områden av vår jord och av underliga djur i vår Herres hage.

J. H.

TORSTEN BRANDEL: **Guld och röda skogar.** Natur och Kultur.

ROLF BLOMBER: **Sydvart.** Tidens bokklubb.

Artur Lundkvist

48 år. Reste till Afrika 1932 och har sen varit i alla världsdelar utom Australien. Djungellyriker, samhällskritiker. Specialitet: Studier i rött.

Gustaf Bolinder

66 år. Sen 1914 har han rest 40 år i Sydamerika och Västafrika. Professor vid universitetet i Bogota i Colombia. Specialitet: Indianer, indianer, indianer.

Arne Hirdman

40 år. Har luffat och cyklat runt större delen av Europa. Just återkommen från "världsluff" genom Sydamerika och Afrika. Specialitet: Att försvinna.

Albert Viksten

65 år. Till Norra Ishavet år 1920. För som FIB:s förste utsände till Kanada 1937. Författare till FIB:s första folkbok. Specialitet: Guldgrävarliv.

sa fordringar har med glans uppfyllts av ovanstående septett.

Där ser man nestorn i gänget, professor *Gustaf Bolinder*, som for till Sydamerika utan pass redan 1914 och fördelade FIB-nålar bland negrerna i Liberia 1938. Den kateder som han föredrar att kliva upp i är de snöhöljda Anderna och vad han inte vet om indianer vet dom knappt själva... När Bolinder var fem månader gammal föddes *Albert Viksten*, vilket inte många observerade den gången men vid det här laget torde inte spåren av hans framfart ha undgått någon. Viksten är vikingen i gänget, han går inte gärna på värmen utan föredrar isvidder, grizzlybjörnar och eskimåer. Han har en historia om varje människa han mött och han har mött de flesta... Om han hade ett visitkort skulle han på det kunna sätta "Folket i Bilds förste utsände" (med anledning av Kanadaresan 1937).

Närmast i åider och djungelvisdom kommer allas vår *Sten Bergman*, som började åka släde i Kamchatka 1920 men numera nöjer sig med reguljär trampfart Rönninge—Nya Guinea. Ser ut som en korsning mellan en rutinerad Hollywood-charmör av typen William Powell och en distingerad stins. Men han har sitt goda utseende emot sig, i verkligheten är han en allvarlig och grundlig granskare av (urskogs) paradiset och dess fåglar.

Den störste av dessa sistnämnda är spefågeln och jägmästaren *Eric Lundqvist* från Motala och Java, som vid ett besök i Polen nyligen blev hyllad som "den kände författaren Artur Lundkvist" men som på Java enligt Sten Bergman är känd som "*Orang Nombre Sato*" eller i översättning "Människan Nummer Ett"!! Varav man i varje fall kan förstå att Eric satt sig i respekt därnere. Han torde kunna väcka respekt även i skumma Delsbokvällar — det är ju inte allom givet att ha en trollkarl till svärfar som han faktiskt har!

När detta läses är *Artur Lundkvist* på väg till Kina. Vilket är typiskt för honom. Han är alltid på väg nånstans, med en bok som han just har läst i ena handen och en som han just har skrivit i den andra. Han tycker inte om Frans G. Bengtsson och andra ärkeakademiker men han ser ut som om Frans G. Bengtsson hade skrivit ihop honom, en vänsterhänt Röde Orm. Som resenär påminner han annars mest om Midgårdsormen, slingrande sig kring hela klotet. En forskningsresande i människosjälen och förmodligen den mest komplicerade primitivist vi haft...

"Är Snoddas sångare så är jag forskningsresande!" deklarerar Gånge-*Rolf Blomberg* — vilket nog är det bästa betyg Snoddas nånsin fått. För såna forskningsresande som Rolf finns inte. En gamäng i det gröna med en glimt i kameraögat som ödlor och apor älskar. Av djuren i paradiset föredrar han avgjort ormen men han försmår varken paddor eller grodor. Började sin författarbana som Galapagos-Peter i FIB och har sen dess skrivit ihop många resor.

Sist och minst kommer klubbens Benjamin, frisksportarforskaren och djungelgröngölingen Arne Hirdman, som i alla fall kan berömma sig av att ha varit den mest bortkomne hittills i Brasilien... Och som med ett och annat nödrop (i form av artiklar) klarade sig från att ryggsäcka ihop i Afrika. Reser annars helst i världshistorien.

Vimmel av vita fläckar på kartan

Nu hade herrarna råkats för att "prata resor" och som man nog kan förstå blev det inget vanligt snack. Folket i Bild hade en lyssnare dold i draperierna och han be-

FIB

FOLKET I BILD

I väntan på anacondan förnöjer sig ROLF BLOMBERG med den betydligt gemytligare sengångaren

Nr 42 • 1954 • 50 öre

Nu startar

Rolf Blombergs Expedition **ANACONDA!**

Missionärerna bäst i både schack och ping-pong

PUTUMAYOFLODEN i dec. TREVLIG HELG, AT-LÄSARE!

Ja, ni har väl en vit — och härligt kall — jul där hemma. Här är det raka motsatsen. Grönt så långt ögat når och hett så man håller på att rinna bort. 40 grader i skuggan. Som ni har sett tidigare i AT är jag ute med en filmexpedition för Nordisk Tonefilms räkning. Vi är ute efter den fruktade vattenormen Anaconda. Har redan filmat en hel del, men får nog räkna med att stanna härnere i Amazonas tre—fyra månader till innan det är dags att styra kosan hemåt igen.

Häromdagen — när vi var på väg nerför Putumayofloden i sydöstra Colombias urskogsregioner — stötte vi på en spansk missionärsstation. Det var kapucinermissionärer som verkar bland Inganosindianerna. På ett spanskt förslag ställde de två länderna på kvällen upp i en landsmatch i schack och ping-pong.

Vi förlorade i båda spelen.

Den 42-årige padre Diego vann knappt i ping-pong över den nästan lika skäggige 24-årige ljudteknikern Olle Bohlin som efteråt förklarade: Inge snack, killen i kjolen var den bäste: I schack gick det lika dåligt för regissör Torgny Anderberg som förlorade mot padre Miguel efter en seg match. Vår filmfotograf Kurt Wahlgren och jag roade oss med att kika på och bekanta oss närmare med indianerna som kommit på besök för att kika på matcherna.

Vi var emellertid tvungna att fara vidare och nu befinner vi oss bland de intressanta och föga kända cofanesindianerna. Här ska vi fira både jul och nyår. Det blir varken gran eller annat julfirande som vi är vana vid. De vetenskapliga samlingarna börjar nu anta kraftiga dimensioner och de växer stadigt. Så nog ska vi ha med oss hem lite i bagaget alltid... Slut på brevkortet.

Hälsningar
ROLF BLOMBERG.

OLLE BOHLIN hade ingen chans mot Padre Diego...

...som inte hade några besvär spela i kjol.

TORGNY ANDERBERGS sammanbitna ansikte tyder på överlägsenhet. Genom ett spanskt trick åkte Sverige dit. Kunde värmen — bortåt 40 grader i skuggan — kanske ha in

FOTO nytt

Redaktören, Lars Wickman, har haft stur med den nionde årgången artiklar. Registret famnar över så vitt skilda ting som kamerajakt på jättegrodor i Ecuador (Rolf Blomberg) och rätta sättet att göra pannkakstryck (Lars Evers). Stort

Göteborgs Posten 3/1 54

Jättepaddor från Colombia till Akvariet.

Prof. O. Nybelins varsamma händer lyfter en av paddorna ur välkomstbadet.

Akvariet kan i dag stäta med en ny sevärdhet, tre colombianska jättepaddor, tillhörande en art, som är den största i Amerika och möjligen i hela världen. De anlände i går med flyg från Colombia över New York och Köpenhamn till Torslanda och verkade litet duvna vid framkomsten. Professor O. Nybelin var själv och tog emot dem, och sedan de fått ett välkomstbad i 25—30-gradigt vatten kryade de på sig, och man har gott hopp om att de skall leva. De är en gåva av forskningsresanden Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm, och de har varit på färd betydligt över en vecka. Genom en svensk i Colombia, Kjell von Sneidern, sändes de med flyg till en New York-svensk Einar Tuhlin, som med SAS skickade dem vidare över Atlanten. Under färden bodde de i en hattaskliknande låda med en våt trasa på golvet. Vanligen lever de på insekter, tusenfotingar o. d., men Rolf Blomberg har matat dem med mask, och det får de leva på här också så länge. Paddarten har fått sitt vetenskapliga namn efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem. De tre hitkomna exemplaren är de första i Sverige, troligen i Europa. Deras namn är Bufo Blombergi Funkhouser, Colombia.

08-0202-1

Den förste, som förde Rolf Blomberg på spåret, var en colombian, som han mötte på Galápagosöarna. Denne påstod — berättar hr Blomberg i sin bok »Såna djur finns...» — att grodan skulle väga nära 10 kg. Närmare efterforskningar stödde uppgiften, åtminstone i den mån det rörde sig om en stor padda. Två experter ansåg grodans existens fullt möjlig, och Rolf Blomberg fick beställning på sex levande exemplar till ett pris, som säkerligen ingen groda i världshistorien betingat.

Den lilla staden Pasto vid foten av vulkanen Galeras i södra Colombia blev utgångspunkt för fångstfärderna. Enligt den förste sagesmannen skulle paddorna finnas i en liten sjö nära en by vid namn El Castigo — Straffet. Sista dagsetapperna gick till fots på en otäckt amal och farlig stig längs hisnande stup och avgrunder. Ryktet att en galen gringo var på jakt efter grodor» spred sig snabbt. Uppgifterna om storleken varierade, somliga svor på att de sett grodor på över 11 kg., medan andra höll sig till 2 1/2 kg. Under regntiden sades de kvaka så att man måste skrika för att göra sig hörd. Men det var torrtid nu, och grodorna omöjliga att få tag i. Slutligen kom en man med en säck, innehållande en padda på 1 kg. De flesta vidskeplig rädsla för den. Det påstods att man kunde få eksem av den. Något mer ex. fick inte hr Blomberg den gången. Då han missräknad reste åter till Quito, mötte han den amerikanske forskaren Funkhouser.

— Herregud, vad kan du mer begära, sade denne. Du har upptäckt Sydamerikas största padda.

Efter forskningar meddelade Funkhouser senare, att paddan tillhör en ny art och är den största som funnits i Nya Världen. »Kan du», tillade han, »få tag i dubbelt så stora ex., har du god chans att slå världsrekordet; Bufo asper från Malacka är den enda konkurrenten.»

Nyheten spreds och Rolf Blomberg fick snabbt beställning från flera zoologiska trädgårdar och museer i USA. Vid sin andra paddfångst fann han ex. på 240 mm. längd och befolkningen var övertygad om att träffa på ex. av 300 mm. längd.

I dag kan allmänheten se jättepaddorna i Akvariets tropikavdelning — förutsatt att de lever.

Aftonposten Gbg 3/1 54

Blombergs paddor trivs

Akvariet i Göteborg har fått en speciell attraktion att visa sina talrika besökare: tre jättepaddor från Colombia som skänkts av sin upptäckare, Rolf Blomberg. De trivs utmärkt i sin nya omgivning och tycks inte ha tagit någon skada av den långa flygresan över New York och Köpenhamn.

Rolf Blomberg fick höra talas om vidundren, som skulle kunna nå en vikt på ända upp till 10 kg., under en av sina expeditioner i Colombia. Något exemplar på mera än ett kilo hittade han visserligen inte, men bara det räcker för att skapa världens näst största padda. Den har sitt latinska namn efter Blomberg och ser ut att tycka om det.

08-0202

Göteborgs Handelstidn. 4/1 54

Akvariet i Göteborg har fått tre colomblanska jättepaddor, tillhörande en art, som är den största i Amerika. De är en gåva av forskningsresande Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm. Paddarten har fått sitt vetenskapliga namn efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem. De tre exemplaren är de första i Sverige, troligen i Europa.

08-0202-2

08-0203

MT måndag 4 jan. 195

Jättepaddan Blomberg ny sevärdhet.

Akvariet i Göteborg kan enligt GP nu stäta med en ny sevärdhet, tre colombianska jättepaddor, till hörande en art, som är den största i Amerika. De kom med flyg från Colombia över New York och Köpenhamn till Torslanda. Professor O. Nybelin var själv och tog emot dem, och sedan de fått ett bad i 25—30-gradigt vatten piggnade de till sig. De är en gåva av forskningsresande Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm. Paddarten har fått sitt vetenskapliga namn efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem. De tre exemplaren är de första i Sverige, troligen i Europa. Efter forskningar meddelade Funkhouser, att paddan tillhör en art, som är den största i nya världen. Blomberg har fångat en padda på 240 mm längd och befolkningen på platsen var övertygad om att träffa på exemplar av 300 mm längd.

08-0206 Sid 1. D.N. 28/1 54

Olle och pepparätaren

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg, som befinner sig på en ny filmexpedition i Sydamerika, berättar i en rapport till Dagens Nyheter om en ny jätteorm, en anakonda, som fångats för Göteborgs akvarium. Till nyförvärven hör också vrålapungen Laban och tukanungen här ovan, som ljudteknikern Olle Bohlin bytt till sig av indianerna. Tukanen eller pepparätaren är en hackspettsfågel som man främst känner igen på den stora, sågtandade näbben.

Se sidan tre, spalt två

08-0206 Örebro Dagbl. 5/1 54

N. Norrland, Hell. Pressen 08-0209

* Akvariet i Göteborg har sedan söndagen fått en ny sevärdhet, tre colombianska jättepaddor som forskningsresanden Rolf Blomberg skickat hem till Sverige. De är de första i Sverige och antagligen också i Europa.

Nu har professor O. Nybelin placerat dem i 25—30-gradigt vatten, där de snabbt kryade på sig efter resans strapatser, som försiggått i en hattaskliknande låda med en våt trasa på botten. Blomberg har för resten också fått ge sitt namn åt grodorna, eftersom det är han som upptäckt dem. Bufo Blombergi Funkhouser, Colombia, har de döpts till.

* Befolkningen i Colombia påstår sig ha sett grodor på över 11 kg, men det tror Rolf Blomberg inte mycket på. De största han hittat har mätt så där en 240 mm., och synvittnen påstår sig ha sett exemplar på 300 mm:s längd — men det är väckert så, tycker Rolf Blomberg, liksom professor Nybelin, som inte är bortskämd med så stora grodor han heller.

Mr Clips.

Göteborgs Handels- Tidn. 30/1 1954

08-0207

Ny anaconda till akvariet

En veritabel jätteorm, en mer än fem meter lång anaconda från Sydamerika, är f. n. på väg från sina tropiska hemtrakter till det något mer kylslagna Göteborg, närmare bestämt akvariet.

Ormen har infångats av forskningsresanden Rolf Blomberg i floden Rio Caucàya, Amazonbäckenet, väger cirka 90 kg. och är, uppges det, i fin form. Blomberg och hans filmsällskap var egentligen på jakt efter en större best, en tio meter lång orm som infödingarna upprepade gånger sett, men den lyckades man inte få tag i. Men fem meter är ju inte så dåligt, det heller.

Den anaconda, som Blomberg skickade till akvariet vid sin förra resa, dog veckan före jul.

— Det blev aldrig någon riktig sprätt på den, säger hr G. Lewin på akvariet. Den var något mer än 4 meter lång och var rätt kraftig, men under transporten eller kanske vid något annat tillfälle hade den fått ett slag över nosen som av allt att döma generade den. Under hela tiden från det vi fick den tills den dog åt den bara ett par gånger.

Det är överhuvudtaget rätt svårt att få anacondor att trivas i fångenskap. Våra små pytonormar och boaormar trivs bra mycket bättre. en pyton har t. ex. vuxit en meter sedan vi fick den. Även alligatorerna förefaller att kunna acklimatisera sig bra, de tre små exemplar, som vi fick samtidigt med anacondan och som i början måste tvångsmatas, är nu riktigt stora och granna.

— Hur det går med världens största groda, Bufo blombergii, som vi erhöll för en tid sedan vet vi ännu inte. Folk strömmar hit för att se den, och ska det hålla på såhär slår vi väl nytt publikrekord 1954 också. Förra året hade vi över 200.000 besök.

Den döda anacondan finns nu i sprit på naturhistoriska museet.

08-0205 Örebro Dagbl. Kulturlis 14/1 54

ka och näregna värld. Med vittberesta svenskar får vi lära känna andra breddgrader. Rolf Blomberg tar oss med till Amazonas och Bengt Ekström till Mount Elgon. Ekström utrustades på skolradions initiativ med en inspelningsapparat och har redan i ett kvällsprogram låtit höra de krigiska trumsignaler han spelade in vid ett tillfälle under sin resa.

Skånska Dagbl. Kulturen 31/1 54 Bokspegeln, "Tidens Bokklubb."

ifrån. Dessutom utges i dyrbarare utförande ytterligare en bok av Rolf Blomberg. Vildar, liksom den tidigare illustrerad med författarens foton.

Hux.

Arbetet, Malmö 29/1 54

Fotografisk årsbok

Det är skrivande och fotograferande herrar av mycket hög klass som knutits till boken. Bland bidragen fäster man sig först vid Rolf Blombergs charmerande skildring av filmning och fotografering i tropikerna, där fukten och värmen inte är så välgörande för negativmaterialet, där folk, djur och natur är annorlunda än den vi vant oss vid. Reseskildringar ligger svenskens hjärta mycket nära, och när de skrives av en man med den rätta känslan kan man inte annat än trivas i hans sällskap.

Uppsala Stg. 31/1 54 08-0208

Ny anaconda till Göteborg

En ny anaconda, som fångats av forskningsresanden Rolf Blomberg, är på väg till akvariet i Göteborg. Den är över fem meter lång och togs i floden Rio Cauaya i Amazonbäckenet. Reptilen väger 90 kilo.

Vilka fiskar!

Forskningsresanden Rolf Blomberg befinner sig för närvarande åter i Sydamerika och njuter värmen och djurlivet vid Caucayafloden i Columbia mitt under ekvatorn, just där Amazonas gröna djungel tar vid nedanför Cordillerernas bergskedja.

Och vilket djurliv sedan! En boaorm av 6 meters längd har han infångat men han har i flera dagar sökt efter en bjässe på tio meter som enligt många trovärdiga vittnen varit synlig i trakten.

Och fiskar man i Caucayafloden behöver man inte vänta på napp, ty fiskarna är fruktansvärt rovgiriga. Detta framgår av följande lilla klipp ur det resebrev, som Dag. Nyh. erhållit från Rolf Blomberg.

Vi anställde Villamizär på stående fot, och så bar det i väg uppför Rio Caucayä i en tolvmeters kanot med påhängd svensk akterspeglar och en mindre kanot på släp. Jag har rest på många floder i Amzonas, men tror mig aldrig ha sett en vackrare än Caucayä. I mjuka bukter flyter den långsamt fram genom en yppig djungel i tusen gröna nyanser och med en rikedom på färgsprakande orkidéer och andra fagra blomster. Fåglar i brokig skrud — tukaner, papegojor och kungafiskare — och fjärilar i regnbågens alla kulörer ger ytterligare liv och färg åt bilden.

Kajmaner, sköldpaddor och fiskar — och vilka fiskar sen! — tycks också trivas i denna flod. Vi hade ett spinnspö med oss, som man u an vidare tar femkilosgäddor på. Det blev hugg på varje kast. Men ingen fisk. Vid första kastet fastnade en kolossal orangefärgad pejerreyfisk på draget. Efter ett par vilda kast bet den av dubbla tafsen. Vi satte på ett nytt drag. På det slets kroken av. Tre drag hade vi med oss. Alla blev vi av med inom fem minuter!

Den vanligaste och tillika den rovgirigaste fisken i Caucayä är annars pirayan (eller piranan), och Villamizär avrådde oss på det bestämdaste från att försöka ta ett dopp i floden. Det var en säker död, påstod han. För inte så länge sen hade en av hans bekanta, som var ute och fiskade på Caucayäfloden, suttit i sin kanot och släpat handen i vattnet. Han förlorade ett finger i ett nafs.

Pirayan är en relativt liten fisk — de största exemplaren blir 3 dm — men den har världens ruskigaste tandgarnityr och en outsläcklig blodtörst. På sina ställen uppträdes dessa fruktade odjur i sådana mängder att de utgör en fara för allt levande, som de under massattacker på kualigt kort tid förvandlar till skelett.

Ludvika-tidn. Nyheter 30/1 54

08-0211

Ny Dag 13/2 54

film i färg. Från Schweiz har man redan tagit språnget till Sydamerika där Rolf Blomberg, upptäcktsresanden ni vet, gjort en del upptagningar i samband med jakten efter Anaconda-ormen. Det bör kunna bli en raffiande historia.

*

"Nordisk Turistliv"

08-0217

12/2

...ari 1954 ★ EXPRESSEN

Den här näbbjörnsungen är ritad av Rolf Blomberg och ingår som illustration i hans bok "Underliga människor och underliga djur", som just kommit ut i billighetsupplaga (FIB, 4:95). Det är Blombergs första bok och han berättar i den om tropikernas Sydamerika.

Kvällsposten, Gbg 21/2 54 08-0218

utkommit i Tidens bokklubb.

FIB har för sin del startat en ny serie Resor och Äventyr med att i 55.000 exemplar återutge Rolf Blombergs debutbok Underliga människor och underliga djur. Denna skildring av en farofylld sydamerikansk resa är försedd med författarens teckningar och foton. Serien, den tredje

08-0214

Aftonposten, Gbg 18/2 54

FIB:s serie "Resor och äventyr" har utkommit med sin första bok. Det är Rolf Blombergs verkligt intressanta och ytterst spännande arbete "Underliga människor och underliga djur", vari han bl. a. skildrar sina äventyr på Stilla havets Galapagosöar med deras underliga djurvärld.

SASCHA.

Dala Demokraten 27/5 2

Kort om böcker

● Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Blomberg har redan hunnit skaffa sig ett anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonfloddens delta vid Atlanten. Underliga är förvisso de människor och djur har lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

Dala Demokraten 08-0216

Arbetartidn. Gbg 16/2 54

*

Folket i Bilds förlag har i sin serie Resor och äventyr nu gett ut Rolf Blombergs första bok Underliga människor och underliga djur (pris inbunden 4:95). Det är den numera så välkände forskningsresandens och författarens strandhugg på Galápagosöarna ute i Stilla havet och hans resa till Amazonfloddens delta som här åskådliggöres i flyhänta reportage. Upp till Ernst Lundquists nivå när Blomberg visserligen inte som skildrare, vilket beror på att hans människointresse inte är lika inträngande och hans hat till förtryckarna inte lika stort, men han är en vaken, nyfiken och god berättare som avstår från att ge sina skildringar reseprotokollets form för att i stället ge en sammanfattande överblick.

Det är alltså både fart och färg över den här skildringen — en underhållande reseberättelse, försedd med många goda illustrationer, skriven med gott humör och understundom även upplysande om ett och annat.

08-0217

Dagens Nyheter 20/2 54

"Underliga människor och underliga djur" hette *Rolf Blombergs* första bok, utgiven 1935. Undertiteln var "Strövtåg på Galapagos och i Amazonas". Den har nu införlivats med FiB:s serie "Resor och äventyr" (inb. 4:95).

R.T. 21/3 54 08-0218
Svenska Socialdemokraten 08-0223
Helsingborg 4/3 54

Rolf Blomberg har just filmat i guldmuseet i Bogotá.

FRAN SYDAMERIKA droppar det då och då ner filmrullar på Nordisk Tonefilms bord från Rolf Blomberg et consortes. De är intensivt sysselsatta med dokumentärfilmen "Anaconda", som kommer att ge en initierad och "närgången" skildring av världens största orm och de farliga trakter den lever i. Upp till tolv meter kan en sådan best mäta, brukar indianerna berätta, vältaligt och med förskräckta sidoblickar. Någon gång nästa säsong beräknas filmen vara utredigerad och premiärklar. Under en visit nyligen i Bogotá besökte svenskarna stadens guldmuseum, och förevigade med sin filmkamera några av de indianska skatterna där, krukor, masker etc. Ett smakprov på denna lilla avstickare från anacondans jaktmarker får stockholmarna denna vecka. I journalforna, "Nu" nämligen, visas några glimtar av skatterna. Det blir första gången något av de blombergska kameraskotten under resan når offentligheten.

CLIPPER.

Spännande äventyr i verkligheten

FIB har börjat ge ut en ny serie, "Resor och äventyr", som att döma av debuten blir en inte bara spännande utan även lärorik och allmänbildande läsning. Första boken i serien blev Rolf Blombergs "Underliga människor och underliga djur", vari denne upptäcktsresande och rappe reseskildrare skriver om en ganska fantastisk resa från Galapagosöarna ute i Stilla havet och tvärs över Sydamerikas verkliga urskogsdel kring Amazonfloden och ända ut till jättefloden delta. Det är alltså fråga om äventyr i verkligheten, men författaren, som var helt ung när han gjorde resan, gör det just inte märkvärdigare än om det varit fråga om en helt vanlig turistresa längs kända leder. Det var det nu emellertid inte. Det framgår nogsamt av skildringen, som är rappt, trevligt och alltigenom underhållande skriven.

Debutboken ger som sagt aptit på fortsättningen, som närmast blir B. Travens "Sierra Madres skatt" samt Harry Forsbergs "Jag var främlingslegionär".

08-0224
Södermanlands Nyheter 3/3 54

Dagens böcker

ROLF BLOMBERG: Underliga människor och underliga djur. FIB:s förlag.

Charmen med denna reseskildring är dess ungdomliga, friska ton. Med åren har Rolf Blomberg grundmurat sitt anseende som upptäcktsresande, men när han gjorde sin vågsamma färd i unga år från Galapagosöarna till Amazonfloden delta vid Atlanten var han tydligen mycket ung, och den förtjusning och spänning han då kände förmedlar han både rappt och kultiverat till läsaren. Litteraturen om tropikernas Sydamerika har vuxit i omfång år efter år, men det hindrar inte att Blombergs ungdomsfärd är en alldeles förtjusande läsning. Stilen är okonventionell och ändå värdad, och det är särskilt trevligt att läsa en svensk reseskildrare, som i likhet med anglosaxerna neratar så färgerna lyser och blommorna doftar och så att både författaren och hans omgivning får levande gestaltning.

Boken är den första i serien Resor och äventyr.

— S-m.

08-0219 Kronobergaren 8/3 54 08-0220

Vildar

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg, redan pojkåren, då han under skolferierna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska och utländska museer har etnografiskt material som han samlat. En annan behållning av hans långfärder är de spännande och färgstarka reseskildringar han lyckliggjort en ständigt växande läsekrets med. Två av dem har redan tidigare presenterats i Tidens bokklubb: "Högkvarter hos huvudjägare" och "Sydvärt". I dagarna har ännu en av Blombergs högintressanta skildringar, "Vildar", utkommit i Tidens bokklubb. Här är han tillbaka i de sydamerikanska djungelrena, som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare". Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecuador, vilka helt vägrar att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna försvarar envist sitt territorium mot dem som söker tränga in däri. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran. I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om dessa vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och upplева dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden drar sig tillbaka och överger sina boplatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilltalande.

Rolf Blomberg: Vildar. Tidens bokklubb. Pris inb. 9: 50.

Kommunalarbetaren 08-0221

Resor och äventyr

heter FIB:s uppskattade serie och den går nu på tredje året, som inledes med en verklig kanonsak: Rolf Blombergs Underliga människor underliga djur.

Friskt vågar, hälften vunnet! tycks vara Rolf Blombergs valspråk. Så har han också redan hunnit skaffa sig ett grundmurat rykte som orädd, oförvägen upptäcktsresande. Han äger därtill förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galápagosöarna ute i Stilla havet till Amazonfloden delta på kontinentens ostkust. Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strategiskt och farofyllt att författaren endast med yttersta nöd klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna, och livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

FIB kr 4: 95 inb.

Aurora, Upsala-Nya 6/3 54

Göteborgs Tidn-Östersund 22/2 54

Skånska Tidn 23/2 54

Göteborgs Folkblad 25/2 54

Resor och äventyr – ny FIB-serie

Rolf Blombergs bok, »Underliga människor och underliga djur» har utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och farofylld att författaren endast med yttersta möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

Nästa bok i denna intressanta serie blir B. Travens, "Sierra Madres skatt" därefter följer Harry Forsbergs bok "Jag var främlingslegionär", Nils H. Eldhs bok, "Svart och vitt i Afrika" och i mitten av maj kommer slutligen Jonny Riegers "Resfeber".

Samtliga böcker i serien är inbundna i vackert band och kostar endast 4:95.

Bra äventyrsbok

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och fartfylld att författaren endast med yttersta möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

Nästa bok i denna intressanta serie blir B. Travens, "Sierra Madres skatt" därefter följer Harry Forsbergs bok "Jag var främlingslegionär", Nils H. Eldhs bok, "Svart och vitt i Afrika" och i mitten av maj kommer slutligen Jonny Riegers "Resfeber".

Samtliga böcker i serien är inbundna i vackert band och kostar endast 4:95.

08-0227

Glads Tidning 14 mars 54

Akvariet får boaorm av Blomberg

STOCKHOLM 12 mars. (GT)

Den svenska amazonasexpeditionen under ledning av Rolf Blomberg är nu på väg till Bogotá efter en fyra månaders resultatrik film- och forskningsfärd. Sammanlagt 14.000 meter film har tagits och ansenliga zoologiska och etnografiska samlingar har gjorts. I bagaget har man vidare tre levande anakondor och en boaorm, som Göteborgs akvarium skall få. Expeditionen fortsätter nu till Equador, varifrån hemfärden anträdes om någon månad.

08-0229

Svälvdagsposten 22/2 54

Rolf Blomberg: "Underliga människor och underliga djur". FIB.

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks numera vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett gundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika från Galapagosöarnarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och farofylld att författaren endast med yttersta möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

08-0225

Skånska Dagbl. Aftonl 3/3 54

Andra vindar, andra vändor möter man i Rolf Blombergs Vildar, som Tidens bokklubb gett en flott utstyrsel med en mängd av författarens foton. Blomberg berättar här om sina strapatser i Ecuador bland aucaindianerna, som isolerar sig från både stamfränder och vita och också ideligen drog sig undan för den framryckande expeditionen.

Aurora, Upsala 18/2 54
08-0230

Litteratur

Andlöst spännande äventyrsskildring.

Rolf Blombergs bok »Underliga människor och underliga djur» har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergskedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och farofylld att författaren endast med yttersta möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

Värmlands Folkblad
08-0231 17/2 54

Litteratur.

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur"

har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Ny Dag 15/2 54 08-0232

TANKEVÄCKANDE RESEBOK

I viss mån är titeln på upptäcktsresanden Rolf Blombergs bok *Underliga människor och underliga djur* (FIB 4:75) missvisande. Under sin långa och strapatsrika resa från Galapagosöarna i Stilla havet, över den sydamerikanska kontinentens djungelbälte fram till Amazonflodens delta i norra Brasilien, mötte han förvisso många människor, men inte direkt underliga i den mening man lägger i detta uttryck. Däremot sammanträffade han med en hel del mer eller mindre originella personer, misslyckade existenser och äventyrare från gamla världen med skiftande levnadsöden bakom sig, som försökte slå sig fram. Att medlen och metoderna härvidlag inte alltid är söndagsskolemässiga hör väl nästan till pjäsen.

Följande lilla avsnitt ur boken, som i och för sig kunde ha varit klippt ur t. ex. Eric Lundqvists skildringar från Indonesien, är på sitt sätt belysande för hur det är ställt i ett land där amerikanernas inflytande ständigt ökat de senaste åren:

Dagarna i ända satt massor av infödda arbetare och vaxkade nere vid flodbäddens, och varje kväll räknades guldstoftet in i haciendans bastanta kassaskåp, varefter resultatet kunde avläsas i don Carlos ansikte eller på tjockleken av hans cigarr.

Inte mindre än 300 slavar bodde i lia.

— Slavar? Vi har inga slavar i den här trakten, bedyrade varje haciendaägare, man talade med. Indianerna är skyldiga oss pengar, och de får naturligtvis arbeta av sina skulder. Titta här i räkenskaperna, får ni se. Den här indianen t. ex. är skyldig mej över 50 sucres. Det är huvudsakligen brännvin, så lite tyg och tobak och salt och karameller. Enligt lagen får han inte förävinna, innan han arbetat av sin skuld, men när han gjort det, är han naturligtvis fri...

— Och hur länge dröjer det, innan indianen med sin lilla avlöning kan arbeta av dessa 50 sucres?

— Det gör han aldrig, även om han mycket väl skulle kunna det, teoretiskt sett. Men det är hans eget fel. Han förstör pengarna på brännvin...

— Och var får han tag i brännvinet, om inte i haciendans butik?

— Det är visserligen sant, men ingen tvingar honom att dricka...

— Nej, men har ni inte framtvingat indianernas begär efter brännvin? När ni kom hit, var alla indianer fria, och hur gjorde ni för att få dom att arbeta för er? Jo, ni lärde dom att tycka om *puro*, och det blev snart en sådan last hos dom, att dom glädjefigen kunde sälja sin själ för en sup. Sen satt dom snart i skulder upp över öronen, och ni lämnade dom gärna brännvin på kredit till tredubbla priset mot vad ni köpte det för.

Sådana och liknande iakttagelser skildrar Blomberg på ett rappt och medryckande sätt. I övrigt målar han med kraftiga penseldrag en lång rad av brokiga och exotiska upplevelser, som säkerligen ger både en och två tankeställare. Man läser hans bok med intresse och behållning.

H. N—r.

Luleå Dagblad 22/2 54
08-0233

ROLF BLOMBERG:
Underliga människor och underliga djur.
Folket i Bild.

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Helsingfors, Hufvud 08-0234 16/2 54

ANDLÖST SPÄNNANDE ÄVENTYRSSKILDRING.

Rolf Blombergs bok "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Svenska Dagbladet 6 Mars 1954

Expressen 6/3 54 08-0236

Aftonbladet 6/3 54 08-0236

Veckojournalen Idun 9/3 54 08-0238 23/2

Vrålapa steks över eld. Ett stänk av kannibalism tycker de vite. Aucaindianerna i de sydamerikanska djunglerna uppskattar emellertid rätten.

Bilden är hämtad ur Rolf Blombergs "Vildar" som just publiceras av Tidens bokklubb (9:50).

Ny FIB-bok

Rolf Blomberga bok, "Underliga människor och underliga djur" har nu utkommit som första bok i FIBis nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Aftonbladet 6/3 54 08-0239

I övrigt lättar "Nuet" något på förlåten till Rolf Blombergs kommande film från sin expedition i Columbia — man ser verkligen fram mot den. Grisar, bon-

Folkkuriren Idun 4/3 54 08-0240

Sv. Dagbl. 10/3 54 08-0237

Med Tidens bokklubb har införlivats Rolf Blombergs berättelse om aucaindianerna i Ecuador, "Vildar". Pris inb. 9:50.

Litteratur.

ROLF BLOMBERG: Underliga människor och underliga djur. Folket i Bilda förlag.

En friskt och burtigt skriven bok med många, stundom farliga äventyr. Bokens titel säger resten.

En mängd fotografier och teckningar giva boken stort intresse.

Skrivkonstnären, Falköping 8/3 54 08-0241

Rolf Blomberg: *Vildar.* Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg sedan pojkåren, då han under skolferierna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska och utländska museer har numera Blomberg att tacka för mängder av zoologiskt och etnografiskt material som han samlat. I dagarna har ännu en av Blombergs högintressanta skildringar, *"Vildar"*, utkommit i Tidens bokklubb. Här är han tillbaka i de sydamerikanska djunglerna, som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare". Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecuador, vilka helt vägrar att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna förvarar envist sitt territorium mot dem som söker tränga in där. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran. I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden dras sig tillbaka och överger sina boplatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilldragande.

08-0242

D. N. 10/3 54

Med korta mellantider dyker Rolf Blombergs böcker upp i bunglande. Senast har "Vildar", skildringen av hans spaning efter aucaindianerna i Ecuador, presenterats i Tidens bokklubb (inb. 9: 50). Det är en synnigt illustrerad volym, halvt om halvt en fotografisk bilderbok.

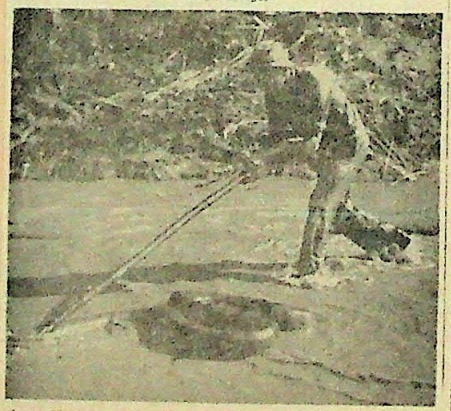
08-7243

EL ESPECTADOR – Abril, Lunes 19 – 1954

Filmada la Primera Película de Largo Metraje sobre los Indios de las Regiones del Amazonas

El cameraman Kurt Welthgren y el director de película Torgny Anderberg, jugando ajedrez con dos padres capuchinos, en Puerto Asis, río Putumayo.

Jorge Manolemante luchando con un gato o anaconda de seis metros

«Ha sido una experiencia extraordinaria la que hemos vivido en distintas partes del territorio colombiano. Y tengo para mí que los resultados de la misma serán ampliamente provechosos».

Esto decía el famoso explorador sueco señor Rolf Blomberg, cuando sudoroso y con las huellas de las largas jornadas reflejadas en su rostro, se disponía a partir de Colombia con rumbo al Ecuador, de donde seguirá posteriormente a Suecia, después de haber realizado una expedición científica fruto de la cual podremos apreciar próximamente a través de películas que casas suecas divulgarán en el país y en distintas naciones del continente.

La expedición

Con los auspicios de una compañía sueca especializada en la producción de películas de divulgación científica, llegaron a Colombia en noviembre del año pasado varios expedicionarios y expertos de cine, comandados por el señor Blomberg, quienes tenían la misión de llevar al celuloide distintos aspectos de la vida de varias comunidades indígenas colombianas y de la fauna y flora de otras regiones del país. A los expedicionarios suecos se unieron varios colombianos conocedores de las zonas que habrían de ser visitadas, especialmente en el Amazonas y lugares limítrofes de Colombia con Brasil y Ecuador.

Los resultados

La expedición fue realmente penosa por las regiones feraces que tuvieron que recorrer los miembros de la misma y, naturalmente, por las incomodidades y peligros propios de trabajos de esta naturaleza. Dos de los tres miembros colombianos de la expedición sufrieron ataques de paludismo; el experto sueco en sonidos, Olle Bohlin disminuyó once kilos. La correría duró tres meses largos, de noviembre de 1953 al 4 de febrero del año en curso.

Como resultado de la expedición se adquirieron, según el relato que los expedicionarios hicieron a la periodista señora Eva de Sánchez, colecciones zoológicas y étnicas de gran valor. Entre otras cosas se capturaron tres «anacondas» y una serpiente boa, todas vivas. La serpiente de mayor tamaño —una anaconda— mide unos 6 metros de largo y es tan gruesa «como un marranito», según lo manifestaba sonriente el señor Blomberg.

También hubo caza de caimanes con arpón y por otros medios, como también del pescado de agua dulce llamado «piraruguá». Es muy difícil arponearlo, pues hay que aprovechar el momento en que sale a la superficie para tomar aire. Un pescador colombiano muy experto, integrante de la expedición, logró arponear varios ejemplares. De los peces que abundan en el Amazonas, entre los cuales figuran varios de los más hermosos del mundo aptos para acuario, los expedicionarios llevaron algunos ejemplares conservados en latas.

Forts.

Forts. 08-0248

08-0247

08-0248

Kvällsposten, Malmö 27/5

El director de pelicula Torgny Anderberg con dos indios cofanes.

Un cuanto se refiere al material etnológico, el logrado por la expedición consiste principalmente en lanzas, caballinas, dardos envenenados, adornos de plumas y collares de dientes de jaguar, recogidos entre los indios Kofan. Los indios de esta tribu viven en territorio limítrofe de Colombia y Ecuador, entre los cuales los expedicionarios pasaron varios días haciendo un detenido estudio de sus costumbres. El señor Rolf Blomberg, al término de la expedición sobre la cual hemos informado suscintamente, expresó: «Colombia es un país encantador por la riqueza y variedad de su naturaleza y por el carácter acogedor de sus gentes, es mucho lo que se aprende. Me propongo regresar a Colombia a fines de 1954, posiblemente en el mes de octubre, con el fin de hacer una película de largo metraje sobre el «país moderno». En ella tomaremos atenta nota de la evolución de su cultura, del progreso de sus industrias, en fin, de todos los adelantos de Colombia logrados durante los últimos años».

Según los datos que hemos obtenido, la expedición comandada por el señor Blomberg logró filmar aproximadamente 14.000 metros de película, que constituirán una cinta de largo metraje que llevará por título «Anaconda». En ella se presentarán aspectos del mayor interés sobre distantas tribus indígenas del país, y también relatos objetivos de zonas geográficas del Amazonas y otros lugares. Es ésta, en concepto de los entendidos, la expedición más valiosa que de tal índole se ha realizado hasta el presente en Colombia.

För huvudfilmen får inte glömmas förprogrammet, den svenska kortfilmen "Anaconda", Rolf Blombergs och Torgny Anderbergs resultat efter månaders arbete kring övre Amazonas. Den filmen kommer att göra sensation på biodukarna i höst, var så säker. Urpremiären bjöd endast på några stumma klipp ur filmen, kommenterade av regissören Anderberg, men det räckte.

I radion har Blomberg redan berättat om apungen Laban. Denne underbare lille skådespelare kommer den svenska publiken att trycka till sitt hjärta. Kvällen var Labans och Rossanas!

08-0249

Byggnadsarbetaren Malmö 11 s/t 54

Rolf Blomberg

den kände forskningsresanden och författaren, förekommer nu för tredje gången i Tidens bokklubb, denna gång med den sydamerikanska djungelskildringen Vildar. (Tidens förlag. Pris inb. 9: 50). Berättelsen handlar om en äventyrsfylld expedition till ett område, som behärskas av en vild indianstam. Händelseförloppet skildras på det livfulla och färgstarka sätt, som är utmärkande för Rolf Blomberg, och belyses dessutom av en mängd av författaren tagna fotografier. Boken är för övrigt aptitlig både till utseende och innehåll.

Göteborgs Handelstid. 28/5 54

08-0246

08-0247

Ny svensk långfilm från Sydamerika

— Om ett par år planerar vi ytterligare en stor inspelning i Sydamerika, troligen i Ecuador, berättar regissören Torgny Anderberg, som nyligen kommit hem från den omskrivna inspelningen av filmen om anakondan. Manuskriptet arbetar Rolf Blomberg, Kurt Wahlgren och jag med och det skall bli en episodfilm med tre avslutade avsnitt, vart och ett med infödda skådespelare, främst då från de många intressanta indianstammarna. Vi har redan förberett vår återkomst dit ner och troligen skall Nordisk Tonefilm även denna gång stå bakom.

St. Tidningen 8/6 54

Spegelprogrammet

Det nya middagsprogrammet har ett par saker av speciellt intresse. Rolf Blombergs olja i urskogen från Ecuador har förepris och om man ej sett den förut bör man passa på nu. De lustiga djuren ter sig högst sevärda, oljearbetet likaså. En annan kortfilm från Fox

08-0245

Kvällsposten Malmö 27/5

Indianskt

DET VAR TAL OM indianer två gånger i går. Professor Gustaf Bolinder inledde i ekot med att presentera den nu aktuella stammen som håller på att dö ut och Rolf Blomberg fortsatte på kvällen genom att spela upp ett magnefonavsnitt från en fest hos cofáninidianerna. Det visade klart vilka möjligheter som nu står forskningsresanden till buds i fråga om tekniska resurser.

08-0247

Gardesamen, Malmö N:o 3 1954

ROLF BLOMBERG: *Vildar.* Tidens förlag. Kr. 9: 50.

Vildar", en av Rolf Blombergs färgstarka skildringar från de sydamerikanska djunglerna, ligger sedan en tid tillbaka i ny utstyrsel på bokhandelsdiskarna. Pärmen har försetts med ett överdragspapper så klatschigt och estetiskt att man skulle ha lust att hänga upp hela boken på väggen. Stiliserade indianer i brunt och vitt bildar ett verkligen raffinerat mönster mot den svarta bakgrunden. Att den möda som tecknaren lagt ner på vildarnas klädedräkt är så ytterst minimal har sin förklaring. Manliga individer av aucastammen — den indianstam som boken handlar om — iför sig nämligen aldrig andra klädespersedlar än ett snöre. Med en gul krona av något taggigt material på den till hälften avrakade hjässan, svartmålade tänder och vitstrimmade kinder är aucan helt färdig för svarttrattering.

A. H.

Nyköpings Dagbl. 17 mars 54

"Nordkusten"

RESESKILDRING I HÖGSTA KLASS

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg sedan pojkåren, då han under skolferierna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska och utländska museer har numera Blomberg att tacka för mängder av zoologiskt och etnografiskt material som han samlat. En annan behållning av hans långfärder är de spännande och färgstarka reseskildringar han lyckliggjort en ständigt växande läsekrets med. Två av dem har redan tidigare presenterats i Tidens bokklubb: "Högkvarter hos huvudjägare" och "Sydvart". I dagarna har ännu en av Blombergs högintressanta skildringar, "Vildar", utkommit i Tidens bokklubb. Här har han tillbaka i de sydamerikanska djunglerna, som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare". Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecuador, vilka helt vägrar att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna försvarar envist sitt territorium mot dem som söker tränga in där. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran. I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden drar sig tillbaka och överger sina bopiatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilltalande.

08-0251

Göteborgs Hem-Tidn. 11:3-7, 54

äventyr och skickligt berättade anekdoter.

*

ROLF BLOMBERG: *Underliga människor och underliga djur* (FiB). Denna utmärkta reseskildring kan nu fås i vårdad utstyrsel och inbunden till 4: 95.

Helsingborgs Dagbl. 20/3 54

08-0252

Svenska Dagbladet, Malmö 13/4

Svenska Dagbladet, Malmö 13/4

ofta drastiska dialogerna.

Rolf Blomberg: "Vildar" Tidens bokklubb. 13/4

Här är Rolf Blomberg tillbaka de sydamerikanska djunglerna som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare".

Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecaudor, vilka helt vägrar att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna försvarar envist sitt territorium mot dem, som söker tränga in där. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran.

I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr.

08-0252

Sv. D., D. N. 23/5

*

Föreningen 1874 års män höll på fredagskvällen årsmöte med gemensam 80-årsfest i Sjöofficerssällskapets mäss på Skeppsholmen under ordförandeskap av kommendör John Eklund. Vid middagen talade ordföranden för konung och fosterland och höll senare ett föredrag "Med kung Oscar på Drott". Forskningsresanden Rolf Blomberg klädserade om sina senaste upplevelser i Sydamerika. Styrelse och revisorer omvaldes.

*

D.N. 6/5 08-0253

repris av forskningsresanden Blombergs föredrag om Amazonas och fru Söderbloms brevlåda för sociala

08-0254

Arbetaren Sthlm. 6/4 54

I EKOT BERÄTTADE bl. a. Rolf Blomberg om resultatet av sin senaste forskningsresa, som egentligen är två resor. En bredare allmänhet får tillfälle att på ett konkret sätt uppleva forskningsfärderna. Det blir nämligen en långfilm så småningom.

VILHELM HILLBORG.

Östgöta Correspondenten 3 apr. 54

08-0255

Indianfilmare ger Göteborg fin anaconda

LINKÖPING (HT-korr.) **Sjöfartsmuseet i Göteborg kommer att få en levande anaconda när Nordisk Tonefilms expedition till Colombia kommer hem med många märkliga djur i bagaget, kulturhistoriska samlingar samt 14.000 meter film av ormar, krokodiler, jätteödlor och indianer.**

Expeditionen har bestått av forskningsresanden Rolf Blomberg, regissör Torgny Anderberg och fotograf Kurt Wahlgren.

Expeditionen har tagit sig över svåra passager i Anderna, vistats i träsk och flodområden och fångat många underliga djur som nu medförd es hem, berättar hr Anderberg, som redan återkommit. Första etappen sträckte sig från södra Colombia över Andernas västsida upp till de områden där jättegrodorna finns. Dessa är stora som kaniner och kan väga upp till två och ett halvt kilo. Ett exemplar är med i bagaget.

I det har man också en anaconda som är fyra och en halv meter lång. Ormen fångades i La Cocha och den ämnar expeditionen överlämna till Sjöfartsmuseet i Göteborg. I det stora träskområdet La Apaya filmades krokodiljakt. Djuren är oerhört skygga och filmningen som ägde rum nattetid i fackelsken blev mycket besvärlig. Indianerna harpunerar djuren och efter en väldig kamp slår de ihjäl dem med yxor. I La Apaya filmades också fångandet av världens största sötvattensfisk, pirarucun, som kan väga upp till 400 kilo och bli fyra meter lång.

Cofan-indianerna har expeditionen lyckats filma, bl. a. deras rituella danser, och även upptagit deras sånger på magnefon. I gengäld spelade svenskarna både Beethoven och Mozart för indianerna samt svenska valser. De lyssnade uppmärksamt men verkade att tycka bäst om den klassiska musiken.

Arbetartidningen Sthlm 24/3 57

Förbrytelser mot indianer

Det finns ett par billighetsutgåvor av tidigare Rolf Blomberg-böcker på bokhandelsdiskarna just nu. Dessutom har Tidens förlag i dagarna utgett en vackert utstyrd Blomberg-bok i "originaltappning". Den heter **Vildar** och handlar om de s. k. aucaindianerna i Ecuador.

Rolf Blomberg har ivrigt strävat efter att vinna kontakt med dessa enligt uppgift mycket vildsinta indianer, men det omedelbara resultatet har hittills blivit tämligen klent. Författarens skildring av sina upplevelser under strävandena att finna dessa indianers boplatser och att söka vinna vänskap med dem hör avgjort till bokens intressantaste. Därav bör dock inte den slutsatsen dras att bokens första del, som i huvudsak refererar resultaten av tidigare forskningar beträffande aucas, skulle vara ointressanta eller överflödiga. De hänger nämligen intimt samman med framställningen i övrigt och präglas av Rolf Blombergs strävan efter att komma till klarhet över varför aucas är så fientligt inställda gentemot de vita och deras civilisation. Av de forskningsresultat som nåtts framgår, att imperialisternas hejdukar gjorde sig skyldiga till otaliga grymma brott mot dessa indianstammar i slutet av 1800- och början på 1900-talet. Dessa samvetslösa individer trängde väl beväpnade och i stora expeditioner in till indianerna, plundrade deras odlingar, brände deras hus och bedrev en fullkomlig slavjakt. De indianer som försökte försvara sig och de sina, mördades kallblodigt, och de mest hårresande grymheter förövades. Under sin slavjakt väjde inkräktarna aldrig ens för de mest utstuderade förbrytelser. Detta skapade naturligtvis hat och hämndbegär hos de överfallna, och det är mot den bakgrunden aucaindianernas stridslystnad gentemot alla intränglingar i deras djungelområden måste ses.

Till en av de många förtjänsterna i Rolf Blombergs bok bör räknas hans vilja att redovisa denna bakgrund.

V.

ROLF BLOMBERG: **Vildar.** Tidens förlag.

Svenska Dagbladet Nr. 12.

Plock *om fiske*

Rolf Blomberg, den svenske forskningsresanden, som numera håller till i Amazonas, berättar om världens glupskaste fisk i en skildring från sin senaste resa: »Den vanligaste och tillika den rovgirigaste fisken är piranyan. Det var en säker död, påstod vår infödde färdledare, att ta sig ett dopp i floden. Piranyan är en relativt liten fisk de största exemplaren blir 3 dm — men den har världens vraligaste tandgarnityr och en outsläcklig blodtörst. På sina ställen uppträder dessa frukade odjur i sådana mängder, att de utgör en fara för allt levande, som de under massattacker på kusligt kort tid förvandlar till skelett.»

•

Rolf Blomberg berättar också om ett fantastiskt fiske i Amazonas-området. Napp på varje kast med spinnspöet — men också fisk, som gladeligen bet av dubbla tafsar eller knipsade av krokarna! Han träffade också på jordens största sötvattensfisk under den resan. Den heter pirarucus, når en längd på 4 m. och en vikt på 300 kilo.

Kanske Amazonas så småningom blir världens sportfiskecentrum?

•

Expedition i Colombia blir långfilm i höst

Två jätteormar, en anaconda och en trädboa, kommer om några veckor till Sverige. De utgör några av "souvenirerna" från Rolf Blombergs expedition i Colombia, berättade filmregissör Torgny Anderberg, som sent på fredagskvällen kom flygande hem till Bromma efter fem månader i Sydamerika. Anderberg har tillsammans med filmfotograf Kurt Wahlgren följt Rolf Blomberg och spelat in en långfilm om expeditionens upplevelser för Nordisk Tonefilm.

— Vi har haft tur med det mesta och filmen kommer att vara premiärklar i oktober. Expeditionen och filminspelningen påbörjades redan i början av förra året men regnperioden tvingade oss då att avbryta och resa hem igen, berättade regissör Anderberg vid hemkomsten. Den här gången hade vi bättre tur även med vädret, trots att vi de sensaste veckorna arbetade i cirka 40 graders värme hela dagarna. Vi har genomkorsat hela Colombia och enbart i kanot färdades vi hundratals mil på floderna Putumajo, San Miguel och Caqueta.

*

Kristianstads Läns Demokraten 12/3 54

Äventyr bland vildar

Res- och äventyrslusten har följt Rolf Blomberg sedan pojkåren, då han under skolferierna brukade ta hyra på båtar som trafikerade olika europeiska hamnar. Med tiden har hans resor kommit att gå till allt mera exotiska trakter och många både svenska och utländska museer har numera Blomberg att tacka för mängder av zoologiskt och etnografiskt material som han samlat. En annan behållning av hans långfärder är de spännande och färgstarka reseskildringar han lyckliggjort en ständigt växande läsekrets med. Två av dem har redan tidigare presenterats i Tidens bokklubb: "Högkvarter hos huvudjägare" och "Sydvart".

I dagarna har ännu en av Blombergs högintressanta skildringar, "Vildar", utkommit i Tidens bokklubb. Här är han tillbaka i de sydamerikanska djunglerna, som han berättade om i "Högkvarter hos huvudjägare". Författaren får höra talas om aucaindianerna i Ecuador, vilka helt vägrar att ha något samröre med vare sig andra indianstammar eller med de vita. Aucaindianerna försvarar envist sitt territorium mot dem som söker tränga in där. Så har t. ex. flera oljeletare och arbetare vid de stora oljebolagen fått sätta livet till under sitt sökande efter och arbete med den värdefulla råvaran. I boken "Vildar" berättar Rolf Blomberg på sitt som vanligt livfulla och fängslande sätt om hur han forskade och samlade material om den vilda stammen och hur han slutligen lyckades utrusta en expedition för att tränga in på deras område. Läsaren får under stigande spänning följa expeditionens farofyllda väg genom djunglerna och uppleva dess många äventyr under sökandet efter aucaindianerna, vilka hela tiden drar sig tillbaka och överger sina boplatser för de ovälkomna besökarna för att slutligen lägga sig i bakhåll för dem.

En mängd fotografier tagna under den äventyrliga expeditionen levandegör ytterligare den fascinerande skildringen och gör den ovanligt vackra boken ännu mera tilltalande.

ROLF BLOMBERG: *Vildar.* Tidens bokklubb. Pris inb. 9:50.

A.T 20 april 57 08-0269

Rolf Blomberg har upptäckt paradis och helvete

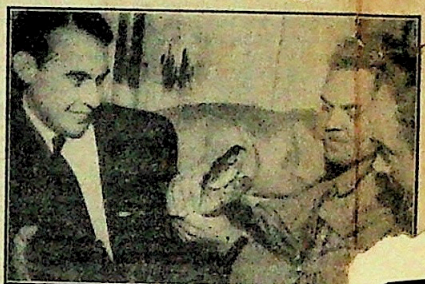
Havsbottnen och rymden hägrar

Skulle ni vid ett rötmånadsdopp i sommar råka stöta på stora sjöormen och uppskattar den, blygsamt räknat, till tolv meter från gap till stjärt, så vet jag en som kommer som ett skott vid nyheten. Det är vår solbronserade upptäckarsvensk Rolf Blomberg, känd i fem världsdelar men främst i Sydamerika som reptilforskare och ormfångare.

Jätteorm i snaran och 'myror i byxorna' djungelträff med gentlemän och mördare

Han borde annars vara trött på reptiler ett tag framåt, Rolf Blomberg, nyss hemkommen från sitt andra långa strövtåg i Colombias fuktiga djungler efter den fascinerande anacondan — jätteormen som kan vara jordens största.

Ett par av hans fina fångstexemplar vältrar sig lättjefullt i göteborgsakvariets bassänger. Om turen stått sig skulle samlingen varit berikad med en tredje och ännu större anaconda. Men detta mastiga exemplar dog

● BLOMBERG och regissör Torgny Anderberg ler mot anacondan, som kom till Göteborg med Orinocco i vecl var hög ljudteknikern Olle Bolin (i mitten).

tyvärr efter fångsten.

Tre jätteormar — tre spännande fångster. Det går inte att locka till sig sådana bestar med en sockerbit och få dem att snällt krypa i säcken. Fångsterna har varit djungeläventyrens dramatiska höjdpunkter. Vi får uppleva dem i höst på vita duken i långfilmen Anaconda, som nu växer fram i Nordisk Tonefilms mörkrum. Vi kan också följa dem vid läslampan i en bok om dessa äventyrliga djungelexpeditioner, också den med titeln Anaconda, som Blomberg har färdig i höst.

Den nya ormen i akvariet har ännu inte kontrollmätts, men den håller gott och väl fem meter. Det förolyckade exemplaret var cirka 7 meter, sålunda en imponerande bjässe.

★ Drömmen om jätteormen.

Men den kunde varit ännu större. Någonstans i det täta grenverket som skuggar Putumayofloden stränder ligger kanske just den jätteanaconda på drygt 11 meter, som Blomberg innerst inne drömt om. En sådan anaconda i lasson och han har fångat jordens största orm.

— Tills vidare hålles rekordet av en pyton på 11 meter, berättar Rolf Blomberg när jag råkar fånga honom i storstadsdjungeln. Som alla upptäcktaresande rör han sig ganska försiktigt där, det dör oerhört många flera av trafikolyckor än av ormbett.

★ Kaptenens ormskinn.

— Men jag är inte säker på att pytonormen är större än anacondan, säger Blomberg. Vart man kommer i Amazonas möter man de mest vidunderliga skildringar om anacondor på ända upp till 20 meter. Det f
past något som loc
drifter som just or
fått de mest prec
om påträffade jätte
vid närmare undersö
varit betydligt pås
När jag en gång
conda med en garni
Ecuador, försäkrade
hade ett ormskinn
bland sina troféer,
hem för att kontrol
hövde han inte säga
Skinnet var vackert
genast att hun hugg
ten. Måttbandet kom
6 meter!

— Men nog ser det
12 meter, sa kaptene

★ Notlsens centim

Några stycken a
8½ meter finns i
skick på museer
Större exemplar har
Men plötsligt fick j
ningsnotis med up
Infångad orm, 8,67

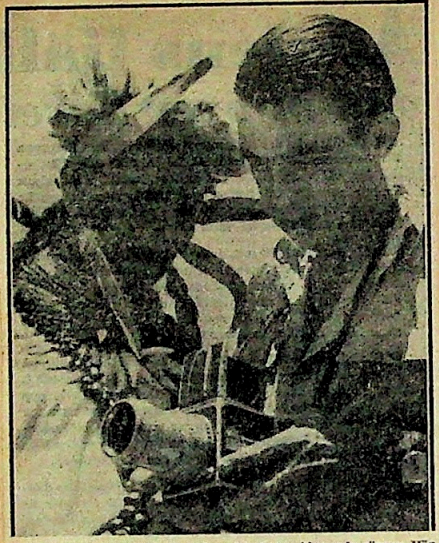
En så noga precis
måste väl ändå vara
te jag och begav mi
ställe. Ormen kons
meter och 11 cm! I
kelse. Inte ens tidnin
lita på. I varje fall
blu när det gäller or

★ Den stolta djur

Men Blombergs hop
hoppet om jätteana
som slår världsrekor
längd. Han har god
i de aktuella område
något sensationellt f
en av de första som
Fast helst vill han
det fyndet själv. G
mana med det

● VÄL FÅNGEN gjorde anacondan inte så stort motstånd.

• ROLF BLOMBERG och Cofaneshövdingen blev goda vänner. Här beundras kameran för vilken hövdingen flitigt poserade.

svenska gänget från de två sednaste filmexpeditionerna.

Och absolut i sällskap med den ståtliga colombianske jägaren och djungelguiden Sanclemente, som med upphöjt lugn snarar de snabbaste och farligaste monster.

Sanclemente är till vardaga en trägen statstjänsteman, som bokstavligen går med håven. Omsar yngel från de fiskrikaste av Colombias floder över till de andra vattendragen. Även privat hyllar han fruktsamhetens gud. Åtta barn i familjens hägn. Den sistfödde dopt till Gustavus Adolphus, ett i Colombia annars föga vanligt namn. Men svenskarna är val kända i denna del av världen framförallt genom Erland Nordenskölds forskningsfärder.

★ "Myror i byxorna."

Men det är inte bara ormar och andra zoologiska attraktioner, som kommer upptäckarlusten att brinna hos Rolf Blomberg. Andra länder, andra människor, andra klimat — helst sydvart.

Redan som liten grabb ansattes han svårt av reafeber, kände "myror i byxorna" som termen lyder. Föräldrarna i Stockelund måste ge med sig. Som 17-årig jungman gjorde Rolf sin första utflykt på världshavet.

Nu vid 42 års ålder har han tillbragt nästan halva sin liv på forskningsfärder. Han har inte just gjort någon hemlighet av det, berättar om sina upplevelser friskt och medryckande i böcker och artiklar. Kommer hem då och då med fynd för museerna men endast för att omedelbart planera en ny expedition. Han har funnit hittmässriket på jorden men också trängt in i dess belyete, så som naturen inrättat det. Lärt känna "vildar", som i levnadskonst och moral överträffar våra högciviliserade folk. Och han har färdats lång väg för att spåra upp djungelns blodtörstigaste mördare och rännar.

★ Paradiset och helvetet.

Stopp där, en sak i sänder. Först himmelriket.

— Bali, säger Blomberg och försjunker i angenäma minnen. I varje fall Bali före kriget. En paradisisk natur och ett kulliverat naturfolk med sinne för skönhet och blick för konstnärligt skapande. Dit kommer jag att återvända förr eller senare. Men först.

Först blir det nya expeditioner till de mest avskräckande trakter på jorden, där Rolf Blomberg kämpat sig fram. Det obebodda och till stor del ännu outforskade höglandet Llanganti i Ecuador, gränsområdet mot Colombia.

— Det är ett ohyggligt och ödt landskap. Både naturen och klimatet sammansvär sig mot människorna. Terrängen är oerhört svårforcerad och lämnar inget ifrån sig till nytta. Man måste ha mat med sig för hela tiden därinne.

Vi försökte en gång få utrustning per flyg, men planet hittade oss inte. Röken från våra signalelder sloge ner av fukten och flöt ihop med den eviga dimman. Den kan vara så tjock att man inte ser mer än någon meter framför sig. Vi fick ligga stilla tio dygn i tröstlös väntan att en sådan örtsoppa till dimma skulle lätta. Mitt under torrtiden höll vi på att dränkas av sex dagars oupphörligt skvalande regn.

Även djuren är sällsynta. Får man skott på t. ex. en björn så är det inte alls säkert att man kan bärga jaktbytet i den oländiga terrängen.

★ Inka-skatten.

Men Llanganati är ändå ett intressant och lockande land med spår av gamla kulturer. Rykten berättar om gömda inka-skatter och det finns onekligen mycket som talar för att det ligger något i dem.

Rolf Blomberg har själv haft en gammal skattsökarkarta i hackfickan under sitt mödosamma traskande i dessa ogästvänliga trakter, och han lär tumma den på nytt vid lägereldarna under sina förestående expeditioner däråt. Guldet har ett romantiskt skimmer även för en upptäckaresinne — och varför inte?

★ Två indianstammar.

I Ecuador sökte Blomberg även jordens ogästvänligaste människor, Acualndianerna, en folkspillra i djungelerna, som ökenalgälset mördar alla som kommer inom räckhåll. Livet hängde på ett hår för den nyfikne svenskan och hans följeslagare, när de långa spjuten susade om deras öron. Men han kom helskinnad från äventyret med stoff till en spännande bok.

I Colombia uppsökte Blombergs och Nordisk Tonefilms expedition en annan isolerad indianstam, Cofanesfolket. De vita inkräktarna fick en härlig filmsvit och samtidigt en ordentlig tankeställare. Dessa indianer, stolta, värdiga och kloka, gav en lektion i levnadsvett som kom civilisationens representanter att känna sig ganska enkla.

★ Havsbottnen och rymden.

— Framtidsplanerna?

Rolf Blomberg blir åter den nyfikna pojken med upptäckarivern glittrande i de pigga bruna ögonen.

Jag skulle behöva minst tre liv för att hinna med allt vad jag har planerat. Inte bara rusa inellan världsdelarna utan stanna och bli hemmastadd på varje plats. Lära känna människorna, tränga in i deras seder, tala deras språk.

Vad som lockar Rolf Blomberg mest av allt är två jungfruliga forskningsområden. Under vattnet, ovan molnen.

— Havets botten är ännu ett okänt land. När man på vår åttbefolkade jord ännu i dag kan göra nya fynd på nästan varje forskningsresa, hur mycket återstår då inte att upptäcka på havsbottnen? Ingen vet vilka varelser som lever på de stora djupen. Att komma deras hemlighet på spåren från en välrustad batysfär, det vore en underbar upplevelse.

De allmer avancerade planerna på rymdfärder till månen och andra planeter intresserar också i hög grad.

— Jag följer med spänning dessa tekniska framsteg och skulle gärna vilja boka en plats i den första forskningsraketen till Mars, försäkrar Rolf Blomberg.

★ Den viktigaste skatten.

Men ännu så länge finns som sagt ändåligt mycket att upptäcka och tjusas av här på jorden. Det lär inte dröja länge förrän Rolf Blomberg åter sticker iväg. Direkt till Ecuador, till skatten. Nej, han tänker inte på inkaguldet just nu. Det kan vänta. Men en annan levande skatt — hans tre barn som väntar hos svärmor i huvudstaden Quito.

Det är — om jag nu får sluta med en privat filosofisk harang — kanske den finaste forskningsdrageden av alla. — Att upptäcka sina egna barn. Vilket kan vara svårt nog även om man har dem alldeles inpå sig.

Ture Gerdes.

08-0252
D.N. 3/5 54

"Anaconda" får premiär i höst

Till Alingsåstrakten förlägger Nordisk Tonefilms exteriörtagningarna av Kenne Fants nya Film "Ung sommar". Det är ungefär samma platser som utnyttjades för "Hon dansade en sommar". Manuskriptet till "Ung sommar" har skrivits av Wolodja Semitjov och bygger på Per Olof Ekströms "En spelmanshistoria". De två huvudrollerna har tilldelats debutanten Birgit Lundin och Lennart Lindberg, och vidare medverkar Edvin Adolphson, Nils Hallberg och Gunvor Pontén, som skall spela flicken från staden.

"Salka Valka"-inspelningen har nått in i stillje, interiörerna är färdiga, och nu packar man för resan till Island. En trupp om 29 personer flyger den elfte maj med Pan American Airlines, tre har tagit båt, och inspicienten har flugit i förväg. Två månaders arbete ligger framför dem.

De filmmeter som Rolf Blomberg och hans fotograf medförde från den senaste forskningsfärden håller just nu på att klippas ihop till långfilmen "Anaconda", som får sin premiär tidigt i höst.

Kvällspost, Kälarieyfan
22/6 54

08-0263

Forskningsresanden Rolf Blombergs Ana-

Amazonfilm

Anaconda är namnet på den äventyrsfilm som den kände forskningsresanden Rolf Blomberg spelat in i Amazonområdet i Sydamerika. Anacondan är en stor vattenorm det är den som spelat huvudrollen. I filmen förekommer också den giftiga jättepaddan som fått namnet "Bufo Blomberg" efter sin upptäckare. Denna film håller just nu på att klippas och redigeras och får premiär bland de första under höstsäsongen.

08-0264
Västervik Tidn. 2 Nummer 1 Dagbl.
08-0265
Tidn. 10/12 54
08-0266
Östhammars Tidn. 7/12 54
Norrköpings Tidn. 7/12 54

TERRY
DRÄKTFÖRSÄLJ
Barnt. Tel. 30 30 52
Nybrafiren
endast förest. kl. 7
Nyårsdagen 7 o. 9.
Rolf Blomberg
med filmen
ANACONDA

BIO

RÖDA KVARN:

"Anaconda"

Nordisk Tonefilm sände för omkring ett år sedan ut en expedition på fyra svenskar med Rolf Blomberg i spetsen med uppgift att tränga fram efter Amazonflodens gröna djungelhav till den sägenomspunna ormen anacondans rike. Expeditionen var förstklassigt utrustad med kameramaterial och i densamma deltog även en yrkesfotograf, en ljudingenjör och en regissör. Expeditionen trängde genom okänt land och mötte strapatser och många äventyr. Och resultatet av resan kan man nu se på Röda Kvarn. "Anaconda" är en fascinerande vildmarksfilm, kanske en aning monotont berättad, men fylld av inre spänning. Djungeln överflödar av djur. Där finns människoätande piranjas, lurande krokodiler, jätteormar, elektriska darrålar, myriader av insekter. Man får se ett djurliv som vi som bor i nordanland knappast anar att det finns. Filmen går veckan ut.

RÖDA KVARN, Västervik: Anaconda.

Denna film är för alla, som älskar reseäventyr. Blomberg med förnamnet Rolf har lyckats fånga atmosfären i och kring hjärtat av det väldiga Amazona. Det är en fascinerande värld som träder fram, och man förstår vilka strapatser Tonefilm-expeditionen varit utsatta för vid inspelningen. Sökandet efter jätteormen Anaconda är ett enda långt äventyr, och man är tacksam för att man har fått vara med om det. Filmen är kort och gott något enastående i sitt slag.

Kalle.

RÖDA KVARN: "Anaconda".

Rolf Blomberg omslingras av en kraftig reptil.

Man har sannerligen rätt att vara begistrad och svämma över i berörm sedan man sett Nordisk Tonefilms "Anaconda" — en film som ger en inblickar och kunskaper långt utöver det vanliga. En äventyrsfilm är det, denna spännande färd med forskningsresanden Rolf Blomberg till Amazonas djungler. Visst har Sverige haft många stora upptäcktsresande, och kanske inte denna expedition är den allra märkvärdigaste, då det förmodligen har funnits forskare som tidigare beträtt dessa områden, men hur en Hedin, en Skottsberg eller Johan Gunnar Andersson i ord skildrat sina resor i främmande världsdelar har de inte kunnat ge en så levande bild av vad de upplevat som Rolf Blomberg här haft möjlighet till. Det är från början ett tacksamt ämne att göra en film av, denna expedition i en exotisk och hemlighetsfylld värld, och männen bakom verket har också lyckats skapa något som kan mäta sig med utländska motsvarigheter. Här har man inte behövt någon story för att fånga intresset, den sakliga skildringen av ett spännande händelseförlopp är story nog. Framförallt är det den exotiska faunan som man blir så fascinerad av, hur påpassilig har inte fotografen Curt Wahlgren varit som kunnat fånga både små kryp och mäktiga reptiler i sin kamera. Filmens namn säger ju att den har något med ormar att göra och jakten efter ett exemplar av den sällsynta anacondan är ett av huvudmomenten. Man skulle faktiskt våga sig på att kalla "Anaconda" ett stycke exotisk poesi med inte bara epik utan också lyrik. Det är en film som är annorlunda och som man hoppas kommer att bli uppmärksammad på det sätt som den är värd när den nu vissa här i staden.

En SF-journal med två inslag i förspel: tävlingen om Sveriges vackraste kvinnoben och den etiopiske kejsarens besök i Stockholm.

Rollo.

Metallarbetaren N:r 47 Stkhm.

Reseskildringar konsumerar jag faktiskt med samma iver som smågrabbar slukar serier och allvarliga korrekta byråchefer sätter i sig bloddrypande deckare.

Lyckligtvis har vi en fin uppsättning svenska upptäcktsresande, som opererar kring ekvatorn och skriver trevliga böcker om sina upplevelser. Sålunda behöver vi inte — som svenska akademin i nobelpristider — gå över ån efter vatten och spåra upp utländska äventyrsberättare.

En sådan sextett

som Sten Bergman, Rolf Blomberg, Artur Lundkvist, Gustav Bolinder, Gösta Moberg och Eric Lundqvist går inte av för hackor. Vilket annat land kan väl uppvisa maken?

Återväxten är också god. Det visas bäst av det senaste tillskottet — ett veritabelt stjärnskott — i genren. Nämligen den käcke ynglingen *Arne Hirdman*, som nu berättar sina tropiska luffaräventyr i en färsk volym från FIB: "Med äventyret i ryggsäcken."

ANACONDA (Nordisk Tonefilm) är en svensk film, som har inspelats utan tillnärmelsevis de tekniska resurser som stått Disney till buds. Som helhet hävdar den sig ändå ganska gott i konkurrensen, i vissa avseenden kan man rentav säga att den verkar "sannare", renhårigare, mindre tillrättalagd. Den ger sig inte ut för mer än vad den är: ett spännande verklighetsreportage om hur Rolf Blomberg med sin djungelexpedition på oländiga vägar tar sig över bergen och uppför Amazonfloden för att fånga anacondan, jätteormen. Behovet att förmänskliga naturen för att göra den uthärdlig har inte varit lika trängande i detta fall, helt enkelt därför att det redan finns människor med i bilden. Just på kraftmätningen mellan människan och naturen bygger filmen självklart också en stor del av sin spänning. Till glansnumren hör ett nervpirrande envig mellan ormen och en av expeditionens deltagare. Spännande är också slutaktens kapplöpning med tiden och elementen om vem som skall hinna först, floden som stiger allt häftigare eller gruppen av människor i sina bräckliga farkoster. Till filmens mer hjärtknipande attraktioner hör en högst förtjusande liten vrålapsunge, som begripligt nog är truppens kelgris och mascot. Kurt Wahlgren har på det hela taget lyckats fint med fotot, och inspelningen hör alldeles avgjort till de bästa svenska, som har åstadkommits på dokumentärfilmens område.

Jordbrukarnas Föreningsbl. Stkhm. N:r 49

Göta Landsbladet 21/12 54

Akvariet har i motsats till naturhistoriska haft ett mycket gott år, för vilket en stor del av äran tillkommer Rolf Blombergs anaconda och tre alligatorungar. För någon tid sedan hade akvariet en söndag 2.600 besökare och rekordet ligger på 2.800. Det senaste tillskottet är en hasselmus, en liten rödbrun krabat som nu klättrar omkring i en monter i tropiska avdelningen. Musen har skänkts av en pojke som hittade henne försänkt i djup vintersömn någonstans i Lödöse, och sådana bidrag från allmänheten är man mycket tacksam för.

Västerås Tidn. Östervall 24/12 54

Nordisk Tonefilms stora dokumentärfilm "Anaconda" presenteras på Sveasalongen. I spetsen för filmexpeditionen till det inre av Colombia mot Amazonas svårgenomträngliga djungler har forskningsresanden Rolf Blomberg stått. Regissör är Torgny Anderberg och tillsammans med en stor stab av medarbetare har dessa två män i film berättat om Amazon-rikets människor och djur,, om seder och bruk hos primitiva folk, om djungelns många lurande faror och sist men inte minst om jakten på Syd-Amerikas fascinerande jätteorm, den fruktade Anacondan.

Den andra svenska premiären, flygfilmen "Gula divisionen", presenteras på Saga. Filmen har skrivits och regisserats av Stig Olin, som också spelar med i en

IDEAL 50 03 04
Hantv.-g. 22. Bt.
Rolf Blombergs mästerliga
ANACONDA
10 jan. 1955
23/1 55
NORRA KVARN
7 o. 9. Barnf.
Rolf Blombergs succéfilm
ANACONDA

V. Helsingfors Tidn. Lördagsbl. 5 jan. 1955.

RÖDA KVARN, ALFTA:
ANACONDA

Ingen svävar väl i det här inget i okunnighet om vem Rolf Blomberg är och vad en anaconda är för någonting, bägge har lätit flitigt tala om sig i press och radio under senaste året och utgjort en nöjsam underhållning.

Nu är också filmen här, inspelad under allt annat än idealiska förhållanden i de sydamerikanska djunglerna. Utan tvekan är det en jätteprestation som Blomberg tillsammans med regisören Torgny Anderberg och teknikerna Curt Wahlgren och Olle Bohlin uträttat. De har på sin filmexpedition inte haft så mycket annat än en kamera och en ljudupptagningsapparat till sitt förfogande, men med dessa begränsade resurser har de nått i nivå med de yppersta dokumentärskildringar av djungel, människor och djur som någonsin gjorts.

Någon egentlig "handling" finns inte — det rör sig om färder i lasthil, på mula och i kanot till Amazonas, om lägerlivet och samlarjobbet. Men som filmen klippts ihop är den dock full av naturlig och äkta dramatik.

Medan farorna och regnperiodens hot ständigt hänger över den lilla expeditionen går färden allt längre in i ödemarken. Jakten på kajmanen, en sydamerikansk krokodilart, blir många gånger rafflande och i många fina närbilder kommer man den exotiska djurvärlden inpå livet. En av filmens höjdpunkter är nog expeditionens möte med cofaindianerna, ett skyggt och primitivt folk nära Andernas sluttningar. Studierna av indianernas ansikten, då de lyssnar till Beethovens violinkonsert är en upplevelse som ger något av det bästa i filmen. En komisk och rörande fulkträff är också cofaindiannens reaktion inför en västerländsk mekanisk leksak.

"Huvudrollen" spelas hjärtknipande av Laban — en vrålapunge som expeditionsmedlemmarna bytte åt sig för en morakniv, och som i nästan mänskliga reaktioner har alla utsikter att bli svensk filmfavorit detta år.

Ljudet är utomordentligt lyckat och förmedlar en god del av den spröda poesien även flodvärlden.

Fotot är, om man betänker svårigheterna under förhandenvarande förhållanden, gott och artistiskt. Man lever med i fotografens återgivning av djuren, människorna och djungeln.

Anaconda är en film som kan rekommenderas de allra flesta, inte bara äventyrslystna och naturentusiaster. Filmen har premiär i Edsbyn på fredagskvällen.

LO

Västerås Tidn. 27/12 54

BIOGRAFERNA.

RÖDA KVARN: Anaconda.

Rolf Blomberg visar upp några nykläckta alligatorungar.

Frisk och chosefri är filmen om Rolf Blombergs expedition till Amazonas djungelhelvete, gårdagens premiärfilm på Röda Kvarn.

Vilken skillnad på en film som denna och de romantiserade jakt- och upptäcktsfilmerna "made in Hollywood", som med jämna mellanrum visas på våra biografdukar! Ingen filmhjälte riskerar livet för pinuppor, ingen annan kärlek än den till naturen och dess myllrande liv från jätteormar och jätteflskar till myror, insekter och småkryp skildras. Och med vilken brio!

Fotograferingen är gjord med skillsprd omsorg och är av bästa märke Den tama vrålapungen Labans putslustiga upptåg och en del oförargliga skämt expeditionsmedlemmarna emellan lättar upp naturskildringarna. Glimtarna ur syrsornas och myrornas vardagsliv är av mästarklass. Indianernas okonstlade uppträdande inför filmkameran visar att en synnerligen god kontakt måste ha rått mellan expeditionsmedlemmarna och naturfolket.

Filmen kan rekommenderas som en familjefilm fullt i klass med exempelvis Arne Suckadorffs bästa — ett högt betyg.

SF-journal inleder

Svenska ungdomens fem favoriter

Sten Bergman

— Det var onekligen lustigt att höra att jag var så populär, tycker Sten Bergman. Ofta får jag brev från dem som vill höra efter hur man blir forskningsresande, hur man skall sköta djur, och en del undrar till och med om jag inte kan skriva ett brev och berätta om något äventyr. Många är nog besvikna, då jag absolut inte har tid eller kan skriva svar, fast jag önskar jag kunde.

Alice Babs

— Roligt att det är folk som uppskattar mig. Man reflekterar inte så mycket över hur det känns egentligen, säger Alice Babs. Men jag måste säga att jag är mycket förvånad att komma med bland dessa fem, då jag har tagit det lugnt den här hösten. Kanske är det skivorna som har gjort det, och då jag har rest mycket runt landet — och lagt an på att försöka känna mig jämnårig med publiken.

Rolf Blomberg

Tyvärr är inte Rolf Blomberg inom landets gränser när resultatet tillkännages av den här omröstningen. Han befinner sig i Ecuador, färdig att ge sig av på nya upptäcktsresor med äventyr. Ungdomar är nu en gång för alla mycket äventyrslystna och säkert har Rolf Blomberg gjort sig populär med sina föredrag för att inte tala om den stora långfilmen Anaconda.

Doris Day

Att Doris Day har vunnit ungdomarnas hjärtan så helt de senaste åren beror nog inte bara på hennes mångfald av filmer. Den unga stjärnan, som är både fräknig och uppnäst, har också sjungit in tusentalsgrammofonskivor, som sålts världen runt. Inte minst här i Sverige har de en strykande åtgång. Särskilt efter en ny film blir rusningen större, säkert minns vi väl alla "April in Paris".

Charles Norman

— Det var vänligt av dem, och naturligtvis blir man lite smickrad av att höra att de unga tycker om vad jag gör, så blygsam är man inte så att man inte noterar en sådan sak, säger Charles Norman. Och man vet ju att det finns alltid en viss procent som hatar en lika intensivt, så man behöver ju inte hoppa upp och sätta sig i snön för det! Det är kul med ungdomarna, för de är entusiastiska.

Vilka är den svenska ungdomens verkliga favoriter? Svaret ges genom en riksomfattande opinionsundersökning vid årsskiftet. Främst kommer Sten Bergman i en klass för sig, närmast följd av Alice Babs, Rolf Blomberg, Doris Day och Charles Norman. Omröstningen har gjorts bland ett representativt urval ungdomar i åldern 11—27 år.

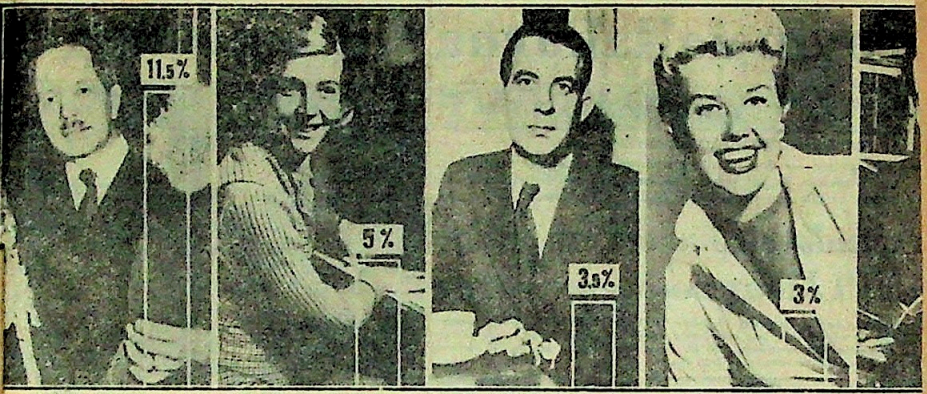
De har besökts av intervjuare från Svenska institutet för opinionsundersökningar i sina hem i såväl storstäder som i mindre samhällen och långt ute i obygderna. Den nordligaste platsen var Karesuando. De fem främsta favoriterna fick sammanlagt 26 proc. av rösterna och för var och en blev procentsiffran: Sten Bergman 11½, Alice Babs 5, Rolf Blomberg 3½, Doris Day och Charles Norman vardera 3.

De fem som kom främst i omröstningen har valts på följande grunder:

- **Sten Bergman** är känd genom tre forskningsresor, till Kamtjatka, Korea och senast till Nya Guinea. Om dessa resor har han hållit föredrag i radion och i föreningar landet runt och skrivit böcker, av vilka den senast utkomna "Stenåldern och gröna ungskog" toppade julhandelns bestsellerlistor. Det är både som författare och föredragshållare han fått sina röster.
- **Alice Babs** hör sedan länge till våra populäraste sångerskor i jazzgenren men sjunger också barnvisor gärna och bra. Ungdomen har röstat på Babs för hennes glada och emittande föredragning av kända dansmelodier.
- **Rolf Blomberg** är liksom Sten Bergman forskningsresande. Målet för hans resor har varit Sydamerika och trakterna kring Amazonfloden. Där har han tagit filmer, som blivit stora publikframgångar. Filmen Anaconda har ännu inte hunnit ut över hela landet och ungdomen har röstat på honom först och främst för vad han skrivit om sina resor i dagstidningar och veckopress.

Hänvisning Riviera Pocketbook 27/12

Hänvisning 30/12 54

• Forskningsresanden Sten Bergman • Jazz- och vissångerskan Alice Babs • Forskningsresanden Rolf Blomberg • Filmstjärnan Doris Day • B

Sten Bergman den svenska ungdomens f

Alice Babs, Rolf Blomberg kom närmast, klart slagna

Sten Bergman är den svenska ungdomens favorit. Han segrade överlägset i en undersökning som gjorts bland ungdomar mellan 11 och 27 år från Karesuando till Trelleborg. Sten Bergman fick 11,5 procent av rösterna. Tvåan, Alice Babs, var det fem procent som röstade på. Forskningsresanden Rolf (Anaconda) Blomberg kom trea med 3,5 procent, tätt följd av Doris Day och Charles Norman. Tusen ungdomar från stad och landsbygd har valts ut så att de ger en tillförlitlig bild av hela den svenska ungdomen.

• Rolf Blomberg är det mest överraskande namnet bland tätplaceringarna. Han är forskningsresande. Liksom Sten Bergman är han också författare, radioberättare och föredragshållare. Hans film "Anaconda" har visats i vissa delar av landet under hösten.

la kategorier, från Trelleborg till Karesuando. De fem främsta idolerna blev Sten Bergman (t. h.), Alice Babs, Rolf Blomberg, Doris Day och Charles Norman. Se sid. 10—11.

FESTLIGT OCH GOTT TILL NYÅRSVAKA

seenden. Den handlar om havsforskning i Röda Havet. Sedan man sett Rolf Blombergs "Anaconda" och konstaterat vad som faktiskt går att åstadkomma med en utrustning, ej mer omfattande än att den kan fraktas på några åsneryggar, är man mäktigt imponerad av vad österrikaren Hans Hass och hans expeditionskamrater lyckats åstadkomma. Undantaget är dock filmupptagningarna under havsytan, som bjuder på ett fantastiskt skådespel. Den sammanbindande filmdelen är annars rent svagt utförmad. Det är synd, ty groddyrkarnas upplevelser i havsdjupets koralivärld bjuder annars på sådan dramatik, att det kunde ha blivit en verkligt fin film i sin helhet om man bara haft en kunnig filmman till sitt förfogande.

Cur.

Röda Kvarn: »Anaconda».

Röda Kvarns annandagspremiär gav Rolf Blombergs film om resan i det inre av Amazonas - Anaconda. Det är en målande återgivning av livet i djungeln. Under jakten på anacondan, jätteormen, får vi följa med på en intressant och spännande färd genom det evigt gröna Amazonas. Fotograferingen är i absolut toppklass och kameran ger full rättvisa åt det mäktiga landskapet samt har även lyckats få fram en del komiska effekter. Det är som sagt en mycket spännande och intressant film, som kan rekommenderas för hela familjen.

Hoff.

Nordisk Tone-

film, hela namnet är Svenska AB Nordisk Tonefilm. Sedan dess har 22 filmer producerats. Många av dessa har varit kvalitetsfilmer. Och under höstfilmsäsongen 1954 fanns två svenska filmer, Anaconda och Salka Valka, som gjorts att Nordisk Tonefilm dom nerade filmrepertoaren. Den ena filmen skildrar Rolf Blombergs expedition till Amazonfloden för att fånga jätteormen Anaconda. Salka Valka är en romantisering av Hall-

Bonniers Litterära Magasin Nr 9 54

Steget från Disneys film till Rolf Blombergs "Anaconda" är steget från professionell till amatör. Detta steg behöver inte nödvändigtvis vara degraderande. Även om amatören inte kan briljera med samma resurser, med samma utsökta teknik, så har han, ibland och alldeles tydligt i fallet Blomberg, vissa etiska tillgångar att skryta med. Bakom Disneys film anar man ett tekniskt invecklat maskineri, en armé av anonyma experter. I Blombergs film ser man fyra svenskar på en kanot i Amazonfloden.

Även "Anaconda" försöker lirka med verkligheten så att den bättre passar in i filmsammanhang. Men dessa försök kan inte gärna rubriceras som ideologisk förfalskning — snarare är de smått rörande arrangemang att göra det hela mera spännande, lustigt eller attraktivt. Filmen tjänar här inte som konstnärligt uttrycksmedel utan snarare som kommunikationsmedel. Dess värde och intresse är varken större eller mindre än den expedition den är avsedd att skildra.

Inom denna ram kan man sedan tillåta sig en långtgående generositet. Med tanke på de oerhört stora tekniska svårigheterna som filmupptagningen måste ha ställt på expeditionsmedlemmarna förtjänar resultatet oreserverad beundran. Vår främmande värld är mycket stor — "Anaconda" har gjort sitt för att nagga den i kanten.

Dia Pikka Nr 54

Av Dincy

kan Rolf Blomberg lära sig en hel del om hur man filmar djur att döma av hans upptagning från faunan i gränstrakterna mellan Equador och Colombia. »Anaconda» har han kallat sin film efter den ormart som expeditionen jagar. Man får anta att han syftat till ett slags vildmarksreportage men det är så tamt och tafatt utfört att det väl kunde ha inspelats på Skansen. Det enda lustiga i denna film var en silkesapa men den var mycket liten.

Erik Müller.

Två agerande i filmen Anaconda.

N. Östgöta-Correspondenten Tidn 10 nov

"Anaconda".

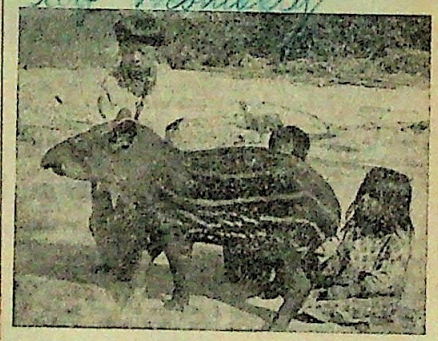
Här är faktiskt en smakbit för älskaren av reseskildringar. Rolf Blomberg har åstadkommit en film som bjuder på åtskilligt av intresse norifrån Amazonas, med allt vad den slösaktiga naturen och det pulserande djurlivet där, kan bjuda en beundrande publik från vårt avlägsna land. Emellertid kan man nog konstatera att en långfilm av denna art stundtals flyter trögt, när ögat mättats av alla tjusiga scenerier, och tanken leker med de möjligheter med en liten, dock handling som borde kunnat flätas in i sammanhanget. Nåja, Blomberg har nog haft fullt sjå att fånga vackra bilder och episoder som dykt upp under färden, och sent skall glömmas den fascinerande striden med anacondan som huvudagerande.

Dick.

Tidevarvet Folkblad, Jönköping 16 nov

RÖA KVARN:
Anaconda

För oss s. k. civiliserade, som känner lite av vildmarksspänning när en harpalt skuttar fram ur förstadsskogen, är Nordisk Tonefilms friska och fullkomligt stjärnfria "Anaconda" en upplevelse, en raffinade historia fri från konstruerad handling och konstruerat raffel. Den som väntar sig något i Mogambostil med en vacker Ava Gardner och en muskulös heman bör stanna hemma; den som gillar att se växter och djur och människor som de är i djungelverkligheten bör inte försumma att följa Rolf Blombergs expedition. Den är instruktiv, fascinerande och stundom riktigt rolig. Det är ett stycke kulturhistoria, som vi kan vara stolta över att svenska filmmän

Scenbild ur Anaconda. Några av Cofanindianernas yngsta bekantar sig med en tapir.

fått skriva, en levandegjord geografilektion och repetition av Amazonas flora och fauna med sengångare, kajmaner, darrålar, småkryp och mycket mer. Och naturligtvis anacondor!

En strong prestation har gjorts av expeditionen, och en strong sak av dem som sammanställt bilderna till den sevärda filmen. Utan att försöka imitera skådespelare agerar expeditionsfolket som man tycker riktigt framför kameran. Fotografen Curt Wahlgren har lyckats ypperligt, och regissören och idégivaren Torgny Anderberg likaså.

Episoderna från Cofanindianernas primitiva och till synes lyckliga liv är tjusande, och storjägarens Jorge Sanclementes buapojksunna triva man lika gott med som svarte Linos sång och reptilrådata. Religa vråtapan Laban sätter piff på anrättningen.

Skaraborgs Läns Kuriren, Skövde

18/11

TEATER FILM MUSIK

COSMORAMA: Anaconda

Rolf Blomberg har lett Nordisk Tonefilms expedition till Amazonas gröna djungelhav längs svårframkomliga bergväggar och slingrande stigar. Alla äventyr som är förknippade med färden skildras utomordentligt i filmen Anaconda, namnet på den jätteorm som expeditionen skulle fånga. Man får göra bekantskap med urskogens fantastiska naturscenerier och brokiga djurvärld, stingrockor, darrålar, lurande krokodiler och människoätande piranjas. En nattlig krokodiljakt, då jägaren tvingas dyka för att få loss en krokodil från flodbottnen, hör till de mera spännande episoderna. Cofan-indianernas primitiva men lyckliga liv fascinerar publiken och expeditionens kelgris, den lilla apan Laban, roar med sina lustigheter. Infångandet av den väsande anacondan är en dramatiskt laddad klimax i en film, där alla agerande är "riktiga".

—une.

SAGA:

Kristianstads Bottex, Kristianstadsavisen

17/11

GRAND: »Anaconda».

Ur »Anaconda».

Grand har denna vecka fått ett verkligt slagnummer i den av upptäcktsresanden Rolf Blombergs upptagna filmen från Amazonflodens outforskade djungeltrakter. Det är en i sitt slag enastående film som här rullas upp. »Fantastiskt» är ett ord, som då och då kommer över ens läppar. Hur expeditionen över huvud taget tog sig fram utefter brädjupen, över sumpmarker, uppför forsande floder, genom djungeln är åtminstone för åskådaren en gåta. Filmen, som f. ö. är verkligt flott fotograferad, bjuder på scenerier av betagande skönhet, bilder från djur- och växtriket, som givetvis äro unika i sitt slag, och lika unika bilder från infödingarnas liv och leverne. En massa växter och djur får man se i närbild, och många gånger utbrister man för sig själva: »Så'na djur finns inte!» En av expeditionens uppgifter var ju att söka finna Anacondan (Eunectes murinus), jordklotets största orm, som kan bli upp till 10 meter lång. Man lyckades ju också finna odjuret, och det är inga små dimensioner på den Anaconda, som expeditionen lyckades fånga och filma.

Var och en som är aldrig så litet intresserad av växter, djur och natur bör givetvis inte försumma att se denna storslagna film.

Håberg.

Tranås Tidning, 16 nov 54

"Anaconda" på Röda Kvarn

"Anaconda", filmen från Rolf Blombergs expedition genom Colombia och Amazonas djungelhav till den sägenomspunna "Anacondans" rike, hade på måndagskvällen premiär på Röda kvarn i Tranås inför fullsatt salong.

Anaconda är ännu ett glädjande bevis på att den svenska filmindustrien inte är hänvisad till att spela in dussinfilm utan kan producera film, som mycket bra mäter sig med de bästa utländska. Anaconda handlar som sagt om den Blombergska expeditionen och dess medlemmars fantastiska upplevelser redan under färden mot Anacondans rike på de svårframkomliga bergsvägarna och slingrande stigarna och sedan om deras möte med det okända landet, deras äventyr och kontakt med djungeln och Amazonrikets människor och djur.

Det ligger nära till att konstatera, att Anaconda är en spännande film, men onödigt är för lamt. Filmen är bitvis helt enkelt otroligt spännande och man kommer helt plötsligt på sig själv med att vara helt engagerad i händelserna och t. ex. är med och släpar jätteormen anacondan, då den efter stora ansträngningar till sist kan fångas.

Men Anaconda är också något mer. Den är en helt enkelt strålande lektion om människor och djur i denna för de flesta helt okända del av världen, och skolungdomen borde särskilt rekommenderas att se filmen. Här fanns långa rader av Amazonrikets djur i alla varianter — bladskärarmyror, stingrockor, elektriska darrålar och människoätande piranjas, för att bara nämna några få av dem. Kontakten med cofanindianerna hörde också till filmens mest intressanta avsnitt.

Annu en sak vill man ha sagt om filmen. Den förmedlar också skönhet och djungelns mystik och stämning i betydande mått. En film väl värd att se.

Håson.

Kristianstads Vägtidning 16/11 54

Palladium: "Anaconda".

En upptäcktsfärd till Amazonas djungelhav tillsammans med Rolf Blomberg får den som denna vecka besöker Palladium i Växjö göra. Resultatet av Nordisk Tonefilms expedition till Amazonas djungelområden 1953 har blivit filmen "Anaconda", som i går kväll hade premiär. Den som har sinne för det storslagna i naturen och i de tropiska djurens liv, den som vill se något verkligt äkta, som vill möta en orörd djungel och stifta bekantskap med primitiva människor i deras urhem — han har här sitt stora tillfälle. Många spännande upplevelser fr. expeditionens fångstarbete får besökaren följa i närbild, och raden av upplevelser toppas av infångandet av Sydamerikas fascinerande jätteorm, den fruktade och fruktansvärda anacondan. Fascinerande var också Blomberga sätt att umgås med cofanindianerna, då synnerligast med deras barn. Att indianerna uppskattade expeditionens medlemmar var ej att ta miste på. "Anaconda" är en film som alla borde se.

De Be.

08-02 79

08-02 81

02-0283

Till Herr Forskningsresanden ROLF BLOMBERG,

Stockby gård, Stocksund.

Sedan Göteborgs Museum från Eder såsom gåva emottagit ett större antal däggdjur, fåglar, ödlor, ormar, groddjur, fiskar och evertebrater insamlade 1953 - 1954 i Colombia,

får Musei Styrelse härmed till Eder hembära sin tacksägelse för denna mot Museum visade välvilja.

Göteborg den 6 december 1954.

Å Göteborgs Musei Styrelses vägnar:

Nils Svensson

Oscar Nybelin

Gr. Tab. 1954-9258-9268.

Till Herr Forskningsresanden ROLF BLOMBERG,

Stockby gård, Stocksund.

Sedan Göteborgs Museum från Eder såsom gåva emottagit en samling fåglar, ödlor, ormar samt en groda från Ecuador,

får Musei Styrelse härmed till Eder hembära sin tacksägelse för denna mot Museum visade välvilja.

Göteborg den 6 december 1954.

Å Göteborgs Musei Styrelses vägnar:

Mats Lindström

Olof Nybelin

1954-9276.

Lovika Nyheter 3 nov. 54

SVEA: Anaconda.

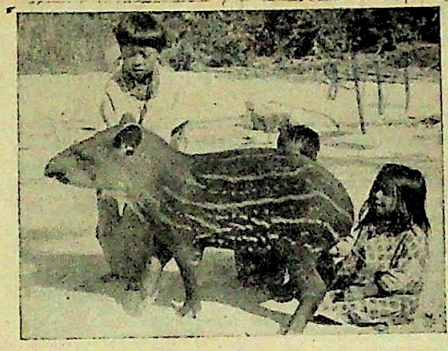
Rolf Blombergs och Nordisk Tonefilms strapatsrika expedition till Amazonas oändliga djungler har resulterat i en medryckande, intressant och stundtals dramatisk film, där höjdpunkten utgör den spännande jakten på anacondan — sumptrakternas fruktade jätteorm. Längs svårframkomliga bergväggar genom Columbias högland och obanade stigar kom expeditionen fram till det vattenrika Amazonas heta djungler, där man hälsade på hos de primitiva cofan-indianerna, som går på jakt i djungeln med curare-förgiftade pilar. De vänligt sinnade indianerna fann tydligen ett stort nöje i besöket, agerade med barnslig naturlighet inför filmkameran och demonstrerade villigt sin skicklighet att använda blåsröret. Barnen var ohöljt förtjusta över de gåvor gästerna hade med sig. Men expeditionen måste tränga vidare in i djungeln för att komma till anacondans rike, den motorförsedda båten gjord av en urholkad trädstam måste dras fram genom strida strömmar under ständig risk att råka ut för krokodiler, stingrockor, människoätande piranjas och elektriska ålar. I djungeln lurade många andra faror i detta fascinerande och samtidigt skrämmande land. Filmen är mästerligt fotograferad och kan i många stycken jämföras med Arne Suckdorffs berömda film "Det stora äventyret". Svenskarna hade god hjälp av sina columbianska expeditionsmedlemmar, den oförvägne jägaren och skämtaren Jorge Sanclemente, konservatorn Munoz och den glade kocken och trubaduren Lino, som lätade upp stämningen med sin sång. För att nu inte tala om expeditionens mascot, den obetalbart roliga chimpansungen Laban.

Ri.

Karlskrona Tidn. 9/11 54

Roda Kvarn, Ledkoping, hade nästan fullsatt på premiärföreställningen av den svenska djungelfilmen Anaconda i går kväll, och man kunde inte undgå att imponeras av alla de underliga djur i storlek från noyra till jätteorm, som Rolf Blomberg och hans vänner mötte på sin expedition i Amazons träskmarker. Det finaste bytet blev den sällsynta jätteormen anaconda. Filmen vises hela veckan.

Gotlänningen 2 nov 54

Royal: »Anaconda»

Långfilmen efter Rolf Blombergs bok om expeditionen till Amazonas har blivit strålande. Det är en naturvetenskaplig upptäcktsresa som skildras och dess mål är att fånga en sorts jätteorm, anacondan. Spännande o. humoristiskt skildras expeditionens färd på floden och genom djungeln. Fotografen, Kurt Wahlgren, har lyckats bra med att i skarpa närbilder fånga djurlivet i djungeln.

Några skådespelareprestationer i egentlig mening kan man väl knappast tala om i en film av denna sort. Alla expeditionens medlemmar (Rolf Blomberg var själv med, likaså Olle Bohlin) agerade naturligt framför kameran, och sällan får man se mera naturtrogna infödingar på film. Det kunde vara värt biljettpriset bara det, att se indianbarnens förtjusta miner när de för första gången stiftar bekantskap med en mekanisk leksak, eller deras och de vuxnas allvar, när de vita, mitt ute i dungeln, spelar Beethoven för dem. Men vi får inte heller glömma bort Laban, en liten förtjusande vrålapunge, som var expeditionens mascot.

För regin svarar Torgny Anderberg och filmen är en produkt från Nordisk Tonefilm. Den verkar alltigenom äkta, dessutom är den spännande och underhållande. Djurvänner och för övrigt alla de, som vill upleva ett riktigt äventyr bör se denna film. Inget förspel.

barg

Östersundsposten Nyheter 16 nov. 54

Filmen om Rolf Blombergs expedition till Amazonas outforskade djungler har blivit ett fantastiskt äventyr, som Nordisk tonefilm har all heder av. På ett fascinerande sätt skildras djurlivet i djungelvärlden, och bilderna från dessa tropiska trakter är av yppersta kvalitet. Man har kommit djungelns djur så nära in på livet som det gärna kan vara möjligt, och scenerna med krokodiler, ormar och världens största sötvattensfiskar ger mycket av spänning och upplevelserikedom. Publiken får vara med om en äventyrs- och farofylld jakt efter jätteormen Anaconda, och infångandet av densamma håller åskådaren i en verklig gastkramning. Publikens korade gunstling blir apan Laban, vars lustiga upptåg lockar till många skratt.

Expeditionens färd över Andernа bjuder på osökt vackra naturscenerier och bilderna från urinvånarnas liv är enastående i sitt slag. Anaconda är en film, som bör tilltala alla åldrar. Den bjuder på många säregna upplevelser. Det är en storslagen film om en upptäcktsresandes många äventyr, vedermödor och glädjeämnen.

M:s o n.

Gefle Dagblad 9/11 54

08 0289

Kocken och trubaduren Lino med vrålapan Laban.

Resultatet av Rolf Blombergs och Nordisk Tonefilms expedition till Amazonas djungler för ett år sen har inte blivit riktigt vad man väntat sig. Den handling som den vilda sydamerikanska naturen har gett den svenska filmgruppen till skänks, har inte räckt helt och fullt till en långfilm. Longörerna är flera i »Anaconda», även om filmen dessemellan bjuder på strålande reportageavsnitt.

Amazonas exotiska djurvärld har många spännande och roande inslag. Där finns exemplar som mycket väl kan mäta sig med Hollywoods allra värsta skräckmonstrum. Sengångaren har t. ex. en viss likhet med en varulv men är i verkligheten helt ofarlig. Ett möte med krokodiler, elektriska ålar (som har tillräckligt med volt i sig för att döda hästar), människoätande piranjas, giftiga spindlar och ormar är betydligt otrevligare. Filmen har fått sitt namn efter den jättelånga boaormen anacondan, som kan bli ända upp till åtta meter lång. Ett annat kromosomdjur, som måste vara en sportfiskares önskefångst, är sötvattensfisken piraruku. Det behövs en grov rev för att behålla den — fisken kan nämligen bli fem meter. En hel mängd småkryp agerar också statister i denna djungelrapsodi — de originella bladskärarmyrorna är roligast. Filmen har också en maskot, den upptågspåhittige vrålapeungen Laban, som ju redan är berömd radiostjärna.

Besöket hos de primitiva cofaniindianerna var intressant. Dessa djungelbebyggare, som lyxnär sig på jakt och fiske, verkade vara ett lyckligt folk — en kontrast till det undernärda sydamerikanska proletariat som kommit i beröndde av »civilisationen». De är ståtliga, välgymnastiserade typer med ett värdigt ansiktsuttryck. Man skulle vilja ge mycket för att få reda på deras reaktion inför den första kontakten med Beethoven. Deras lyssnarpose var lika outgrundlig som en svensk konsertpublik, då grammofonen återgav musiken.

Utom Rolf Blomberg bestod den svenska filmgruppen av regissör Torgny Anderberg, fotograf Curt Wahlgren och ljudingenjören Olle Rehlin. Att dessa herrar är mycket dåliga skådespelare gav filmen ett stundtals pinsamt intryck av. Som dokumentärfilmare, i sitt egentliga fack, är de dock hyggliga hantverkare. Bildmässigt är Anaconda på flera ställen ypperlig — men skulle ändå inte färg, i just denna typ av film, ha varit på sin plats?

—dd

Norrskensflamman 10/11 54

SKÖVDE.

COSMORAMA: Anacondan.

Att följa Rolf Blombergs expedition genom Columbia till Amazonas gröna djungeldal, är att få leva med i äventyren, som trots den långa resan och olika uppehåll ändå verkar att gå med aktersnurrans fart hela tiden. Med filmremsans hjälp får publiken uppleva mycket och njuta av mycket samtidigt som man befrias från hettan och de giftiga insekterna. Expeditionen har roligt värre hos Cofanindianerna vars seder här återges på ett förtjänstfullt sätt. Men när expeditionen går längre in i djungeln får den reda sig utan infödingarnas hjälp både att hålla ångan uppe och samla av djungels vilda djur. Men eftersom målet är att fånga den fruktade jätteormen Anacondan tränger man djupare in i vildmarken trots det nalkande regnet. Och det lyckas till sist efter hårda strapatser, som till det yttersta rycker publiken med i händelsernas faror.

08-0294

Kalmar Läns Tidn. 10/11 54

FILM

Folkan» "Anaconda"

Anaconda — ett expressivt namn på en film — är som bekant en art av jätteormarna och åtskilliga av celluloidmetrarna i Rolf Blombergs film från forskarfärden uppför Amazonfloden handlar det dramatiska infångandet av en levande anaconda. Hur man burit sig åt att också fånga slikt fiske på filmremsa är inte gott att veta — men styvt gjort är det. Den som sett våra zoologiska trädgårdars halvdöda och orörliga reptiler baxnar inför dessa vrålande och stridande vidunder.

Men filmen bjuder på oändligt mycket mer — Beethovenkonserten i djungeln med en rad indianfysionomier är ett stycke verkligt skickligt kameraarbete. Vrålapan Laban hör till filmens "stora" skådespelare och bilderna från en fjärran, överhettad jul är saker som får hjärtat att klappa på varje reslysten, och äventyrsträngtande.

Ett reportage som man inte bör gå miste om, en film som man sent glömmer.

Östersunds Tidn. 16/11 54

ANACONDA

En alltigenom fascinerande film trots att den bara är lagd på reportage utan egentlig handling. Den skildrar en av den kände forskningsresanden och journalisten Rolf Blomberg företagen expedition till Sydamerikas djungler inom Amazonområdet med främsta mål att fånga en anaconda, jätteormen, som kan bli ända till elva meter lång och som tillbringar större delen av sitt liv i vatten. Jakten efter anacondan går som en röd tråd genom hela filmen, men kameran gör här och där trevliga utvikelser. An fångar den livet i en djungelindianby, en krokodiljakt, några säregna exemplar ur djungelfaunan, det rika insektslivet, Andernas höga berg och djupa dalar o. s. v. Inte minst uppehåller den sig vid den lilla mycket "mänskliga" vrålapeungen Labans bravader, vilken är expeditionens lilla maskot med nästan ständig "boplats" på husse Rolf Blombergs axel.

Dokumentärfilmer av detta slag brukar i allmänhet vara en aning "torra", men det är sannerligen inte "Anaconda". Den är kryddad med åtskilliga lustiga episoder och kameran ger då och då prov på en hel del roliga "skurkstreck" som en av expeditionsmedlemmarna utsätter den orm- och alligatorrädde kocken för. Den senare är dock inte sen att ge igen när tillfälle ges.

Den som är intresserad av re-

...skildringar bör absolut inte missa "Anaconda" — det är utan tvekan den tjusigaste reportagefilm undertecknad sett.

Mr Sword.

08-0293

Kalmartidens Barometern 11/11 5

Barn 9/11

Biograferna. FOLKAN har på sitt veckoprogram en ovanlig, men fascinerande film — Anaconda — en filmberättelse om upptäcktsresanden Rolf Blombergs expedition till de innersta djunglerna i Sydamerika — vid Amazonflodens upprinnelse. Det är god kamerakonst och det är ytterst intressanta avsnitt, som ingalunda saknar spänning. Kanske mest just därför, att man vet att det är autentiska skildringar och ingen glorifierad äventyrsromantik, som serveras publiken. Kampen mot svårigheterna i djungeln, träskmarkerna och strida forsar, är magnifikt fångad och slutvinjetten, då den stora, oljustigt otympliga anacondan skall fångas, är en verklig thriller.

08-0294 Husmodern Nr 46 54 FIB Nr 46 1954

Barnen Blomberg är kvar i Ecuador — där är ännu sol och badväder!

Rolf Blomberg, upptäcktsresanden, har varit hemma och haft premiär på sin film om

Rolf Blomberg

anacondan, den stora, sydamerikanska ormen. Blomberg har förresten lyckats hemföra ett fint exemplar som finns i Göteborgs akvarium, och när jag talade med Rolf en dag så berättade han att anacondan mådde utmärkt, inte minst den dagen, för då hade den just slukat en av sina mindre kamrater, en liten boaorm! Man kan väl tröttna på den enformiga dieten av marsvin och mösa.

Stanna i Sverige vill inte Rolf Blomberg, men gärna hålla kontakten med oss. Livet i Ecuador är lugnare och behagligare. Och är man änkling med tre barn, en flicka på 12, en pojke på 3½ och en liten flicka på 2 år, som kostade sin mamma livet, så behöver man bo i ett land där det är lätt att få tjänare, rymlig livsyta, värme och sol. Rolf Blombergs maka var från Ecuador och medan han är i Europa så har barnen det gott hos morföräldrarna. Filmarbetet väntar. En beställningsfilm om kaffet i Bolivia och senare en spelfilm i tre episoder som ska skildra Ecuadors tre vitt skilda delar, kusten, Anderna och urskogen med alla dess hemligheter.

Rolf Blomberg vill till månen!

Så var det någon som framkastade frågan om önskeresan. Var det någon av de närvarande som hade nånting orest, så att säga? Och vart skulle han i så fall vilja ta vägen? Det visade sig nu att liksom brottslingar dras till platsen för brottet så dras forskningsresande och globetrotters till platsen för begångna skeppsbrott och äventyr. Sten Bergmans önskeresa blir väl snart av eftersom han önskade sig tillbaka till Nya Guinea igen — paradiset är där paradisfåglarna är! Och Gustaf Bolinder ville nog helst till Sydamerikas indianer igen för att få fullfölja vad han i fyrtio år påbörjat. Och Albert Viksten ville "hem" till Kanada för än finns det guld att vaska och bröder att träffa!

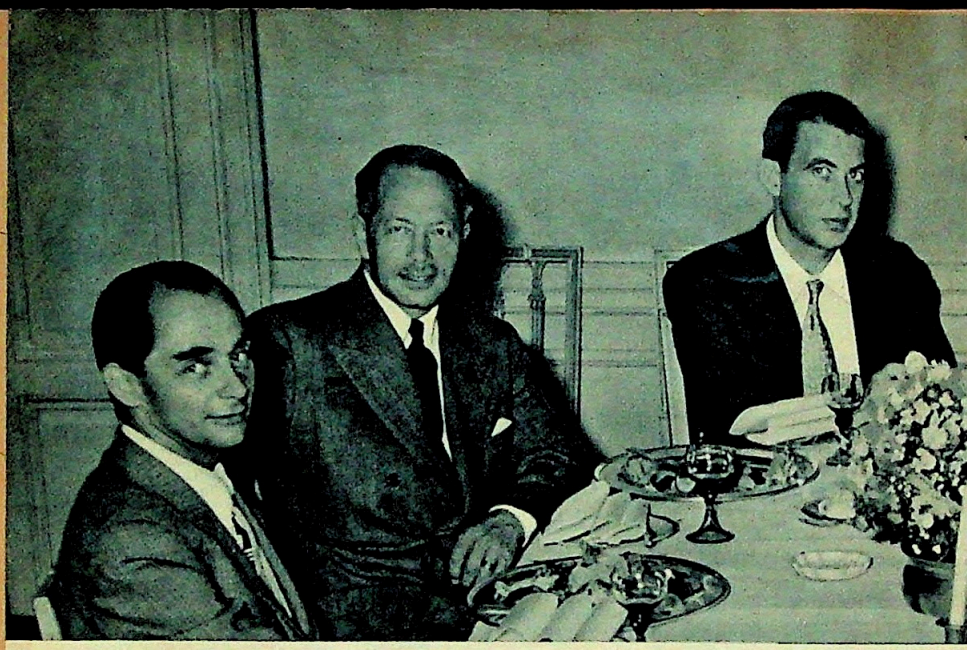
Artur Lundkvist svarade att han var på väg till Kina och antydde därmed att det kunde vara ett så gott svar på frågan som något. Till nya nejder ville egentligen bara de tre återstående. Eric Lundqvist som förresten just hade tagit sin Sari med sig till lapparna som trodde sig se en släkting i den vackra javanesiskan och tilltalade henne på lapska (!), hade varit i Polen och blivit mäkta imponerad av oegennyttan och framtidstron där och ville bra gärna få chansen att göra en rundresa bland folkdemokratierna. Arne Hirdman drömde om att få gunga i kulturens egen vagga, den som stod i Eufrats gyttja, och få ta en titt på Babylon, Ur, Susa och Persepolis, allt fornt som blottats av blanka forskarspadar på sistone.

Rolf Blomberg som sprang direkt från dagens sammanträde till Quito i Ecuador för att hämta sin guldskatt på cirka miljoner, betraktade inte den resan som någon önskeresa, lustigt nog, utan drömde om att få utforska a) havsbottnen och b) månen! Med längsta uppehållet i Stilla havet, och med god tid på sig överallt.

Frågan är om Rolf får så god tid på sig i Stilla havet om han inte ska komma först till första månraketen..

9

08-0294:1

Eric Lundqvist

53 år. For ut som jägmästare i holländska statens tjänst 1930, varit på Java, Borneo, Nya Guinea. Specialitet: Så kallade underutvecklade folk.

Sten Bergman

59 år. Började forskningsresa i Kamchatka 1920. Kurilerna, Korea, Nya Guinea. Ingående studier av folkliv och djurvärld. Specialitet: Paradisfåglar.

Rolf Blomberg

42 år. For till Galapagosöarna 1934. Flera resor till Ecuador. Studerat jättesödlor på Borneo, gräver nu guld i Sydamerika. Specialitet: Ormar, ödlor, paddor.

08-0795 FIB Nr 40 1954

Gänget som rest jorden runt 24 gånger

Från sammanträdet i FIB-resenärernas klubb, där man måste vara "väl bevandrad" i tre världsdelar för att bli invald. Sten Bergman & Co. berättar om sina värsta äventyr, om de vita fläckarna på kartan och om sina önskeresor. Läs om puckelryggarna på igloo-bion, skeppsbrott vid Kurilerna, platser som inte finns och negerhövdingen som inte var rädd för blixten.

DEN som träder in på Travellers Clubs lokaler på Rosenbad i Stockholm möts vid inträdet av en arabhövding. Av trä, är det kanske bäst att tillägga. Tippy Tipp hette han och han hjälpte en gång Livingstone i Afrika, innan han kom på Panoptikons vaxmuseum och därifrån hit. I motsatta hörnet av den horn- och spjutprydda källarlokalen finns ett mer än manshögt siamesiskt tempel och i taket krälar de torra skinnen av sudanesisk pyton och senegalsk krokodil. Avgudar och bältdjursskinn blandas med trolltrummor och japanska rustningar, ett medfaret flodhästhuvud evighetsstirrar på ett 2,20 meters Texas longhornsskranium, ja det fläktar långfärd från vartenda litet pycke.

För att bli medlem av Travellers Club måste man ha vistats eller rest utom Europa och det är en exklusiv samling, de 250 medlemmarna.

FIB-resenärernas Klubb

är en ännu mera exklusiv samling globetrotters. Första förutsättningen för medlemskap är nämligen att man ska vara "väl bevandrad" i minst tre världsdelar och den andra att man ska kunna berätta om det så att knappt någon tror det! Des-

Anaconda
Tisdag—söndag

FH-premiären i går kväll av filmen "Anaconda" är en inspelning från Rolf Blombergs expedition till Amazonas träskmarker i Sydamerika. Det är ett helt fantastiskt arbete som presenteras med denna film, främst avsedd som ett strålande bevis för oförvägna mäns storverk i vetenskapens tjänst. Filmen ger naturforskarnas arbete i ett nötskal. För de storslagna naturscenerierna och otaliga svep från naturmänniskors och vilda djurs liv i djunglerna kring Amazona svarar Torgny Anderberg med hjälp av de båda duktiga svenskarna Knut Wahlgren och Olle Bohlin.

Det är nog ingen överdrift att påstå att filmen är en av de bättre naturfilmer av svenskt märke som någonsin producerats. Man sitter fascinerad från början till slut. Att sedan även en storfilm kan ha sina brister torde väl i detta fall bero på de stundtals mycket besvärliga förhållanden varunder filmen inspelades. Någon handling i egentlig mening finns förstås inte annat än att Rolf Blombergs expedition helt inriktar sig på att försöka fånga jätteormen Anaconda, vilket också lyckas efter en våldsam strid i de mest eländiga sumpmarker som väl någonsin visats på film. Att det sedan var autentiska bilder som visades gjorde det hela ännu mer fascinerande.

Utan att förringa filmens vetenskapliga värde så var dock människostudierna från de indianstammar som besöktes av expeditionen de mest intressanta plus en del djupstudier i närbild, apan Laban inte att förglömma. Laban och infödingen Lino med sin gitarr och trevliga sångröst var nog det enda som i någon mån verkade regisserat, trots sin naturlighet.

Det är anmälarens bestämda uppfattning att de som inte passar tillfället att se Anaconda gör en stor förlust då något liknande säkert inte kommer att bjudas oss i första taget. Med Anaconda bjuds man förstklassig upplysning om vad en forskningsresa kan innebära av strapatser och otaliga upplevelser.

S:et.

Anaconda
Måndag—tisdag

På måndag har Folkan premiär på upptäcksresanden Rolf Blombergs långfilm "Anaconda". Under Rolf Blombergs ledning har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin gjort en äventyrlig och strapatsrik färd som sträckt sig från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinnevånare — primitiva indianer och vilda djur innehar huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter, men även expeditionens mascot — den charmige vrålapungen Laban har en betydande roll i sammanhanget.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare — de colombianska jägarna Jorge Sanclemente och Villamizar — två oförvägna män som var mycket väl förtrogna med det farofyllda djungellivet. Negerkocken och trubaduren Lino visade kanske större färdigheter som trubadur än kock. Ännu en colombian ingick i expeditionen — konservatorn Munoz, vilken hade till uppgift att perparera alla de djur, som fångades under färden.

ROYAL: Anaconda

Outforskade delar av vår jord har alltid utövat en stark dragningskraft på människorna. Det är inte alla som har möjlighet att omsätta forskningsdrömmar till verklighet och därför blir reseskildringar ett gott surrogat för den egna upplevelsen. Rolf Blomberg för oss med filmens hjälp in i Amazonas djungler. Vi får uppleva möten med sällsamma djur — förvånas över bladskärarmyrorna, kämpa med darrålar och krokodiler, fånga insekter och ödlor och till sist möta den fruktade Anacondan, jätteormen.

Men trots djuren så är mötet med urskogsmänniskorna filmens höjdpunkt. Cofanindianerna, primitiva i sitt levnadssätt, en fascinerande stam, vänlig och värdig. Vi följer dem på jakt och fiske, lär oss tillverka deras dödliga pilgift och beundrar deras skicklighet i att hantera blåsröret.

Allt detta och mycket därtill har fotografen Curt Wahlgren fångat med beundransvärd skicklighet. Förutsättningarna att göra en tekniskt god film har varit svåra, men både han och ljudingenjören Olle Bohlin har heder av sitt arbete. Regissören Torgny Anderberg har haft turen att i expeditionen ha en djärv jägare, Jorge Sanclemente. Hans krokodiljakter eller fångst av världens största insjöfisk är värda biobiljetten bara de. Den svarte kocken Linos suggestiva sång bidrar till att ge filmen lyriskt exotiska stämningsvärden.

En reklamfras älskad till leda av landets biografföreståndare lyder: Filmen för hela familjen. Sällan har den kunnat användas bättre än nu. Inte minst barnen har roligt åt denna film där deras favorit är apan Laban.

Hecke.

Rolf Blomberg med krokodilungar

Anaconda

är en fascinerande skildring av Rolf Blombergs strapatsrika forskningsresa till Amazonflodens sägenomspunna källflöden. En i flera avseenden ovanlig film. Den har inga skådespelare, expeditionsmedlemmarna och det rikliga djurlivet ersätter dessa. Den röda tråden är jakten efter Sydamerikas jätteorm anacondan. En önskefilm för den, som gillar Rolf Blomsbergs reseskildringar.

Metropol, Boden

L.

Legender

Bali har väl mest blivit känd som ön, där kvinnorna har världens vackraste bröst, senast beskrivna av Rolf Blomberg i reseskildringen Sydvart. Från en helt annan sida lär oss Eric Lundqvist känna sagoön. Han har nämligen i en bok på Bonniers förlag överfört några av pärlorna i Balis sagoskatt till svenska.

Smålands Dagbl. Nässjö 16/11 57

"Anaconda" på Röda Kvarn

"Anaconda", filmen från Rolf Blombergs expedition genom Colombia och Amazonas djungelhav till den sägenomspunna "Anacondana" rike, hade på måndagskvällen premiär på Röda kvarn i Tranås inför fullsatt salong.

Anaconda är ännu ett glädjande bevis på att den svenska filmindustrien inte är hänvisad till att spela in dussinfilm utan kan producera film, som mycket bra mäter sig med de bästa utländska. Anaconda handlar som sagt om den Blombergska expeditionen och dess medlemmars fantastiska upplevelser redan under färden mot Anacondans rike på de svårframkomliga bergsväggarna och slingrande stigarna och sedan om deras möte med det okända landet, deras äventyr och kontakt med djungeln och Amazonrikets människor och djur.

Det ligger nära till att konstatera, att Anaconda är en spännande film, men omdömet är för lamt. Filmen är bitvis helt enkelt olidligt spännande och man kommer helt plötsligt på sig själv med att vara helt engagerad i händelserna och t. ex. är med och släpar jätteormen anacondan, då den efter stora ansträngningar till sist kan fångas.

Men Anaconda är också något mer. Den är en helt enkelt strålande lektion om människor och djur i denna för de flesta helt okända del av världen, och skolungdomen borde särskilt rekommenderas att se filmen. Här fanns långa rader av Amazonrikets djur i alla varianter — bladskärarmyror, stingrockor, elektriska darrålar och människoätande piranjas, för att bara nämna några få av dem. Kontakten med ofantindianerna hörde också till filmens mest intressanta avsnitt.

Ännu en sak vill man ha sagt om filmen. Den förmedlar också skönhet och djungelns mystik och stämning i betvdande mått. En film väl värd att se.

Håson.

Jönköpings Posten 18/11 57

Två världar.

Som dokumentärfilm hör "Anaconda" — den visas på Röda Kvarn — till de allra bästa. Det är forskningsresanden Rolf Blomberg, som skildrar sin amazonexpedition, i vars sällskap man får göra en intressant och spännande färd till de väldiga och i stort sett ännu outforskade djungelområdena kring Amazonfloden. Man får stifta bekantskap med det oerhört rika djurliv, som finns här, man får lära känna cofanerna, ett indianfolk som här lever ett primitivt liv, lyckligt liv, man erfar alla de faror, som ständigt lurar i djungeln, och man får vara med om dramatiska äventyr, som kulminerar i mötet med anacondan, den sydamerikanska jätteormen. Filmen refererar, vad expeditionen upplevt, men det räcker för att det skall bli en skildring, som har både spänning och charm. "Anaconda" har som undervisningsfilm åtskilligt att ge — en geografi-, botanik-, zoologi- och etnografilektion i ett.

Fotb.

Nybro Tidning 12/11 57

Folkan.

En av säsongens största fulträffar återfinns på Folkan denna vecka. Det är »Anaconda«, filmen om Rolf Blombergs expedition till Amazonas outforskade djungler. Inspelningen kommer till Nybro kort efter premiären i Stockholm och har där blivit en succé av det verkligt stora formatet. Publikintresset har visat sig enormt och alla har varit storbelåtna med denna ytterst spännande, synnerligen lärorika och utomordentligt intressant film. Rolf Blomberg har färdat genom vidder av kas farligaste och mest ogenomträngliga trakter med en vrålapa på axeln och döden i hållarna. Djungelvärlden presenteras i fascinerande bilder och man måste säga att Sverige här har fått fram en inspelning av högsta internationella klass. Utan tvivel blir detta inte bara en stor svensk succé utan en framgång över hela världen. Att resa till Sydamerika är inte många förbehållet men här får man vara med om en verkligt tjusande färd och man är nog inte särskilt missbelåten med att samtidigt sitta tryggt tillbakalutad i biofåtöljen, när farorna torna upp sig på Rolf Blombergs väg. Vad han är ute efter är ingenting mindre än anacondan, Sydamerikas farligaste orm. Rolf Blomberg är en bragdman och filmen är också en bragd. Den hör till dem man absolut inte får försumma!

Skaraborgaren Falk. 10/11

RÖDA KVARN: "Anadaconda".

Man vet knappast vem man skall främst prisa i filmen "Anadaconda", upptäcktsresanden Rolf Blomberg, ljudtekniker Olle Bohlin, regissör Torgny Anderberg eller kameramannen, f. d. lidköpingsgrabben Kurt, dr S. Wahlgrens son. Men man stannar inför, att samtliga fyra bör tillskrivas äran av att filmen blivit så genomgående bra. Den femte i sällskapet, vrålapungen Laban, har väl närmast kommit med i sammanhanget för att i reklamsyfte göra filmen intressant. Vilket knappast hade behövts!

Det är mycket som åskådarna får se och det är i de flesta fall endast kameran som "talar" och mer behövs knappast. Mannen bakom den har gjort ett styvt arbete, fångat djungeln, dess vegetation och djurliv, från små kryp till de större för att slutligen skildra hur expeditionen lyckas fånga — den de huvudsakkligen varit på jakt efter — den fruktade vatteormen anacondan. Det behövdes fem man för att transportera ormen från fyndplatsen till båten, vilket ger ett begrepp om storleken av densamma.

Kulturdags Stella Ws 16

Stanna i Sverige vill inte Rolf Blomberg, men gärna hålla kontakten med oss. Livet i Ecuador är lugnare och behagligare. Och är man ämkling med tre barn, en flicka på 12, en pojke på 3½ och en liten flicka på 2 år, som kostade sin mamma livet, så behöver man bo i ett land där det är lätt att få tjänare, rymlig livsyta, värme och sol. Rolf Blombergs maka var från Ecuador och medan han är i Europa så har barnen det gott hos morföräldrarna. Filmarbetet väntar. En beställningsfilm om kaffet i Bolivia och senare en spelfilm i tre episoder som ska skildra Ecuadors tre vitt skilda delar kusten, Anderna och urskogen med alla dess hemligheter.

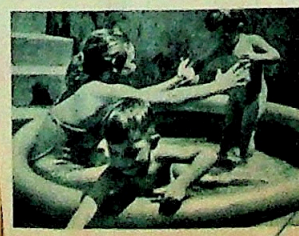
Barnen Blomberg är kvar i Ecuador där är ännu sol och badväder!

Rolf Blomberg, upptäcktsresanden, har varit hemma och haft premiär på sin film om

Rolf Blomberg

anacondan, den stora, sydamerikanska ormen. Blomberg har förresten lyckats hemföra ett fint exemplar som finns i Göteborgs akvarium, och när jag talade med Rolf en dag så berättade han att anacondan mådde utmärkt, inte minst den dagen, för då hade den just slukat en av sina mindre kamrater, en liten boaorm! Man kan väl tänka på den enformiga dieten av marsvin och möss.

Världens minsta apa! Det är en dvärgsilkesapa, visserligen bara en unge, men så värst mycket större blir den inte.

Underliga djur i djungeln

Rolf Blomberg berättar från sin resa

För en zoolog är Amazonas ett eldorado, ty få platser på jorden kan uppvisa en sådan artrikedom av djur som detta väldiga djungelområde. När det gäller storvilt, ligger naturligtvis Afrika före, men småfaunan — mindre däggdjur, fåglar, reptiler, amfibier och insekter — är oerhört rik, och här återstår ännu mycket för zoologen att upptäcka och studera. I mina tidigare sydamerikanska samlingar har många nya arter beskrivits — *Vi* har tidigare presenterat jättepaddan *Bufo blombergi*, ett veritabelt monster, som väckte stort uppseende bland naturvetarna — och det material vi nu hemförde från vår nyligen avslutade film- och forskningsfärd till sydöstra Colombia och som ännu inte blivit vetenskapligt bearbetat, torde också innehålla många nyheter.

Sammanlagt tillryggalade vi omkring 5.000 km, främst i kanot men även på mulåsnerygg och med apostlahästarna. Den svårartade regntiden tvingade oss att avbryta arbetet i mars förra året, men i oktober återvände vi och stannade sedan i Amazonas under hela torrtiden eller närmare ett halvår.

Denna bildserie ger en glimt av några av de mer eller mindre underliga djur vi mötte.

Lino, vår svarte kock, spelar gitarr, medan vrålapunsen Laban, expeditionens maskot, »sjunger». Både Lino och Laban har stora roller i den film vi upptog.

Muñoz låter en otäck, hårig fågelspindel komma ut ur sin bur och posera för kameran. Detta giftiga kräk bade vi med oss i flera veckor.

Från ett urskogsträd hänger vävarfåglarnas bon som stora frukter.

Svenskar jagar Anaconda

★ — Idén till Anacondafilmen låg och grodde i min skalle sedan ett par år tillbaka och äntligen kom den dag då vår resa till Amazonas blev verklighet, säger regissören Torgny Anderberg.

— Vår resa var oerhört besvärlig. Ibland var vi uppe på 3.500 meters höjd för att sedan hamna nere i hela och febriga djungler. Till slut var vi framme hos Cofanaindianerna, en indianstam som håller sig på avstånd från den vita rasen och lever oerhört primitivt.

★ Nu skulle vi fånga anacondan, världens största vattenorm som kan bli ända upp till 7 meter lång och lika tjock som en telefonstolpe. Vår första anaconda var endast 5 meter lång men snabb och farlig. Den fångsten höll på att sluta ödesdigert men allt klarade upp sig till det bästa.

Att filma under dessa förhållanden var mycket svårt men vi fick i alla fall ihop 17.000 meter film som vi nu har klippt ner till 2.700 meter. Insekterna gjorde livet surt för oss och 40 grader i skuggan såg rätt mycket av musten ur oss. En rolig sak inträffade då Rolf Blomberg spelade upp två skivor på grammofonen. Indianerna stirrade häpet på [illegible] dan och lyssnade andäktigt till Calle Scheven och Beethoven. Det blev tummen ner för Calle Scheven men Beethoven vann.

★

Rolf Blomberg studerar modigt tre stycken nykläckta kajmanungar.

Lino sjunger godnattlåt för apan Laban. Om apan sjunger med eller gäspar vet vi inte.

En av stammens skönheter ler lyckligt mot fotografen.

Confanaindianerna är snälla och fogliga men fruktansvärda som fiender. På bilden ser vi en krigare spänna bågen för skott.

En tjusig representant för Confanaindianerna. Lägg märke till mannens fjäderprydnader i näsan och öronen.

Regissör Anderberg skrämmer med en 5 meter lång anaconda.

Med respekt och vördnad tittar ett par av stammen småttingarna på den mekaniska vouven. I sällskap med vouven är en svensk dalahäst.

Confanaindianerna är mycket skickliga jägare och det är inte ofta som giftpilarna missar sitt mål.

STATENS ETNOGRAFISKA MUSEUM

har äran inbjuda Eder
att onsdagen den 24 november 1954 kl. 14.00—16.00
bese en tillfällig utställning av

Valda delar ur de samlingar som hemförts
av *Rolf Blomberg* från Indonesien och Sydamerika
samt av *John-Erik Elmberg* från Nya Guinea.

Buss nr 69 från Strandvägen 1, kl. 14.00, 14.30, 15.00.

Gäster få medtagas

080209

Aftonbladet 15/11 54

AVLIDEN JÄTTEPADDA

Den jättepadda, som forskningsresanden Rolf Blomberg skänkte till Akvariet i januari i år, har dött. Djurskötarna fann den död i sin monter och senare på dagen upptäckte man att även den mindre paddan av samma typ insjuknat. Senare på dagen dog även denna. Djuren kommer att obduceras för att få fastslaget om de kan ha fallit offer för en livshotande parasit.

Jättepaddan Bufo Blombergi är den nya världens största kända padda och har fått sitt namn av dess upptäckare Rolf Blomberg.

— Jag hoppas, säger han, att jag genom mina förbindelser med Sydamerika skall kunna anskaffa nya exemplar.

Nerikes Allehanda 5/11 54

Idag och i dötå

ROLF BLOMBERG

kommer om några veckor att åter ge sig i väg till Sydamerika för Nordisk tonefilms räkning. Filminspelningen beräknas den här gången ta två år. Samma expeditionsmedlemmar som gjorde filmen "Anaconda" anländer senare till Ecuador, där de skall sammanträffa med Blomberg.

Reser söderut.

Den nya filmen skall i motsats till "Anaconda" handla om människor, men inte bara om Sydamerikas primitiva invånare. Den byggs upp i tre episoder — en från kusten, en från Anderna och en från urskogen. Först skall emellertid filmgruppen göra en film om kaffe, där negerkocken-trubaduren i "Anaconda" får huvudrollen.

Den jättepadda, som Rolf Blomberg skänkte till Akvariet i Göteborg i januari i år, har dött. Djurskötarna fann den död i sin monter och senare på dagen upptäckte man att även den mindre paddan av samma typ insjuknat. Senare på dagen dog även denna. Djuren kommer att obduceras för att få fastslaget om de kan ha fallit offer för en livshotande parasit.

Jättepaddan Bufo Blombergi är den nya världens största kända padda och har fått sitt namn av dess upptäckare Rolf Blomberg.

— Jag hoppas, säger han, att jag genom mina förbindelser med Sydamerika skall kunna anskaffa nya exemplar.

Kvällsposten 12/11 54

ROLF BLOMBERGS samlingar

från Sydamerika, djur och insekter från Amazon-området, kläder, smycken och husgeråd från Anaconda-filmens indianer utställs fr. o. m. måndagen i biografens Sagas foyer.

Aftonbladet 8/11 54

Utställning från Anaconda-resan

I samband med Rolf Blombergs och Nordisk Tonefilms »Anaconda», som nu visas för tredje veckan på Saga, kommer fr. o. m. måndag en utställning av Rolf Blombergs från Sydamerika hemförda samlingar att anordnas i Sagas foyer.

Expressen 7/11 54

★ MERA OM AL. Själv är jag inte alls förtjust i ålskinn, tycker bättre om innanmätet. En del ålar är livsfarliga, berättar Rolf Blomberg i sin storartade film "Anaconda". Det är elektriska ålar. Även vår egen fredliga "ång"-ål kan vara farlig nog om man inte njuter den med måtta. I Danmark fångar man numera ål med — nylonstrumpor. Man lägger bete i strumpfoten, kastar ut och ålen hugger. Sen sitter han fast i maskorna. Nylonstrumpor är ett fördärv — inte bara för ålar.

Dagbl. 8/11 54

som Cupol kommer ut ...

Sverige... Melodien "Lilla Laban" ur Rolf Blombergs film "Anaconda" kommer på Husbondens. Det var expeditionens kock, som av Blomberg uppmanades att sjunga en vaggvisa för att få apan att somna, som komponerade den... "En

---

Svenska Dagbl. 8/11 54

Åter till Sydamerika

Rolf Blomberg reser om några veckor åter till Sydamerika för en tvåårig filmexpedition för Nordisk Tonefilms räkning. Den nya filmen skall i motsats till den tidigare »Anaconda» handla om människor, men inte bara primitiva. Den byggs upp i tre episoder — en från kusten, en från Anderna och en från urskogen. Först skall emel-

---

Nya Dagl. Allehanda 1/11 54

Äkta indianskrud i biograffoajé.

Fru Ariane Wahlgren, maka till expeditionens fotograf, Kurt Wahlgren, beundrar cofanhövdingens praktfulla fjäderskrud.

Den praktfulla skrud, som bärs av Cofan-indianernas hövding i "Anaconda" kan från och med måndagen beundras i Sagas foyer. Och inte bara den, utan en mängd granna smycken plus husgeråd som förljuvat de här sydamerikanska indianernas tillvaro och som hemfördes av Rolf Blomberg, när Nordisk Tonefilms "forskningsexpeditionen" återvände till Sverige.

Hövdingens skrud är sammanställd av idel praktfulla fjädrar, främst i rött och grönt. Tro inte, att det rör sig om några bleka fjäderpennor, som sedan sorgfälligt färgats. Nehej, det här är idel "tvättäkta" vara! Fåglarna i Amazonområdet har fått åtskilligt av färg i faddergåva. De där nazfjädrarna, som Cofan-indianerna älskar att pynta sig med finns företrädda i flera exemplar, både små och stora. I en monter hänger också den halskedja av jaguartänder, som hövdingen var skrudad i. Själv hade han nedlagt vartenda ett av de farliga djuren. Halssmycken av pärlemoskimrande snäckor och av ett slags blanka bruna kärnor hör vidare till prydnadsföremålen. Och vad sägs om pilbågar och blåsrör? Lite pilgrift kan också ses i ett hörn. Indianerna brukar för resten fiska med pilbåge — något för våra söndagsfiskare att lägga på minnet.

Många som sett "Anaconda" har säkert undrat över hur det gick för lilla Laban. Den svenska filmexpeditionens mascot, vrålapsingen, som med sin finurliga uppsyn och allt såpas gullande är ofta förekommande filmmeter, där den är med.

— Lugn, lugn för Laban, är Nordisk Tonefilms trösterika budskap. När expeditionen reste tillbaka till Sverige såg den till att Laban fick ett gott hem hos en varm djurvän utanför Bogotá. Tipa på denna fick man av den colombianska jägaren Jorge Sandemente, just han som fångar anacondan. Svenskarna förstod nämligen att värt kulna klimat inte skulle vara så gott för en liten vrålapa. För några dagar fick Rolf Blomberg för resten brev från Laban "fosterfar", som kunde berätta att skyddslingen växer och frodas.

Späda Laban börjar nu det här laget bli en riktigt fullvuxen vrålapa. Och en sådan är inte så liten!

08-0318

26 oktober 1954 Rolf Blomberg

I »Anacondas får man se Blombergexpeditionen med ett verkligt jättenapp — världens största sötvattensfisk, Pirarucu.

KULTURSPALTEN

08-0320
Skaraborgaren, Falköping
8 nov. 1954

RÖDA KVARN: "Anaconda", som går denna vecka avviker från annan film genom att det inte finns några professionella skådespelare med. Men det saknas däremot inte spänning och äventyr när fyra svenskar och tre colombianer tar sig fram längs svårframkomliga bergvägar och slingrande stigar genom Colombia mot Amazonas gröna djungelhav — ner till den sägenomspunna Anacondans rike. Det är Nordisk Tonefilms expedition med Rolf Blomberg i spetsen som svarar för en mycket märklig och sevärd film.

Rolf Blombergs »Anacondas», långfilmen från hans senaste sydamerikanska expedition, hade premiär på Saga i Stockholm den 18 oktober och blev en avgjord kritikframgång. Omdömena växlar från »en storartad sportprestation» (SvD) till »intressant, rolig och utomordentligt vacker» (Expressen) och alla recensenter överlämnar en blomma för filmens chosefrihet och äkta prägel till männen bakom verket: utom Rolf Blomberg själv regissören Torgny Anderberg, fotografen Curt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin. Produktion: Nordisk Tonefilm.

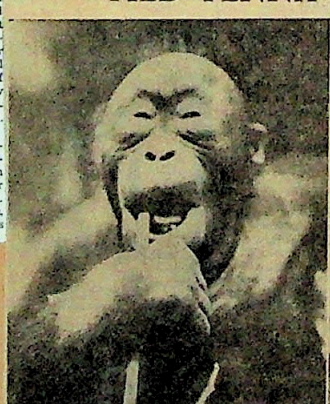
Film

»En karl i köket» heter det senaste tillskottet till de svenska filmlustspelen (premiär på Astoria den 18/10). Kritiken är blandad men »för det mesta har man roligts, tycker t. ex. DN. Ett nytt filmfynd noteras: Irén Frodi, en ung dam som anses lova gott för framtiden.

Sv.D. 08-0319

NSKA DAGBLADET *Onsdagen den 16 december 1953*

MED PENNA OCH PENSEL

Varifrån vi fått vår ovana att bita på blyertspennor avslöjar den här orangutangbabyn från Borneo. Den har knäppts av Rolf Blomberg, som i den nu utkomna nionde årgången av Fotografisk årsbok berättar spännande om huvudjägare och jättegrodor framför kameran. Den andra bilden här ovan heter "Privat ägo" och det är Götta Nordin, som påpassligt tagit bevandraren av penselföringen på utställningstavlan.

Som vanligt innehåller årsboken ej blott en mängd utmärkta bilder (ett urval av svenska fototävlingars resultat under året) utan också fotografiska artiklar, som bokens redaktör, förlagschefen Lars Wickman, lyckats pressa ur så jäktade personer som t. ex. Ulf Hård af Segerstad i SvD. Denne skriver om "ett års fotodiskussion", medan ingenjör G. Wilson Cronquist berättar om färgfoto i perspektivet och Lennart Ehrenborg bevisar att filmen har fått djup och bredd. "Kameran spanar" heter Bror von Vegesacks bidrag, Gösta Skoglund pratar om projektorer och bildvisning och Ragnar Kihlstedt skildrar hur det går till att filma i färg, medan Sten Rennerfelt håller sig till amatören fotografisk teknik, och Ingo Lauritzen tror att färgnegativfilmen är framtidens universalfilm. Arthur Boström pläderar för den 25-årsjubilerande smalbildskameran och Gunnar Rystedt vet allt om färgfotografering inomhus.

Så nog finns här 300 sidor fullstoppning för den kamerasbirne.

Örebro-Kuriren 26/10 54

★ Var det där ni fångade anacondan, frågar Nordisk Tonefilms filmchef Torgny Nyström (t. v.) och pekar på kartan som regissör Torgny Anderberg håller upp. Forksningsresande Rolf Blomberg bekräftar det.

Rolf Blomberg gav namn åt jättepadda

Örebro-Kur. 26/10

Han är en äventyrets man, forskningsresanden och författaren Rolf Blomberg. När han var 21 år gjorde han sin första långfärd. Den ställde han till Gala gosöarna och Sydamerika. Dit har han återvänt fem gånger under årens lopp, lockad av det orörda och outforskade, av primitiva människor och okända djur. Han har också hunnit med intressanta mellanlandningar i de övriga världsdelarna. Han är en modern nomad, ständigt på resa mellan civilisationen och urskogen.

tre, vattnet sopade med sig byar, människor och träd och det fanns naturligtvis inte en möjlighet att filma. Vi måste avbryta vår expedition. I oktober förra året tog vi upp arbetet på nytt och hann slutföra det precis till nästa regntid satte in.

Någon söndagsresa var det inte som filmtruppen gjorde. Cofan-indianerna var mycket reserverade, endast gåvor, vänlighet och klassisk musik hindrade dem från att använda spjuten. De har haft kontakt med de vita tidigare — ännu lever "gummitapparnas" grymhet i deras minne. Och nu vill de vara i fred, leva sitt isolerade men lyckliga liv utan främmande kontakter. Deras kultur är visserligen primitiv men har genom västerländskt inflytande under seklernas lopp nått en bra bit över den stenålderskultur som vissa andra stammar i närheten lever kvar i. De är lyckliga och vill inte ens ha dit missionärer.

Näst efter indianernas misstro var det malarian som utgjorde det största problemet för filmtruppen. Tre man i expeditionen insjuknade, och fotografen Curt Wahlgren som bar den tyngsta bördan under det besvärliga arbetet råkade också ut för dysenteri. Dessutom hade mah hettan, fukten, djungeln och floden att kämpa mot.

För Rolf Blomberg var dessa strapatser inga nyheter. Han har mött faror och besvärligheter i snart sagt alla världsdelar, men det är inte rafflet i och för sig som han är ute efter, som han jagar. Det är det outforskade, det är världens "vita" fläckar.

Under sina pojkår — som han f. ö. tillbringade till stor del vid sjön Råsvalen i närheten av Guldsmedshyttan, där hans far hade ett lanställe — levde han i reseskildringarnas värld. Redan då hade han börjat jakten efter det oupptäckta. Under sina många resor och inte minst under filmexpeditionen har han hemfört värdefulla etnografiska och zoologiska samlingar. På det området har han speciell önskan — han vill finna världens största jättepadda, den som han själv upptäckt och som också fått hans namn. De två som han skänkte till museet i Göteborg har dött hastigt — men inom kort börjar han sökandet efter nya.

Rolf Blomberg reser nämligen tillbaka till Sydamerika inom den närmaste tiden. Där har han också sitt hem — några tusen meter över havet i Ecuadors huvudstad Quito. Där skall han göra en film om kaffet i Colombia, beställd av KF, och han skall göra en långfilm i färg från Ecuador samt en hel del dokumentärfilmer. Dessutom skall han göra färdigt sin bok om filmexpeditionen till anacondans rike.

Rolf Blomberg

(Forts från första sidan)

Resultatet av hans sjätte sydamerikanska expedition är filmen Anaconda, som hade premiär i Örebro i går kväll — ett evenemang som bevistades av representanter för Nordisk Tonefilm och — Rolf Blomberg. Han var ledare för filmexpeditionen som via Colombia sökte sig ner mot Amazonas djungelhav, ner till den sydamerikanska jätteormen Anacondans jaktmarker.

— Egentligen är det två expeditioner som ligger bakom filmen, berättar Rolf Blomberg för Kuriren. Vid nyåret 1953 startade vi men råkade ut för en massa förseningar och kom inte fram förrän i slutet av torrtiden. Regntiden kom också ovanligt tidigt det året och blev förödande häftig. Regnet vräkte ner, floden steg tolv meter mot normalt två eller

Nerikes Allehanda 26 okt. 54

BIO-programmen

ROXY:

Anaconda

Rolf Blomberg tillsammans med expeditionens mascot, den okynniga men charmerande vrålapesungen Laban.

Aldrig tidigare har väl en svensk filmexpedition kommit djungeln och dess djur och människor så nära. Här är ett exempel på hur en dokumentärfilm i denna genre skall göras: närgånget nyfiket men varsamt, chosefritt men ändå stram regi, lättsmält presentation och ändå fullt betryggande vetenskaplig bakgrund. Kan sen allt detta kombineras med ett alltigenom förstklassigt kameraarbete, är framgången tryggad kvalitativt sett.

Trots att det lysande resultatet givetvis främst är en frukt av verkligt gott lagarbete inom hela expeditionen är framgången nog i hög grad Rolf Blombergs förtjänst. Hans kännedom om landet och hans zoologiska kunnande är de hörnstenar på vilka det hela har byggts upp. En bättre ledare för expeditionen har väl näppeligen stått att uppbringa. Alla medverkande har dock gjort alltigenom förstklassiga insatser. Här träder anacondans rike, Amazonas gröna djungelhav, liva levande fram för åskådaren. De imponerande och majestätiska vyerna synkroniseras till en enhet med dess djuriv och fåtaliga inbyggare. Här målas Cofanindianernas primitiva men lyckliga liv, här visas bladskärarmyrornas fascinerande samhälle, här presenteras sakkunnigt lurande krokodiler, jättestora sötvattensfiskar, fåglar, vildsvin, sköldpaddor och ormar i alla storlekar.

Finalen blir som sig bör infångandet av Sydamerikas fruktade jätteorm anacondan, vilket ju för övrigt var huvudsyftet med expeditionen. Det är en spännande och fascinerande strid, mer dramatisk än det mesta som bjuds i filmväg.

Ur Blomberg presenterade själv sin film tillsammans med regissören Torgny Anderberg. Att de var värda de blommor de fick kunde publiken sedan övertyga sig om när filmen började rullas.

I journalen före huvudfilmen gavs bl. a. några glimtar från mejerinvigningen i Örebro.

ELLO.

Göteborgs Handels och Sjöfartstidn. 19/12 54

ANACONDA: Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm har åstadkommit en imponerande film av en imponerande forskningsresa.

Palladium: Anaconda

En liten charmfull vrålapunge, döpt till Laban, har alla utsikter att bli svensk publikfavorit av t. o. m. större mått än Tarzans kloka chimpans Cheeta. Laban förvärvades av Rolf Blomberg och hans kamrater under den forskningsfärd till sydöstra Columbias djungelområden, som resulterat i filmen Anaconda. Och det är Laban som på ett obetalbart sätt står för de humoristiska inslagen i fidmen — en superb aktör på det mimiska området.

Det är ingenting mindre än en bedrift som den svenska expeditionen utfört, och kanske beundrar man mest fotografen Kurt Wahlgrens arbete under de mest otacksamma tekniska förhållanden. Djungelns väldighet och mystik, dess bizarra skönhet och pressande atmosfär har fångats lika skickligt som de dramatiska jakterna på känt och okänt villebråd. Han har måst offra timmars klättringsmöda bara för några kameraskott. I oländig terräng gick färden på härdiga travare över Andernas sluttningar, där endast hårsmånen skilde ryttarna på smala mulåsnestigar från avgrunden nedanför, och nere i djungeln måste man ofta bana sig väg steg för steg in i det okända landet, där hetta och insekter tävlade om att bereda mest obehag.

Föga mindre strapatsrika blev flodfärderna på Rio Putomayor, Rio Caqueta och Rio Caucaya, där krokodiler och till slut även jätteormar lurade i vassen, och där varje steg i gyttjan var riskabelt.

Ur etnografisk synpunkt utgör det månadslånga besöket hos den primitiva och skygga indianstammen i gränsområdet mellan Columbia och Peru filmens mest intressanta avsnitt. Rolf Blomberg och hans kamrater fick övervinna mycket motstånd från de misstänksamma infödingarna innan de fick tillfälle ta sina unika filmbilder. Naturfolkets konfrontation med civilisationens underverk är rent fascinerande att bevittna. Hur helt fångade av den klassiska musikens skönhet sitter inte dessa indianer i den fantastiska konsertsal som har djungeln och floden till kulisser. Och vilken glädje och häpnad avspeglas inte hos de yngsta åskådarna till den mekaniska leksaksparaden.

Det är inga arrangerade sensationer, när den jättelika anakonden möter sitt öde, när världens största sötvattenfisk, pirarucún, halas ombord eller när alligatorerna snaras av en magnifik colombiansk fångstman — det är ett bokstavligen livsfarligt jobb både för fotograf och fångstare.

Bildkvaliteten är givetvis högst varierande, som det måste bli när en filmexpedition jagas av tiden, hotas av störtregnen och är utlämnad åt djungelns alla nycker. Både för Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm är resultatet en merit, och man är tacksam för att göteborgarna fick denna urpremiär — precis som vi fått skörda många av resans frukter inom museimurarna. Forskningsresande Rolf Blomberg var själv närvarande vid premiären och presenterades för publiken. Han höll ett sympatiskt anförande men verkade nästan mer obekymrad inför djungelns vilda djur...

Big Ben.

Göteborgs Handels och Sjöfartstidn. 19/12 54

08-0324

Kalmar Läns Tidn. 21/12 54

GRAND: Anaconda

Över Andernas berg till Amazonas gröna djungelområde på jakt efter den fruktade jättestora vattenormen anacondan får man följa Rolf Blomberg och hans expeditionskamrater i denna film från hans och Nordisk Tonefilms halvårslånga upptäcktsfärd i detta ännu inte helt utforskade colombianska område. Det har blivit en ovanligt lyckad och trevlig filmskildring av expeditionen. Inte minst den lilla vrålapan Laban bidrar därtill, men också i övrigt i själva färdskildringarna, i avsnitten från fångarbetet och från arbete och förströelse i lägren, följer man med intresse — stundom med fascination — framställningen. Det kan intygas av den för akt och vilda djur annars skilliche intresserade

ANON

Svenska Dagbladet 1 nov 54

SVEA: Anaconda.

Strax före jul 1953 trängde fyra svenskar och tre colombianer längs svårframkomliga bergsvägar och slingrande stigar ner genom Colombia mot Amazonas gröna djungelhav — ner till den sägenomspunna Anacondans rike. Det var Nordisk Tonefilms expedition, som med Rolf Blomberg i spetsen gick att möta okänt land och okända äventyr. Det är om deras möte med djungeln och Amazonrikets människor och djur filmen Anaconda handlar. Om Cofanindianernas primitiva men lyckliga liv, om bladskärarmyrornas fascinerande samhälle, om farorna, som ständigt lurar i djungeln, om floder, där det gäller att ständigt vara på vakt mot stingrockor, elektriska darrålar, lurande krokodiler och människoätande piranjas. Men framförallt om jakten på Sydamerikas fascinerande jätteorm — den fruktade Anacondan!

08-0326

Karlskrona Allehanda 4/11 54

METROPOL
"Anaconda"

I dag har Metropol premiär på upptäcksresanden Rolf Blombergs långfilm "Anaconda". Under Rolf Blombergs ledning har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin gjort en äventyrlig o. strapatsrik färd som sträckt sig från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinnevånare — primitiva indianer och vilda djur innehar huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter, men även expeditionens mascot — den charmige vrålapungen Laban har en betydande roll i sammanhanget.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare — de colombiska jägarna Jorge Sanclemente och Villamizar — två oförvägna män som var mycket välförtrogna med det farofyllda djungellivet.

Karlskrona Allehanda 29 okt 54

ANACONDA

Den av Nordisk Tonefilm utsända expeditionen till Colombias inre har nyligen återvänt till Sverige efter en sammanlagt halvårslång sejour i Amazonområdet. Under ledning av upptäcksresanden Rolf Blomberg har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin tagit upp c:a 15.000 meter film under denna färd längs Amazonfloden. Detta material har sammanställts till en dokumentär långfilm.

Expeditionen har fått utstå påfrestande strapatser, man har tagit sig fram över Andernas svåra passager och uppehållit sig i träsk- och flodområdena under den svåraste tiden. Första etappen sträckte sig från södra Colombia över Andernas västsida upp till de områden där jättegrodorna finns.

Expeditionens väg gick sedan utefter Andernas sluttningar in i ett subtropiskt landskap till Colombias sydligaste militärbas på gränsen till Peru, där man utrustade. Färden fortsattes till La Cocha, en tämligen liten flod men med ett rikt förgrenat vattensystem. Här uppehåller sig den stora vattenormen, anacondan. Efter mycket arbete lyckades man fånga ett exemplar, som mätte sex meter i längd. Den längsta anaconda, som fångats, var 8,5 meter. Vikten på den av expeditionen fångade ormen uppgick till över 100 kg.

Nästa mål var La Apaya, ett väldigt träskområde med säregen vegetation. Här filmades krokodiljakt. Under besöket i detta område filmades också världens största sötvattenfisk, pirarucu. Det största kända exemplaret vägde 400 kg och var fyra meter lång.

08-0327

Sydöstra Sveriges Kulturkrönika 2/11

BIO

METROPOL: Anaconda. Ett filmreportage från Rolf Blombergs expedition till Amazonas djungler men dessutom ett stycke djungeldramatik som saknar motstycke bland alla ateljéfilmerna. Under hårda påfrestningar färdades expeditionen genom bergen, träskmarkerna och på floderna. Man får en inblick i hur det primitiva folket lever, hur en del djurarter ser ut och tar sig fram. Anacondan, den stora valtenormen, är expeditionens mål, och hur man till slut lyckas fånga den är nervpåfrestande ögonblick. Den lilla vrålapan Laban är ett piggt inslag i filmberättelsen. Rolf Blomberg har lett filminspelningarna, regissör har Torgny Anderberg varit och för det ypperliga fotot har Kurt Wahlgren svarat. I övrigt är det naturen, djuren och infödingarna som har huvudrollerna och så förstås anacondan.

W—son

08-0329

Svenska Tidn. 2 nov. 54

BIORONDEN

Anaconda (Svea), är den fruktade jätteormen i Sydamerika, och om jakten på denna handlar den fascinerande film, som på måndagskvällen hade premiär på Svea inför en fulltalig publik. Det är upptäcktsresanden Rolf Blomberg, tillsammans med tre andra svenskar, som längs svårframkomliga bergsvägar och slingrande stigar ner genom Colombia mot Amazonas djungelhav, lyckas tränga sig fram till den sägenomspunna Anacondas rike. Man följer expeditionens frammarsch genom djungeln med största spänning där den stöter på alla slag av underliga djur, mästerligt filmade, och där det gäller att ständigt vara på vakt mot stingrockor, elektriska darrålar, lurande krokodiler och människoätande piranjas. Det är ingen lätt sak att vara upptäcksresande men ack, så spännande att ständigt möta okänt land och okända äventyr.

Det är åtskilligt som gör denna film så intressant och sevärd. Främst får man ju följa expeditionen genom en värld så fantastiskt vacker i all sin exotiska och orörda växtlighet. Mötet med Cofanindianerna uppefter Amazonfloden är intressant, negerkocken och trubaduren Lino piggar upp filmen med sin sång till gitarr och expeditionens mascot, den charmiga vrålapungen Laban, är ett trevligt inslag. Spänningen når sin höjdpunkt när man lyckas spåra upp och fånga den fruktade vattenormen Anacondan.

F.

Trollhättans Tidn. 2 nov 54

RÖDA KVARN: »Anaconda»

Röda Kvarns måndagspremiär är Torgny Anderbergs Anaconda. Filmen handlar om fyra svenskar och tre colombianer, som startar en expedition genom Amazonernas djungelvärld, och det är deras möte med djungeln och amazonrikets människor och djur som beskrives. Ständiga faror hotar expeditionens medlemmar slag i slag, men Rolf Blomberg och hans medhjälpare lyckas slutligen övervinna alla besvärligheter och till sist infånga jätteormen Anaconda. Fotografen Curt Wallgren bör ha en eloge för sitt utmärkta sätt att fånga naturens olika skiftningar.

Kurre.

Norrköpings Tidningar 30 okt 54

Anaconda

På måndag har Sveabiografen premiär på upptäcksresanden Rolf Blombergs långfilm "Anaconda". Under Rolf Blombergs ledning har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin gjort en äventyrlig och strapatsrik färd som sträckt sig från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinnevånare — primitiva indianer och vilda djur innehar huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter, men även expeditionens mascot — den charmige vrålapungen Laban har en betydande roll i sammanhanget.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare — de colombianska jägarna Jorge Sanclemente och Villamizar — två oförvägna män som var mycket väl förtrogna med det farofyllda djungellivet. Negerkocken och trubaduren Lino visade kanske större färdigheter som trubadur än som kock. Annu en colombian ingick i expeditionen — konservatorn Munoz, vilken hade till uppgift att preparera alla de djur som fångades under färden.

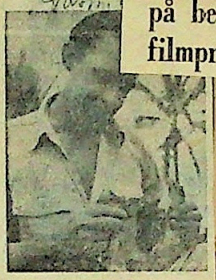
En mycket intressant film har man av detta material lyckats åstadkomma.

Värtapte Dagl. 26 okt 54

SKANDIA

ANACON

Rolf Blomberg på besök för filmpremiären

ROLF BLOMBERG, expeditionens ledare

Fiskeentusiaster, se hit! Vill ni veta hur det går till att få världens största sötvattensfisk in i båten, gå och se Anaconda, Rolf Blombergs intressanta colombiafilm. En fisk fyllde hela båten och var större än de alligatorer som samme inföding fångade, lätt och lekande som det syntes. Tjurar sådana bjässar i botten lär han er också hur de skall bli medgörligare. Det är bara att dyka ner med en kniv och övertala besten. Hur man sen vågar ge sig ut i en så bräcklig båt i krokodilfyllda vatten vägrar folk på lugnare breddgrader att riktigt fatta.

Sådana här poänger kryddar ideligen Anaconda, vars dramatiska höjdpunkt som sig bör utgörs av infångandet av anacondan, världens största orm. Expeditionens oerhörda svårigheter ger filmen ett gott begrepp om; man beundrar i lika hög grad gruppens djärva ritter i olandig terräng som den vilda naturens storslagenhet.

Mitt i det spännande djungeldramat lättas stämningen av expeditionens mascot, den lilla vrålapan Laban, en trivsam sjungande kock och expeditionsmedlemmarnas lekfulla humör gentemot varandra. Att Rolf Blomberg har det rätta handlaget med primitiva urinnevånare vet man — filmen gav ytterligare bevis i de betagande scenerna med demonstrationen för indianbarnen av några mekaniska leksaker. En annan stark scen: indianernas intensiva lyssnande på den improviserade Beethoven-konserten i djungelbyn.

Allt som allt: en fascinerande film, väl värd att se. Den skänker kunskap om livet i avlägsna trakter och den utgör ett monument över den okuvliga människoanden.

Hå

Örebro Dagbl. 26 okt 54

Rolf Blomberg

I samband med premiären av Sydamerika-filmen Anaconda i går gästade forskningsresande Rolf Blomberg, filmens regissör Torgny Anderberg och filmchefen på Nordisk Tonefilm Torgny Nyström, Roxy-biografen, där hr Blomberg berättade om bakgrunden till filmen.

Nordisk Tonefilm har stått för produktionen liksom också för finansierandet av expeditionen, som bestod av fyra svenskar och tre colombianer och startades i fjol höst.

— Avsikten med expeditionen var inte bara att göra film, berättar hr Blomberg. För min del kombinerade jag det med forskningsarbete av olika slag — det gäller att utnyttja den möjligheten när man ändå är ute. Att vi även lyckats med vår filmuppgift är naturligtvis glädjande. Strax efter att vi kommit hem var det väl ingen som väntade sig det — de första uppgifterna från laboratoriet var ganska nedslående.

Ansvaret för filmen har vilat på hr Anderberg:

— Att göra film under sådana förhållanden som vi arbetat under måste nästan 100-procentigt bygga på improvisation — vi visste inte ena dagen vad den andra skulle komma att ge. Desutom hade vi en tekniskt ganska begränsad utrustning, och mot bakgrunden av det är resultatet gott. Ingen av oss var ju heller van vid sådana här inspelningar. Bråttom var det också — vi hade en torrperiod på fyra månader på oss.

— Samarbetet med hr Blomberg har öppnat nya vyer för oss, säger hr Nyström. Redan nu planeras en ny expedition, men då har vi tänkt anslå 1 1/2 år till själva inspelningen och eventuellt göra en film i färg.

I övrigt hänvisas till filmrecensionerna.

DAGENS NYHETER Torsdagen den 15 April 1954

Blombergs ormar bantade under resan från Sydamerika

Från Dagens Nyheters Göteborgsredaktion

GÖTEBORG, onsdag.

Något nedbantade och ressömniga, men för övrigt i god kondition kom två långväga passagerare på onsdagen till Göteborg med Johnsonlinjens "Orinoco". Den ene av dem hade passat på att byta skinn under resan för att vara riktigt fin när han kom fram till Akvariet, som entusiastiskt välkomnade sina nya gäster: en 5 meter lång anaconda, och en 2,5 meters träboa, båda infångade i Colombia av forskningsresanden Rolf Blomberg.

Rolf Blomberg var själv nere vid båten och mötte sina skyddslingar, som under resan ömt har vårdats av ljudtekniker Olle Bohlin. Ingen av ormarna har ätit en bit under den långa färden från Sydamerika. Fartygskockens läckerheter rynkar de på näsan åt och deras livrätt — råttor eller marsvin — förekommer ju inte ombord på "Orinoco". Banlningskuren har emellertid på intet sätt bekommit dem illa. Både anacondan och trädboan kan klara sig utan mat ett helt år. För att hålla ormarnas skinn i ordning har hr Bohlin vattnat dem då och då, vilket uppskattats.

Rolf Blomberg konstaterade att ormarna klarat överresan fint. Trädboan har fått en liten blessyr vid munnen när den råkade slå huvudet mot väggen i träburen. Skråman plåstrades om med desinfektionsmedel av Olle Bohlin, som blivit så god vän med ormarna att den anara ganska aggressiva anacondan låtit sig smekas på huvudet som en huskatt.

Med "Orinoco" kom också en del preparerade fiskar, fåglar och andra djur, avsedda för Naturhistoriska museet i Göteborg. Omkring 14.000 meter film från Rolf Blombergs expedition i södra Colombias Amazonområde har tidigare skeppats till Sverige. Av det materialet skall bli en långfilm med namnet Anaconda.

Foto: Sigurd Pellin, 11:11, 54

Reseskildringen tillhör ju den del av underhållningslitteraturen som för att tala marxistiskt ger en sorts mervärde. Inte bara avkoppling utan även förtrogenhet med länder och folk. Med boken som biljett lyder en reklamslogan förlaget hittat på, och den säger något om resenären-författarens roll som ställföreträdande ögonvittne. Personligen föredrar jag nog den typ av reseskildring som likt Blombergs rör redan upptäckta och befolkade trakter. Människor är nu en gång för alla intressantare än en aldrig så jungfrulig natur. I de där stora bragdböckerna kommer forskningsresanden själv för mycket i förgrunden; hans heroism, djärvhet och oanade uthållighet smälter samman till en hjältebild som kan vara ganska outhärdlig. Den glorian lyser starkt till exempel i Sven Hedins Asien-böcker. Självironi och självanalys får föga utrymme; tittar man tillräckligt noga och länge på övermänniskan som i sådana reseskildringar hugger sig fram genom urskogen eller stapplar törstande över ökensanden, kan det hända att hon blir betänkligt lik en robot.

Det där finns ingenting av i Rolf Blombergs bok. Det märkvärdigaste med den är bestämt att den är så sympatiskt lite märkvärdig.

Ivar Ivre.

08-0335

Värmlands Folkblad
Karlstad 9/4 54

Andlöst spännande äventyrsskildring

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur", har utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och äventyr. Blomberg har redan skaffat sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagoöarna ute i Stilla havet till Amazonfloden i Atlanten.

Nästa bok i denna intressanta serie blir B. Travens, "Sierra Madres skatt" därefter följer Harry Forsbergs bok "Jag var främlingslegionär", Nils H. Eidhs bok, "Svart och vitt i Afrika" och i mitten av maj kommer slutligen Jonny Riegers "Reseseber".

08-0336.1

På resa med Rolf Blomberg

Snygg och proper, riktigt gåbortafin, steg Rolf Blomberg i land i Guayaquil i Equador — och fick en mjölpåse i skallen och en spann smutsvatten över elegansen. Det var karneval ehuru inte med blommor och festspel. Nå, Blomberg fann sig, klädde om och busade med.

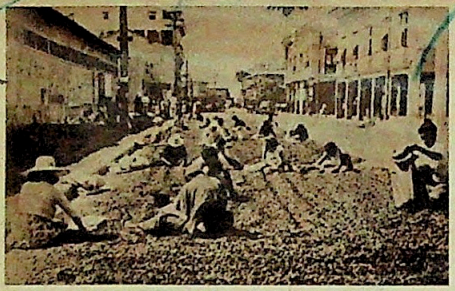
Så börjar *Underliga människor och underliga djur*. Det är Blombergs första bok och handlar om hans första resa till Sydamerika i djursamlarärenden. I nytryck har den kommit som nr 1 bland årets fem böcker i Folket i Bilds serie Resor och äventyr. Upptakten är god och fortsättningen om möjligt ännu mer lovande. Närmast följer nämligen B. Travens mycket fina *Sierra Madres skatt*, känd inte minst tack vare den med realism och finess gjorda filmatiseringen med Humphrey Bogart i huvudrollen. Bilder ur filmen kommer förresten att finnas med i den nya upplagan.

Men nu är det alltså Rolf Blomberg det gäller. Hans färd går till Galápagos-öarna och genom Equador och norra Peru och med Amazonfloden till Atlanten. Det är ingen bok om stora strapatser. Den läsare som av reseskildringar väntar sig spänning med dödar bakom varje sten och buske blir besviken. Men den som värdesätter gott humör och en lagom självironisk syn på upptäckarmödan blir nöjd och belåten. Mjölbomben och vattenkriget i Guayaquil är rätt typiska för Blombergs sätt att ta på sitt ämne.

Resan tvärs igenom Sydamerika ger kanske inte så mycket som besöket på Galápagos. Ögruppen är de vinddrivna existensernas hemvist. Där fann Blomberg bland andra ditflyttade eller ditflydda européer också resterna av en norsk koloni. På 20-talet hade en söderhavsepidemi kommit norrmän ur alla samhällslager att lämna hem och ställning för det förespeglade paradiset på denna ekvatorns breddgrad. Mötet med verkligheten blev så lite paridisiskt som möjligt: varken kokosmjölk eller honung men sand, sten, getter och jätteödlor. När Blomberg kom dit i mitten av 30-talet fanns bara en handfull kvar. Han gör inte några försök till mera inträngande personanalyser men de hastiga skisserna ger ändå gott grepp om de underliga människoödena. Man har svårt att föreställa sig att någon Jules Sylvain av den här boken skulle lockas att fly från skatterna i folkhemmet. Ja, inte ens legenderna om alla gamla nedgrävda sjörövarskatter på dessa öar vilkas namn är som tagna direkt ur en piratroman: Isabela, Santa Cruz, San Cristobál, Santa Marina.

Forts

Blombergs bok är rikt illustrerad. På denna sida har vi hämtat en del bilder ur boken. Här ser vi en bild från Ecuador, kakaolandet nummer ett. Kakaobönerna torkas på en soldränkt gata i Guayaquil.

Metallarbetaren Nr 9 08-0221

RESAN MOT ÄVENTYRET

Några av de största boksuccéerna under senare år har varit reseskildringar. Heyerdals Kontiki exploderade som en mindre atombomb över bokhandelsdiskarna. Ett par böcker av hans svenske medresenär Bengt Danielsson sveptes med i flottans kölvatten — alls inte oförtjänt. Nu senast har fransmannen Alain Bombards Frivilligt skeppsbruten klättrat högt på bestsellerstegen. Företeelsen är inte unik för Sverige. Ett av de mest uppmärksammade dragen på amerikansk bokmarknad de senaste decennierna är en förskjutning från skönlitterär utgivning mot en starkare övervikt för reseskildringar och populärvetenskap.

Enligt en av våra moderna myter ska svenskarna i ovanligt hög grad vara ett folk av resenärer och upptäcktsresande. Med all sannolikhet är det en överdrift. Antagligen är det glansen kring Sven Hedin som fördunklat vårt omdöme. Var tid har sina upptäcktsresande. I det långa loppet fördelar de sig ganska jämnt på länder och folk. Naturligtvis med en bestämd övervikt på de stora sjöfararnationerna i historien: spanjorer, portugiser, holländare och engelsmän. Lite prekär är väl situationen för amerikanerna. Deras kontinent måste först upptäckas — av en genuesare i spansk tjänst — innan de själva kunde flytta dit och i sin tur bli upptäckare. Men sen har de gjort sitt; år 1909 var amerikanen Peary förste man vid nordpolen.

Möjligen beror myten om vår framträdande ställning som upptäcktsresande på att en rad av män varit lika förfarna berättare som befarna till lands och sjöss. Litterärt har väl inte Jacob Wallenbergs Min son på galejan överträffats förrän Harry Martinson etthundrafemti år senare dök upp ur havsvidderna med sina nomaderier. Men intet av dessa verk är ju reseskildringar i vanlig mening; därtill är de — om vitsen tillåtes — inte nog ordinära. Nej, vi måste nog också för att få perspektiv på denna form av skrivande vända oss till storsvensken Sven Hedin och hans böcker om sina Asien-färder. Det är gott hantverk i berättarfacket, även om de ibland kan bli nästan outhärdliga i sin heroiska likgiltighet för mänskliga strapatser. Draget av övermänniska hos Hedin gör att han som upptäcktsresande i sällsport hög grad kommer en att tänka på Rabbe Enckells melankolism i den stora dikten om mellanorden:

Liksom efter ett häftigt regn solen
lyser intensivare
än en molnfri dag, så är vårt liv
intensivast,
så snart vi gjort oss fria och upphört
att tänka på ändamål.
Den som beger sig ut på en
expedition har alltid något
sorgmodigt över sig.

Efter Hedin är det Gustaf Bolinder, Sten Bergman och Rolf Blomberg vi kommit att räkna till våra främsta berättande yrkesresenärer. Till deras skrå hör också jägmästaren Eric Lundqvist eburu hans "yrkesresande" varit av annan art. Men alldeles självklart borde inte dessa skickliga iakttagares bedrättelser förleda oss till något mytskapande kring våra talanger som forskningsresande. Sanningen närmast torde vi komma om vi låter hrr Bolinder, Bergman och Blomberg i stort sett framstå som nyupptäckare åt sitt språkområde. Ur litterär synvinkel är detta mycket nog därför att den välskrivna reseskildringen med solklar rätt har sin plats bland den goda underhållningen.

Till den genren kan man räkna Rolf Blombergs *Underliga människor och underliga djur*, den första av fem böcker, varmed Folket i Bilds förlag fortsätter den sedan två år utgivna serien Resor och äventyr. Det är Blombergs första bok och handlar om den tvååriga resa han i mitten av 30-talet företog till Galápagos-öarna och sedan genom Ecuador, norra Peru och slutligen utför Amazonfloden från källorna till havet. Blomberg var inte mer än tjugo år när han stack ut för att samla in sina underliga djur och kryp åt Naturhistoriska museet och boken har också något av pojkaktig och slängig charm. Några svårare strapatser råkade han inte ut för. Början görs med karnevalen i Guayaquil som firas med vattenbegjutning och mjölbombskastande; Blomberg är inte minst energisk själv. Slutet är svettigt och matt, då färdas han febersjuk utför Amazonas; dock inte värre än att han lagom tillfrisknar till välkomstcocktailen hos svenske konsuln i Pará, staden vid flodens mynning. Några djuplodande undersökningar av liv och seder gör inte Blomberg. Därtill är han för sysselsatt med att se och samla. Men han är frikostig med notiser om djur och växter och med snabbskisser av de underliga människor han möter. De flesta underliga i bemärkelsen vinddrivna, splittrade, rotlösa även när de någon gång blivit bofasta.

Den här avlägsne släktingen finns att beskåda i Amazonas.

heten. Ideligen kommer resenären i kontakt med dylika livsöden, människor av alla nationer; privata forskningsresande, äventyrare och exploatörer. Inte sällan är alla dessa gärningar förenade under samma hatt. Att ovanligt många av dessa individer är svenskar bör inte förleda till några nya generaliseringar om vår reslusta. Kommer det en svensk upptäcktsresande till sådana

Veckelbjörnen är en skojig liten akrobat.

här trakter är det naturligt att han i första hand visas på landsmän.

Det är ett gott tredje avstamp förlaget gjort med sin rese- och äventyrsserie. Fortsättningen ser lovande ut. Allra närmast kommer en av den kände B. Travens allra bästa böcker, *Sierra Madres skatt*, inte minst känd och väl känd tack vare den för några år sedan filmatiska versionen med Humphrey Bogart i huvudrollen.

Här har en myrslok givit sig ut på en klätterfärd.

Man kan inte säga att jätteskölpaddan är någon skönhet precis.

Av IVAR IVRE

Gotlands Folkblad 3/11 54

ANACONDA

på Royal

Att en film som Rolf Blombergs Anaconda inte blott samlar fulla hus, utan dessutom mottas med entusiasm är en glädjande företeelse. Det tyder på att det finns en påtaglig förskjutning i biopublikens intresse från förströelsefilm till reportagefilm. Och här har filmen sina stora möjligheter att skildra exotiska och främmande miljöer. Anaconda är en spännande och rolig film, men samtidigt en värdefull bildningsfilm.

Den svenska upptäcktaresanden Rolf Blomberg har utforskat djungelmarkerna länga Amazonfloden. Filmen skildrar expeditionens färd i otillgängliga marker. Den ger bilder från djurlivet i djungelvärlden och den ger en skildring av en primitiv indianstam. Ansiktsuttryckena hos naturfolket, när Rolf Blomberg på grammofon spelar Bethoven, tyder på livlig uppskattning, det var allvar och konstupplevelse i de rasrena vackra ansiktena.

Huvudpunkten i filmen var infångandet av Anacondan, den stora vattenormen. Det var en spännande kamp på liv och död.

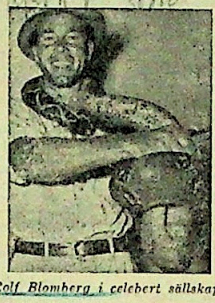
Det hela lättades upp av de förtjusande scenerna med expeditionens lilla mascot, vrålapungen Laban.

En spännande och lärorik film, ytterligt välkomponerad med tjusiga bilder från Amazonfloden, en film med både spänning och humor, en riktig familjefilm, som livligt kan rekommenderas.

Klipparen.

Uppsala Nya Tidn 30 okt 54

Anaconda på Slotts

Rolf Blomberg i celebert sällskap.

Laban hette en vrålapunge som var mascot för Rolf Blombergs expedition till djungelområdena vid Amazonfloden, den roligaste och tjusigaste lilla krabat som skådats i en resefilm. Laban kommer nu att bli också Slotts' mascot till ett bra stycke in i advent. För så länge skall filmen om Anaconda, jätteormen, säkerligen vevas inför en ständigt lika förtjust publik.

Många bra natur- och djurfilmer, både inhemska och exotiska, har under åren visats. Anaconda slår dem alla. Anaconda äger förutom det etnografiska värdet rent artistiska kvalitéer. Den ger resestrapatser, äventyr, miljöskildringar, men den ger samtidigt en dramatisk-filmisk tillspetsning åt upplevelserna. En skicklig fotograf, Kurt Wahlgren, har fångat dagrar, skuggor, ljud, själva doften, avlysnat den tropiska nattens mystik, målat en atmosfär på en konstnärs sätt. Regissören Torgny Anderberg har också del i äran.

Anaconda är en rolig resefilm, rolig i sin förlighet, sin turnering av stoffet. Det är inte bara Laban och den vaggvisesjungande negern Lino. Där är indianbarnen som för första gången ger mekaniska leksaker och försöker att leka europeiska lekar. Anaconda är också rolig på annat sätt. Man får se indianerna använda sina blåsrör som de hanterar virtuost och man får se dem tillreda det gamla dockaregiftet curare. Rent fascinerande är indianerna som lyssnar till Beethoven — outgrundliga nunor, modellerade som i sten, hemlighetsfulla inkastoder.

Man kunde fylla en spalt med att räkna upp berömvärda inpass och scener. Men det är alldeles onödigt, läsaren kommer själv att gå på Slotts och beundra Anaconda. I sin genre står Anaconda mycket nära fulländningen.

Pir Ramek.

Gotlands Allehanda Visby 2 nov.

ROYAL: *Anaconda.*

Det Stora Äventyret väntar den här veckan på Royal i Rolf Blombergs grandiosa djungelfilm Anaconda. Allt vad urskogen har av

fantastiska former och makalösa djurskepnader har suveräne fotografen Kurt Wahlgren fångat med sin kamera — från storslagna vyer av träsklandskap till de närgångnaste bilder av reptilfjäll och väsande gifttänder.

Jaken på jätteormen Anacondan blir ibland olidligt spännande, natten är full av tusen mystiska ljud, det myllrar och kryllar av skorpioner, cikador och andra sällsamma väsen. Och mitt i alltsammans beregrar den allra senaste celluloidcharmören — vrålapeungen Laban — totalt åskådaren. Han är det mest odygdigt oskuldsfulla aktör Rolf Blomberg kunnat finna på och förekommer med dödsförakt i alla situationer, ständigt uppflugen på "husses" axel.

Det är en enastående upptagning av livet i Amazonas djungler som Blomberg gjort, fotot är ibland absolut trollerі med djävulskt raffinerade kameravinklar på folk och få. Ja, inte bara fyr- och tusenfotingar är med utan också fascinerande indianstammar. En sällsam stämning ligger i bilderna då indianerna lyssnar till en Beethovensymfoni med intensiv känsla för en tidlös musik.

Från början till slut en kalasfilm värd att ses av hela familjen. Ni kommer inte att förföljas av mardrömmar om titelinnehavaren, för trots sina åtta svarta glänsande meter har den på slutbilderna käften väl tillsurrad av rep. Folkvandring förespås till Royal denna vecka!

Snoken.

08-0341

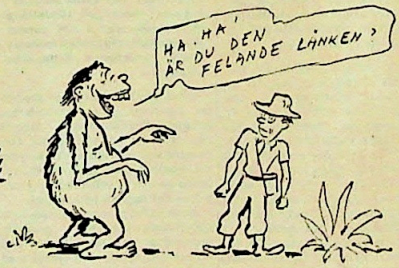
EN FILMEXPEDITIONS ÄVENTYR I AMAZONAS

av Rolf Blomberg

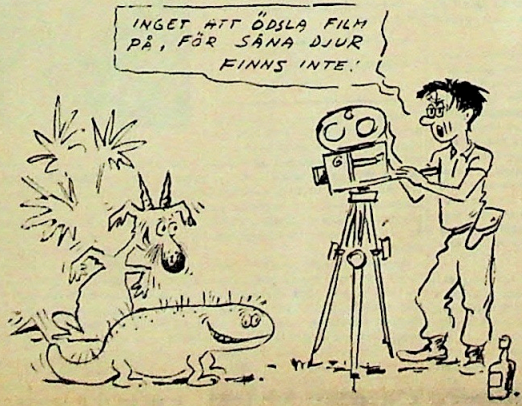

Vår frejdade forskningsresande Rolf Blomberg, som har sina rötter i Bergslagen, närmare bestämt i Lindesberg, har många strängar på sin lyra. Han är inte bara en utomordentlig berättare och fotograf utan också — vilket kanske är mindre bekant utåt — en klatschig tecknare. I den sistnämnda egenskapen debuterar han i dag i NA-NT och berättar speciellt för våra läsare humoristiskt och elegant om en upptäcktsresandes vedermödor i outforskad djungel.

MÖTE MED SACHARUNA-APMÄNNISKAN

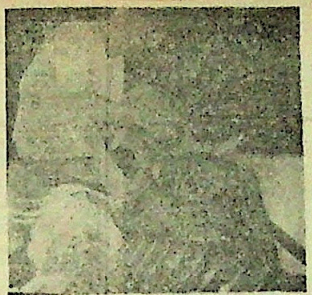
9 de Marzo 54

Foto:

08-0342

El explorador y escritor sueco, Rolf Blomberg, jefe de la expedición a la selva amazónica colombiana.

Obdulio Villamizar aparece dedicado a la cacería de caimanes para la película "Anaconda".

Jorge Sanclemente, es un colombiano audaz; valiente y emprendedor, acaba de regresar a Cali después de acompañar por más de cuatro meses a una misión sueca a través de la selva amazónica colombiana.

El objeto de dicha misión, capturar ratas gigantes y anacondas, fue todo un éxito y al mismo tiempo se aprovechó la citada expedición para filmar una interesante película documental, en la cual se muestran especies de la citada expedición.

Jorge Sanclemente estuvo en nuestra redacción, oportunidad que aprovechamos para entrevistarlo.

El año pasado estuvimos dos meses —nos dice— en la zona del Putumayo y el río Caguan, pero por el invierno tuvimos que suspender la cerrería, regresando a su país los suecos que integraban la misión. En noviembre del mismo año, regresamos y estuvimos hasta ahora recorriendo esa zona, hasta el oeste de Pasto, por el río Patía".

—¿Qué es eso de los sapos gigantes?, le preguntamos.

—Efectivamente son sapos que no estaban clasificados dentro de la historia natural y que se encontraron por primera vez en un sitio llamado Ciudad Madrigal ciudad fundada por los españoles y que fue destruida por los indios dos veces se halla ubicada en la desembocadura del río San Pablo. Allí encontramos los sapos gigantes, animales monstruosos que miden alrededor de treinta y cuatro centímetros, habiendo clasificado uno con dicha medida el explorador Blomberg, jefe de la expedición.

Estos animales, desconocidos hasta ahora, tienen la cabeza casi igual a la de las anacondas, con una faja negra a un lado. En la región lo llaman "sapón". Nosotros logramos capturar tres, que fueron enviados al zoológico de Gotemburgo, en Suecia.

Igualmente sacamos anacondas de cerca de ocho metros de largo, habiendo capturado varias enviadas a distintos zoológicos del mundo.

—¿Y con respecto a la filmación?

—Hemos filmado más de 15.000 pies, los que han sido enviados a Suecia, donde se procederá al montaje y preparación a fin de poder presentar esta película a fines de este año en Colombia.

—¿Anécdotas de la expedición?

—Hemos tenido innumerables aventura; imagínese que en esa zona lo que sobran son emociones. En una oportunidad, a las siete de la noche, me tocó sólo atrapar una anaconda de no menos de siete metros. En otra oportunidad, las hormigas nos devoraron por completo una que habíamos dejado vida mientras emprendíamos una expedición por los alrededores; había millones de ellas y dejaron a la serpiente completamente pelada.

Con respecto a la anaconda, que es la serpiente más grande que se conoce, ya que sobrepasa a la pitón y la boa, estas dos últimas de tierra, mientras que ella vive en el agua en charcos y lagunas, es sumamente rápida y de una fuerza tremenda. Posee unos garfios hacia atrás en la mandíbula con los que sujeta a la presa y luego con el cuerpo la aprieta para triturarla. Para cazarla se usa el lazo, el que tiene que ser bien resistente y se requiere fuerza y maña para atraparla, ese lazo, una vez vencido, el animal es inofensivo.

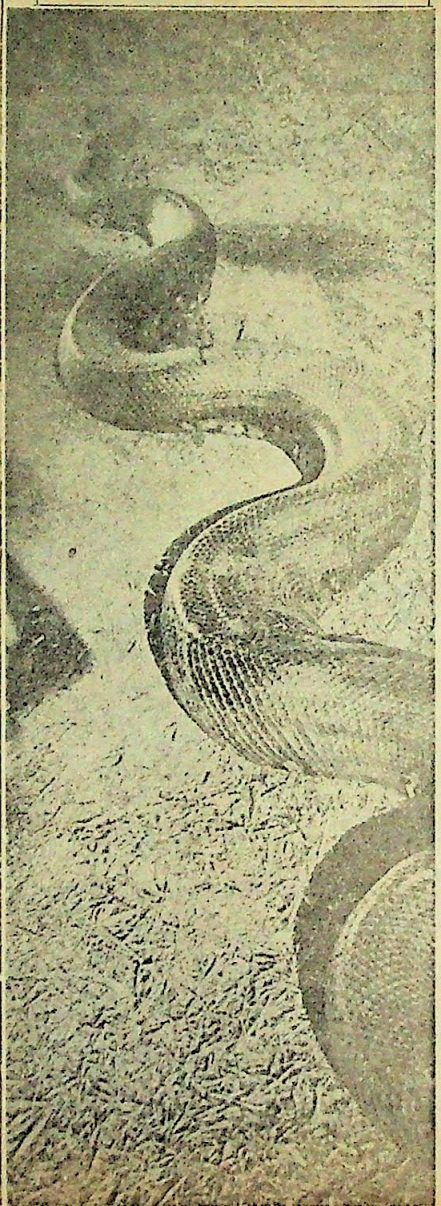
Con respecto a las leyendas que circulan sobre anacondas de medidas extraordinarias, nos refiere Sanclemente que son todas versiones sin fundamento; la más larga que se conoce mide ocho metros con sesenta centímetros lógicamente, cuando el animal no ha comido se estira y puede llegar a medir longitud extraordinaria, pero una vez alimentada se contrae y adquiere grosor. Pero, en ningún caso se ha logrado atrapar una que tenga más de la medida máxima que dijo más arriba.

En estos días deben llegar a Cali las tres anacondas que cazamos de paso para Gottemburgo, y pensamos sacarlas en el bosque municipal para alojarlas y darles agua, ya que llevan más de ocho días en cerradas. Una cosa notable de este animal es que puede permanecer sin comer por más de un año dependiendo eso del tamaño que tenga; una que cazamos en la primera expedición y fue enviada a Suecia duró más de cinco meses sin probar ningún alimento, ya que poseen una gran reserva.

Las fotos que publicamos fueron tomadas por Rolf Blomberg, escritor y explorador sueco de reconocida fama mundial.

Jorge Sanclemente, empleado del ministerio de agricultura que fuera nombrado en comisión por el gobierno para acompañar a los exploradores suecos, regresa ahora a sus tareas habituales: creemos que le costará acostumbrarse a la rutina diaria de la oficina después de las emociones y aventuras vividas en las selvas amazónicas colombianas.

ANACONDA

Ayer informamos cómo una enorme anaconda traída a Cali desde el Putumayo, murió en esta ciudad. Esta serpiente figurará en la película filmada en la selva por una expedición sueca que vino al país recientemente. Por rara coincidencia, la revista "París Match", publica esta extraordinaria fotografía de una anaconda capturada precisamente en el mismo sector. Como puede observarse, la fotografía es sencillamente extraordinaria y así la presenta la conocida revista parisiense. La anaconda muerta en Cali era más o menos de la misma longitud y peso.

08-0343

oct. 1953.

EL TIEMPO

NUESTROS CORRES

Un Inmenso Nido de Boas Descubiertò esta Semana Cerca a Puerto Leguizamo

Puerto Leguizamo, 7 — Hoy a las cuatro de la tarde, encontrandose de pesca el colono Nemesio Cuéllar, conocido más popularmente por "Caracolito", en un sitio denominado Puerto Primavera, en la margen derecha del Río Caucaya, a cinco minutos de esta población, al desembarcar de su canoa, se encontró con un nido de enormes boas. Caracolito dio marcha atrás a su embarcación e informó a los señores Oliverio Rodriguez, Luis Eduardo Vega, Esteban Barón y al profesor Carlos Arturo Cuenca. Los citados sin pérdida de tiempo, se dirigieron acompañados por Caracolito al lugar del hallazgo. Cuál no sería la sorpresa de estas personas al ver frente de ellos y a pocos metros de distancia el nido, con todas las boas entrelazadas unas con otras, haciendo un bulto como de un metro de alto.

En el lugar de los acontecimientos y muy cerca de los animales, comprobaron, por haberlas contado, que la camada se componia de once enormes boas. De comun acuerdo, resolvieron atrapar viva a la mas grande, ya que hay una oferta de tres mil dólares por la caza de una boa de mayores dimensiones a la culebra "Anaconda", cazada por Mr. Rolf Blomberg, cuando estuvo en este puerto filmando varias escenas de la película "Anaconda" para la Metro.

Para este trabajo y con sangre fría procedieron a apartar las más pequeñas, dándole muerte a tres, pues las otras siete, Barón con toda su astucia las hizo sumergir en el agua. Vega en un arranque de bonabria, encontrándose sola ya la boa mayor, logró agarrarla por la pepa, pero esta viéndose sujeta, quiso estrellárcele y Oliverio Rodriguez, tuvo que hacerle varios disparos de carabina.

La boa recibió siete tiros de carabina, y aún con vida, lograron sujetarla con reatas y embarcarla, para traerla a la población, junto con las otras tres. En el pueblo fueron medidas y la mayor resultó de ocho metros con setenta y dos centimetros de larga y con un peso superior a las catorce arrobas. Las pequeñas miedian 3.2a, 3.33 y 4.15 metros respectivamente. A las ocho de la noche, hora en que estaba siendo exhibida la boa todavia se encontraba con vida.

El profesor Cuenca, como siempre, estuvo muy oportuno con su maquina fotografica y en el lugar de los hechos, logró tomar varias fotografias.

JOSE MANUEL MAHECHA GOMEZ

Vi, Stockholm, nr 21, 1937

Jättepaddan som blev filmstjärna

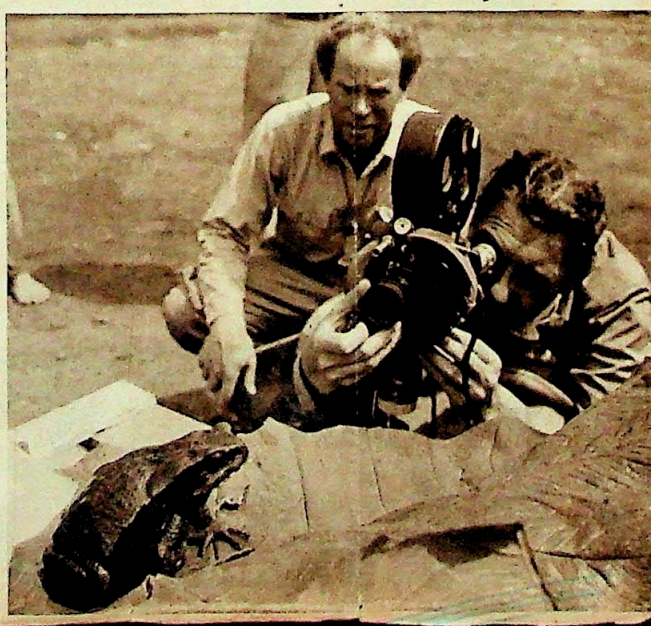
Rolf Blomberg
om Bufo blombergi

Till för ett par år sedan hoppade en jättepadda — Sydamerikas största — omkring oupptäckt i sydvästra Colombias urskogsregioner. Det var en colombian jag träffade på Galápagosöarna, som berättade mig om monstret. Han påstod att paddan vägde hela två *quintales*, eller 100 kilo! Det var visserligen en lätt överdrift på 99 kg., men visst var det en ganska bastant bjässe jag fick tag på, då jag något år senare efter colombianens anvisningar begav mig ut på fångstfärd i de vilda trakter den bebor. Jättepaddan väckte ett väldigt uppseende bland naturvetarna — det är ju inte så ofta numera sådana djur upptäcks! — och den gjorde mitt namn odödligt, ity den begåvades med det lärda namnet *Bufo blombergi!*

Och nu har paddan blivit filmstjärna! Nordisk Tonefilms Amazonexpedition, som nu är i färd med att göra en dokumentär långfilm om en forskningsfärd, har nyligen besökt jättens land och förevigat honom. Så skön är han väl inte — snyggare filmhjältar har Tonefilm haft! — men han är rar (åtminstone i biologisk mening). Någon gång nästa höst får ni bekanta er med honom på vita duken.

08-0344

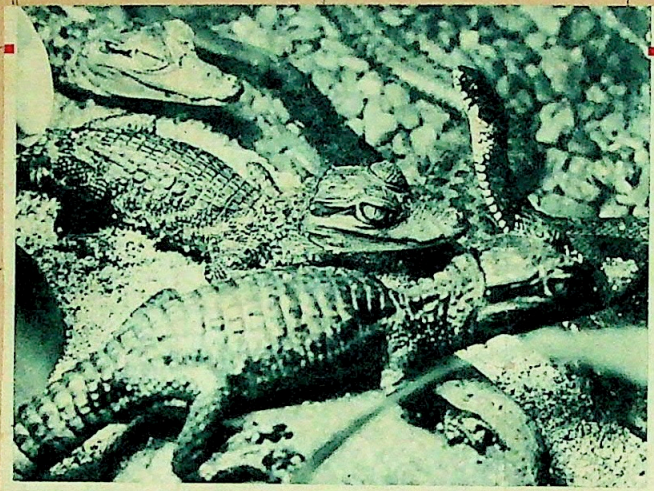

På detta lilla bildtvep ser man överst jättepaddornas vilda och vackra land. Tonefilms expedition fick färdas fyra dagar på hästryggen för att få de åtråvärda filmbilderna av den väldiga amfibien. Därunder filmar Kurt Wahlgren, expeditionens filmfotograf, den snarfagra paddan i close-up, medan regisör Torgny Anderberg instruerar den. Nedan den glosögde Bufo blombergi i helfigur. Till sitt försvar avsöndrar den ett gult, giftigt sekret.

Kamratarbetaren Nr. 2 1954 (Akvariet Gbg.)

Trelleborgs Allehanda, Gnesta 20/2 54
Västmanlands Folkblad
Västerås 16/2 54

Rolf Blomberg brukar alltid när han återvänder från sina expeditioner i Sydamerika överlämna en del djur till akvariet. Från sista resan hade han bl. a. med sig ett exemplar av anacondan, världens kanske största orm, samt tre stycken alligatorungar, som nu är cirka 20 cm långa och ser ut att trivas med akvarieskötarnas vård. Att de ibland hugger till med sina nålrassa tänder tar vederna inte så allvarligt.

08-0349-1

Att berätta om Akvariet är som att ge sig i kast med en uppgift utan slut. Efter att sålunda ha hoppat över det mesta värt att berätta måste dock till slut världens största padda nämnas. Akvariet har nyss fått tre exemplar av dessa djur, en gåva från forskningsresanden Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm, som nu filmar i Amazonområdet. Dessa tre blombergska paddor är de första som kommit över till Europa. Denna paddtyp har funnits av Blomberg och dess vetenskapliga namn har blivit »Bufo Blomberg».

Arbetet, Malmö 23/2 54
08-0349

Ändlöst spännande äventyrsskildring

Rolf Blombergs bok, »Underliga människor och underliga djur», har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Rolf Blomberg äger förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galopagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

Rolf Blomberg: »Underliga människor och underliga djur». Folket i Bild. kr. 4:95.

Trelleborgs 17/2 54

"UNDERLIGA MÄNNISKOR OCH UNDERLIG DJUR" Jönköpings Folkblad

Rolf Blombergs bok, har nu utkommit som första bok i FIB:sserien Resor och Äventyr. I denna bok ger han ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galopsöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Bokrutan
Västm.-Folkbl. 16/2

Andlöst spännande äventyrsskildring

Rolf Blombergs bok, "Underliga människor och underliga djur", har nu utkommit som första bok i FIB:s nya serie Resor och Äventyr. Friskt vågat, hälften vunnet, tycks vara Blombergs valspråk. Han har redan hunnit skaffa sig ett grundmurat anseende som orädd och oförvägen upptäcktsresande. Han äger dessutom förmågan att rappt och med gott humör berätta om sina äventyr. I denna bok ger han oss ett tvärsnitt av tropikernas Sydamerika: från Galapagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlanten.

Den långa färden över Andernas otillgängliga bergakedjor och genom Amazonas väldiga urskogsområde är så strapatsrik och farofylld att författaren endast med yttersta möda klarar sig igenom. Underliga är förvisso de människor och djur han lär känna. Livfullt och medryckande förmedlas den långa raden av brokiga och exotiskt främmande upplevelser. Man läser hans bok med spänning och minns den med glädje.

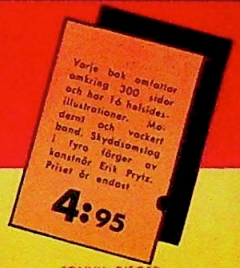
Nästa bok i denna intressanta serie blir B. Travens, "Sierra Madres skatt', därefter följer Harry Forsbergs bok "Jag var främlingalegionär", Nils H. Eldhs bok, "Svart och vitt i Afrika" och i mitten av maj kommer slutligen Jonny Riegers "Resfeber".

Samtliga böcker i serien är inbundna i vackert band och kostar endast 4:95. Att för detta fantastiskt billiga pris lösa biljett till en resa jorden runt i angenämt sällskap är ett erbjudande som står öppet för alla. Grip tillfället. Ni kommer inte att ångra er.

08-0347

Lusten att resa — att se och uppleva nya platser, nya länder, nya människor — finns hos alla. Men endast ett fåtal har möjlighet att befara världshaven och genomkorsa kontinenterna. För alla och envar kan dock en bok ur **FIB:s reso- och äventyrsserie** bli den biljett fantasin behöver för att förverkliga de efterlängtade reseäventyren. De tio första böckerna i denna serie har sålts i sammanlagt en halv miljon exemplar. Nu kommer **fem nya önskeböcker** för alla res- och äventyrslystna — spännande, lättlästa, rikt illustrerade och vackert inbundna **för endast 4: 95.**

Nya böcker i FIB:s RESE- och ÄVENTYRSSERIE

ROLF BLOMBERG

Underliga människor och underliga djur

På sitt vanliga charmfulla sätt berättar Rolf Blomberg i denna bok om en sällsynt strapatsrik färd tvärsöver den sydamerikanska kontinenten, från Galápagosöarna ute i Stilla havet till Amazonflodens delta vid Atlantens kust. De människor och djur han möter är inte bara underliga. Ofta utgör de också en direkt fara för den våghalsige reseledarens liv. Men ingenting tycks kunna förskräcka denne sentida viking. Man läser om de många äventyren med spänning, och man minns dem med glädje.

Boken är illustrerad dels med teckningar av författaren, dels med under resan tagna foton.

Reseäventyr i en exotisk värld

B. TRAVEN

Sierra Madres skatt

Vem har vål inte närt guldgrävardrömmarna? Men om nu drömmarna skulle bli verklighet? Ja, då går det kanske som när de tre männen i denna bok ger sig ut för att söka efter Sierra Madres skatt. Guldets trollkrets sluter dem i sitt oemotståndliga grepp. Liksom blinde drivs de mot sitt mål. De kämpar mot bergens bandithordar. De värjer sig mot alla främlingar. Och till slut börjar de bekämpa varandra . . .

Boken är illustrerad med bilder ur filmen med samma namn.

Om guldets lockelse och förbannelse

HARRY FORSBERG

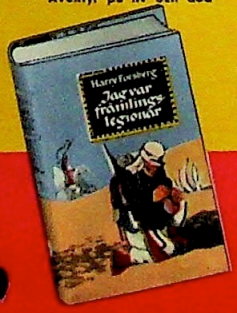
Jag var främlingslegionär

Främlingslegionen! Det ordet har för oss alla en sällsam klang. Det manar fram bilden av den oändliga öknen, av palmskuggade oaser och av marockanska arabstäder ur Tusen och en natts sagovärld. Men vi ser också för oss legionärernas trostlösa marschkolonner och deras blodiga strider med ökenns beduiner. Vi upplever förstens plåga och sandstormarnas fasor. Och vi känner inte minst legionärslivets olrihet och tyranni.

— Har vi rätt? Harry Forsberg kan ge svaret. Han har själv varit ett nummer i franska främlingslegionens led.

Bilder från Främlingslegionen i vardag och fest illustrerar boken.

Äventyr på liv och död

NILS H. ELDH

Svart och vitt i Afrika

Kongofloden drar sitt blå band genom ett av världens vildaste djungelområden. Där lever de vilda bantunegrerna sitt liv. Och inne i de mest otillgängliga trakterna gömmer sig det på stenåldersstadiet stående dvärgfolket, pygmeerna, undan den framträngande civilisationen. I denna sällsamma värld har Nils H. Eldh levat och verkat under hela 20 år. Han har varit styresman över stora områden, och för de svarta har han varit den vite domaren med gudors vishet. Det är märkliga och i sanning ovanliga upplevelser han har att berätta.

Boken illustreras med bilder från Belgiska Kongo i gången tid och nutid.

Vit hövding i de svartas land

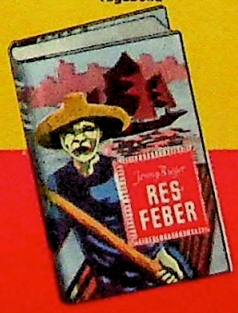
JONNY RIEGER

Resfeber

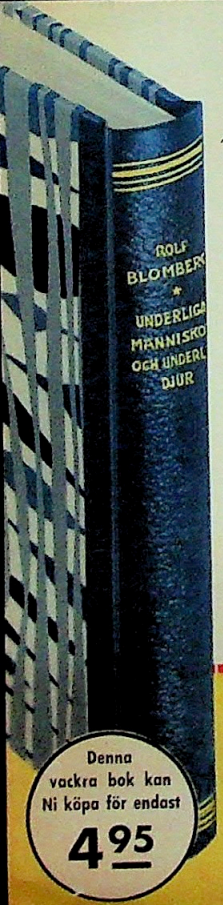
Jonny Rieger har resfeberns oro i blodet. Han är den evige nomaden med äventyrets brus i sitt kölvatten. Och man följer honom gärna och länge. Jorden runt går hans resa: över den raserade indiankulturens Mexiko, till Hawaiis hollywoodfabricerade hulahuladansande livsdyrkare, Japans drömda finlemmade geischor och Kinas absolut påtagliga svältande kulis, vidare genom det ofantliga ryska våldet med dess brokiga folkliv för att få ett slut på Balearerna — paradisdrömmarnas eldorado.

Bilder från denna drömresa runt vår jord illustrerar boken.

Världshavens och kontinenternas vagabond

FIB:s RESE- och ÄVENTYRSBÖCKER roar alla åldrar — spännande god avkoppling — JÄTTEBILLIGT.

Denna vackra bok kan Ni köpa för endast

4:95

RES
med boken som biljett

Upplev:

- Andernas storslagna bergstrakter
- Kongofloddens drivhushete djungler
- Söderhavets soliga korallöar
- Mexikos förtrollade indianbyar
- Marockos sagoskimrande ökenstäder
- Fjärran österns urgamla riken

I FIB:s serie RESOR och ÄVENTYR
har tidigare utkommit

1952	1953
Rolf Blomberg **Tropisk urskog**	*Lars Hartman* **I kanot uppför Senegalfloden**
Helge Ingstad **Pälsjägarliv**	*Hauge-Hartman* **Flykten från Dakar**
Martin Johnson **Lejon**	*Victor Berge* **Faran är mitt liv**
Karl Forsell **Äventyr till sjöss**	*Joe Auruseli* **Med Lalla i Klippiga bergen**
Albert Viksten **Vilda vägar västerut**	*Jürgen Bitsch* **På motorcykel till Kapstaden**

FIB:s RESOR och ÄVENTYR
I nytt vackert band **4:95**
för specifika reportage; moderna band — hållet i en likhet blå färg — blå rygg och guldtryck

I bokhandeln, hos Pressbyrån och FIB:s ombud.

Om böckerna inte finns att köpa på Er ort, rekvirera:
FOLKET I BILDS FÖRLAG, BOX 118, STOCKHOLM 1.

Sänd undertecknad mot postförskott + porto / mot likvid på postgiro nr 151844 (portofritt)
... ex. av vardera.
UNDERLIGA MÄNNISKOR OCH UNDERLIGA DJUR - SIERRA MADRES SKATT - JAG VAR FRÄMLINGSLEGIONÄR - SVART OCH VITT I AFRIKA - RESFEBER Pris per bok inb. 4:95
Jag önskar erhålla en bok i månaden, alltefter som böckerna utkommer.

Namn .....
Adress .....
(Stryk det som ej avses!) (Skriv tydligt — texta!)

Tr.-A.-B. Framtiden.

8h 20-80

Res ut!
UPPLEV ÄVENTYRET

ROLF BLOMBERG
Underliga människor och underliga djur

BILJETT
Jorden runt
4:95
FIB:s RESOR och ÄVENTYR

Följ Rolf Blomberg

på hans äventyrliga resa genom Amazonas feberkokande urskogar och över Andernas otillgängliga bergstrakter

Forts. fr. sid. 46

VI NÄRMAR OSS JÄTTEORMEN

Forts. från sid. 19

Ehuru det är omöjligt att bevisa den historien genom att föra en skyskrapa till Brasilien, så bevisade Lange sin ormhistoria genom att föra med sig skinnet till New York. Det mätte, när det hade torkat, 54 fot och 8 tum."

Så långt citatet ur "The amazing Amazon". Uppgifterna låter ju nog så vederhäftiga. Men var i New York finns det där skinnet, vilken vetenskaplig institution har förvärvat dyrgripen? Det är alldeles omöjligt att spåra upp den, och inget museum jag varit i kontakt med känner till den.

Willard Price omtalar i fortsättningen hur han själv på det mest osannolika sätt fångade en anaconda på 32 fot och fick in den i en bur, och hans berättelse slutar med följande häpnadsväckande påstående:

"Den stora ormen var vår fånge. Eller var den inte det ..? Ursinnigt började ormen attackera buren och vi väntade att vilket ögonblick som helst se den sprängas i flisor.

Bästa sättet att lugna en orm är att ge den föda. Rod (det var en färdkamrat till Price) hade ett vildsvin med sticka belar bland sina levande djur. Detta 80 pounds djur blev nu en lagom munsbit för anacondan. En halvtimma sen den förtärt svinet sov ormen med en stor uppsvällning på magen."

För den som känner till ormar och deras vanor en liten smula, förefaller Price's berättelse rent ut sagt naiv. Det dröjer länge innan en reptil i fångenskap börjar äta. Jag har haft vård om så många, så jag vet vad jag talar om. Den anaconda på 4 1/2 meter som fångades under vår första expedition — en episod som jag skall berätta om i ett annat sammanhang — och som kom till Göteborgs Akvarium, åt ingenting de första fem månaderna! Och jag kan nämna att Berlins zoologiska trädgård hade en jätteorm — jag tror det var en python — som inte förtärde något på ett helt år! Att då den av Price fångade anacondan skulle sätta i sig ett helt vildsvin ögonblicket efter det den fångats, är absolut otroligt.

Nå, nu skulle vi själva ut på jakt efter anacondor. Vi hade fått tips om var några bjässar höll till, och dem skulle vi nu söka. Ria Caucayá, en bifloð till Putumayo, var vårt mål. Vi satte full fart dit.

08-0350 19 12/12 54

SVEA Svevägen 32 26 33 · GLORIA Götgatan 41 13 13 · KARLA Hyllbygatan 60 61 60 · 8:e veckan
Svea: Extraf. kl. 1 o. 3
Rolf Blombergs
ANACONDA

FORUM-ÅRSTA
7 o. 9 Bt. 19 70 00
Rolf BLOMBERGS
ANACONDA

08-0352 13/12 9:00
Nordisk Tonefilm
ROXY
Rolf Blombergs succé för hela familjen!
ANACONDA
7 o. 9 Bt. Bilj. 3 T. 505008, 500111
Nordisk Tonefilm

KARLA Hyllbygatan 60 87 20. Bilj.
7 o. 9
K. 6, 8
Rolf Blombergs
ANACONDA

PAFAGEL
KARLA Hyllbygatan 60 87 20. Bilj.
10:e veckan
ANA-CONDA
13/12

ROXY kl. 1 och 3
ANACONDA
Matinépriser

ROXY Götgatan 66
7 och 9
Barntill
Rolf Blombergs succéfilm
ANACONDA
"Mycket man ej kan glömma!" ST
7 o. 9 Barnt. Bilj. 12
Tel. 505008, 500111

SX-03 31
20/12

SVEA Svevägen 32 26 33 · GLORIA Folkungagat. 108 41 13 13
KARLA Hyllbygatan 60 87 20 · 7 o. 9. K. 6, 8 Karlav. 8. Bilj.
8:e veckan
Rolf Blombergs
ANACONDA
"En önskefilm för nyfikna och äventyrslystna i åldern från fem till nittiofem." AB.

ROXY Götgatan 66
Rolf Blombergs succéfilm
ANACONDA
"Full av dramatik Mycket man ej kan glömma!" ST
7 o. 9 Barnt. Bilj. 3
50 50 08, 50 01 11
m. fl.

23/12
TERRY Fleminggatan 32
7 o. 9. Bt. 30 30 52
Rolf Blombergs succéfilm
ANACONDA

HÖGLANDS-BIO ÄLSTEN 25 60 35
7 o. 9. Bilj.
Rolf Blombergs
ANACONDA

SVEA Svevägen 32 26 33 · SÖDERBIO Götgatan 74 43 94 00 · CAPITOL Ana Gonzalez 16 63 11 13
1 o. 3, 7 o. 9. Kass. 6. 11. Barntillåten.
28/11
OBS! I dag Extraförest. kl. 1 o. 3

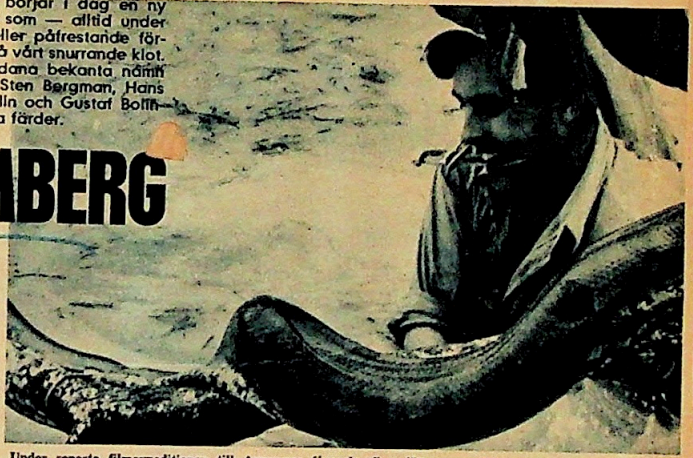
ROLF BLOMBERGS
ANACONDA 6:e veckan
Succéfilmen för hela familjen!

Nr 45 1934
08 2353

Moderna vikingar—Lektyrs nya art

Forskningsresanden Gösta Moberg börjar i dag en ny artikelserie om bemärkta svenskar som — alltid under ovanliga, ofta under strapatsrika eller påfrestande förhållanden — färdats vida omkring på vårt snurrande klot. Vi får i denna artikelserie följa sådana bekanta namn som Rolf Blomberg, Eric Lundqvist, Sten Bergman, Hans Ostelius, Hans Pettersson, Axel Paulin och Gustaf Bolin—der på deras äventyrliga färder.

ROLF BLOMBERG

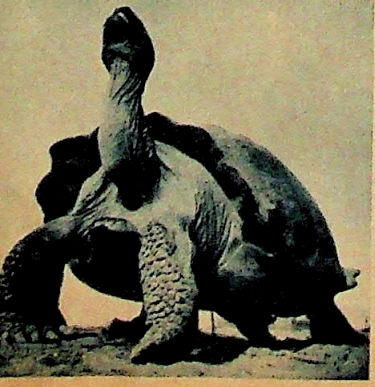
Under senaste filmexpeditionen till Amazonas fångades flera jätteormar. Här är Blomberg med en dylik.

Första gången jag hörde talas om Rolf Blomberg, var då jag på Strandvägen för ett tjugutal år sedan mötte Borgarskolans dåvarande rektor Nilsson, vilken bland annat berättade, att han haft besök av en pigg och hurtig man, som nyligen återvänt från Sydamerika och nu frågade, om han kunde få hålla ett föredrag på Borgarskolan. — Det fick han, och det blev fler. Nu är Rolf Blomberg en känd och uppskattad föreläsare, men det är inte så mycket hans föredrag, utan fastmer hans forskargärning, hans pojkaktiga och anspråkslösa sätt, som gjort, att han slagit fast rot i svenska folkets hjärtan.

Rolf Blomberg är född i Stocksund den 11 november 1912. Han ser inte mycket svensk ut, det skyller han på sin mormor, som var andalusiska och brynt av Spaniens sol. Hans far lär ha vallonblod i sina ådror, varför Rolfs har blivit något blandat och hans utseende en smula romanskt. Utomlands tar man honom sällan för svensk, och i Latinamerika försvinner han i mängden. På Sundaöarna trodde många, att han var eurasier, och en gång, då han var ute och dansade med en flicka i Surabaja, ringde en indignerad väninna till hennes moder upp denna och frågade, hur i all världen hon kunde låta sin dotter gå ut med en indier. Men man får inte döma människan efter håren, och för oss svenskar är Blomberg trots sitt utländska utseende en äkta svensk och framåtstående landsman, som fört de svenska färgerna ut över stora delar av vår jord.

Låt oss hoppa över hans uppväxtår, vilka väl i stort sett erinrar om de flesta pojkars med håg för äventyr och resor. Redan vid sjutton år tog han en sommar hyra på en båt, som förde honom till Medelhavsländerna, och denna resa samt en föregående, som han då gjorde i sällskap med familjen, blev upplevelser, som stimulerade hans intresse för de varma länderna. Rolf började plugga litteratur om Sydamerika företrädesvis Amazonområdet. Han skrev till folk i skilda länder, talade med tidningar om uppdrag och bidrag men med negativt resultat. Så kom en norrman till stan med en film om Amazonas och den skulle naturligtvis Blomberg se. Efter föredraget sökte han upp talaren och nämnde, att han hade för avsikt att resa till Bolivia. Denne lyssnade en stund och sade sedan. — Res inte till Bolivia, utan far i stället till Galapagosöarna. — Rolf hörde uppmärksamt på — där fanns ju allt som kunde tjusa äventyrslysten ungdom, jätteköldpaddor, stora havsödlor, dvärgpingviner, förvildad boskap och mycket annat. Hade man tur, kunde man kanske också hitta en och annan nedgrävd skatt, då öarna tidigare varit ett gammalt sjörövartillhåll. Den blivande forskaren och skattsökaren var bara 21 år, och äventyren skimrade i fjärran.

Efter diverse förberedelser styrdes så kosan ut till Nya Världen, ut mot de för honom okända Galapagosöarna, där Blomberg stannade i åtta månader och upplevde en

Jätteköldpadda från Galapagos-öarna.

Blomberg med en tsantsa.

Den av Blomberg upptäckta jättepaddan Bufo blombergi, nya världens största.

ikelserie!

hel del spännande saker. Skandinaver finner man nästan överallt och så även här. Några norrmän bodde på öarna, och med dem blev han givetvis god vän samt medföljde dem på längre eller kortare utfärder. På en fisketur under vistelsen på ön South Seymour fick han en gång syn på cirka tvåhundra hajar i sundet mellan denna ö och ön Santa Cruz. Det var lugnt väder med molnfri himmel, och vattnet var klart, så man tydligt såg de rovgiriga bestarna. De rörde sig i en stor cirkel, ett stim långa, smidiga djur, vilka jagat bort allt annat liv från denna deras vilo- och samlingsplats.

Blomberg upptäckte, att det fanns gott om pärlmusslor i hajsundet, och beslöt vid ett senare tillfälle att försöka fiska upp några sådana, då han gjorde en utfärd med norrmannen Stampa. Mitt i sundet stack det upp några stenar, som vid lågvatten höjde sig över ytan, och då det vid tillfället var ebb, bad jag — berättar B. — att Stampa skulle sätta av mig på en av dem och sedan komma tillbaka och hämta mig, när vattnet åter började stiga. Stampa gav sig iväg för att fiska, och jag vadade omkring bland stenarna och plockade mina musslor, som tyvärr inte innehöll något av värde. Så kom floden och tidigare än jag beräknat. Efter någon timme låg bara en sten över vattenytan, och Stampa syntes inte till. Jag satte mig ner och väntade, medan vattnet steg, sakta men säkert. Högre och högre nådde ytan, stenen täcktes, mina fötter försvann i det våta, fotknölarna skyldes, och snart, ja, plötsligt stod vattnet upp till knäna. Jag spanade förgäves efter båten men såg bara en mängd hajfenor, vilka snabbt ilade fram och åter i vattenbrynet. Ett tag funderade jag på att simma till en av öarna, men åsynen av alla hajarna förtog mig lusten. Vattennivån höjdes. Den var nu så långt uppe, att badbyxor varit överflödiga, och kittlade mig redan vid halva magen, då en haj började slå stora cirklar omkring mig. Odjuret tyckte väl, att tiden för ett närmande var inne. Men då skymtade en vit fläck i början av sundet, det var Stampas båt, som nalkades. Hajens cirklar blev emellertid allt snävare, varför jag tog min kniv och beredde mig på det värsta, medan jag vinkade våldsamt med vänstra armen. Det var spännande minuter, måtte han hinna fram! Jag var ingen hajdödare, ingen inföding, som helt lätt kunde rispa upp buken på ett dylikt havsvidunder. Men, räddningen kom lyckligtvis i tid, och Stampas muntra utrop — jag trodde du blivit hajmat — ljöd som musik i mina öron. Jag fick motorstopp, förklarade han sedan, och försökte segla mot strömmen men lyckades inte. Det var en kuslig väntan, innan jag hann fram till dig.

Bland underliga djur, Rolf Blomberg såg på Galapagosöarna, var även jätteköldpaddorna. Många forskare anser, att dessa innehar rekordet i ålder bland jordens fyrbenta varelser. Cirka 250 år antar man vara maximum för en gammelfarfar hos dessa sköldpaddor, vilka enligt B:s uppfattning kan väga mer än tvåhundra kilo. Ett exemplar påstås ha uppnått nära fyrahundra kilo i vikt. På öarna fanns även den underliga drushuvudödlan, ett stort rödgult monster, som dock var ganska ofarligt, liksom en kusin för övrigt jordens enda utpräglade havsödla.

På Galapagosöarna hoppades Blomberg få träffa den äventyrliga österrikiska baronessan Wagner, som där levde tillsammans med en tysk affärsman, Robert Philipson, och hade en annan tysk, Rudolf Lorentz, som någon sorts passopp. Damen ifråga kallade sig "drottning" av Galapagos och var ett högst originellt fruntimmer, som blivit mycket omskriven i världspressen.

Ett par peruanska ungdomar råkade ut för våldsamma äventyr under sin bröllopsresa med ett fartyg från Callao. Skeppet kom in i en fruktansvärd orkan och sprang läck. De nygifta och besättningen måste gå i båtarna, och strax efteråt sjönk fartyget. Parets båt med tre matroser drev så småningom på grund vid ön Floreana. Uttröttade och utsvultna stapplade de skeppsbrutna i land, sjönk ner på stranden och somnade. Senare väcktes de emellertid bryskt av några välbeväpnade män, som fängslade dem och förde dem till ett hus i öns inre, där en "vacker" ung kvinna tog emot dem. — Jag är baronessan Wagner de Bousquet, sade hon, och jag är "drottning" på denna ö. Vad har ni här att göra? Ni är mina fångar.

De arma skeppsbrutna hann inte svara, förrän de burades in i något sorts fängelse. I fyra dar satt de instängda i en byggnad, bränd av tropiksolens strålar. Maten de fick, var urusel, och den stackars unga frun blev sjuk. På femte dagen släpptes de ut och ställdes inför "drottningen", som stod omgiven av en livvakt beväpnad till tänderna, en samling utsökta bovtyper. "Hennes majestät" vände sig till de båda ungdomarna och fräste fram. — Tacka mej, för att jag inte låtit skjuta er. Nu får ni ge er ut till sjöss igen, så ni kan få fortsätta bröllopsresan. För att ni skall kunna vara i fred, får ni en båt för er själva, matroserna får en annan.

Efter tre dagar räddades de tu av en ångare, som tog paret in till Ecuador.

Då Blomberg i sällskap med två följeslagare kom till ön för att söka upp den falska drottningen, var hon och hennes Philipson försvunna, intet spår fanns efter dem. — Hon lär ha sagt någon gång, att en dag skall min partner och jag röka en sista cigarrett och dricka en sista whisky och sedan tillsammans simma ut på det stora havet . . .

Blomberg skrev ner den sällsamma historien om piratdrottningens försvinnande och andra tragedier på Galapagos, reportage som sedan gick genom världspressen.

Vännen Rolf återvände till fastlandet och startade från Ecuador en långtur genom Peru och Amazonflodens källområden, en färd som på denna jätteflod förde honom ända ner till dess mynning. Amazonfloden är känd av européerna sedan århundraden, dess utlopp upptäcktes redan år 1500 och dess källor 1535. Så snart efter, som 1540 seglade ett fartyg byggt av Perus spanske erövrare ner för hela Amazonfloden till Atlanten. Blombergs färd på denna jättestrom blev en vanlig ångbåtsresa, medan hans marsch genom urskogen var i högsta grad farlig och strapatsrik. Den blev vanskelig inte bara genom vådan att falla offer för någon febersjukdom och risken att bli biten av giftiga ormar, utan inte minst genom hotet från de krigiska aucaindianerna, som hade ett gott öga till vita vandrare och vilka bodde på ena sidan den flod, på vilken han stakade sig fram.

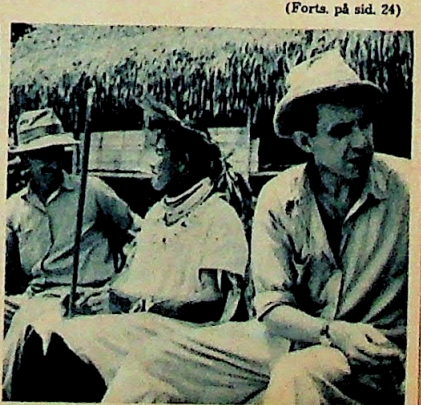
(Forts. på sid. 24)

Med en sengångare i Panama.

Jibaro-indian med blåsrör.

Blomberg och en kolombiansk deltagare i expeditionen tillsammans med Cofan-indianernas överhövding.

Forts. Lektyr. 0-0353.3

Moderna vikingar.

(Forts. fr. sid. 17.)

Rolf Blomberg reste hem till Sverige en tid, njöt av vår vackra svenska natur och goda mat, augustimånskenet med kraftor, allt så'nt han drömt om på vulkaniska öar och i urskogens djungelhetta. Året efteråt var han åter i Sydamerika, tillbaka på sina sköldpaddsöar och i Ecuador, där han besökte Jibaro-indianerna kring Pastazafloden i östra delen av landet. Jibaroindianerna är kända som grymma huvudjägare, och det är hos dem man finner dessa kusliga troféer s. k. tsantsas, människohuvuden som krympts till en knytnäves storlek. Expeditionen förenades tillsammans med en dansk och några indianer, och den blev nog så äventyrlig.

Vid ett tillfälle ville olyckan, att hövdingen på en boplats dog strax efter deras besök, och de blev oförskyllt utpekade som mördare. Detta hände på färden nerför floden. När de skulle återvända samma väg, väntade den döde hövdingens bröder och alla indianer vid boplatsen för att överfalla och döda dem. Som väl var fick en bror till en av de indianer, som medföljde dem på färden, höra ett rykte om vad som väntade expeditionen, varför han, så snabbt han kunde, gav sig iväg till en ecuadoriansk militärpost, varifrån en undsättningsexpedition skickades ut. Den bestod av en officer och några välbeväpnade soldater, och det slumpade sig så, att styrkan stötte ihop med expeditionen ungefär en halvtimme innan den kom till de fientliga indianernas boplats. Rödskinnen blev ganska långa i synen, men inság att de inte kunde göra något mot övermakten.

En annan gång hände det, att B. filmade en kvinna, när hon preparerade chica (en indiansk dryck). Strax efteråt insjuknade hon rätt svårt, hade ont i magen och jämrade sig värre. De vidskepliga indianerna trodde nu genast, att det var hans skuld och att han med sin egendomliga apparat hade förhäxat henne. Hela hopen kom över från boplatsen till det hus, där han bodde, och alla var beväpnade med spjut. De hotade honom med att om kvinnan dog, så skulle expeditionsmedlemmarna få gå samma väg. Det var ett par spännande dagar och nätter, som Blomberg och hans följeslagare upplevde, stängt bevakade och utan möjlighet att fly. Som tur var tillfrisknade kvinnan, och de fick behålla sina huvuden, men Blomberg vågade givetvis inte veva med sin kamera mer på platsen.

Inte ens efter återkomsten till civilisationen var det slut på hans äventyr. Han blev anhållen som peruansk spion, samlingarna beslagtogs tillsammans med kameror och filmer, och det tog flera veckor att klara upp missförståndet och återfå den värdefulla egendomen.

Åren 1938—39 finner vi honom i Ostindien på öarna Borneo och Java, varifrån han återvände till Sverige sommaren sistnämnda år, då han hade med sig en samling levande ormar, ödlor, krokodiler och sköldpaddor för Göteborgs akvarium. Redan under hemfärden planerade han en ny resa till Östern, men så kom kriget och som en följd därav det lokala finska vinterkriget. Blomberg och hans unga fästmö, hon var gymnastikdirektör och sjukgymnast, anmälde sig båda som frivilliga, hon vid Röda Korset och han i Svenska Frivilligkåren. Fredsslutet kom emellertid redan efter tre veckors tjänst på Sallafronten, men snön och vinterkylan hade ytterligare stärkt hans längtan till söderns länder. Då kom invasionen i Norge, och Blomberg skaffade sig uppdrag som krigskorrespondent samt upplevde en del äventyr. Det mest spännande råkade han ut för — innanför svenska gränsen. Han skidade just tillbaka från en tur till Norge och var mitt ute på en liten isbelagd sjö, då plötsligt en tysk flygmaskin kom på låg höjd inifrån svenska landet. Strax förut hade en tysk pilot svept ner över Vassijaure järnvägsstation, dödat en militär och senare även beskjutit en pimpelfiskare på Torne träsk. Planet ändrade hastigt kurs och dök rakt på honom, så B. tänkte — nu var det färdigt, för det fanns ingen möjlighet att ta betäckning eller överhuvud rädda sig. Vad skulle man göra, då kulorna när som helst kunde vissla om öronen! Blomberg gjorde det bästa, han antagligen kunde ta sig till i en sådan situation. Han tog av sig mössan, vinkade uppåt och såg glad ut, fast han kanske inte precis kände sig så väl till mods. Maskinen strök förbi, men intet skott lossades. B. drog en lättnadens suck, men det var för tidigt. Planet återvände, susade över honom ännu en gång, och Blomberg vinkade älskvärt på nytt. Tysken trodde förmodligen, att allt var i sin ordning, och satte med smattrande motorer full fart mot Norge.

Hösten 1940 lämnade Blomberg och hans unga fru Sverige för att via Portugal, USA och Panamakanalen slutligen uppnå Batavia på Java. Resan hade tagit lång tid och varit besvärlig. Blombergs anhållan hos marinmyndigheterna att få köpa en segelbåt för att med den göra strandhugg här och var på Sundaöarna avslogs. Han fick därför försöka ordna sin färd på annat sätt, och en dag hittar det energiska unga paret vägen till den lilla ön Satunda. Där fanns mycket att titta på särskilt bland korallreven, då det var ebb. Meterlånga havsmaskar och prickiga bläckfiskar sam omkring tillsammans med krabbor, kräftdjur och giftiga fiskar. Fru Blomberg kom en dag bärande på den farligaste av dessa senare, en som hon hade fångat med bara händerna. Det var en vackert röd, egendomlig fisk med fenor som vingar och nålvassa fentaggar, vilka orsakar en så svår förgiftning, att den ibland medför döden, om man råkar sticka sig på dem.

På ön fanns också en kratersjö och i den krokodiler. Blombergs hade slagit upp sitt tält under ett lummigt träd invid en vacker vik. En natt kom en krokodil på besök. Det var en stor krabat, som hållit till i viken i flera dagar. På morgonen, då de vaknade, märkte de, att krokodilen gått upp och lagt sig bara ett par meter från deras tält. De såg, när den försvann i viken, och spåren i sanden visade, var den legat. Den ville nog in i kratersjön — sade Blomberg till en av de infödda hjortjägare, som vistades på ön. Javisst — genmälde denne — krokodilerna tar alltid vägen förbi det här stora trädet, när de skall in i sjön. — Det är kortaste sträckan. Det är därför vi aldrig vågar slå läger här. — Det var alltså förklaringen, varför B. fått ta platsen under det stora trädet, medan jägarna höll till på avstånd under ett litet träd med glesa grenar.

Nästa etapp på Blombergs många resor var Komodo, urtidsdrakarnas eller jätteödlornas land. Dessa upptäcktes först av pärlfiskare, som besökte öarna 1912 och rapporterade, att de hade sett ett skinn av ett av dessa vidunder. Fyndet väckte stort uppseende inom den vetenskapliga världen. Först 1926 landade emellertid en fångstexpedition på Komodo och bestyrkte genom insamlade djur uppgiftens riktighet.

Rolf Blomberg hade varit på Komodo i två dagar, innan den första jätteödlan visade sig, ett möte som han inte glömde. Han och hans fru vandrade i sakta mak över en grässlätt uppför en liten kulle. Hela morgonen hade de spanat efter vidundren med och utan kikare, men de hade inte fått syn på annat än hjortar och vildsvin. Uppkomna på kullen stannade de plötsligt, för framför dem på knappt tio meters avstånd stod oväntat i det höga gula gräset ett sagans odjur, med sin sträckta hals och sina stora klöftar påminde den om en dinosaurie. Monstret fixerade de båda nyfikna människorna några ögonblick med mörk och stålhård blick som en rovfågels, svängde så helt om och kilade iväg med oanad hastighet samt försvann i terrängen.

På återväg till lägret dök en andra jätteödla upp, en best om tre meter i längd. Rolf Blomberg lyckades närma sig den på ett avstånd av en och en halv meter, utan att den angrep. I stället tog den till flykten, då han kastade en pinne på den, liksom omedveten om sina respektingivande klor och käkar. Efter sex veckors vistelse på Komodo och åtskilliga möten med jätteödlor, som också filmades, återvände familjen B. till Java. På vägen dit passerade de ön Sumbawa och fick där höra nyheterna om Pearl Harbour och japanernas anfall. Genast efter återkomsten till Java anmälde sig Blomberg som frivillig men blev inte antagen lika litet som andra utlänningar. Strax efteråt föll Java, nästan utan motstånd, och han blev tvungen att med sin hustru tillbringa hela ockupationstiden på ön, vilket var en tämligen nervpåfrestande period under hans resor, något som Erik Lundqvist har skildrat i Lektyr.

Blombergs hade emellertid fått en pojke på Java, och när julen nalkades ett år, var gossen 18 månader gammal och kunde alltså uppfatta, vad som försiggick omkring honom. B:s beslöt att ordna en liten julfest med gran och tomte och allt vad resurserna tillät. Några ensamma svenska mammor med sina småttingar inbjöds. Tillsammans blev det emellertid över sju personer, och de borde rätteligen haft japanska polisens tillstånd.

Gulingarna vädrade alltid konspirationer och underjordisk verksamhet, så fort européerna sammanträffade, och japanerna hade redan vägrat bifall till ett par europeiska julkalas. Blombergs beslöt därför att ta risken och träffas utan att ha sökt deras medgivande. Fönsterluckor och dörr åt gatan stängdes, så att ljudet av röster inte skulle höras så väl. Gästerna anlände, och julfesten begynte. De dansade långdans runt matbordet, lekte jullekar, spelade och sjöng, och alla roade sig av hjärtans lust. Emellanåt tittade B. ut på gatan för att se, om något oroväckande förmärktes, men inget misstänkt syntes. Men så kastade han ett öga utåt trädgården och upptäckte där två japaner i uniform stå under ett träd. Det är Kempi-tai (motsvarande nazisternas gestapo); tänkte Blomberg, som gick in och viskade till sin hustru, att hon skulle sluta att spela och att barnen skulle leka litet stillsammare. Sedan gick han ut och satte sig på verandan för att ta emot japanerna, när de kom. Inom sig förbannade han sin oförsiktighet att inte ha begärt tillståndet. Vad skulle hända, om alla nu blev häktade. B. kände sig nervös och orolig och hade samvetskval över att ha försatt sina vänner i fara. Efter en kvart gav sig japanerna iväg, men de kanske kom igen, antagligen med en lastbil för att hämta dem alla till förhör eller eventuellt bara för att ta honom själv och med kända metoder tvinga honom att uppge namnet på dem, som gästat honom. Han och hans fru nämnde emellertid inte ett ord om det japanska besöket för att inte störa julgläjden för de andra, vilka B. sedan följde hem några i sänder.

Dagen därpå berättade Djum, deras javanesiska kökspa, att hon träffat två japanska soldater från kasernen mitt emot — enkla karlar, kanske bönder hemma i Japan — och dessa hade talat om, att de kvällen innan hade stått länge utanför Blombergs hus och lyssnat till den glada musiken och sången och barnaskratten. Med saknad och längtan hade de tänkt på sina egna barn hemma i Japan, vilka det nu var så länge sedan de sett. — Blomberg drog en lättnadens suck. I över tre år fick de leva under japansk terror och stigande press, och när Japan sedan kapitulerade, stannade de kvar några månader, under vilka Rolf Blomberg var ackrediterad krigskorrespondent. Senare begav sig familjen Blomberg över till Australien och stannade där sju månader, innan de slutligen återvände till Sverige.

Åren 1947—49 var han åter på strövtåg i Sydamerikas urskogar och realiserade där sin dröm att tränga in i auca-indianernas område. De första dagarna förlöpte tämligen lugnt. Hans män paddlade eller stakade expeditionens flottar nerför en liten flod ett stycke, varefter det bar vidare till fots genom urskogen. Våta gummiskor, hetta och fukt kom skinnet att lossna från fötterna, mygg, flugor och all skröns flygfän stack och bet, svettbina irriterade huden, då de slickade i sig svettpärlorna, men framåt gick det. En gammal boplats påträffades, men den var övergiven, folket, som levat där, var borta. Blombergs män, yumboindianer, tyckte sig höra kringsmygande aucas och blev oroliga. De hade sett en solring tidigare på dagen, och då de strax efteråt hittade en lilla, grå- och vitrandig maskorm, togs det som ett säkert tecken på att det skulle gå illa för expeditionen. En lilla varslade nämligen om svåra olyckor, ansåg indianerna.

Den sjunde dagen av färden genom aucaindianernas land började. Blomberg och hans män, av vilka två var vita, åt en stadig frukost. Natten hade varit lugn, inga aucas hade hörts av, men efter några timmars rodd påträffades en del spår invid en flodbädd, fotavtryck i det grunda vattnet. B. och hans folk färdades på två flottar flodledes omväxlande med nödtvungna marscher på land. Utan att samtala och så ljudlöst som möjligt gled männen på farkosterna nerför floden. Strömmen var strid, och det gick raskt undan, den första flotten var ett tiotal meter före den andra, då det hände. En väldig trädstam tvingade till en gir inåt ena stranden, då ett regn av spjut störtade över den främsta, med påföljd att samtliga kastade sig huvudstupa i floden. Ett skott smalt. Det var utkiken på Blombergs flotte, som sköt, och sekunden efter knallade han själv på med sin browning. Sedan började en animerad eldgivning. Gossarna, som hoppat i, stod till midjan i vattnet och smällde skott på skott i blindo, för aucas hade försvunnit, inga fler spjut susade om dem. Det hela hade skett hastigt, men man hann uppfatta, att det var sex angripare, som tydligt syntes, medan kanske fler funnits dolda i den täta vegetationen.

Under en senare resa gjorde Blomberg flera fina zoologiska fynd. Bland annat fann han Sydamerikas största art av groddjur, en jättepadda, som efter honom uppkallades Bufo blombergi.

Nu senast har Blomberg varit ledare för en filmexpedition till sydöstra Colombias urskogsbälte, Amazonområdet. Han företog denna med tre svenska medhjälpare (filmfolk) och ett antal colombianare. Expeditionen blev nödtvunget uppdelad i tvenne avsnitt. På våren 1953 räkade den på grund av förseningar och diverse annat komma mitt i regnperioden, varför man efter någon tid måste avbryta filmningen och resa hem. Det var en osedvanligt svår regntid med föga solsken. På hösten samma år fortsattes dock det avbrutna arbetet, vilket höll på till slutet av mars 1954. Resultatet blev särdeles lyckat, då icke mindre än 15 000 meter film upptagits, så det kommer att bli en verklig långfilm kallad Anaconda, som får sin premiär i Sverige nu i höst.

Rolf Blomberg är en mångfrestande man, vars intressen sträcker sig över flera vetenskapsgrenar. Sålunda kom han hem med stora etnografiska och geologiska samlingar, levande mindre ormar till Göteborgs akvarium, jätteormar, av vilka en var en boaorm, och flera vattenboor s. k. anacondor. Bland det vidlyftiga bagage, som han nu 1954 hemförde till Sverige, befann sig även en del av hans berömda jättepaddor.

[illegible] berättar Gösta

Norrbottens Tidn. Piteå 19/11. 54

TeaterFILM nyss

COSMORAMA: Anaconda.

Rolf Blomberga filmberättelse »Anaconda» är ett gott bevis på vad som kan åstadkommas med relativt små medel, om de utnyttjas på ett förnuftigt sätt. Om amerikanarna skulle ha gjort en sådan här film, hade de med säkerhet lagt med miljoner på expeditionen, och ändå är det inte säkert att de skulle ha lyckats få fram en så levande, omedelbar och fascinerande bild av Amazonas gröna djungelhav och den spännande expeditionens upplevelser som Rolf Blomberg och hans medhjälpare lyckats med.

Rolf Blomberg har sinne för humoristiska detaljer och förstår att presentera djuren och landet på ett chosefritt och enkelt sätt, som gör att man stortriva under hela föreställningen. Många spännande och dramatiska scener har skapats, men först och sist har fotografen på ett utomordentligt sätt trängt den gröna djungelna och flodlandets stämning inpå livet.

Verkligt enastående och rent urtidsmässiga i fråga om sin stämning är bilderna från krokodilernas och anakondans hemvist längst inne i det eldhärjade träskområdet, där man när som helst tyckte sig kunna vänta att en av urtidens jätteödlor skulle uppenbara sig.

Betagande är bilderna från cofanindianernas liv och verkligt roande är scenerna med den trivsamma vrålapungen, expeditionens upptågsfulla mascot.

Rick.

08-0356

Norrbottens Tidning 24/11

Huvudrollerna

Norrbottens 24/11

SAGA hade på måndagen premiär på upptäcktsresanden Rolf Blombergs film "Anaconda". Den är till största delen inspelad i Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Filmen är mycket intressant och man fick en inblick i hur farofyllt djungellivet kan vara. Till slut fann också expeditionen den fruktade vattenormen anacondan. Dessförinnan har man dock haft trivsamt i sällskap med den otroligt fula, men charmfulla vrålapeungen Laban och trubaduren och kocken Lino. Lino sjunger också sin egen vaggvisa när Laban skall sova om kvällen. Filmen är en upplevelse och saknar inte dramatik. Den ges hela vec-

FTB Nr 47

VI FÅNGAR VÅR ANACONDA

Forts från sid. 19

En anaconda har i regel sina bestämda jaktmarker, ett begränsat område där den håller till. Om därför en anaconda har blivit sedd på en viss plats, har man stora chanser att få se den där igen. Vi försökte alltså samla alla de rapporter vi kunde om var stora anacondor blivit sedda.

I Rio Caucayås övre lopp tycktes det vara gott om dem. Ett stycke från mynningen, vid Putumayofloden, bodde några huitoto-indianer, och dessa gav oss värdefulla tips. De ansåg väl att vi var skvatt galna som ville försöka fånga dessa odjur levande, ty själva hade de en panisk förskräckelse för anacondorna och tordes aldrig ge sig på dem. De platser där de sett dem undvek de sorgfälligt.

Vårt sökande började. Villamizár, jägaren och fiskaren, var med oss, och det var nästan en garanti för att vi skulle lyckas. Med vår stora kanot för vi långt uppför Caucayáfloden, och i Villamizárs lilla ranka kanot tog vi oss in i trånga *quebradas* — smala, vindlande åar, kantkraderade av kullfallna träd och bråte — och ut på små sjöar och träsk. Långa och svettdrivande vandringar gjorde vi också genom de sanka djunglerna, ständigt på utkik efter jätteormen. Reptiler fångade vi av många slag, både giftiga och icke giftiga, men någon anaconda såg vi inte till. Vi upptäckte spår efter dem, det var allt. Nå, vi var fast beslutna att inte ge upp, om vi så skulle behöva vistas en eller ett par månader i detta osunda djungelland, som redan både givit ett par av oss malaria.

Men regntiden närmade sig, och när den kom, skulle våra chanser vara minimala. Det gällde att finna anacondan nu! Vi intensifierade sökandet, låg i från soluppgången till det blev mörkt, vilodagar hade vi inte längre. Och till sist — vid en liten biflod till Caucayá — krönte våra ansträngningar med framgång!

En sju meter lång anaconda, nästan lika tjock som en telefonstolpe, hade varit oförsiktig nog att få upp på land, och därmed var hennes öde beseglat!

Vi var fem man om henne, och vi presterade något av ett blixtkrig. Vi dok på henne, med klykor och lasson och ett heligt beslut att hon inte skulle undslippa oss. Det blev en vild kamp och något av en cirkus! Vi fajtades och slet och drog och trilade omkull i leran, vi svor och skrek och svettades, och anacondan väste och högg omkring sig och gjorde oupphörliga men fruktlösa försök att krama oss. Under tiden hoppade Kurt omkring med sin filmkamera, hade rena rundansen kring oss och anacondan för att få alla tänkbara inställningar. Han var överallt, ibland nästan i gapet på ormen! Se det var en filmfotograf! Och Olle Bohlin körde sin magnetofon, rev sig i skägget i rena upptetningen och kom då och då krutande och tog några foton.

Men så var föreställningen över. Anacondan var vår och fick finna sig i att stuvas ned i en stor låda, som vi lagt med oss för ändamålet. När det var gjort var vi allihop — både anacondan och vi — lika trötta.

"Gudskelov", sa Torgny, "nu kan vi använda vårt arbetsnamn Anaconda som namn på filmen!"

—

Det är inte mycket mer att tillägga. Vi hade fått vår anaconda. Och vår film; 17 000 meter hade vi tagit. Och strax därpå har det hemåt efter fyra intensiva månader i Amazonas.

Och vad hände med Laban — vår maskot, vrålapungen? Jo, det måste jag berätta.

Laban får ny pappa

Vi hade ofta resonerat om vad vi skulle göra med Laban, när expeditionen var över. Helst hade vi velat ta honom med oss, men det var omöjligt, det hade varit rena mordet. Vrålapor är mycket ömtåliga och känsliga och tål inga klimatombyten. Laban måste alltså stanna i Amazonas.

En dag när vi kom tillbaka till lägret, var Laban försvunnen!

I ett dygn letade alla efter Laban, strövade genom urskogen och ropade på honom. Men han var och förblev försvunnen. Tydligen hade han blivit uppäten av en ozelot eller något annat rovdjur. Sorgen var stor.

Småningom bröt man lägret och for nedför floden. Efter någon mil landade man vid en hydda där några indianer bodde. När kanoten lade till, kom en liten apa rusande mot den. Laban!

Hur har han egentligen kommit hit?

"Ja, det är underligt", sa en av indianerna. "Häromdagen när jag var ute i min kanot och fiskade, kom en stock drivande nedför floden, och på den satt den här apan. Så jag tog hand om honom."

Så här måste det ha gått till. När Laban såg sina "pappor" ge sig iväg i kanoten, hade han simmande följt efter ut i floden. Det hade hänt förr. Men strömmen gick stark och lille Laban orkade inte så långt, så när det kom en drivande stock flytande, räddade han sig upp på den. En mil hade han sen drivit på stocken.

Återseendets glädje var enorm men gjorde skilsmässan så mycket svårare. Laban kom emellertid i goda händer. I Puerto Leguizamo fanns en ung soldat som älskade djur, och han tog hand om Laban. Och Laban måtte ha känt hur mycket soldaten tyckte om honom, ty han accepterade ögonblickligen sin nya "pappa".

Häromdagen fick jag en hälsning från honom. Vår vän soldaten skrev att Laban har vuxit och mår fint. Kanske hälsar jag på honom en varker dag ...

Folkan:

Anaconda

En stor framgång för svensk film är Rolf Blombergs och Torgny Anderbergs bildberättelse från de outforskade djunglerna kring Amazonfloden. Åskådaren tas med på en fascinerande upptäcktsresa bland ormar och darrålar, för att nämna några ruskiga exempel. Här och var finns något av thrillerstämning, t. ex. den nattliga kajmanjakten, som väl tog vara på alla visuella effekter. Men det finns även plats för mera glättig berättargladje: scenerierna från indianbyarna, där småttingarna konfronteras med civiliserade leksaker samt, men inte minst, den tama vrålapan Laban, vars upptåg ibland är nästan farsartade.

Man får heller inte glömma fotot, som bitvis är av högsta internationella klass. En del scener var magnifika i sin åtstramande enkelhet.

Ett otroligt arbete måste ligga bakom Anaconda men det har lyckats långt över förväntan: den svenska djungelhistorien är en av filmsångens mera remarkabla händelser.

Janne.

Rolf Blomberg har skapat svensk filmhistoria med Anaconda.

RIO

I går hade Rio premiär på Rolf Blombergs »Anaconda», en äventyrlig berättelse om en färd från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia.

Årets Luciakandidater kommer att presenteras vid kvällens föreställning.

RIO, Ljusdal.

ANACONDA.

En spännande och välgjord långfilm från Rolf Blombergs expedition till Amazonas djungler.

Tillsammans med sina färdkamrater och Olle Bohlin som i tur och ordning svarat för regi, foto och ljud har Blomberg här gjort en realistisk och intressant skildring av en forskningsresandes äventyr och upplevelser. Jakten efter anaconan, en av jordens största ormar i Amazonas täta djunglar, är lika spännande som vilken äventyrsbok som helst och ger dessutom en bild av expeditionens vardagsbestyr, av djunglernas djurrikedom från småkryp till krokodiler och jättefiskar och av indianernas liv, allt sammans inramat med kamerasvep av Amazonas storslagna natur. Filmen kan rekommenderas inte bara som spännande nyvärdhet för vuxna utan minst lika livligt som geografisk-zoologisk upplevelse för skolungdomen.

Skaraborgaren, Falköping 7/12 54

FILM & TEATER

FALKÖPING

COSMORAMA: Anaconda.

Utan nämnvärda ansträngningar för att publikfria går denna film rakt in i hjärtat. Den är helt igenom enkel; fri från försök att driva upp spänning genom att spela på djungelns alla faror. Inte ens Anacondan användes att skrämma upp publiken med. Man talar ett ärligt språk.

Det är fråga om en expedition in i Amazonas djungler för att söka fånga Anacondan, ormbesten som i folkfantasin kan bli ända upp till 30 meter lång. Filmen skildrar expeditionens farofyllda väg mot platsen, där — men finns. Man får bekanta sig med expeditionens olika deltagare, med kocken, trubaduren Lino och mascoten, apan Laban, vilken ständigt är slingrad kring Rolf Blombergs hals. Även infödingarna får agera framför kameran. Sällsamt var att se hur de andäktigt lyssnade till tonerna av Beethoven.

Filmen igenom kände man sig som en av deltagarna i expeditionen. Med sann upptäckariver följde man med och studerade girigt djungelns sällsamma fauna och flora. Publiken satt hela tiden fängad och följde med sann inlevelse var meter av filmen.

Anaconda är en film som man kommer att minnas och minns gärna. Att det var Tonefilms expedition och att densammas ledare var Rolf Blomberg är väl redan bekant.

Västergötlands Tidn 8 dec 54

RIO. LJUSDAL:

Anaconda.

Filmen om Rolf Blombergs expedition till Sydamerikas djungler för att fånga jätteormen Anaconda har verkligen blivit ett litet mästerverk. Djungelns alla djur och odjur löper förbi på filmremsan, och man hisnar inför de storslagna naturscener man ställs inför. Huvudrollsinnehavarna är förutom expeditionsmedlemmarna och en hel del av djungelns folk den lilla vrålapungen Laban, som verkligen kunde ta publiken med storm. Filmen rekommenderas både åt naturvänner och icke naturvänner. Inget förspel.

Falköpings Tidning 7/12 54

Cosmorama.

Rolf Blomberg i spetsen för den svenska Amazon-expeditionen har med »Anaconda» gett oss en film som hör till de sällsynta. Expeditionen — bestående av fyra svenskar och tre colombianer — tränger längs svårframkomliga bergavägar och slingrande stigar mot Colombias och Amazonas djungelhav. Forsfärderna, utomordentligt betagande för åskådaren, är inte de minst farofyllda, men oförtröttligt kämpar expeditionen vidare. Skildringen har fått både charm och spänning. Den nöjer sig med att referera vad man upplever och det finna ett intresse för både människor och djur som räcker till en omfattande provkarta på djungelns fauna. Men det var jakten på anacondan färden gällde, och sällskapet lever i ständig anaconda-feber. Detta avsnitt blir också filmens klimax, nattliga krokodiljakter och andra äventyr till trots. Med det lyckosamma infångandet av denna Sydamerikas jätteorm slutar denna film, som bjuder så mycket av intressant upplevelse att man oreserverat rekommenderar den. Expeditionens deltagare skänker man sin beundran, även om det endast går att ana arbetet och strapatserna bakom skapandet av filmen om Anacondan.

Ronio.

08-0362

ÅRET RUN
VÅRT
NR 46 1954
11—18 nov.
PRIS 50 ÖRE

GUNNAR NORDAHLS MEMOARER

Se sid. 42-43

URSKOGENS DOTTER

En ung indianska har ett av de mest fascinerande ansiktena i Nordisk Tonefilms "Anaconda".

Foto: ROLF BLOMBERG

Östersundsposten 10/11 54

RÖDA KVARN, Västervik: Götgehövdingen.

FOLKAN, Nybro: Anaconda.

Den som väntar sig en torr och tråkig film av det material, som fotografen fått ihop av resan till Amazonas djungellandskap, blir säkert angenämt överraskad av den konstnärliga klippning man åstadkommit. Filmen har faktiskt inte några döda punkter, utan bjuder ständigt på nya upplevelser, från skickligt fotograferade djur till spännande moment i kampen för att fånga anacondan, jätteormen. Välgörande att se var de avsnitt som fångats av indianernas liv, helt fria från den förskönling och komplicerade arrangemang, som brukar bjudas indianfilmspublikten. Nu fick man se dem som människor som vilka andra som helst. Rolf Blomberg, vår store forskningsresande, har lett expeditionen med den äran. Som regissör har Torgny Anderberg lyckats strålande, inte minst när det gällt sammanklippningen. Curt Wahlgren, fotografen, bör ha vår egen privata lilla »Oscar» för sin insats. En annan agerande, som också gjorde sitt till för den stora framgången, var lilla vrålapan »Laban», som inte bara roade expeditionsmedlemmarna utan tog hela publiken med storm.

08-0364

Östersundsposten 10/11 54

FILM

PALLADIUM: "Anaconda".

Glädjande att möta en film som skildrar naturen och det vilda livet, innan människohanden fått grepp över detsamma och matat in allt efter konstgjorda regler. Filmen skildrar Rolf Blombergs upptäcktsfärd i den stora Amazonflodens mest avlägsna förgreningar, dit väl aldrig tidigare någon vit man varit, och än mindre hemfört en film av detta fängslande slag.

Hela filmen skildrar på ett enkelt och berättande sätt det äventyr som möter dem, vilka ger sig bort för att söka nytt och outforskat. Filmen skildrar också några indianstammars liv i helg och söcken. Landskapsmotiven är vackrande, från tropiskt gröna urskogar till öde träskmarker, men livet och naturen skildras framförallt. Från de små krypen till världens största sötvattensfisk och den stora anacondan, som till slut, efter en spännande jakt, blir levande fångad.

Avkä.

Nya Kristinehamns Posten 17/11 54

GRAND: Anaconda.

Expeditionens ledare, Rolf Blomberg.

Kan man tänka sig tjusigare kulisser än Arizonas gröna djungelhav, visserligen fångat i svartvitt, men med konstnärlig nyansering i övergångarna från natur till djurbilder och med en till nyfikenhet gränsande vaksamhet för vad som är värt att fotografera. Det är med avsikt vi nämner fotografen Curt Wahlgren först. Det är tack vare hans gedigna hantverk och djungelsinne — förbluffande rent med tanke på att han är svensk — som vi nu kan följa Rolf Blombergs expedition genom Columbia och in i Arizonas träskmarker, jätteormen Anacondas rike.

Innan det målet är nått har man fått stifta bekantskap med giftpilsjagande indianer, och djur av de mest skiftande slag, på land som i vattnet; från den människoliknande piranjan till den spjuveraktiga apan Laban, som blev expeditionens maskot och nu publikens gunstling när ett. Avslutningen med infångandet av den sju meter långa Anacondan är ett fascinerande skådespel och man drar en lättnadens suck, när det riskabla företaget är i hamn.

Filmen är skickligt iscensatt med en harmoni expeditionsmedlemmarna emellan och i naturen, som är både vilsam och underhållande. Och som sagt, ett mästerverk i fotograferingskonst.

Ch.

08-0366

Västgöta Korresp. Skövde 17/11 54

COSMORAMA: ANACONDA

Att företaga forskningsresor till okända och svåråtkomliga ställen har lekt svenskar i hågen sedan vikingatiden, fastän avsikten med det hela har växlat. Det har även skrivits böcker om vad som upplevts och som slukats av alla dem som inte kommit längre än till heta önskningar om äventyrliga resor. En sådan här resa på film utan någon röd tråd dramatiskt sett är väl något alldeles enastående. Man saknar inte ett konstruerat händelseförlopp emedan det händer alldeles tillräckligt ändå för att hålla spänningen vid makt. Bara att fånga kajmaner flera meter långa med spjut och en repstump och sen hala upp dem i en rank kanot och lägga dem i hög — det gjorde en man ensam. För att inte tala om fångsten av den stora anacondan...

"Anaconda" är en film av allra högsta klass. Den visar en natur som väl knappast skådats på film förut. Man får se hur en expedition tar sig fram genom amazonområdet, först med bil, sen mulor och slutligen ett oändligt slitande med kanot, stakande och släpande i hård ström och i en temperatur av omkring 40 grader Celsius.

Rolf Blomberg och hans medhjälpare har gjort en film som ingen bör försumma att se. Den är autentisk på ett trevligt sätt och isynnerhet den som är intresserad av tropiska djur och växter, samt inte minst, djungelindianernas sätt att leva, bör se den två gånger.

—n.

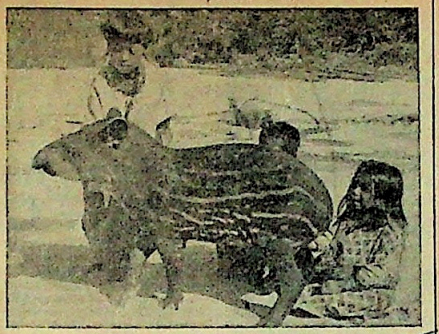
Nord Sverige, Luleå 30/11

Anaconda

Den svenske upptäcktsresanden Rolf Blombergs film om sin resa genom Amazonas träskmarker och om hur han så småningom fångade den 7 meter långa jätteormen Anaconda är en stark, synnerligen realistisk film, dramatiskt laddad och rik på spännande stoff. Man sitter fascinerad från början till slut. Djurlivet, de öde träskmarkerna, de okända djurarterna, allt är skildrat i bestickande bilder.

Anaconda visas på FOLKAN i Örnsköldsvik, där den i går hade premiär. Filmen torde bli en av årets "längkörare".

—n

08
0370
F

SCALA: Kö hc 2
Anaconda

2/12

Svettiga dyblöta män, nersmorda av gyttja, borrande sig fram genom de vattensjuka djungelerna omkring Amazonfloden övre lopp på jakt efter en sällsynt orm — det är ledmotivet i denna inspelning av Nordisk Tonefilm från en av forskningsresanden Rolf Blombergs sydamerikanska expeditioner. Ormar saknas inte i det land där Rolf Blomberg och hans medhjälpare drar fram, ej heller giftiga spindlar — som med förkärlek uppehåller sig i sovkojer och kokkåri — utstuderat anskrämliga ödlor, jättemyror, 30 centimeter långa tusenfotingar, grodor, skrovliga alligatorer och annat som kan bidra till att bereda en forskningsexpedition sysselsättning och omväxling. Överhuvudtaget synes den världsdelen innehålla så mycket av kräldjur att man kunde tycka att herr Blomberg icke behövde göra sig allt detta besvär med att intränga i djungelns hjärta under betydande mödor och faror för att uppleta sådana — utan lika gärna kunde inskränka sig till att bekymmersfritt stanna vid en utkant och där med gott resultat plocka upp allt vad han behövde...

Nå, sådan är nu icke Rolf Blomberg! Hans håg står till aldrig tidigare sedda grodor av utomordentlig storlek, vilka han kan skänka sitt namn, och till mystiska och kolossala ormar, vilka döljer sig som brokiga ringlande trossar i det grunda stinkande vattnet i jäsande djungler. Som nu anacondan.

Han fångar dem med händerna...!

Detta är et t mycket anmärkningsvärt förhållande, vilket i varje fall underteclnad respekterar i hög grad.

De skickliga karlarna som skött om kamerautrustningen har visort ett förträffligt arbete — såväl när det gällt att fånga de omåttliga strapatserna som djungelskönheten och de komiska situationerna med indianer och den adonterade apungen Laban. Ett utmärkt reportage!

—rjas

08-0369

P.O. Wikstrom
Skövde Soc. Dem.
Eskilstuna
27/12 54

08-0369

Hallands Nyh. Falkenberg
4/1 55

Ken.

Capitol. Varberg: "Anaconda"

En svensk film, som utan tvekan får A i betyg! Vems förtjänsten är att den blivit sympatisk, spännande och tjusig filmkonst är svårt att avgöra — det goda resultatet torde väl de svenska långresenärerna få dela: expeditionens ledare Rolf Blomberg; regissören Torgny Anderberg, fotografen Kurt Wahlgren och ljudteknikern Olle Bohlin, men en väsentlig del av berömmet är också den styve, anonyme klipparen, som skapat dramatik, rytm och sammanhang i alla filmmetrarna, värd.

Filmen är en rolig och lärorik saga, men ändå verklighetsskildring, och inte sällan blir filmen också poesi, som t ex. bilderna från Amazonfloden stränder och de dimhöljda väldiga bergen, de sällsamma nätterna och morgongryningen, när solen skingrar moln och dimmor. Den äventyrliga färden går genom Andernas skogklädda höjdplatåer ned mot Arizonas träskmarker i det inre av Columbia. Expeditionen är på jakt efter sällsynta djur, i främsta hand den jättestora vattenormen anacondan, vars spänningsladdade infångande man också får se i praktfull närbild.

En liten vrålapeunge, kristnad till Laban, är expeditionens maskot och hans finurliga spel är bland det charmfullaste man sett på film i den vägen. Den glade negerkocken Lino Quinones är ett anslkte man minns, liksom hans vemodiga visor till gitarr.

Mötena med infödingsstämmorna har fångats med samma fina och sympatiska bildsvit som naturen skildras. Barnen, som möter västerlandet i leken med mekaniska dockor och folklekar, är lika betagande som de unga kvinnorna och de värdiga männen i räkningsbestyr. Man njuter i fulla drag av det sätt, på vilket det fångslande och tjusande äventyret kunnat fångats på kamera, och man har lärt sig åtskilligt om land och folk då man lämnar biografen. Den gamla frasen om en önskefilm för hela familjen är mer än vanligt berättigad!

—aren

TEATER-BIO:
Anaconda.

Karlskoga Kuriren 27/12 54
Karlsk 27/12

Många djungelfilmer har man sett i sin dar, men det här är den enda äkta och sanna .Filmen förmedlar en så intensiv djungelkänsla, att man tyckte sig se ormar, ödlor och krokodiler när man sneddade över Centralplan efter föreställningen.

Expeditionen till Colombias urskogar vid en bifiod till Amazonfloden var utsänd av Nordisk Tonefilm och stod under ledning av Rolf Blomberg, som agerar så naturligt framför filmkameran som om han aldrig gjort annat. Spännande blir det från början, ty färden med lastbil på slingrande s. k. vägar med kilometerhöga stup är nog så påfrestande. Sedan tar man till mulåsnor för att till sist tränga upp i djungeln med nog så rankiga båtar. Under hela färden får man stifta bekantskap med underliga djur och växter.

Där fick man se den trolliknande sengångaren, elektriska ålar, som kan ge en stöt på 500 volt, bladskärarmyror, som med sina utsägade blad från träden liknande segelbåtar på ett sternigt hav, sköldpadder i olika former och mycket annat. Och så till sist den sju meter långa anacondan, vars infångande bjuder på spänning i högsta potens. Så gläds man åt expeditionens lilla mascot, vrålapungen Laban, som går i den s. k. knäppuppstilen.

Det finns människor i filmen också, och en fulltäfft är expeditionens möte med släktingarna på Inca-folket, de skygga och primitiva cofaindianarna. Fotografen Curt Wahlgren har alltigenom gjort ett styvt arbete, och allra bäst är bildsviten när indianerna lyssnar till en symfoni av Beethoven. Den välsjungande Lino förhöjer också stämningen. Helt förunde är hans vaggsång när Laban ska somna. Regissören Torgny Anderberg är man beredd att ge hur många roser som helst, och ljudtekinikern Olle Bohlin har stor andel i framgången

—m.

RÖDA KVARN:
Seger i mörker.

08-0369

Lejonet Halmstad
4/1 55

Fortg.

VARBERGSBION

CAPITOL: Anaconda.

Frisk och ohesefri är filmen om Rolf Blombergs expedition till Amazonas djupaste belvete. Den levande känslan för naturen återges med en känslighet som man inte är bortskämd med. Filmens framgång beror till stor del på den skickliga fotograferingen. Med sällsynt tålamod har fotografen väntat på de situationer som berättar om djurens liv. Glimtarna från myrornas och ormarnas levnadssätt är mästerliga. Detsamma gäller den ökonstlade naturlighet med vilken indianerna uppträder framför filmkameran och vilken berättar om det goda förhållandet mellan expeditionsmedlemmarna och infödingarna.

Sagat: Anaconda.

För att genomföra en expedition, som den filmen Anaconda berättar om, måste man ha en stor portion äventurslyst och vetgirighet. Man får följa Rolf Blomberg och hans medhjälpare i arbete och vila. Amazonas så gott som outforskade djungler måste te sig lockande för en forskningsresande. Storvilet denna gång var Anacondon, som skulle uppsökas vid vattendrag och sumpmarker, där den lever. I befolkningens fantasi har den fått ofantliga proportioner, och den är en imponerande reptil. Enligt Blomberg lär dess maximilängd vara nio meter.

Expeditionens väg längs Andernas sluttningar bjuder på vackra naturscenerier, men de verkliga attmarkerna — mangroveträdskren, öden och skogen — bjuder föga av ögonfägnad. Det vimlar emellertid av djur och insekter. Där finns t. ex. bladskärarmyrorna, som liknar små segelbåtar, då de bärande små utskurna bladbitar ilar fram på myrstigen hem till den svamp som de göder med blad och av vilken de lever. Sengångaren, av folkhumorn döpt till Pelle Bråttom, rör sig i ultrarapidtakt i grenverket. Tusenfotingar, bönsyrsor, jättegrodan som fått namn efter Blomberg, hör också till medspelarna i filmen, och en jakt på kajman — Sydamerikas krokodil — var spännande. Ett intressant avsnitt i filmen är ett besök hos en indianstam — ett ståtligt, kraftfullt folk. Deras uppträdande var värdigt och stolt, och närbilderna av deras ansikten, då de lyssnade till en Beethoven-symfoni, hör till filmens mest fascinerande.

Som helhet är Anaconda en skickligt gjord film, och den är en glad film, tack vare expeditionsmedlemmarnas frejdiga humör, apan Laban och den sjungande kocken Lino.

Filmens regissör är f. d. åhusbon Torgny Anderberg. — En önskefilm för alla som är intresserade för främmande trakter, djur och människor.

Kin.

Nyaste Kvällspostén
Malmö
27/12 54

Anaconda

"Anaconda" är som var och en förstår sedan man sett att forskningsresanden Rolf Blomberg signerat filmen, ingen vanlig film. I "Anaconda" finns ingen kärlekshistoria, om man inte vill utläsa en sådan i djungeldjurens kärlekskultur. I så fall räcker det mer än väl. Överhuvudtaget har "Anaconda" inte någon handling av det traditionella slaget. Men det filmen handlar om är tillräckligt för att trollbinda en fascinerad och alltmer intresserad publik, som med beundran och häpnad följer den djärva expeditionens inträngande i Amazonas vilda djungler. Det börjar med en bilfärd över de mest fantastiska bergsvägar slingrande sig kring fruktansvärda avgrundsdjup. Och sedan "vägarna" tagit slut fortsätter färden med mulor och hästar fram till det gröna djungelhavet, där den motoriserade kanoten tar vid. Rolf Blomberg och hans hårdföra män, — av vilka den colombianske jägaren Jorge Sanclemente är en särskilt strålande typ, — är på jakt efter Sydamerikas mest fruktade jätteorm — den kolossala Anacondan. Deras jakt lyckades också till sist, men innan dess får man vara med om ett möte med Amazonrikets för oss till största delen okända människor och djur. I en rad expressiva bilder har fotografen Curt Wahlgren fångat kampen mellan de primitiva Cofan-indianernas strider med tapirer, krokodiler, jätteödlor och ormar. Det hela har blivit ett fantastiskt äventyr och filmen är beundransvärt skickligt gjord. Äran härav tillkommer väl inte enbart Rolf Blomberg utan också regissören Torgny Anderberg och hans tekniska medhjälpare.

"Anaconda" är en storslagen dokumentärfilm, det har sagts att den i själva verket är en verklig bragd och det vill man gärna stryka under. Och det bästa av allt är att den är långt ifrån tråkig, tvärtom finns det massor av både roliga och rörande, för att inte tala om alla spännande, episoder i densamma.

Sandy.

Östgöta Correspondenten 27/12 54

Norra Sverige

På Forum visas Anaconda, filmberättelsen om Rolf Blombergs märkliga, I år genomförda färd genom Colombia till Amazonas djungler. Han var ledare för en av Nordisk Tonefilm utrustad expedition, som i övrigt bestod av regissör Torgny Anderberg, fotograf Curt Wahlgren, ljudingenjör Olle Bohlin, jägare Jorge Sanclemente, konservator Munzt, kocken och sångaren Lino och den lilla apan Laban, expeditionens maskot. Dessa personer, en del Cofanindianer, hos vilka de gästade, samt djurgelns vilda djur samverkar i en handling, som utan att vara på något sätt konstlad från början till slut är dramatiskt spännande, intressant och underhållande. Det föresatta målet var att fånga en anaconda, Sydamerikas jättelorm, och detta lyckades också under en fascinerande kamp i träsket. Fotografen har på ett beundransvärt sätt fångat de olika scenerna, och att dessa flätats samman till ett helt med många pikanta och fängslande inslag är naturligtvis regissörens förtjänst. Inte minst roande är scenerna från indianlägret, vars sympatiska invånare visar en visserligen omedveten men därför inte mindre beundransvärd säkerhet inför kameran. Anaconda är alltså en film, som ur alla synpunkter kan rekommenderas.

Östgöta Correspondenten 27/12 54

FORUM: Anaconda

I raden av upptäckarefilmer från tropiska och delvis outforsade områden på vårt klot förvarar Rolf Blombergs och Norsk Tonefilms **Anaconda** väl sin plats. Den är väl fotograferad och ramförallt väl klippt. Man tycker kanske ibland att forskärderna med båt får alltför stort utrymme, men det är med dem som färden med bil och slutligen med hästar och packmulor över Anderna, man vill se vad upptäckarna själva sett. Och det är inte småpotatis.

Anaconda är en film för äventyrslystna. Gunnar Sjöberg som berättaren gör att filmen blir ett äventyr. Man är med på ett sätt som gör att man känner sig en smula enfaldig när ljuset tänds i salongen. Man är förvånad över att det bara är på duken som krokodillerna skjuter ut i det dolska vattnet, spindlarna krälar och den jättelika anacondan vältrar sig i det dyiga vattnet, att man ser helskinnade människor i stället för Amazonasindianer med fjädrar i både näsa och öron.

Apan Laban gör sin insats och lockar fram våldsamma skrattsalvor i salongen, de giftiga reptilerna, ödlor och annat krypande, klättrande småmanade och krälande, inlagar skräck och spänning och fångsterna blir spännande strider. I synnerhet är försöken att fånga det föret påträffade exemplaret av anacondan dramatiskt och intensivt. Slutligen är de utsökta bilderna ur växtvärlden och från landskapet mycket storartade. Filmexpeditionen har lyckats mycket bra. Det är bara synd att det inte blivit en färgfilm.

Vale

Kvällspost, Helsingborg 27/12 54

SCALA

Anaconda Kväll 27/12

Fyra djärva svenskar med upptäcktsresanden Rolf Blomberg i spetsen reste till Brasilien, tog en skraltig buss många, långa djungelmil upp till Amazonflodens källtrakter och fortsatte sedan sin resa till fots och per kanot. Hela tiden hade de en filmkamera surrande. Resultatet blev en film som är en enda spännande upptäcktsfärd i ett fascinerande landskap, upplevt av dristiga och skicklige män, men fångat under filmatiskt amatörbetonade förhållanden. Deras film är naturligtvis inte till att jämföra med bleneys cerhört skickligt, men könlösa djurfilmer eller Suckstorffs oöverträffade konstverk, men det är en rolig, intressant och absolut sevärd filmberättelse. Besöket i det isolerade indiansamhället med dessa fantastiska ansikten och upptåg är en av filmens höjdpunkter, liksom naturligtvis den avslutande jakten på den fruktade, jätteilka vattenormen anacondan. Men filmens största attraktion är, det får Rolf Blomberg och hans anaconda ursäkta, d. lilla vrålapeungen Laban, vars festliga nuna lockar till fler skratt än mängen yrkeskomiker. — En idealisk juilfilm för familjer med lediga skolbarn.

Olle

Öresundsposten, Helsingborg 27/12 54

Öres 27/12

Det var länge sedan en helsvensk naturvetarfilm så hundraprocentigt förmådde fängsla åskådaren som Rolf Blombergs "Anaconda" — jakten på Sydamerikas jätteorm. Redan de inledande bilderna gav ett gott grepp om filmen genom en förnuftig presentation av de medverkande huvudpersonerna. Speciellt Kurt Wahlgren vid kameran har alla heder av sitt arbete. Givetvis har samtliga medlemmar i expeditionen utfört ett jättearbete av ovanligt mått för att denna djungelfilm över huvud taget fått sin tillblivelse. Faror lurade i luften, i vattnet och på land, ja inte minst klimatet med sina 45 grader celsius i skuggan var en ständig fara.

Så mycket fredligare var de indiansammar som besöktes under den långa båtfärden längs Amazonfloden och som lämnar jämte macotapan Laban de muntraste intrycken. En oändlig rad av amazoniens fauna passerar genom bildrutan från bladskärande myror, jättegrodor, maskormar, sengångare, tapirer, krokodiler till jätteormar. Och genom stort mod och oändlig energi lyckades man i triumf föra hem ett jätteexemplar av den fruktade Anacondon — jätteormen. Spänning och omväxling finns i rätta proportioner och till det storartade helhetsintrycket bidrager i icke oväsentlig grad ljudet, som tagits upp via bandinspelning på platsen.

Kirre.

"ANACONDA"

Scen ur Anaconda.

Till de mäktiga och till stora delar ännu outforskade djunglerna kring Amazonflodens övre lopp får man följa Rolf Blomberg på jakt efter den jättestora anacondan, Sydamerikas fruktade vattenorm. Och samtidigt får man en utsökt inblick i hur infödingarna — indianer med härstamning från det urgamla Inka-folket — bor och lever.

Jag har aldrig tidigare sett en mera fascinerande resefilm. Alltifrån färden från Colombia i Sydamerikas nordvästra hörn och fram till det ögonblick då jätteanacondan i triumf bäres från fångstplatsen är filmen fylld av ett högintressant dramatiskt stoff, som mästerligt fångats av fotografen Curt Wahlgren och regisserats av Torgny Anderberg. I fantastiska bildsvep skildras färden över ohyggliga bräckliga broar och långa bergstup utan sikthar botten. Man får möta mängder av intressanta indianer — till det mest fascinerande var de praktfulla ansiktstyper man fick se i närbild lysande till Beethoven. Inom parentes spelar ljudet en ovanligt stor och betydelsefull roll och här har ljudingenjören Olle Bohlin svarat för en utmärkt prestation. Man får se hela djungelns exotiska djur- och växtvärld passera revy.

Filmen vimlar av detaljer, som man utförligt skulle vilja berätta om, men man kan bara ge ett enda råd: gå själva och se! Se hur en fantastisk man fångar krokodiler med händerna, hör den sjungande kocken Lino Quinones, njut av vrålapungen Labans bravader och vrid er av skratt åt indianungarnas försök att leka europeiska lekar. Eller fängslas av myrorna, som bär jättelika blad, av vildarna, som med en fabulös precision skjuter forgiftade pilar ur blåsrör eller av hyperaktiekliga närbilder av den krälande anacondan.

Anaconda är icke en film vilken som helst. Det är en resefilm så urstyvt gjord, så vacker och så spännande att man utan att göra sig skyldig till överdrift kan kalla den enastående.

Enköpings Posten 4/1 55

SCALA: "Anaconda"

Den av alla reseskildringsälskare (och vilka är inte det) efterlängtade Rolf Blomberg-filmen "Anaconda" fick nu äntligen sin premiär i Hälsingborg. Rolf Blomberg har tagit med sig några filmkunniga män in i Amazonas väldiga djungler och gett bild åt sina uppskattade böcker och radioföredrag från dessa trakter. Det har blivit en reportagefilm med både spänning och saklig naturvetenskap, flätad samman på ett

Hälsingborgs Dagbl. 27/12 54

konstnärligt sätt. Givetvis kan inte kameran följa alla situationer och i synnerhet inte alla dessa oväntade överraskningar, som ger en sådan stimulans åt resenären. Därför kommer kanske inte filmen upp i den charmerande klass som Rolf Blombergs böcker. Å andra sidan ger bilden vida mer lärdom och upplysning om ett land, som man så föga känner.

Fotograf Curt Wahlgren har fångat många verkligt förnämliga filmmeter med sin kamera. Trubaduren och kocken Lino sjunger sig in i publikens hjärta och den lille vrålapungen Laban är hela filmens hjälte. Och man kan konstatera, att med "Anaconda" har Nordisk Tonefilm slagit ett stort slag för underhållande upplysningsfilm och framför allt för det verkliga reseskildringsäventyret, som man hoppas skall få många efterföljare.

En sak frågar man sig emellertid: varför har inte Rolf Blomberg själv fått vara speaker. Hans medryckande röst hade i detta sammanhang gjort sig betydligt bättre än Gunnar Sjöbergs patetiska skådespelarröst.

Wäng.

Kristianstads Läns Tidn 27/12 54

SAGA. "Anaconda", är en grandios film från Rolf Blombergs expedition till Amazonas outforskade djungler.

Man följer denna expedition på dess vådliga färd nerför floden, genom djungeln fullproppad av egendomliga djur, träffar på en indianstam och slår läger, men -- med det viktigaste målet att infånga den fruktade jätteormen, Anaconda. Efter veckor av sökande lyckas man. Spänningen är enorm. Fotograferingen är glänsande och de mest praktfulla naturscenerier imponerar storligen.

Publiken hålles dessutom hela tiden på gott humör av liten förtrollande apa, som har allehanda hyss för sig och följer troget expeditionen från början till slut.

Filmen rekommenderas på det varmaste för alla åldrar.

Facile.

Eskilstuna Kuriren 27/12

SAGA: Anaconda. 27/12

Anacondan — jätteormen — och hur man fångade den var den dramatiska höjdpunkten i Nordisk Tonefilms expeditionsfilm från Amazonfloden källor, men filmens huvudperson och lilla rackarunge var Laban. Det var en liten bedårande vrålapunge, som kristnats till detta namn.

Filmen är utmärkt och rekommenderas på det varmaste. Den är fylld av äventyr och spänning, djungelmystik och underliga ljud. Rakt igenom kr den fylld av gott humör.

Vår kände forskningsresande Rolf Blomberg ledde filmexpeditionen, i vilken samtliga skall ha berörn för den utmärkta film de tillsammans åstadkommit. "Anaconda" är ett fint exempel på va' ett "team" kan åstadkomma. Kurt Wahlgrens foto är strålan de men vad hade filmen blivi utan det ljud Olle Bohlin spelad in?

Ianus.

Norra Skåne Helsingborg 27/12 54

Anaconda

Med filmen "Anaconda" har det svenska teamet Rolf Blomberg-Torgny Anderberg-Olle Bohlin-Kurt Wahlgren lyckats servera en exotisk forskningsresa i en sådan form, att vem som helst kan känna sig själv som en medlem i den, bekvämt tillbakalutad i en biofåtölj. Det två timmar långa reportinget blir aldrig långtråkigt, tvärtom har man genom att väl ta tillvara djungelns vardagsdramatik åstadkommit ett spännande och framförallt lärorikt skådespel, som då och då lättas upp av den lilla vrålapungen Labans komiska minspel — han har egentligen filmens huvudroll och är värd den äran. Någon gång faller man visserligen för frestelsen att låta djungeln framstå som mera farlig än den nog egentligen är, men i gengäld skildras t.ex. skogsindianernas paradisiska tillvaro på ett synnerligen sympatiskt sätt. Närbilderna av indianbarnens minspel, då de för första gången får se en mekanisk leksak, eller av de äldres andäktiga lyssnande till Beethovens musik utgör filmens topp. Djurbilderna, särskilt en del från insekternas värld, är också tämligen enastående. Fotograferingen är mästerlig, om man tar hänsyn till de synnerligen svårbemästrade problemen. Man beklagar endast att filmen inte kunnat göras i färg. *T. W—n*

"Anaconda" visas på Folkan.

Östersunds Posten 27/12 54

Östersund

Sveа: ANACONDA 27/12

Jakten efter anacondan, jätteormen i Amazondjungeln, är temat i Rolf Blombergs och Torkny Anderbergs reportagefilm från Colombia. I stort sett är det ett styvt arbete, som Nordisk Tonefilms lilla filmtrupp med nämnda herrar i spetsen presterat. Visserligen är tempot en smula släpigt och en del bildsviter tjatiga, men bortsett från detta har de ansvariga löst sin uppgift med hedern i behåll. Kurt Wahlgren, som svarat för fotot, har gjort ett strålande jobb och liksså ljudingenjören Olle Bohlin, som varit synnerligen lyhörd för djungelns hundratusentals ljud. Den som är äventyrslysten skall absolut inte försumma »Anaconda». Det är ett allvarligt syftande svenskt filmförsök som bör röna uppskattning.

Bill.

Kristianstads Kuriren 27/12 54

Palladium:

ANACONDA

Rolf Blomberg med ett fynd ur Amazonas djurliv.

En djungelfilm som verkligen är äkta kan man kalla Anaconda. Här finns visserligen ingen Tarzan som svingar sig i lianer mellan träden, men den bristen håller medlemmarna i Rolf Blombergs expedition mer än väl åskådaren skadeslös för. Och så finns här den äkta sydamerikanska djungeln med dess jättesnår av yppig växtlighet, de fuktiga sumpmarkerna och de skyhöga bergen, dimmorna över floden och först och sist myllret av liv, som ter sig så främmande och fantastiskt för en nordbo. Skildringen av färden uppför floderna in i det inre av Amazonas ända fram till anacondans rike och de dramatiska minuterna kring jätteormens fångande har blivit ett spännande äventyr, även om en hel del uppenbarligen har tillrättalagts och spelats in, sedan verklighetens dramatik var lyckligen överstånden. Ett och annat är kanske också en aning utdraget — men så blir det ju alltid, när det skall göras en långfilm av det som egentligen är ämne för en kortfilm. Under alla omständigheter länder det expeditionens filmavdelning till ovanskig ära, att den lyckats åstadkomma en levande inblick i en vetenskaplig expeditions intressanta arbete och samtidigt gett en fängslande bild av en fascinerande del av fordytan.

Ronnebyposten Ronneby 27/12 54

Anaconda

"Anaconda" heter en filmupptagning från en expedition till djunglerna omkring Amazonfloden under svensken Rolf Blombergs ledning. Den är både intressant, spännande, vacker och lustig och så skickligt gjord, att man glömmer, att mycket måste vara spel och konstruktioner, gjorda i efterhand. Största förtjänsten av att "Anaconda" blivit en även artistiskt värdefull film får väl tillskrivas fotografen Kurt Wahlgren, som också står för klippningen.

L. F.

Karlskrona Allehanda 2/11 54

METROPOL:

Anaconda

Rolf Blombergs Amazonexpedition skildras här i ett fenomenalt skickligt utfört, hyperintressant filmreportage, lärorikt, stundtals spännande och någon gång roligt (vrålapungen Labans putslustiga eskapader) men mestadels i den strikta stilen; kanske något för långt, men som sagt: hyperintressant alltigenom.

Expeditionen startade i Bogota, Colombias huvudstad, och färden gick därefter över Andorna och ned till Amazonas med sitt heta, fuktiga klimat där Blomberg och hans colombiska jägare satte i gång sin jakt på den sydamerikanska faunans många besynnerliga och intressanta arter; bl. a. anacondan, vattenormen som kan bli upp till 6—8 meter lång. Infångandet av ett exemplar av denna vattenorm utgör slutvinjett till filmen men dessförinnan har Blomberg och hans skickliga medhjälpare, regissören Torgny Anderberg, fotografen Kurt Wahlgren, ljudteknikern Olle Bohlin samt jägarna Sanclemente och Villamizar gett publiken en serie fint iscensatta, instruktiva glimtar ur den sydamerikanska floran och faunan. Indianbefolkningens första konfrontation med mekaniska leksaker och Bethovens musik väckte förtjusning resp. andakt och det var utomordentligt intressant att bevittna dessa naturbarns reaktioner inför det för dem ditintills okända. Lugnt och sakligt flyter handlingen fram, beledsagad av Gunnar Sjöbergs speakerröst — ett strålande upptäcktsreportage.

Förspel: journal med bl. a. svensk-danska landskampen i fotboll.

C.

Folkets Dagblad 1/11 54

FILMNYTT:

ANACONDA

Den av Nordisk Tonefilm utsända expeditionen till Colombias inre har nyligen återvänt till Sverige efter en sammanlagt halvårslång sejour i Amazonområdet. Under ledning av upptäcksresanden Rolf Blomberg har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin tagit upp c:a 15.000 meter film under denna färd längs Amazonfloden. Detta material har sammanställts till en dokumentär långfilm.

Expeditionen har fått utstå påfrestande strapatser, man har tagit sig fram över Andernas svåra passager och uppehållit sig i träsk- och flodområdena under den svåraste tiden. Första etappen sträckte sig från södra Colombia över Andernas västsida upp till de områden där jättegrodorna finns.

Expeditionens väg gick sedan utefter Andernas sluttningar in i ett subtropiskt landskap till Colombias sydligaste militärbas på gränsen till Peru, där man utrustade. Färden fortsattes till La Cocha, en tämligen liten flod men med ett rikt förgrenat vattensystem. Här uppehåller sig den stora vattenormen, anacondan. Efter mycket arbete lyckades man fånga ett exemplar, som mätte sex meter i längd. Den längsta anaconda, som fångats, var 8,5 meter. Vikten på denav expeditionen fångade ormen uppgick till över 100 kg.

Nästa mål var La Apaya, ett väldigt träskområde med säregen vegetation. Här filmades

todiljakt. Under besöket i a område filmades också ldens största sötvattenfisk, rarucu. Det största kända xemplaret vägde 400 kg och var fyra meter lång.

Västgöta Bladet, Tidaholm 19/11 54

Anaconda

Den av Nordisk tonefilm utsända expeditionen till Colombias inre har nyligen återvänt till Sverige efter en sammanlagt halvårslång sejour i Amazonområdet. Under ledning av upptäcksresanden Rolf Blomberg har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin tagit upp cirka 15.000 meter film under denna färd längs Amazonfloden. Detta material har sammanställts till en dokumentär långfilm, vilken nyligen haft premiär. Anaconda, som filmen heter, har blivit en mycket exotisk skildring med bland annat vattenormar, krokodiler, jätteödlor, gigantiska paddor och indianer, som huvudsakliga aktörer.

Expeditionen har fått utstå rätt påfrestande strapatser. Man har tagit sig fram över Andernas svåra passager och uppehållit sig i träsk- och flodområdena under den svåraste tiden.

Första etappen sträckte sig från södra Colombia över Andernas västsida upp till de områden där jättegrodorna finns. Dessa grodor är stora som kaniner, vikten är omkring 2,5 kg., ett exemplar finns förresten att beskåda i Göteborgs akvarium. Vägen upp till grodornas hemvist är fascinerande. Den går över stigar, som endast kan forceras av mulåsnorna. Stigarna äro så smala att djuren nätt och jämt kan gå fram, ett litet felsteg och man hamnar i avgrunden.

Expeditionens väg sträckte sig sedan utefter Andernas sluttningar in i ett subtropiskt landskap till Colombias sydligaste militärbas på gränsen till Peru, där man utrustade. Färden fortsattes till La Cocha, en tämligen liten flod men med ett rikt förgrenat vattensystem. Här uppehåller sig den stora vattenormen, anacondan. Efter mycket arbete lyckades man fånga ett exemplar, som mätte sex meter i längd. Den längsta anaconda, som fångats var 8,5 meter. Vikten på den av expeditionen fångade ormen uppgick till över 100 kg.

Under besöket i La Apaya filmades också fångandet av världens största sötvattenfisk, pirarucu. Det största kända exemplaret vägde 400 kg. och var fyra meter lång.

Nyårsaftonen tillbringades vid ekvatorn och därefter fortsatte man i kanot på Rio Sampel för att nå fram till cofan — indianernas område. Indianernas rituella danser filmades bland annat och deras sånger togs upp på magnetofonband. I utbyte fick indianerna lyssna på Beethoven och Mozart, vilket de tycktes uppskatta livligt.

Anaconda har premiär på måndag i Saga-biografen.

Nya Norrland Sollefteå 23/11 54

FYREN, HÄRNOSAND:
Anaconda

Det är roligt att finna enhart positivt i en film. Rolf Blomberg, välkänd svensk forskningsresanden, och hans kamrater Curt Wahlgren och ljudteknikern Olle Bohlin hade utan tvekan gjort en prestation, när de presenterar sin speifilm, upptagen under besvärliga förhållanden och med bristfällig teknisk utrustning från de Sydamerikanska djunglerna. Men man har lyckats fullständigt. "Anaconda" har blivit ett värdefullt dokument från ett re ativt outforskat djungelområde. Djur och människor är filmens tema men främst då djuren. Man sitter fascinerad och följer infångandet av en myrslok, håller andan under krokodiljakten med harpun och grips fullständigt av spänning, när filmens höjdpunkt, infångandet av den fruktade och svåråtkomliga anacondan rullas upp. Glimtar av humor sticker då och då upp i handlingen medan spänningen i nästa sekund kan få nerverna i dalring av ett par stickande krokodilögon. Man får också en inblick i infödingarnas liv, bevis på deras skicklighet att blåsa giftpilar, deras sätt att fånga fisk och naturbarnets frigjorda glädje i improviserade dansfester. Men varför säga mer? Se filmen! På de två timmarna lär ni er mer om de Sydamerikanska djunglerna än om ni läser de mest utförliga geografiska skildringar om trakterna.

Nya Norrland Sollefteå 1/12 54

Blombergs film om anacondan är verkligt sevärd

Rolf Blombergs forskningsfärder i Amazonfloden träskmarker vevas just nu på Folkans bio i Örnsköldsvik. Man får bl. a. se hur bladskärarmyrorna med fantastisk skicklighet skär bitar av blad, sengångarens ovanliga vistelse på marken, tapirjakt och fiske, världens största sötvattensfisk, vägande bortåt 300 kg. o. s. v. Och i slutscenerna infångandet av anacondan, världens största orm.

Bland inbjudna att ta del av premiären var överläraren Harald Wallentin, vilken uttalade sin stora tillfredsställelse över filmen.

— Det var synd att vi hatt så mycket av skolvisningar, annars skulle jag nog velat rekommendera den.

Jag hoppas i alla fall att mammor och pappor ger sina pojkar och flickor chansen att se filmen på ordinarie föreställningar.

Östersunds Posten 24/11 54

NY STORFILM PÅ SKANDIA

På måndagskvällen var det ånyo storpremiär på Skandia. Det var den realistiska och klassiska "Anaconda", som då visades. Filmen blev en upplevelse och är en rafflande historia, fri från konstruerad handling och konstruerad realism. Man får här möta människor, växter och djur, som de är i djungelverkligheten. Att följa Rolf Blombergs expedition var instruktivt, ibland fascinerande och stundom riktigt roligt. Filmen är ett stycke kulturhistoria, och vi svenskar kan vara stolta över att det är svenska män som fått skriva en levandegjord geografilektion och repetition av Amazonas flora och fauna med dess rikliga och för oss så ovanliga djurvärld, där man till slut möter den fruktansvärda anacondan. Det är framförallt två saker man måste beundra när man ser filmen, dels expeditionsmännens stronga prestation att genomföra detta arbete och dels de som sammanställt bilderna till denna förnämliga film.

Utan att försöka imitera skådespelare agerar expeditionsfolket som man tycker riktigt framför kameran. Fotografen Curt Wahlgren har lyckats ypperligt, och regissören och idégivaren Torgny Anderberg likaså.

Episoderna från Cofanindianernas primitiva och till synes lyckliga liv är tjusande, och storjägarens Jorge Sanclementes busgossen Linos sång och reptilrädsla. Roliga vråkapan Laban sätter pfff på anrättningen.

Vid visningen fick "Anaconda" endast de anmälte lovord och jaktvårdsföreningens ordförande, Arthur Ranefeldts uttalande kan stå som ett gott exempel härpå: "Ingen natur- eller djurälskare bör försumma tillfället att se Anaconda-filmen. De storslagna naturscenerierna och det rika djurlivet, parat med expeditionsdeltagarnas djärvhet och oräddhet, gör filmen spännande och fängslande från början till slut."

Filmen fortsätter veckan ut.

Gefle Dagblad 23/11 54

SAGA: Anaconda

Rolf Blombergs skildring från Sydamerikas urskogar infriar inte riktigt förväntningarna. Man kanske har hört alltför mycket berömt om den i förväg. Visst finns det strålande djurscener av såväl småkryp, myror och skalbaggar som större djur, krokodiler och jätteormar, men filmen handlar dock till största delen om människor, dvs. Rolf Blomberg & Co. Även om filmen alltså kunnat vara bättre, står dock fast att den är en friskt och trevligt berättad historia om ett strålande äventyr.

Jerk

Västerbottens Läns Tidn Västerås 30/11

ODEON: "ANACONDA"

Den här filmen handlar om ett äventyr, ett verkligt och högst autentiskt sådant. Rolf Blombergs expedition till amazonområdets vilda och än i dag romantiskt outforskade djungler. En sådan här dokumentärfilm, gjord med enkla medel och under svåra yttre förhållanden, betraktar man ju inte på samma sätt som en mera kommerciellt lagd produkt. Desto större blir ens beundran inför detta friska och fantasieggande reportage, där en för oss nästan okänd värld har fångats med infödingar, landskap och framför allt djur, djur av alla de slag och mest orimliga skepnader. Trots den enkelt berättande stilen hinner filmen aldrig som så många andra av samma slag ens under ett ögonblick bli tråkig. Den är spännande, vetenskapligt beskrivande, ibland litet upptäckaraktigt högtidlig och för det mesta buren av ett utpräglat sinne för det småmänskliga. Rolf Blomberg har dessutom den behagliga egenskapen att inte som upptäcktsresande i allmänhet ständigt understryka sin egen betydelse. I "Anaconda" berättas anspråkslöst om expeditionen, men ändå på ett sådant sätt att man skänker företaget sin djupa beundran.

Regin är ju i en sådan här film en helt annan faktor än i den diktade filmen. Anderberg och fotografen Kurt Wahlgren har gjort en god bildberättelse, som i en del avsnitt höjer sig till verklig lyrik — det faktum att den tekniska kvalitén ibland är en smula otillfredsställande förändrar inte detta faktum. Bilder som de av rovfågiarna över sumpmarken och den breda djungelflodens väg genom landskapet etsar sig fast i minnet. Filmen är sevärd.

Pedersen

Pite Allehanda 30 nov 54

CENTRUM.

"Anaconda", den långfilm som inspeladea under Rolf Blombergs senaste expedition i Amazonas djungler, är både vacker, rolig och spännande, och berättas med mycken pojkaktig charm. Filmen är välgjord och effektfull från början till slut, och den konstnärliga verkan förhöjs bl. a. av en del musikaliska inslag. Scenerna med de av Beethoven andäktigt njutande urskogsindianerna tillhör filmens toppunkter.

Både Blomberg, regissören Anderberg och Nordisk Tonefilm har anledning att se på sitt verk med stolthet, och sällan var det så nära att en spontan applåd utbrutit på en aalabiograf.

Ello.

Folket, Eskilstuna 27/12 54

SAGA: Anaconda

Expeditionens kock med kelgrisen Laban

Filmen om Rolf Blombergs expedition in i amazoniandets outforskade djungler har blivit en i många stycken bra och intressant reseskildring. Det brister visserligen lite i de tekniska detaljerna och hopklippen har ibland blivit hackiga, men filmen saknar inte charm.

Man får en god inblick i indianernas primitiva liv, man fångas av de stämningsfulla bilderna från den vackra och mäktiga naturen och man ryser ofta över det respektlösa sätt på vilket expeditionsmedlemmarna behandlar mer eller mindre hemska kräldjur. I utbyte mot en morakniv får Rolf Blomberg en liten vråspeunge som blir expeditionens mascot, och som svarar för många av filmens lustiga inslag. Den lilla kelgrisen döps till Laban och tillägnas en särskild vaggvisa av infödingskocken.

Målet för expeditionen är infångandet av något exemplar av ormen Anaconda. Efter många mödor och svårigheter lyckas man till slut inringa ett stattligt exemplar. Det blir en våldsam kamp innan man lyckas besegra det hemska kräldjuret.

Slutintryck: En film som säkert tilltalar alla vänner av reseskildringar.

Nuet-journal inleder.

A-n

Forts. Kristianstads Dagblad

ser filmen kommer ej att glömma den i första taget. Att på två futtiga timmar å uppleva så mycken spänning, ett så fascinerande sceneri omväxlande med det tropiska helvetet, att få följa dessa forskare på deras jakt efter Sydamerikas fruktade jätteorm, anacondan, och vad som möter dem innan de når målet, är en nåd att bedja om. Och alla Ni, som önskat Er ut på vilda äventyrsfärder men det hela stannat vid ett önsketänkande: gå och se Anaconda! Låt Rolf Blomberg och hans kamrater föra Er ut på det stora äventyret. Ni kommer att sugas med helt och hållet.

Ni får själv i fantasin sätta text till bilderna. Några sammanbindande ord då och då är allt Ni får till hjälp. Här talar djungeln själv i djurens läten och forsarnas brus.

Det är varken mer eller mindre än en bragd Rolf Blomberg och hans medhjälpare utfört, och det är faktiskt en film för alla grabbar mellan 5 och 95 år. Låt därför mor få en lugn stund vid kaffet och julkakorna och ta ungarna med till Saga. Ni kommer att skratta med dem åt apan Laban, expeditionens mascot, och känna spänningen vid åsynen av den fruktade reptilen och dess infångande. Och den inblick barnen får i Sydamerikas natur och djurvärld kommer att vara dem till stort gagn när de i skolans geografi skall berika sitt vetande med Sydamerikas djungel.

I få ord: Saga har den verkliga önskefilmen!

Länstidningen, Östersund 27/12

SVEA: Anaconda

Rolf Blomberg har vigt sitt forskningsintresse åt Sydamerikas svårforcerade djungler, där han under flerfaldiga besök upplevt åtskilliga glädjeämnen, men också stött på farligheter, sjukdomar och annat elände samt fått smak på — äventyret. Vi har med intresse läst om hans upptäcktsfärder och hans möten med vilda indianer, och flera hade tydligen gjort det med oss, ty när det var premiärdags för långfilmen från hans expedition till Amazonas djungler tändes den röda lampan utanför Sveasalongen.

Forts.

Forts. Läns Tidn. Östersund

Idén till den unika filmen svarade T. Anderberg för, vilken också regisserat den. Det fina fotot signeras av Kurt Wahlgren, som minsann inte saknat motiv för kameran. Ljud-bas har varit Olle Bohlin. Övriga huvudpersoner var bl. a. en negertrubadur (kocken) samt en liten apa, som för en morakniv blev Rolf Blombergs speciella kelgris och stor publikfavorit.

För den reslystne har den här filmen en hel del att bjuda på, storslagen natur, besök hos primitiva urinvånare, en skymt av ståtliga indianer, som säger sig härstamma från kulturrika Inkas, jakten efter sällsynta djur, men framför allt — spaningarna efter Sydamerikas största orm, anacondan. Det måste innebära en tjusande spänning, att som Rolf Blomberg få tränga in i det okändas värld. Men det fordras också mod att möta spjutbeväpnade infödingar, som man inte vet någonting om, eller att ge sig till att fånga en levande, frasande jätteorm, eller att dyka under vattnet för att ta ett nappatag med en kraftig krokodil. Allt får vi vara med om i filmen, som vi mycket gärna rekommenderar.

S.

Storstadens Stella Nr. 23. 1954

Havsdjupens hemlighet (Sture).

Programmet inledes med en synnerligen intressant kortfilm om en fransk forskningsexpedition till den grönländska inlandsisen. Huvudfilmen är dess kontrast i många avseenden. Den handlar om havsforskning i Röda Havet. Sedan man sett Rolf Blombergs "Anaconda" och konstaterat vad som faktiskt går att åstadkomma med en utrustning, ej mer omfattande än att den kan fraktas på några åsneryggar, är man måttligt imponerad av vad österrikaren Hans Hass och hans expeditionskamrater lyckats åstadkomma. Undantaget är dock filmupptagningarna under havsytan, som bjuder på ett fantastiskt skådespel. Den sammanbindande filmdelen är annars rent svagt utformad. Det är synd, ty groddykarnas upplevelser i havsdjupets korallvärld bjuder annars på sådan dramatik, att det kunde ha blivit en verklig fin film i sin helhet om man bara haft en kunnig filmman till sitt förfogande.

Kristianstads Dagblad 23/12 54

Saga: Linköping

I reklamen för annandagspremiärerna i Kristianstad bullrades minst för Sagas "Anaconda", den svenska långfilmen från Rolf Blombergs expedition till Amazonas outforskade djungler. Inga "stjärnor," inga statyetter, men den som sett och

-ng.

Vi Kristianst. Tidningsredaktion 4/1 55

Röda Kvarn, Edsbyn: Tisdagkväll fortsättning på den ärregna och mycket bra Rolf Blombergsfilmen "Anaconda". Handlingen rör sig kring Blombergs Amazona-expedition. Onsdagkväll pre-

Bonniers Litt. Magazin Nr 10
Roland 2

Filipstads Stads- o. Bergs. Tidn. 8/1 55

Forts. Sk. S. Dem. Hälsingborg

LEWIS COTLOW: *Ensam bland huvudjägare.* Översatt av Kurt Fröderström. Natur och Kultur 1954. 17: 50.

ROLF BLOMBERG: *Vildar.* Tiden 1954. Inb. 9: 50.

ARNE HEDMAN: *Med äventyret i ryggsäcken.* Folket i Bild 1954. 10: 75.

Ett annat område där en hederlig urinvånare numera knappast kan skjuta av en förgiftad pil utan att träffa en upptäcktsresande är Sydamerikas inre. Två och en halv av krönikans böcker har hämtat sitt material därifrån. LEWIS COTLOWS "Ensam bland huvudjägare" är tvilling till förra krönikans "Jivaro" av Flornoy, och handlar till största delen om de berömda huvudkrymparna i Equadors inre, även om Cotlow skriver också om några andra stammar, bl.a. Camayuras från Matto Grosso, som faktiskt tycks förverkliga den ädle vilden-idealet: lyckliga, vänliga och utan ens traditioner om krig. Cotlows bok är faktarikare än Flornoys, och dessutom har han på något sätt lyckats göra alltihop så hjärtinnerligt trivsamt. Till och med den avslutande intervjun med den berömde höfdingen Utitiaja — 58 knytnävstora troféer hemma i prisskåpet — blir något av en välkött hylandintervju med en ovanligt intelligent vasaloppssegrare. ROLF BLOMBERGS "Vildar" — jivaros grannar aucaindianerna — har emellertid föga av trivsamhet över sig: det är en grym och från båda sidor skoningslös mord- och plundringskrönika han forskat fram ur skilda källor — själv lyckades han aldrig träffa någon aucaindian, även om han på sin expedition till deras land var mycket nära att bli träffad av en med ett spjut. Det blombergska spexandet är avsevärt neddämpat i boken, naturligt nog med ett sånt ämne, men sin goda intresserande stil och sin förmåga att fylla en bok med utmärkta fotografier bevisar han än en gång.

Bonniers Litterära Mag. Nr 10 54

Katrineholms Kuriren 3/1 55

FOLKAN: Anaconda 8/1

Det är med stor förväntan man går att se Rolf Blomberg-filmen "Anaconda". Det okända intresserar alltid, och Amazonas outforskade sumpiga djungelland hör till de trakter av jorden som fått vänta längst på upptäckarexpeditionerna. Rolf Blombergs dokumentärfilm är något utöver det vanliga, och den bör kunna locka publik bland kategorier som inte i vanliga fall brukar gå på bio. Den har sin styrka i det dokumentära. Däremot har materialet inte räckt till för att hindra, att långfilmen fått en del rätt tråkiga moment — de monotona kanotförderna skulle man t. ex. ha kunnat skära bort åtskilliga meter av. Man hade också gärna sett mer av de människor som befolkar djungeln, det lilla som visades gav mersmak. Nu var det mest djur — sällsynta djur, visserligen, som vi aldrig sett.

Höjdpunkterna i filmen var indianstammen i vardag och fest under tillverkning av pilgift förlösaren och när de kalarade på det sura ol vars ingredienser vinnorna först tuggat och sedan satt till jäsning. Man minns också jägaren vid Amazonfloden på nattlig krokodiljakt i ranka kanot. Den unga vrålapan Laban blev förstås publikfavorit, och så får man inte glömma anacondan själv — den jättelika ormen, som var svår att döda men som sedan förbluffande villigt lät sig fångas.

—sand

som t. ex. anacondan. Dessa kolossala reptiler, som ringlar sig som brokiga trossar i det stinkande vattnet, fångar man till yttermera visso med bara händerna... Man måste bli imponerad!

Expeditionens skäggiga filmare har gjort ett utomordentligt arbete. Detta gäller både ifråga om inspelningen av strapatserna som tillvaratagandet av de lustiga situationerna med indianerna och apungen Laban. En film värd att se.

Byggnadsarbetaren, Stkln Nr 11 54

Folket i bild

firar i år sin 20-åriga tillvaro med att uppträda i delvis ny gestalt. Tidningen har övergått från boktryck till djuptryck, vilket onekligen blivit en make up till det bättre. (Men vid make up skall man vara försiktig med färgerna, de blir lätt för skarpa och bläffiga. Det får FiB se upp med också.)

Innehållsmässigt är det i alla fall den gamla FiB utökad med en hel del nytt, eftersom även sidantalet ökat. De gamla bekanta följetongsförfattarna Moa Martinson och Gösta Gustaf-Jansson medverkar, liksom gamla FiB-bekantingen Rolf Blomberg, som nu skriver om sin expedition Anaconda till Syd-Amerikas urskogar. Expedition Anaconda har ju också filmats och rullar som bäst på landets biografer, men Rolf Blomberg har mycket mer att berätta än vad som visas på filmen och Rolf Blomberg kan också berätta.

Skånska Social Dem. 13/1 55
Helsingborg

SÅGA: Anaconda

Det är ett utmärkt reportage som Nordisk Tonefilm presterar med denna inspelning från forskningsresanden Rolf Blombergs expedition till de vattenrika djungellerna kring Amazonfloden övre lopp på jakt efter en sällsynt orm. Det saknas inte ormar där expeditionen drar fram, och inte heller giftiga spindlar, anskrämliga ödlor, stora alligatorer och grodor och annat i den vägen.

Blomberg har verkligen ambitioner som forskningsresande. Han vill upptäcka grodor av aldrig tidigare skådad storlek, som han vill skänka sitt namn, och ormar av inte mindre imponerande mått,

Forts.

RB. 17/1 1955

Veckans Spegelbilder

har som största behållning Rolf Blombergs färgupptagning från en liten fiskarby i Ecuador. Rätt trivsam är också berättelsen om

Helsingfors Dagbl. 13/1 55

Biograferna i Höganäs

SAGA: Anaconda

Det är en fascinerande djungelvärld, ett äventyr med vrålapan Laban på axeln och ett månader långt sökande efter Sydamerikas fruktade jätteorm, anacondan, som Rolf Blomberg och hans expedition uppför Amazonfloden låter publiken vara med om på Saga. Filmen har kommit till under uppenbarligen svåra förhållanden, det har inte räckt med bara tålmod och envishet här, det har också fordrats mod och djärvhet och en hel del annat. De smala vägarna, de hisnande stupen, de dåliga broarna och de trånga ravinerna, ofta insvepta i grå dimma — hur har man burit sig åt för att få med sig filmkamera och ljudutrustning och alla de andra agremangerna?

Som maskot är apan Laban verkligen ett lyckokast, inte bara för expeditionen utan också för filmen. Listan kan göras lång på alla de djur man får se: den missformade sengångaren, till sagans och djungelns troll, krokodiler, elektrisk darrål (som kan ge en stöt på 500 volt om man kommer åt den), stingrockor och blodskärarmyror. Och så anacondan, som Blomberg äntligen lyckades få fast på, strax innan den stora regnperioden satte in.

En enastående och ovanlig film, som man ogärna bör missa att se.

D.N. 14/1 55 08 0408

Spegelbilderna

Ett milt blånande hav där jättelockor alldeles oförmodat gör högskutt upp i luften fångade Rolf Blombergs kamera, då han befann sig i den lilla ecuadorianska fiskebyn Jaramijo. Man ser med nöje bilderna från fiskafångsten i tropiska vatten. Över huvud taget är programmet rörligt och underhållande, skotska vallhundar motar in fåren i rätt fålla. Milanos nye ärkebiskop drar i full ornat in i domen, svenska gymnaster med flagga på trikåtröjan hedrar i New York fader Ling genom att hoppa lika grant som Blombergs fiskar. Kalle Ankas björnäventyr kan gott [illegible] skrattet åt

Pr. Dagbladet 18/1 55 08-0407

Spegelbilderna

Färgklicken i veckans program är en liten bagatell ur Rolf Blombergs reportagefilmförråd, en kort visit i en fiskaby i Ecuador. Hans intresse koncentrerar sig kring en hop mer eller mindre fula fisktrynen, medan folklivsskildringen görs med en ganska så nonchalant gest. Så mycket noggrannare är då Grantland Rice under sitt be-

Pt. Tide. 18 jan 55 08 0410

Spegelprogrammet

Det nya entimmesprogrammet tillhör väl inte de allra bästa, men det finns några saker av särskilt intresse. Rolf Blombergs fiskare i Equador är enkel men rolig att titta på, i god färg, liksom den skotska filmen om säckpipare och

Aftonp. Tide. 18/1 55. 08 0411

Rolf Blomberg har varit i Ecuador och filmat en fiskeby och hemfört en mängd tjusiga bilder.

Folkets Dagblad Ny Tid 4/1 55

Jac.

R Blomberg

Teater Elo ☆☆☆

ANACONDA

En inblick i en djungelexpeditions äventyr under sina strapatser i vildmarken för att infånga mer eller mindre underliga djur, som ingår i den exotiska faunan, får man av denna film. Det är den kände upptäcktsresande Blombergs senaste expedition, till Amazonas urskogsområde i Colombia, som har förevigats på den vita duken.

Strax före jul 1953 banade sig expeditionen, bestående av fyra svenskar och tre colombianer, ned mot Anacondans rike. Första etappen på vägen dit företar männen i bil, efter krokiga hålvägar och längs randen av hisnande stup, där långa vägen åtskilliga kors vittnar om vad som blivit tidigare inkräktarea öden. När bilen inte förmår trånga längre får expeditionen vandra till fots genom den svårforcerade vegetationen. Desto behagligare blir tredje etappen med motorbåt uppför Putomayo-floden. Dramatiskt är att följa mötet med mängden av vilda djur och kryp och fotograferan har lyckats komma dem alldeles inpå livet. Expeditionen har skaffat sig en egen mascot, den lilla vrålapungen Laban, vars lustiga upptåg lockade premiärpubliken till förtjusta skratt. Be-

Forts. 08-0412:1

söket hos cofanindianerna är också intressant. Bl. a. får man följa tillverkningsprocessen av pilgiftet curare och bevittna indianernas förbluffande säkerhet i blåsrörsskyttet. Efter en lyckad tapirjakt målar indianerna sig själva och Blomberg och hans följeslagare till fest och det blir tjo och tjim i urskogens dunkel. Den skepsis och den förundran som mötte de vita vid deras ankomst har undan för undan vikit och till slut är man en enda stor familj.

Expeditionen fortsätter sin färd längs floden och det blir en kapplöpning med tiden för att hinna förverkliga huvudändamålet: infångandet av den sex meter långa anacondan. Att det är vant folk Blomberg har med sig förstår man då en colombian ensam, beväpnad med en kniv ger sig i kast med den sydamerikanska krokodilen, kajmanen.

Filmen är ett i högsta grad autentiskt reportage från Sydamerikas stekheta djungler. Det hela kryddas upp med lustiga episoder från lägerlivet på strandbankarna och vidare njuter man i hög grad av den mörkhyade kocken—trubaduren Linos vissång i den trolska skymningen. Allt som allt: en film bättre än de flesta.

Elbe.

Tjugotvå Tidning Dagbladet 13/1 55

"Anaconda" skildrar en expedition från Columbia i Sydamerikas nordvästra hörn uppför bergen till djungelområdet där Amasonfloden har sin begynnelse — en expedition för att studera indianerna (en del uppger sig vara ättlingar till det gamla Inka-folket) och samla underliga djur, främst den jättelika vattenormen anaconda.

Första expeditionen kan vem som helst som har ork och pengar att skaffa utrustning och saknkniga medarbetare. Men att göra bra film om en expedition, en film som inte tröttar genom bildernas enformighet utan förmår hålla intresset på helspann i halvannan timme — det är svårare. Det fordrar talang och artistisk uthållighet.

Det är inte många som lyckats. Till dem som lyckats får nu räknas regissör Anderberg, fotograf Wahlgren och ljudingenjör Bohlin. Deras "Anaconda" är alldeles utmärkt.

Någon egentlig "handling" finns inte — det rör sig om färder i lastbil, på mula och i kanot till Amasona, om lägerlivet och samarbetet. Men som filmen klippts ihop är den dock full av dramatik.

Det är först kampen mot de oländiga vägarna, sedan kampen mot djungelmiljons påfrestningar, till slut kapplöpningen med tiden: skall man hinna fånga in en anaconda innan regnperioden bryter in, förvandlar djungeln till ett träsk och tvingar expeditionen tillbaka till Bogota?

Forts.

Forts.

Kampen mildras av humoristiska poänger som lilla vrålapungen Labans bravader och indianbarnens försök att leka europeiska lekar, och av ytterst intressanta etnografiska detaljer som den träffsäkra publikationen ur rör med pilar besmetade med currarégift.

Trots sitt heterogena innehåll har filmen blivit en konstnärlig helhet — där det slutliga infångandet av anacondan bildar klimax. Konstnärlig? Ja, kom inte och säg tat en film som "Anaconda" kan göras utan konst, utan ett högt utvecklat filmsinne.

Det är en artist som fört kameran. Han låter oss uppleva naturen och människorna som om vi befann oss mitt ibland dem. Med tanke på det fuktiga klimatet är det märkligt att en så hög procent av bilderna kunnat bli utsökt vackra — ej bara de exotiska växterna mot de vida landskapsfonderna och den dimmiga naturen, utan också de svarta gamarna i träden, eller myrorna bärande på blad som vildar bärande väldiga skulder fotograferade hög uppifrån.

Det hela verkar så "naturligt", och dock är det i själva verket skickligt regisserat av Anderberg. Det är därför det verkar medryckande naturligt. Regissören har lyckats binda ihop hela avsnitt till flytande film — det är ovanligt i resefilm. Att berättelsen blivit så levande beror delvis på att Anderberg överallt stuckit in närbilder — också det ovanligt i resefilm.

Det är mycket i "Anaconda" man inte kommer att kunna glömma. T. ex. den praktfulla närbilden av jätteormens feta glidande kropp i förtexten. Och den underbara ansiktsserien av indianerna lyssnande till Beethoven. Ljudet spelar en stor roll i "Anaconda".

Odéon: Skr[illegible]

Fin "Anaconda"

Ur "Anaconda"

SAGA ger f. n. "Anaconda", en film som många, däribland anmälaren, motsett med stora förväntningar. För vår egen del måste vi säga, att dessa inte sveks. Om man är intresserad av reseskildringar, folk- och djurliv, är "Anaconda" rena rama upplevelsen.

Strax före jul 1953 trängde fyra svenskar och tre colombianer längs svårframkomliga bergavägar och slingrande stigar ner genom Colombia mot Amazonas gröna djungelhav. Det var Nordisk Tonefilms expedition, som med Rolf Blomberg i spetsen gick att möta okända äventyr och det är dessa biopubliken nu får vara med om.

Det börjar kanske lite trögt med den breda expeditionsbussens forcerande av klippvägarna, men sedan man lassat över gepäck och utrustning i långa, ranka kanoter, blir det liv i spelet. Färden uppför floden är oerhört strapatsrik och spännande. Slutmålet är en indiansk boplats långt inne i djungeln och det är här som skildringens tyngdpunkt ligger. Urinvånarnas seder och bruk, expeditionens jakter och idyller från lägerlivet, där inte minst den charmfulla apan Laban spelar en betydande roll, har fotograf Curt Wahlgren och ljudingenjör Olle Bohlin fångat på ett durkdrivet sätt. Urskogens hela majestät och mystik träder åskådaren tillmötes i en rad fascinerande bilder och låten.

Sydamerikas största orm har lånat filmen sitt namn och infångandet av ett jätteexemplar av denna reptil är resans klimax. D. v. s. skall vara det, men nog måste vi bekänna, att jägaren Sanclementes möte med den anaconda, som slet sig och försvann i vattnet, på oss gjorde ett lika starkt intryck. Även Sanclementes nattliga jakt på krokodiler sätter vi lika högt som slutvignetten.

"Anaconda" är en film som gamla och unga har lika stor behållning av.

—tz.

Veckans bio i Vingåker

På Vingåkersbiografen ges filmen »Anaconda» som skildrar hur en svensk expedition under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg under farofyllda strapatser tränger genom Colombias djungelområden. Filmen innehåller ingen »handling» i egentlig mening men den är fylld av dramatik. Dessutom är den både spännande och rolig. Kameran har skickligt fångat djungelatmosfären. Den underbara serien av orubbliga infödingsansikten som lyssnar på Beethoven glömmer man inte i första taget. En spännande kamp med den fruktade jätteormen anacondan bildar filmens klimax. En viktig roll spelas av vrålapan Laban, som blir publikfavorit.

REGNET JAGADE HEM BLOMBERG

Dramatisk fångst av anakonda, elektrisk ål gav rejäl chock

LA TAGUA 1 maj 1953.

Det kom ut en bok för några år sen som hette "Snok i lasten". Min nästa bok skulle jag kunna kalla "Anakonda i lasten", ty en sådan har nu expeditionen i bagaget, levande och i prima kondition. (Vi kallar den kort och gott för Ana.) Något rekordexemplar är det inte — det håller omkring 4 meter — men det är ju inte omöjligt att vi under fortsatta färder verkligen träffar på ett av dessa monster på mer an dubbla längden.

Tills vidare är vi emellertid tvungna att avbryta vårt arbete. Regntiden har nu satt in, häftigare än vanligt och minst fem veckor tidigare än normalt för dessa trakter. Och eftersom vår expedition är ute lika mycket i film- som i forskningsärenden, måste vi för att slutföra arbetet invänta torrtiden, som börjar i november. De få soliga dagar vi hafi har vi tagit synnerligen väl vara på, och vi har trots allt med oss åtskilliga egendomliga djur både på filmremsan och konserverade för museerna.

Sedan jag sände min senaste rapport till Dagens Nyheter, från Putumayofloden, har vi tillryggalagt ungefär 1,200 kilometer, huvudsakligen i kanot med utombordsmotor, och våra "jaktmarker" har varit de helt obebodda områdena kring Caguanfloden. Allt har gått utan allvarligare missöden.

Krock med sköldpaddor

När vi startade vår långa färd uppför Rio Caguan började också regnen falla allt häftigare för varje dag, och på mindre än en vecka hade floden stigit ett par, tre meter, och stora områden hade förvandlats till rena träskmarker. De allra första dagarna fanns det ännu sandstränder här och där, och vi hade ingen större svårighet att finna en bra lägerplats, men snart blev det nästan omöjligt att hitta ett stycke mark som låg högt nog och var tillräckligt torrt för att duga. Navigeringen blev också något av ett problem, ty den stigande floden förde med sig mängder av bråte och stockar och ibland hela träd, och vi kunde inte undgå kollisioner då och då. Många gånger om dagen måste vi byta propellersäkringar. Detta hände för resten inte bara efter kollisioner med stockar, utan även med — sköldpaddor! Jag har aldrig tidigare sett sådana mängder av flodsköldpaddor som i Rio Caguan. Ibland gick vi igenom tjocka stim av dem.

Anderberg och Boberg i filmtagen med en tapir som huvuddjur. Där under den 2 m långa elektriska ålen, som gav Rolf Blomberg en chock.

Vi hade några andra sköldpaddeupplevelser värda att notera. I ett av våra första läger fick vi en kväll plötsligt syn på en stor liten sköldpadda, så ännu en och sen en hel massa! Det var en gåta varifrån de kom! Förklaringen till fenomenet fick jag först då jag tog en sväng kring lägret med min ficklampa. Mataor av diminutiva sköldpaddor kom krypande upp från hål i sanden: det var alltså de ägg som lagts i november och december som nu klackades med de första regnen. Samma sak upprepades på ett par andra lägerplatser, och här hade Walter Boberg, vår filmfotograf, tillfälle att förevisa den lyckliga tilldragelsen.

Biljoner termiter på flykt

Ett annat fenomen vi fick bevittna var termiternas massflykt. Jag är ingen entomolog och har ingen fackliteratur till hands, så jag kan inte nöjaktigt förklara fenomenet, men som jag mins rätt, så inträffar det en gång om året och just i regntiden att de vingförsedda honkyrkorna och -termiterna ger [illegible] för att, [illegible] nya [illegible] bilda nya [illegible] kolonier.

Den i m långa anakondan är fångad, och Göteborgs akvarium blir en attraktion rikare. Fr. v. Munoz, Boberg, Anderberg. Sanclemente och Blomberg med sitt byte.

Det var miljoner och åter miljoner av dessa insekter som stod i ett tjockt lager på vattenytan och som vi passerade med båten. Det var ett underligt och ganska kusligt skådespel, och det var med en viss lättnad som vi efter ett par timmar kunde konstatera att vi hade lämnat dem bakom oss. Under några dagar låg det från tidigt på morgonen till framemot middagstiden liksom en tjock rökslöja över floden. Det var miljoner, e biljoner termiter i stadig flykt uppför Rio Caguan. En dag kom på förmiddagen ett regn som slog ned termiterna tills hela flodens yta var täckt av dem, en annan dag började de i det starka solskenet falla liksom snö över floden. En sällsam syn, som också filmades!

Möte med Ana

Områdena kring Rio Caguan är mycket djurrika, och Chairasjön vid flodens övre lopp, där vi hade vårt läger några dagar, är ett fullkomligt eldorado för en jägare eller zoolog. Vi stötte på jaguar, tapir, vildsvin och vattensvin, en mängd olika slags apor, ännu flera fåglar, och i floden och sjön vimlade det av alligatorer, sköldpaddor och fisk. Vi fick stifta bekantskap med den elektriska ålen — och för mig blev bekantskapen alltför intim och därför tämligen chockartad! — med den vanstyrdade, blodgirliga pirañan och med de fagraste "akvariefiskar". Och, som sagt, anakondan, den stora vattenormen, mötte vi också.

Den låg på en gren och solade och värmde sig efter ett kallt regn när vi fick syn på den från vår kanot. Och där anarade vi den och lyckades efter en kort men nog så dramatisk kamp hala i land den stora reptilen och göra paket av den i ett för ändamålet medfört nät. Att vi inte under dessa spännande ögonblick bade öron för vår regissör Tergny Anderberga många förmaningar och direktiv säger sig självt, och i ren desperation kastade han sig till sist själv i vattnet och började hala i ormen! Så nog fick den anakondan uppleva något!

De vandrar ogenerat utan kläder

Dagen därpå upptäckte vi ännu en anakonda, som låg på en bambustam. Men den lät sig inte fångas, utan försvann snabbt ned i den smutsgula floden . . .

Det är, som nämnts, helt obebodda trakter vi farit igenom, och det är naturligtvis därför det är så gott om vilt där. På nära en månad har vi varken sett hus eller människor. Men jag har samlat några ganska intressanta uppgifter om en indianstam som lär ha sina boplatser mellan Rio Caguan och Rio Yari, som rinner syd om och parrallellt med Caguan. Enligt vad man berättat mig är dessa indianer fullkomligt "bravos", dvs. vilda. De har ingen fredlig kontakt med de vita. Antingen flyr de eller anfaller om de skulle möta några. De uppträder helt nakna, och deras kultur är synnerligen primitiv. Jag måste säga att det är en lockande uppgift att försöka komma på vänskaplig fot med denna stam och få veta litet mer om den. Och kanske kan vi få tillfälle till detta vid vår återkomst hit.

Just nu sätter emellertid regntiden stopp för alla planer i den riktningen, och medan jag sitter och skriver denna rapport håller mina kamrater på att packa all vår utrustning och våra samlingar på mulåsnor för att antråda återfärden. Härifrån La Tagua tar vi oss på hästryggen över till Putumayofloden, och sedan bär det vidare med militärflyg till Bogotá, Colombias huvudstad. Och sedan dröjer det inte så länge innan vi är hemma i Sverige igen. Ana får följa med till Göteborgs akvarium.

Rolf Blomberg

Blomberg . . .

(Forts. från sid. 1)

Djungelsjö var geografisk myt Truppen återvänder till hösten

berg och fotografen Walter Boberg, har inte saknat motiv... En del motiv har vi haft, vårt bagage försvarades mycket, och så kom regntiden mer än en månad för tidigt. Inte minst för filmmännen är regnet ett svårt hinder, och nu reser vi inte tillbaka förrän i höst, för att sätta i gång arbetet igen när torrtiden kommer.

På hemresan flög vi över hela det område, som vi nyss med stor ansträngning arbetade oss igenom i kanot. Det var med en egendomlig känsla vi såg djungelområdet glida förbi under oss. Nu avverkade vi den sträckan på några timmar, som förut tog oss flera veckor.

Vi fick också tillfälle avliva en geografisk myt när vi kortade omkring kring Caguanfloden. Från flygplanet konstaterade vi närmligen att Chairasjön, som är utritad i kring Caguanfloden övre lopp på alla officiella kartor, inte [illegible] sjö, som [illegible] Felet [illegible] för [illegible] rätt.

[illegible] bensvin till att det här rör sig om väldiga, outforskade djungelområden, säger hr Blomberg.

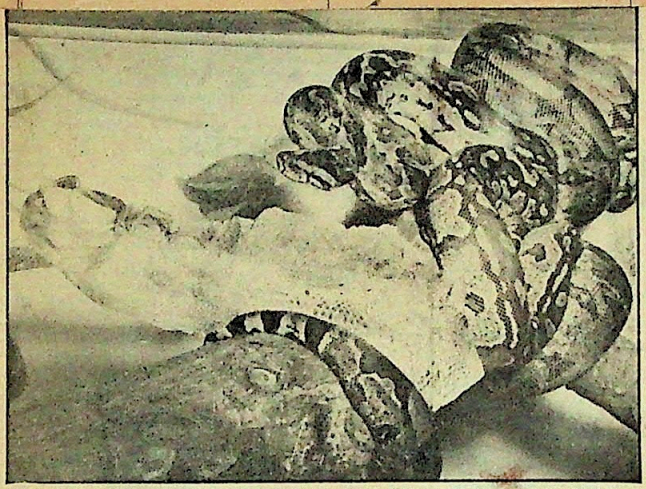
Blomberg bosätter sig i Equador

Den väldiga anakondan, som legat nerpackad och inte riktigt tål vårt klimat, började tina upp på förlagskvällen ute i Stocksundsvillan. Den är inte direkt farlig, säger hr Blomberg, man får förstås vara lite försiktig. I Bogotá fick ormen sola sig en stund varje dag, men det kan vara besvärligt att fånga den när den släppts lös.

Själv har jag nu bosatt mig i Quito i Equador, berättar hr Blomberg, och när jag reser ner till hösten tar jag mina tre barn med mig. På många sätt är det lättare att bo där, bland annat finns det gott om tjänare.

Rolf Blombergs sista rapport från [illegible] publiceras i morgon.

Aftonbladet, Gbg. 19/10 1953
08-0418
Bohuslänningen, Uddevalla
5/11 54

"Señorita Ana" har nyligen krupit ur sitt skinn, blivit slankare än när hon kom till Göteborg, och lever gott på marsvin.

Akvariets jätteorm

kröp ur skinnet — började äta

En av Akvariets största sevärdheter just nu är en livs levande anakonda, jätteormen från Amazonas som Rolf Blomberg hade med sig från sin expedition för Nordisk Tonefilm. Ormen, som är fyra meter lång, vägrade de första fyra månaderna att äta och man var rädd för att den skulle avtyna, men sedan den nu ömsat skinn — och vilket skinn, stort som en säck! — har aptiten kommit tillbaka, och "Señorita Ana", som den döpts till, sätter med välbehag i sig några marsvin.

Señoritan fångades i snaror då den kröp på en gren över Caguanfloden vatten. Blomberg och hans medhjälpare kunde ta sig nästan intill utan att den reagerade, ty kring floden bor inget folk som lärt den vara skygg för människor. Bara krokodilerna har den respekt för.

Då "Señorita Ana" fångades lyckades den slita sig ur ena snaran som man lagt om dess huvud. Situationen såg ett tag hotfull ut, ormen kämpade för livet, men snart hade man dragit upp den på land och kunde knyta ihop den till det paket, som så småningom kunde överlämnas till vårt Akvarium.

Akvariets "Señorita Ana" är inget rekordexemplar av denna legendariska jätteorm. Sägnerna påstår att man sett ormar på ända upp till 30 meter, men någon sådan har aldrig fångats. Rolf Blomberg berättar i det sammanhanget, att gamle storviltjägaren och presidenten Theodore Roosevelt erbjöd sig betala 5.000 dollars till den som kunde visa honom ett skinn eller skelett på en anakonda över 10 meter. Han behövde aldrig betala ut pengarna. Åtta och en halv meter är det största kända exemplaret.

Likaväl som ormens storlek i alla tider diskuterats har man sysslat med dess farlighet för människor. Mest är det väl att tillskriva historiernas värld hur den överfallit vuxet folk, krossat dem och slukat dem hela för att sedan sitta flera månader och smälta sitt offer. Den huvudsakliga födan är nog i stället fisk eller vattendjur av olika slag.

Att ormen skulle vara ofarlig för barn kan dock Rolf Blomberg vederlägga. Under filmexpeditionen träffade han t. ex. en nybyggare vid Putumayfloden, som själv sett hur en badande 13-åring blev offer för anakondan. En liknande erfarenhet har hr Blomberg från Napofloden i Ecuador.

Inte fager men rar

Så här ser den colombianska jättepaddan ut av vilken tre exemplar skänkts till akvariet i Göteborg. De är en gåva av forskningsresande Rolf Blomberg och Nordisk Tonefilm. Paddarten har fått sitt vetenskapliga namn Bufo blombergi efter Rolf Blomberg, som är deras upptäckare, och dr Funkhouser, som klassificerat dem.

Befolkningen i Colombia påstår sig ha sett grodor på över 11 kg., men det tror Rolf Blomberg inte mycket på. De största han hittat har mätt så där en 240 mm, och aynvittnen påstår sig ha sett exemplar på 500 mm längd — men det är vackert så, tycker Rolf Blomberg, liksom professor Nybelin i Göteborg, som inte är bortskämd med så stora grodor han heller.

A.T. 13/1 1954

DAGENS NYHETER
Fredagen den 4 December 1953

OKÄND JÄTTEPADDA FILMPRIMADONNA

Hotellrum blev Blombergzoo för giftgrodor och boaorm

PASTO i november.

En välväxen boaorm, tre jättepaddor, åtskilliga spritburkar fyllda med mer eller mindre underliga kryp för museerna, bl. a. kräsliga giftgrodor, och över 1.000 meter film, det är — förutom rid- och skavsår, insektsbett och spirande skägg — resultatet av vår första film- och fångstfärd under den pågående Amasonexpeditionen. Vi har nu återkommit till staden Pasto vid Galerasvulkanens fot, utgångspunkten för vårt lilla äventyr, och boaormen logerar i ett av våra hotellrum, medan jättepaddorna hoppar omkring i badrummet och då och då med ljudliga kvak uttrycker sitt missnöje över fångenskapen.

När en städerska i morse kom in i badrummet för att göra rent tog hon illa kvickt till reträtten, och sedan hon hämtat sig en smula från chocken och gjort korstecknet upprepade gånger förklarade hon att värre odjur hade hon då aldrig skådat!

Det var som jag tidigare berättat i Dagens Nyheter, tyktet om att en jättestor groda eller padda skulle existera i sydvästra Colombias urskogsregioner som första gången förde mig till de platser vi just besökt med filmkameran. Ryktet talade för en gång skull sanning, och min fångstfärd resulterade i upptäckten av Sydamerikas största padda, ett verkligt monster. Och eftersom jättepaddan i fråga blev utsedd till en av aktörerna i den dokumentära långfilm vi på nyåret påbörjade för Nordisk Tonefilm här i Colombia och som vi nu skall avsluta, så styrde expeditionen för tre veckor sen kosan till det vilda land där denna har sitt hemvist.

Farligt missöde

Det blev en händelserik och garnska stropatsfylld färd. Fyra dagar satt vi på hästryggen och fartades fram på smala, farliga mulåsnestigar längs hänande djupa avgrunder och bärstup eller över djungelklädda höjder, där det var lerigt och halt. Att alla våra kameror och ljudapparater klarade sig är ett under, ty vid flera tillfällen störtade våra klövjedjur omkull eller fastnade i dyn, och vid en flodövergång var det inte långtifrån att en av våra mulåsnor fick stänga livet till. Kurt Wahlgren, expeditionens filmfotograf, höll på att råka illa ut då sadelgjorden på hans häst plötsligt brast vid en otrevlig passage, med den [illegible] att han hamnade med huvudet före i meterdjup dy. Som en lergubbe, spottande och fnysande men utan brutna ben, dök han lyckligtvis upp ur gytjan så småningom.

Vår första fångst blev inte någon jättepadda, utan en 2,5 m lång boaorm, som vår colombianske konservator "Örnöga" Muñoz upptäckte i ett träd. Karavanen stoppades genast upp, filmkamera och ljudapparat kom fram i ett huj, stämar med klykor yxades till, och sedan var den ormens öde beseglat! Trots ilsket väsande protester infångades den, och den händelsen fångades i sin tur på filmremsan, och alla utom boaormen var nöjda!

Slutmålet för vår resa var en plats vid namn La Ciudad de Madrigal vid Patiafloden. Här grundlades en stad på de spanska erövrarnas tid, men de kringboende indianerna förstörde den i grund och dödade de vita inkräktarna. Ända till för ett tiotal år sedan låg ruinerna av La Ciudad de Madrigal täckta av djungel, men nu har en by med ett dussin hus vuxit upp här, och djungeln har fått ge plats för odlingar och betesmarker. Det är i dessa trakter jättepaddorna förekommer, men de är långtifrån vanliga. Tre dagar och fyra nätter var alla byborna och expeditionens sex medlemmar ute på paddfångst, och resultatet av våra ansträngningar blev endast tre bamaingar.

Grodfångare i kö

Under mitt första besök i La Ciudad de Madrigal fångade jag också en liten röd giftgroda, som visade sig tillhöra en hittills okänd art. Ombedd att förskaffa fler exemplar av denna rariteit lovade jag nu byborna hela 1 peso (ungefär 2 kr.) per stycke.

Det skulle jag aldrig ha gjort, ty därmed höll jag på att länsa expeditionskassan! Om jättepaddorna är sällsynta, så tycks de små röda grodorna vara desto vanligare, åtminstone nu under regntiden, och snart var det en lång kö av grodfångare på mellan 5 och 90 år utanför huset där vi bodde, och alla hade med sig högar av de små giftiga kräken!

Här i Pasto håller vi nu på att komplettera vårt redan ansenliga bagage med proviant för fyra månader, och om några dagar sätter vi kurs österut. Vi har hyrt en stor truck, som skall ta oss nedför Andernas östsluttningar till Putumayofloden, och sedan fortsätter vi i kanot till den militära basen Puerto Leguízamo, dit redan större delen av vår utrustning sänts per flyg.

Julen kommer vi att fira bland de intressanta cofanesindianerna, som lever på gränsen mellan Colombia och Ecuador, och där stannar vi ett tiotal veckor, och där stannar vi ett tiotal veckor, och där stannar vi ett tiotal veckor

Bild Journalen | Nr 43 1954 08-0420

EXPEDITION ANACONDA

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg har jämte tre andra svenskar återvänt från en filmexpedition till Amazonas inre varifrån märkliga resultat hemförts. (Se följande sidor)

Bild: ROLF BLOMBERG Reportage: BERTIL LAGERSTRÖM

Ung cofán-indian som med säker smak applicerat ett stycke rå̈film om pannan. Cofán-indianerna är ett starkt och sunt folk med hög stenåldersskultur. Såväl brott som dryckenskap är okända företeelser hos detta folk på ungefär 400 själar.

Rolf Blomberg.

Hans mormors mor var andalusiska och i pappans släkt rinner det antagligen vallonblod. Nästan överallt söder om Stenbockens vändkrets förswinner han i mängden vilket kan vara en fördel i hans yrke. Han har aldrig på sina vidsträckta resor blivit tagen för svensk. På Java trodde man att han var eurasier och en gång när han var ute och dansade med en flicka i Surabaja fick flickans mamma nästa dag en påringning från en väninna med raskomplex som förebrådde henne att hon lät dottern gå ut med en *indier!*

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg själv tror att hans exotiska påbrå är orsaken till att han har vad amerikanarna kallar för *ants in the pants*, myror i byxorna. Redan i mycket unga år drabbades han av en sjukdom som läkarvetenskapen står maktlös inför — resfebern. Hans tillstånd förvärrades när en faster, som var väviärarinna i Argentina, skrev hem och berättade att hon kunde plocka vindruvor från sitt öppna fönster och när hon en tid senare kunde meddela att hon hade trampat på en fågelspindel blev Rolf Blomberg grön av avund. Marsvin, vita råttor, ja, till och med en rävunge tillhörde hans intima vänner på villatomten i Stocksund, men vad var det i jämförelse med den sydamerikanska faunan? I åtskilliga år framåt fick dock Rolf Blomberg finna sig i att läska sin reslystna själ med de böcker om djur, jakt och fångstfärder som hans morfar, som var jägmästare och naturentusiast, försåg honom med. När hans kamrater drömde om flygplan och om fri-kostigt appladerade prestationer på idrottsplatsen, såg den blivande långfararen för sin inre syn de tropiska urskogarnas ändlösa, gröna hav där jätteormar slingrar och jaguaren kommer ner för att dricka ur nattens floder. Han uppgav efterhand tanken på att bli professor på Riksmuseum sedan han genom att praktisera på denna institution funnit att de lärda herrarna där nödgades tillbringa sin mesta tid vid skrivbordet. En dag träffade han en norsk föreläsare som berättade om Galápagosöarna. Där fanns det gott om underliga djur att insamla och man kunde existera på nästan ingenting. Rolf Blomberg lyssnade med fysande ögon och spetsade öron: gammalt sjöröverntillhåll, nergrävda skatter, jättesköldpaddor, havsödlor, dvärgpingviner, land fick man gratis, härligt klimat, ingen malaria ... ingen musik kunde låta ljuvligare än normannens röst när han talade om Galápagos.

1933 och 1934 tillbringade Rolf Blomberg åtta lyckliga månader på öarna och efter ett halvår hemma gungade han iväg till Sydamerika där de vilda jíbaro-indianerna gjorde sitt yttersta för att göra honom ett huvud kortare, dock utan att lyckas. Nästa mål var Ostindien, sedan deltog han i Finlands vinterkrig, kom ut till Ostindien ännu en gång och upplevde på nära håll den japanska ockupationen av Java. Kom till Australien och arbetade sig tillbaka till hemlandet genom att knacka rost och stå till rors på norska ångaren Dico som låg och lastade ull i Sidney. 1946 trampade han åter svensk mark och började förbereda sin nästa expedition till Sydamerika. Hans insatser d... var storartade och när Nordisk Tönefilm förra året beslöt at... skicka en filmexpedition t... gränstrakterna mellan Ecquado... och Peru kunde man skatta s... lyckig över att få engager... Rolf Blomberg som ledare.

Att ens tillnärmelsevis fö... söka ge en uttömmande skil... ring av vad de fyra exped... tionsmedlemmarna upplev... under de två långfärderna ... Amazonas' urskogar är omö... ligt. Den som vill veta allt gö... bäst i att inbjuda de fyra svenskarna — Rolf Blomberg själv, filmregissören Torgny Anderberg, filmfotografen Kur... Wahlgren och ljudteknikern Olle Bohlin — till en intim brasafton där sanden i timglas... set rinner trögt.

Resorna företogs i ormen...

I mitten regissören Torgny Anderberg flankerad av tvenne cofán-indianer som värdigt poserar i sin finaste utstyrsel.

Bild från expeditionens läger efter en arbetsam dag. Fr... vänster konservatorn Muñoz, Sanclemente, Anderberg, kocke... Lino, Blomberg och fotografen Wahlgren. Bohlin tog bilde...

Bild Journalen Nr 43 1954

En fascinerande bild som ger en aning om vilka svårigheter som expeditionens medlemmar hade att kämpa mot under flodfärderna.

tecken, man var ute efter klotets största alligerbult, den väldiga *güion*, anacondan, som inte skulle misspryda sin plats ens i den kusligaste draksaga. Strax söder om den punkt där ekvatorn skär Rio Putumayo mynnar den lilla bifloden La Apaya ut och blandar sitt tuschsvarta vatten med Putumayos smutsgula. Huloto-indianerna, som bor här, ger sig inte gärna in i de väldiga träskmarker som utgör den förhärskande terrängen i dessa trakter. Här krylllar det av allsköns otyg och även de vita nybyggarna länga Putumayo talar med respekt om La Apaya.

På själva julaftonen slog de fyra svenskarna läger mitt inne i de ångande och fuktdrypande träsken på en liten ö. Sällsammare miljö för julfirande får man nog leta efter. Fem år tidigare hade en väldig skogsbrand dragit fram här, en enastående händelse i det fuktiga Amazonas. Men på djungeln biter inte ens elden i längden. De svartbrända träden är redan klädda med parasitväxter och mellan de fallna urskogsjättarna spirar nya gröna växter av alla slag.

Här är ett eldorado för zoologen. Vattnet kokar av fisk och vimlar av sköldpaddor, paddor och kajmaner (en glupsk krokodil). Kajmanerna jagar man för deras skinn. Expeditionens jägare och fiskare som hette Villamizár ledde dessa spännande jakter, som alltid företogs nattetid. Jägarna smyger sig i kanot utefter strandkanterna och lyser med en stark ficklampa in mot den täta vegetationen. När ett par rödglödande punkter lyser ur mörkret finns det anledning att ta det försiktigt. Sakta närmar man sig kajmanen, som hypnotiserad stirrar in i lampans bländande ljus. Och kan jägaren då sin sak lika bra som Villamizár, kommer han så nära odjuret att han kan stöta harpunen i det. Kajmanerna måste hålla minst två meter för att bli föremål för jägarens intresse. För skinn av den storleken fick Villamizár 8 pesos, d. v. s. ungefär 18 kronor. Det fordras kraft, lugn och skicklighet för att bärga de våldsamt sprattlande reptilerna in i den rangliga kanoten. Stjärtarna piskar och ve den som kommer för nära de smällande käkarna! Undra på att Torgny Anderberg var eld och lågor när han omsider lyckades föreviga dessa väldiga enviger på filmremsan.

Åter gryr en morgon i djungeln. Myggornas vin påminner om en fin borr, grodorna kväker i träsken och då och då hörs egendomliga och hemska skrin från fåglar och andra djur. Detta är Amazonas, det okända, skrämmande Amazo-

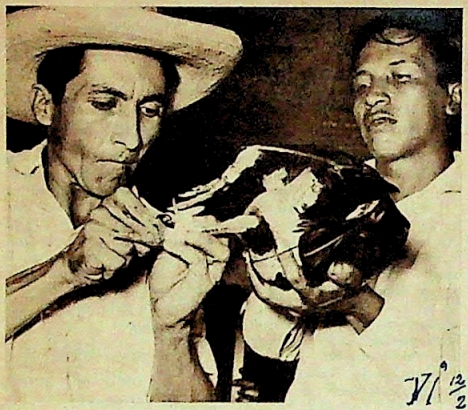
(Forts. på sid. 31.)

Äntligen är det dags att bärga 7-metersanacondan. Fr. vänster Muñoz, Blomberg och Villamizár.

Torgny Anderberg och Rolf Blomberg upplivar gamla minnen. Djurgårdsbrunnsviken är inte detsamma som Amazonas men till och med upptäcktsresande behöver avkoppling. I juni startar Blomberg en ny Sydamerikaförd.

Stridstuppar med dåligt utvecklade sporrar utrustas med konstgjorda sådana, här binds de fast. I bland surrar man små knivar på sporrarna.

Ingen tuppfäktning utan vadhållning, och stora summor omsatts i tupptoton. Utdelningen är den dubbla insatsen för vinnaren.

Tupp-toto

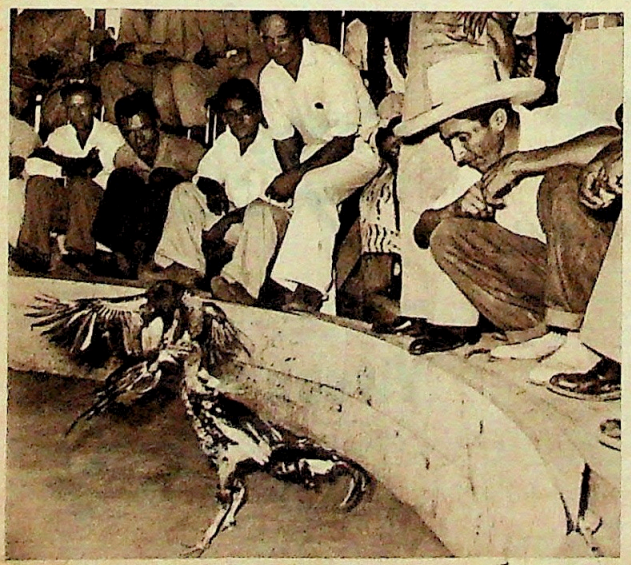
Tuppfäktning är en blodig och, åtminstone för en nordbo, ganska avskyvärd tillställning, men högt uppskattad över stora delar av världen. Jag var förundrad och chockerad över att även hos de djurvänliga och kultiverade balineserna behöva bevittna denna »sport», och det sa jag också till en av dem. Han såg lite skamsen ut, sa att det var ett nödvändigt offer till de blodtörstiga demonerna, men tillade: »Fast när allt kommer omkring är nog det där med offret bara en ursäkt som hittats på för att stilla samvetet; tuppfäktningen är väl främst ett påfund av dom spelhungriga.»

Hos spanjorerna och de latinamerikanska folken är det också de spelhungrigas favoritnöje, men en stor del av publiken går nog till »los gallos» för att de tycker om att bevittna ett blodigt skådespel då och då; medkänslan för djurs lidanden är ju inte särskilt utvecklad i den här delen av världen. »Det är det moriska blodet i oss» sa mig en gång en spanjor, så han, liksom balineserna, hade funnit en ursäkt till sina sadistiska instinkter.

Den här bildserien tog jag vid ett besök i Puerto Leguízamo, den colombianska militära basen vid Putumayofloden.

Rolf Blomberg.

Striden är i full gång, fjädrarna ryker och arenan bestänks med blod. Publiken följer kampen med spänning, ibland råder dödstystnad, ibland skränas det vilt.

Vinnaren är också illa åtgången. Den tillhör hyns slaktare, och denne suger nu såren rena — »suger bort det svarta blodet» . . .

. . . tills han är nästan lika blodig som sin stridstupp. Det här är inte precis någon bild för slaktarens familjealbum.

Med kastnät fångar indianerna sin mesta fisk. Ljudlöst smyger de fram efter stränderna, och när de upptäcker ett fiskstim, kastar de blixtsnabbt och med stor skicklighet sina nät. — Nedan: Blåsröret är cofánernas förnämsta jaktvapen. Kring halsen på dessa båda stronga jägare hänger bambukorgen med de förgiftade pilarna, och på korgen sitter kalebassfrukter med bomull som används att linda kring pilarna för att de skall sluta tätt i blåsröret.

Cofánerna har nedlagt en tapir, det stora, matnyttiga djuret. Den strida floden har fraktat tapiren till byn, och nu släpas den upp på stranden. Det kött som inte genast blir uppätet röks över elden. — Nedan: Från en av sina jaktfärder hemförde cofánerna en liten tapirunge som snart blev tam som en hund och indianbarnens käraste lekkamrat.

dana kraftiga stötar att man blir helt förlamad och drunknar, och där finns också stingrockorna, som har en svans med gifttaggar och är djävulskt skickliga att manövrera sitt farliga vapen. Där finns även krokodiler av olika slag, och många av dessa når en längd av 6—7 meter och är direkt livsfarliga. Mycket fruktad är till sist anacondan, Amazonas jätteorm, som når en längd av $8^1/_2$ meter (och i folkfantasin ända till 30 och 40!). Kanske är den inte så farlig som sitt rykte, men man känner till fall då den bevisligen anfallit och dödat människor.

På vår expedition träffade vi förstås många indianstammar. En av dessa var cofánindianerna vars medaljer för mod och tapperhet är de halsband av jaguartänder och vildsvinsbetar de bär. Ju fler tänder på halsbandet, desto större är bedrifterna! En av de cofáner vi träffade vid Sucuambiofloden i västra Amazonas hade egenhändigt nedlagt trettio jaguarer! Gevär ägde ingen av dem; jakten bedrevs med bambuspjut eller blåsrör och förgiftade pilar, och jag försäkrar att det fordras både mod och skicklighet att ge sig på Amazonas storvilt med så primtiva vapen.

Men cofánerna är ypperliga och outtröttliga jägare och fiskare, och eftersom det är vilt- och fiskrika trakter de bebor, behöver ingen lida hunger. De har även små odlingar som ger dem bananer och palmfrukter, majs, yuca och sötpotatis. Höns håller de också och ibland svin. Männen jagar och utför allt tyngre arbete (men är nog lite latare än kvinnorna, och så är det ju hos de flesta naturfolk). De är starka och sunda människor med en utpräglad självbevarelsedrift, och de har ingen som helst lust att låta sig civiliseras, som det så vackert heter. De är väl medvetna om att att kontakten med de vita alltid haft ödesdigra följder för Amazonas urinvånare.

TEATER * FILM * TEATER * FILM

Svensk filmexpedition på spännande ormjakt i Sydamerikas djungelvärld

Regissör Torgny Anderberg fick vara med om ganska kuliga uppgifter som att stå i floden och hålla krokodilstjärten medan fotografen gjorde sina "close-ups". Han lärde sig umgås ganska ogenerat med reptilerna som framgår av bilden, där han handskas med en trädboa som om han varit ormtjusare till professionen. Cofanindianerna borrar fjädrar genom öronen, då de smycker sig, men en verkligt populär prydnad blev de filmromsor Kurt Wahlgren kunde avstå ifrån

Den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg som då och då brukar ge sig i väg till tropikerna för att fånga vilda djur till de svenska museerna hade på sin senaste färd till sydöstra Colombias djungelområden sällskap med regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin, vilka för Nordisk Tonefilms räkning tog upp 15.000 meter film, som nu koncentrerats till en ordinär spelfilm under titeln "Anaconda".

Expeditionen tog sig fram över Andernas svåra passager, gjorde äventyrliga forsfärder och upphöll sig långa tider i Amazonas ocean, malariainfekterade träsk- och flodområden. Under expeditionens första avsnitt måste man avbryta arbetet, då regntiden satte in med en vant katastrofal verkan; under dess andra avsnitt var det torrtid och bättre filmväder; då brände den tropiska solen obarmhärtigt från en molnfri himmel, och man måste ofta arbeta i 40 gradera värme.

Från höglandsstaden Pasto vid Galerasvulkanens fot i södra Colombia gjordes först en färd nedför Andernas västsida till de regioner, där Blomberg upptäckte jättepaddorna, Nya världens största groddjur. Man infångade några exemplar av monstren, som nu finns att beskåda i Göteborgs akvarium. Vägen till jättepaddornas vilda land är lika farlig som fascinerande; den går längs smala mulåsnestigar, som slingrar sig ned mot kustlandet långa hisnande djupa stup och avgrunder, eller för genom sanka dymarker, där lastdjuren blott med svårighet kan ta sig fram.

Efter återkomsten till Pasto startade man så nedför Andernas östsluttningar mot Amazonas, och vid Rio Putomayo (en biflod till Amazonfloden) embarkerade sig expeditionen i kanoter och fortsatte nedför den till att börja med strida, sedan allt mer trögflytande floden till den militära basen Puerto Leguizamo på gränsen till Peru. Härifrån gjordes en månadslång färd till den djurrika Caugånfloden, och på denna färdades man över 1.200 sm.

Därefter ställdes färden till Rio Caucaya, en tämligen liten flod med ett rikt fargrenat vattensystem och ett kärt tillhåll för anacondan. Amazonas väldiga och fruktade jätteorm. Efter spännande fångstfärder lyckades man fånga ett exemplar som mätte hela sju meter och hade en vikt av över 100 kg. Den, längsta anaconda som fångats är 8½ meter. Ett mindre exemplar på 4½ meter, och även en boaorm, överlämnades vid återkomsten till Sverige till Göteborgs akvarium.

Nästa mål var La Ajaya, ett sällan besökt träskområde med en säregen fauna och flora. Här filmades krokodiljakter och fångst av pirarucú, världens största sötvattensfisk.

Den intressanta och föga kända stam av urskogsindianer expeditionen besökte bor vid San Miguelfloden övre lopp på gränsområdet mellan Colombia och Peru och är experter på att tillverka pilgiftet curare. Man tillbringade över en månad hos detta primitiva och granna naturfolk, tog över 5.000 meter film här och gjorde intressanta ljuduppsagningar.

Utom ett rikt film- och ljudmaterial hemförde expeditionen även stora vetenskapliga samlingar, både etnografiska och zoologiska, som överlämnats till våra svenska museer.

TRAKTORÄGARE!
Den idealiska traktorsläpvagnen med trevägstipp, som manövreras från förarplatsen. Lämplig för transport. Kontakta oss och begär offert, vi tillverkar traktor-släpvagnar efter Eder egen traktor.
Rolf Blombergs
BIL- OCH MEK. VERKSTAD
UNDROM. — Telefon 217.

FIB N:8 54
08-
042

När jag var Robinson Crusoe

Teckningar av författaren.

Rolf Blomberg berättar

om en robinsonad på den öde ön Barrington — ett avsnitt ur boken "Underliga människor och underliga djur" som nu utgivits i FIB-serien "Resor och äventyr"

DET var årets gladaste dag på ön Chatham. Som goda patrioter, fastän på 1.000 kilometers avstånd, firade kolonisterna Ecuadors nationaldag den 24 maj. Byn gick i ett enda festrus, alla var lediga, och peonerna uppträdde i helgdagskläder, så fina, att vi knappt kände igen dem, där vi satt och åskådade det brokiga livet. Händelsevis hade vi seglat hit för proviantering, normannen Kristian Stampa och jag, och efter att i trettio timmar ha kämpat mot strömmen tyckte vi det var skönt att komma bland folk igen och tackade ja till invitationen till nationalfesten.

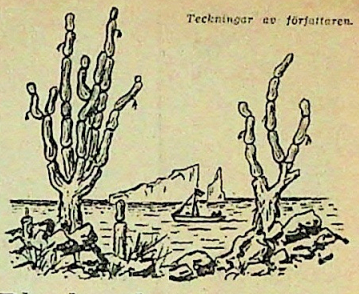
Dagen försvann i en virvel av nöjen, märkvärdigt att så få människor kunde ställa till med så mycket. Det var idrott och lekar, det var kappridning på åsna och häst, det var fotboll och målskjutning och mycket, mycket annat. Den traditionella tjurfäktningen såg man inte till, den var inställd på den grund, att en peon dödats vid sista föreställningen. Folket fick trösta sig med ett annat, lika uppskattat skådespel på kvällen. Man lekte *corrida con vaca loca*, fäkning med galen ko. En karl tog på sig en hud, försedd med ett kranium av en ko, och om hornen band han trasor, dränkta i fotogen. Så tände han på och rusade ut bland publiken, bölade så gott han kunde inne i huden och stängade med hornen efter dem, som stod i vägen. Det var skrik och skrän och skratt, ett ovasen över all beskrivning.

MEDAN eldarna ännu glödde på Chatham och de ihärdigaste av nationaldagsfirarna vacklade omkring i en helt visst behaglig blandning av festrus och vanligt hederligt rus, gjorde Stampa och jag oss i ordning ombord, och så snart stjärnorna bleknade uppe i den klarblå rymden, lät vi vår lilla farkost glida ut på havet, och det bar bemått igen.

Det var en mild, genomskinligt klar dag, och allting tycktes så ljuvligt och lätt, där vi låsade under seglen. Bruset kring stäven satte min fantasi i rörelse. Det behövdes blott, att Stampa mumlade ordet Barrington, för att mina svävande tankar skulle ta fast form. Jag störtade upp, och se, där låg den lilla ön och gnistrade i dälaneet! Vår rast på första seglatsen rann mig i varit den naturligaste sak i världen, mol allena i den heta sanden bland 37 sjölejon, noga räknat, och såg Falcon bli mindre och mindre på den ändlösa vattenspegeln... Men min dagbok må redogöra för denna robinsonad, precis som jag skrev ned den på platsen.

26 maj -34.

I morse blev jag av Stampa landsatt på denna lilla öde ö. Inte för att jag hade gjort något illa — myteriförsök t. ex. — nej, på egen begäran. Vill pröva på, hur Robinson Crusoe hade det. Skillnaden mellan honom och mig är blott den, att han tydligen

De äter ingen frukt an och har aldrig sett en fiende, som tillnärmelsevis liknar mej. De har aldrig lärt känna det värsta av alla rovdjur, människan. Sannerligen tror jag inte de närmast betraktar mig som ett ganska missbildat sjölejon. De enda skygga djuren på ön är getterna. Någon gång för länge sedan, när sjörövarna höll till härute, sattes antagligen ett par getter i land, för att de skulle föröka sig och i framtiden kunna förse piratskeppen med proviant. Det är dessa första getters avkomlingar, som nu klättrar omkring, magra och eländiga. Och hur skulle de kunna vara annat? Ön är det minst gröna jag nånsin sett. Svarta lavastenar, röd jord, torra, grå buskar och träd, höga, taggiga trädkaktéer — det är allt. Vad skall en get bli fet på här? Sällan faller något regn, och när det faller, rinner det lika fort bort mellan sprickorna i lavan.

Maten skall jag kunna få ganska lätt, tycks det. Den springer omkring mitt för näsan på mig. Jag har i dag kokat krabbor och kaktusfrukter — delikata rätter, på min ära. Kaktusfrukterna påminner något om krusbär. Det finns två sorter här, dels röda, som ser

När jag var Robinson Crusoe

minnet. Nu skulle vi mellanlanda än en gång på dess paradisiskt fridfulla strand — nä, varför då inte stanna där? Ivrigt kastade jag fram min ide för Stampa. Han var upptagen på annat håll, men han lovade att komma och hämta mig efter en vecka. Fast strömmarna kunde ta emot... nej, han övervann sina betänkligheter.

Och en stund senare satt jag, som om det

Sjölejonen sedda från mitt läger.

hamnade på en ö, som var lite fruktbarare än den här. Och där det fanns vatten. I mitt rike finns inte en droppe, men med tanke härpå har jag tagit med mig en liten tunna. Annars ingenting utom de kläder jag bär, tältduk, kniv, fiskkrok och rev, gryta och en ask tändstickor.

Jag har spänt upp tältduken på stranden i en liten vacker lagun. Det är det enda stället med sandstrand på hela Barrington, vit korallsand med underbart formade snäckskal i alla färger och storlekar. I lagunen plaskar stora sköldpaddor omkring, pelikaner dyker efter fisk, och tillsammans med mig på stranden finnerar en hel koloni sjölejon — 37 stycken! När jag först kom i land, tittade de lite nyfiket på mig, men både sig snart åter med med en stänkning och fortsatte sova. Det är förunderligt, så orädda djuren är. Små ödlor kommer kilande upp på kläderna och nappar flugor, och galapagosgvråkar — stållga som örnar — sitter ingnt på ett par meters avstånd och studerar mig med sina iskalla ögon.

ut som plommon och inte har några taggar, dels större, gröna, som är fulla av taggar.

Nu går solen ned. Månen har kommit upp, men är ännu blek, sjölejonen gäspar, bökar sig en grop i sanden, sträcker lättjefullt på sig och somnar, i tur och ordning. Även jag skall göra mig en grop. Bara jag inte placerar mig rakt på en skorpion, det har hänt förr.

27 maj.

TIDIGT i morse, sedan jag förlat fisk — havet är fullt av fisk som en ansjovisburk — vandrade jag i väg på upptäcktsfärd till högsta berget på ön. Robinson Crusoe hade nog grätit, om han sett något så torrt och ogästvänligt som detta landskap — torrt, torrt allting. Kaktéernas annut gröna färg blev intensivt grällt grön, som av gift. Terrängen var den sämsta tänkbara. Spetsiga och förrädiska lavastenar, rissiga buskskär och en brännande het sol gjorde vandringen svettdrypande. Ingen vattenlänska med.

Forts. sid 43.

När jag var Robinson Crusoe. Forts. fr. sid. 9.

På de högre delarna av ön såg jag druvhuvudödlor, lätande sig i skuggan av träd och kaktéer med sitt eviga ironiska leende i det fula drakansiktet. På en del ställen fanns de — liksom jag förut sett på Syd-Seymor — i hela kolonier. Med tanke på mitt tomma skafferi såg jag mig förantäten att frälsa en av dem från denna syndfulla värld, och har nyss fått den halsbrud över glöden. Mums!

När solen stod rätt över mitt huvud, nådde jag toppen. På högsta punkten, en stor svart lavasten, stod tre getabockar med kraftiga, vackert böjda horn. Då de upptäckte mig, föravann de med eleganta språng ned efter berget. Ett par små blågröna, rödfotade duvor satt lugnt kvar.

När jag på eftermiddagen åter kom ned till mina sjölejon, var jag varm som en ugn efter vandringen. Jag tog av mig kläderna för att bada, men just som jag skulle springa i vattnet, fick jag se två ganska stora hajar, som gick i viken inte långt från stranden. Antagligen för att passa på sjölejonungar. Jag önskade inte stifta närmare bekantskap med dem, så jag klädde på mig och ägnade mig i stället åt tillagningen av min stora ödla.

28 maj.

I dag har någonting hänt, som absolut inte får hända en Robinson Crusoe.

Det var lågvatten, och jag gick omkring och plockade hummer bland stenarna. Jag hade redan fångat två stycken — alltså mer än nog — och skulle dyka in med handen mellan ett par stenar för att ta en tredje, då jag förlorade fotfästet och vrickade en fot riktigt ordentligt. Och nu ligger jag här i luften under tältduken med svullen fot och klkar på sjölejonen.

Om någon frågade mig — sådana frågor finns faktiskt — vilket djur jag helst skulle vilja vara, är jag inte den som tvekar om svaret: sjölejon. Och helst sjölejon på Barrington. Inte för att de inte har några fötter att vricka — nej, men de ser ut att föra ett så friskt och skönt liv. De badar när de vill i det salta, kristallklara. Stillahavsvattnet. Fisk finns i massor; jag antar, att de bara behöver gapa för att få munnen full. När de tröttnar på att leka i vattnet, på att dyka och åla i dyningarna, hasar de sig upp på land, sträcker lättjefullt ut sig i sanden och tar sig en siesta.

Myskoxen saknas på ön, som väl är, men flugorna kan vara irriterande om dagarna. Ligger jag alldeles stilla, händer det, att ödlorna kilar upp på mig och nappar dem från armar och kläder. Det är sagolikt med denna oräddhet.

Innan jag slår igen dagboken, noterar jag, att mitt vatten — av vilket jag räkade slå ut hälften redan första dagen — börjar lukta en smula ruttet.

29 maj.

Oroligt i natt. Först och främst väckte mig den gamle grinige sjölejonhannen genom att skälla högljutt och ihållande. Jag låg ungefär en halvtimme och hoppades på att han skulle sluta, så jag fick sova. Han bara gastade och morrade. Så kastade jag ett par snäckor på honom, där han stod, stor och svart, och skällde i månljuset — utan resultat. Till sist var jag tvungen att gå och driva i väg honom. Under livliga protester masade han sig verkligen 20 meter bort.

Framph morgonnidan väcktes jag åter, denna gång av att jag blev totalt blöt om fötterna. Förvånad reste jag mig upp. Orsaken var, att det på grund av fullmånen blivit särskilt kraftigt högvatten, springflod, något som jag inte tagit med i beräkningen.

Hela dagen har jag vistats på stranden. Det är inte särskilt roligt att ligga här, men jag har inget annat val. Solen utvecklar en fenomenal värme, och flugorna hjälper till att göra vistelsen mindre njutbar. Är man i rörelse och har någonting för händer, är allting att rigth. Men överkamheten tar på nerverna. Och så får man tillfälle att tänka för mycket — på kyliga drycker och välagad mat.

Nu på kvällssidan kom några getter ned hit till stranden, och då de inte observerade mig, gick de lugnt förbi på några meters håll. De fiesta var bockar med kolossala horn. Jag avundas dem inte deras liv på Barrington.

1 juni

Som jag åter kan gå bryggligt på foten, har jag dessa två dagar — jag var för lat att skriva dagbok i går — gjort små strövtåg inåt ön och efter stranderna. Tillvaron är alltjämt lika enformig. Om det inte händer något nytt, så vet jag tillräckligt om Robinson Crusoes ofrivilliga eremitliv.

De stora ödlorna har givit mig hänflalla leenden, som vill de säga: Vad har du här att göra? Vi är inte vana att bli störda i vår eftermiddagsbehämmer. —

Vråkarna har undrande suttit kring mitt tält nere vid stranden, som om de väntat på, att jag snart skall ge mig i väg: Vi har sidrig sett ett sånt fult sjölejon förr!

Och själv har jag tänkt, när jag åtit min okryddade mat: I morgon kommer båten och hämtar mig!

2 juni.

Slut på robinsonaden. Framemot eftermiddagen kom den lilla vita fiskebåten in i lagunen, och jag fick säga adjö till mina vänner sjölejonen — eller märkte de kanske inte, att jag for! De låg lika lata på stranden som när jag kom.

Och ön blev mindre och mindre, och jag satt i fiskebåten och följde den i kikaren — utan saknad — medan jag åt en söt, saftig ananas. Arme Robinson Crusoe!

08-0423-1

MB. 18/7 54

FORSKNINGSRESANDEN ROLF BLOMBERG, som varit hemma en tid och håller på att repa sig efter en besvärlig ögonåkommå, lägger nu sista handen vid sin film från Colomblas regnskogar "Anaconda". Den ser ut att bli en fullträff. I slutet av juli flyger han tillbaka till sitt sydamerikanska arbetsfält, men stannar bara ute en månad. Sedan är det meningen att det ska bli en spelfilm i urskogsmiljö, inte bara avsedd för svenska biodukar. Vad den ska handla om vill vederbörande dock inte ut med än. Att det blir autentiska bilder borgar dock Rolf Blomberga mångåriga forskningsfärder i latinamerikanska djungler för.

i nyckelhålet

Se, Sthlm Nr 29

08-0425

Välsått. Träffade just från Bogota (Colombia) hemkomna Estlandsfödda konstnärinnan *Leida Rives* som emellertid är stockholmska sen 1939. Hon berättade, att hennes utställning där blivit en stor framgång, så stor att hon inte kunde tänka på någon ny expo på ett bra tag. Av dom cirka fyrtio tavlorna hade hon nämligen bara sju osålda. En av köparna var upptäcktsresanden *Rolf Blomberg*, f. ö. mest USA-turister. Under sina sex månader borta hade hon dessutom hunnit lämna efter sej en väggmålning i Bogota samt besöka Equador, Chile, Argentina och Brasilien.

Se föreningarna, Sthlm Nr 7-8, 54

08-0426

74:orna med Rolf Blomberg i Sydamerika

Föreningen 1874 års män höll ordinarie sammanträde och firandet av gemensam 80-årsfest i Sjöofficerssällskapets mäss. Ordföranden, kommendör John Eklund, kunde därvid hälsa ett 30-tal årsbröder välkomna. Sekreteraren, v.

Sedan taffeln brutits och kaffe intagits i Amiralsrummet höll forskningsresanden Rolf Blomberg, yngste son till årsbrodern David Blomberg, ett synnerligen intressant kåseri över sina upplevelser i Sydamerika. Något senare höll

Bild Journalen N:o 23 | 57

Expidition Anaconda

De fyra svenskarna behövde däremot inte frukta att få curare-

En fascinerande bild som ger en aning om vilka svårigheter som expeditionens medlemmar hade att kämpa mot under floddfärderna.

tecken, man var ute efter klotets största slingerbult, den väldiga *gülon*, anacondan, som inte skulle misspryda sin plats ens i den kusligaste draksaga. Strax söder om den punkt där ekvatorn skär Rio Putumayo mynnar den lilla bifloden La Apaya ut och blandar sitt tuschsvarta vatten med Putumayos smutsgula. Huloto-indianerna, som bor här, ger sig inte gärna in i de väldiga träskmarker som utgör den förhärskande terrängen i dessa trakter. Här kryllar det av allsköns otyg och även de vita nybyggarna längs Putumayo talar med respekt om La Apaya.

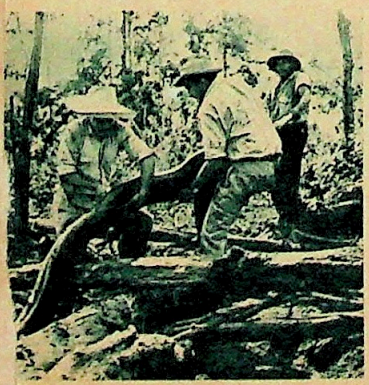
På själva julaftonen slog de fyra svenskarna läger mitt inne i de ångande och fuktdrypande träsken på en liten ö. Sällsammare miljö för julfirande får man nog leta efter. Fem år tidigare hade en väldig skogsbrand dragit fram här, en enastående händelse i det fuktiga Amazonas. Men på djungeln biter inte ens elden i längden. De svartbrända träden är redan klädda med parasitväxter och mellan de fallna urskogsjättarna spirar nya gröna växter av alla slag.

Här är ett eldorado för zoologen. Vattnet kokar av fisk och vimlar av sköldpaddor, paddor och kajmaner (en glupsk krokodil). Kajmanerna jagar man för deras skinn. Expeditionens jägare och fiskare som hette Villamizár ledde dessa spännande jakter, som alltid företogs nattetid. Jägarna smyger sig i kanot utefter stränderna och lyser med en stark ficklampa in mot den täta vegetationen. När ett par rödglödande punkter lyser ur mörkret finns det anledning att ta det försiktigt. Sakta närmar man sig kajmanen, som hypnotiserad stirrar in i lampans bländande ljus. Och kan jägaren då sin sak lika bra som Villamizár, kommer han så nära odjuret att han kan stöta harpunen i det. Kajmanerna måste hålla minst två meter för att bli föremål för jägarens intresse. För skinn av den storleken fick Villamizár 8 pesos, d. v. s. ungefär 18 kronor. Det fordras kraft, lugn och skicklighet för att bärga de våldsamt sprattlande reptilerna in i den rangliga kanoten. Stjärtarna piskar och ve den som kommer för nära de smälländske käkarna! Undra på att Torgny Anderberg var eld och lågor när han omsider lyckades föreviga dessa väldiga enviger på filmremsan.

Åter gryr en morgon i djungeln. Myggornas vin påminner om en fin borr, grodorna kväker i träsken och då och då hörs egendomliga och hemska skrin från fåglar och andra djur. Detta är Amazonas, det okända, skrämmande Amazo-

(Forts. på sid. 37.)

Antligen är det dags att bärga 7-metersanacondan. Fr. vänster Muñoz, Blomberg och Villamizár.

Torgny Anderberg och Rolf Blomberg upplivar gamla minnen. Djurgårdsbrunnsviken är inte detsamma som Amazonas men till och med upptäcktsresande behöver avkoppling. I juni startar Blomberg en ny Sydamerikafärd.

RADIO-REVYN

av Torsten Ljungstedt

APAN LABAN, FILM- OCH RADIOSTJÄRNA

Laban, blivande publikfavorit, presenteras av Rolf Blomberg i fredagsprogrammet 21 maj.

Karolinska sjukhusets privata ögonavdelning har under flera veckor varit Rolf Blombergs hem och nattkvarter. Anledningen är ganska tragisk. Hans syn försvagades på ena ögat före sista resan till Amasonfloden, där man inspelade »Anaconda» för Nordisk Tonefilm. Nu har synförmågan nästan försvunnit på det ögat och Sveriges skickligaste ögonspecialister är inte alls säkra på vilken sjukdom som bär skulden.

— Vi hoppas på det bästa, säger Rolf Blomberg, men ögonåkommor hör ju till det minst angenäma här i livet. För att tala om något trevligare så är jag absolut säker på att min vän, vrålapsungen Laban, kommer att bli en stor favorit hos biopubliken i höst. Han var alldeles för liten att ännu kunna ge ifrån sig sina föräldrars majestätiska bröl, men vi fick i alla fall bandat en massa oljud som han kunde prestera i stället.

Fotografen Kurt Wahlgren och vrålapsungen Laban träffades inne i sydöstra Colombia.

Bild Journalen, Nr 20 1954

"Anaconda" – spännande film som kommer i höst

Fångsten av ormen som skulle till Göteborg dramatisk scen

Göteb. Tidn. 27/5 54 08-0422-1

STOCKHOLM 27 maj. (GT).

Någon gång i höst släpper Tonefilm ut sin långfilm "Anaconda" som gjorts av regissör Torgny Anderberg under en halvårslång vistelse i Sydamerika. Forskningsresanden Rolf Blomberg har varit ledare för expeditionen som huvudsakligen berört trakterna kring Amazonfloden.

Att det blir en spännande film framgick av de smakprov som Nordisk Tonefilm i går presenterade i sitt ljudlaboratorium på Katarinavägen. Särskilt de primitiva indianstammarna med kryllande ungar och skönsminkade män erbjuder mycket av intresse.

Även tapirjakterna med Curareförgiftade pilar är fängslande, för att inte tala om den raffinade fångsten av en åtta meter lång anaconda. Kampen med jätteormen i en grytlig flodvik lovar att bli en klimax med få motsvarigheter. Tyvärr avled bjässen under hemtransporten varför akvariet i Göteborg, som bekant fått nöja sig med ett mindre exemplar.

Krokodiljakter, jättegrodor, indianernas märkliga ritualer danser — det saknas sannerligen inte material. De 15.000 meter film som togs under sydamerikaresejouren skall nu klippas ned till en film av omkring 2.000 meters längd. Och det arbetet är inte det lättaste.

— Om något år planerar vi ytterligare en stor inspelning i Sydamerika, förklarar regissör Anderberg. Rolf Blomberg håller redan på att utarbeta ett manus, och meningen är att det skall bli en episodfilm med tre fristående avsnitt. Skådespelarna hämtas från de olika indianstammarna. Trolligen blir det Nordisk Tonefilm som finansierar även denna kommande expedition.

Kvällsposten, Malmö 18 juli 54

[illegible] sin händelse i sina liv. En jättefram[illegible] att så till sist att Rolf Blombergs Anaconda, inspelad i Colombia, blir. Stjärna: apan Laban. — Och därmed hoppas vi ha gett en någorlunda fyllig redogörelse för vad vintern kommer att bjuda i biosalongerna.

Hotellarbetaren, Malmö, Nr 23

en och produktionen till nytta. Det är ingen tillfällighet att flertalet tropiska expeditioner är utrustade med hasselbladaren, ty den har visat sig okänslig mot luftens stora fuktighet. Rolf Blomberg och Sten Bergman betraktar hasselbladaren som sin käraste vän.

Göteb. Tidn. 21/7 54 08-0424

* *Ny exotisk film*

Rolf Blomberg — han med anacondan — skall snart ge sig i väg ut i världen igen på nya upptäcktsfärder och nu håller fotograferna och en hel stab på att dygnet runt göra i ordning filmen om anacondan så att Rolf Blomberg skall hinna tala in den innan han far iväg. Sedan är det meningen att filmen skall få premiär i september.

Po. D. 6/7 54 08-0427

Som helhet är veckans program mycket underhållande. Rolf Blombergs film om Panama-hattarna i Montecristi hör till gladjeämnena liksom en ovanligt rolig teckn[illegible] Jan Lång[illegible]. Särskilt

Pördags Nisse Stris Nr 5 6 08-0425 54

ROLF BLOMBERG: *Underliga människor och underliga djur* och B. TRAVEN: *Sierra Madres skatt*. Två nya volymer i serien Resor och äventyr hos Fib. Nya upplagor i vårdad typografi till lågt pris.

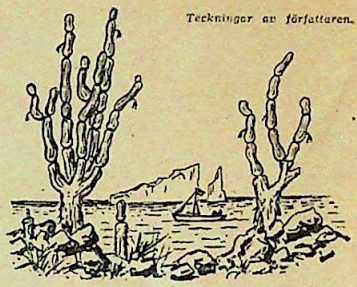
P. N.

Dubl. 1/3

08-
042

När jag var Robinson Crusoe

Teckningar av författaren.

Rolf Blomberg berättar

om en robinsonad på den öde ön Barrington — ett avsnitt ur boken "Underliga människor och underliga djur" som nu utgivits i FIB-serien "Resor och äventyr"

Det var årets gladaste dag på ön Chatham. Som goda patrioter, fastän på 1 000 kilometers avstånd, firade kolonisterna Ecuadors nationaldag den 24 maj. Byn gick i ett enda festrus, alla var lediga, och pionerna upptäckte i helgdagskläder, så fina, att vi knappt kände igen dem, där vi satt och åskådade det brokiga livet. Händelsevis hade vi seglat hit för proviantering, norrmannen Kristian Stampa och jag, och efter att i trettio timmar ha kämpat mot strömmen tyckte vi det var skönt att komma bland folk igen och tackade ja till invitationen till nationalfesten.

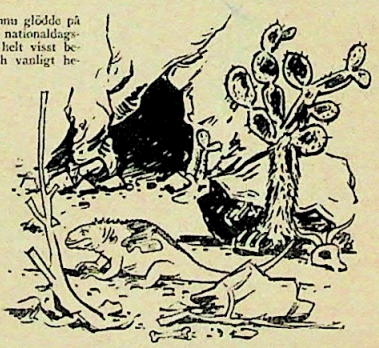
Dagen förvann i en virvel av nöjen, märkvärdigt att så få människor kunde ställa till med så mycket. Det var idrott och lekar, det var kappridning på åsna och häst, det var fotboll och målskjutning och mycket, mycket annat. Den traditionella tjurfäktningen såg man inte till, den var inställd på den grund, att en person dödats vid sista föreställningen. Folket fick trösta sig med ett annat, lika uppskattat skådespel på kvällen. Man lekte *corrida con vaca loca*, fäktning med galen ko. En karl tog på sig en hud, försedd med ett kranium av en ko, och om hornen band han trasor, dränkta i fotogen. Så tände han på och rusade ut bland publiken, bölade så gott han kunde inne i huden och stångade med hornen efter dem, som stod i vägen. Det var skrik och skrän och skratt, ett ovasen över all beskrivning.

Medan eldarna ännu glödde på Chatham och de ihärdigaste av nationaldagsfirarna vacklade omkring i en helt visst berglig blandning av festrus och vanligt hederligt rus, gjorde Stampa och jag oss i ordning ombord, och så snart stjärnorna blekande uppe i den klarblå rymden, lät vi vår lilla farkost glida ut på havet, och det bar hemåt igen.

Det var en mild, genomskinligt klar dag, och allting tycktes så ljuvligt och lätt, där vi låsade under seglen. Bruset kring stäven satte min fantasi i rörelse. Det behövdes blott, att Stampa mumlade ordet Barrington, för att mina svävande tankar skulle ta fast form. Jag störtade upp, och se, där låg den lilla ön och gnistrade i solskenet! Vår rast på första seglatsen rann mig i varit den naturligaste sak i världen, mot allena i den heta sanden bland 37 sjölejon, noga räknat, och såg Falcon bli mindre och mindre på den ändlösa vattenspegeln . . . Men min dagbok må redogöra för denna robinsonad, precis som jag skrev ned den på platsen.

26 maj -34.

I morse blev jag av Stampa landsatt på denna lilla öde ö. Inte för att jag hade gjort något illa — mytteriförsök t. ex. — nej, på egen begäran. Vill pröva på, hur Robinson Crusoe hade det. Skillnaden mellan honom och mig är blott den, att han tydligen

Sjölejonen sedda från mitt läger.

hamnade på en ö, som var lite fruktbarare än den här. Och där det fanns vatten. I mitt fall finns inte en droppe, men med tanke härpå har jag tagit med mig en liten tunna. Annars ingenting utom de kläder jag bär, täcket, kniv, fiskkrok och rev, gryta och en ask tändstickor.

Jag har spänt upp täcket på stranden i en liten vacker lagun. Det är det enda stället med sandstrand på hela Barrington, vit korallsand med underbart formade snäckskal i alla färger och storlekar. I lagunen plaskar stora sköldpaddor omkring, pelikaner dyker efter fisk, och tillsammans med mig på stranden huserar en hel kolonі sjölejon — 37 stycken! När jag först kom i land, tittade de lite nyfiket på mig, men lade sig snart åter ned med en stönkning och fortsatte sova. Det är försonerligt, så rädda djuren är. Små ödlor kommer ilande upp på kläderna och nappar flugor, och galapagosvråkar — stattliga som ornar — sitter lugnt på ett par meters avstånd och studerar mig med sina iskalla ögon. De hyser ingen fruktan och har aldrig sett en fiende, som tillnärmelsevis liknar mej. De har aldrig lärt känna det värsta av alla rovdjur, människan. Sannerligen tror jag inte de närmast betraktar mig som ett ganska missbildat sjölejon. De enda skygga djuren på ön är getterna. Någon gång för länge sedan, när sjörövarna höll till härute, sattes antagligen ett par getter i land, för att de skulle föröka sig och i framtiden kunna förse piratskeppen med proviant. Det är dessa första getters avkomlingar, som nu klättrar omkring, magra och eländiga. Och hur skulle de kunna vara annat? Ön är det minst gröna jag nånsin sett. Svarta lavastenar, röd jord, torra, grå buskar och träd, höga, taggiga trädkaktéer — det är allt. Vad skall en get bli fet på här? Sällan faller något regn, och när det faller, rinner det lika fort bort mellan sprickorna i lavan.

Maten skall jag kunna få ganska lätt, tycks det. Den springer omkring mitt för näsan på mig. Jag har i dag kokat krabbor och kaktusfrukter — delikata rätter, på mina åra. Kaktusfrukterna påminner något om krusbär. Det finns två sorter här, dels röda, som ser

minnet. Nu skulle vi mellanlanda än en gång på den paradisiskt fridfulla strand — nä, vartför då inte stanna där? Ivrigt kastade jag fram min idé för Stampa. Han var upptagen på annat håll, men han lovade att komma och hämta mig efter en vecka. Fast strömmarna kunde ta emot . . . nej, han övervann sina betänkligheter.

Och en stund senare satt jag, som om det

27 maj.

Tidigt i morse, sedan jag kokat fisk — havet är fullt av fisk som en ansjovisburk — vandrade jag i väg på upptäcktsfärd till högsta berget på ön. Robinson Crusoe hade nog gråtit, om han sett något så torrt och ogästvänligt som detta tandlöpa — torrt, torrt allting. Kaktéernas sotstrimmiga färg blev intensivt grällt grön, som av gift. Terrängen var den sämsta tänkbara. Spetsiga och förrädiska lavastenar, risiga buskar och en brännande het sol gjorde vandringen svettdrypande. Ingen vattenflaska med.

På de högre delarna av ön såg jag drushuvuddödlor, latande sig i skuggan av träd och kaktéer med sitt evigt ironiska leende i det fula drakansiktet. På en del ställen fanns de — liksom jag tärut sett på Syd-Seymor — i hela kolonier. Med tanke på mitt tomma skafferi såg jag mig föranlåten att fralsa en av dem från denna syndfulla värld, och har nyss ätit den halstrad över glöden. Hums!

När solen stod rätt över mitt huvud, nådde jag toppen. På högsta punkten, en stor svart lavasten, stod tre getabockar med kraftiga, vackert böjda horn. Då de upptäckte mig, försvann de med eleganta språng ned efter berget. Ett par små blågröda, rödfotade duvor satt lugnt kvar.

När jag på eftermiddagen åter kom ned till mina sjölejon, var jag varm som en ugn efter vandringen. Jag tog av mig kläderna för att bada, men just som jag skulle springa i vattnet, fick jag se två ganska stora hajar, som gick i viken inte långt från stranden. Antagligen för att passa på sjölejonungar. Jag önskade inte stifta närmare bekantskap med dem, så jag klädde på mig och ägnade mig i stället åt tillagningen av min stora oda.

28 maj.

I dag har någonting hänt, som absolut inte får hända en Robinson Crusoe.

Det var lågvatten, och jag gick omkring och plockade hummer bland stenarna. Jag hade redan fångat två styckon — alltså mer än nog — och skulle dyka in med handen mellan ett par stenar för att ta en tredje, då jag förlorade fotfästet och vrickade en fot riktigt ordentligt. Och nu ligger jag här i hetten under tilltäcken med svullen fot och kikar på sjölejonen.

Om någon frågade mig — sådana frågor finns faktiskt — vilket djur jag helst skulle vilja vara, är jag inte den som tvekar om svaret: sjölejon. Och helst sjölejon på Barrington. Inte för att de inte har några fötter att vricka — nej, men de ser ut att föra ett så friskt och skönt liv. De badar när de vill i det salta, kristallklara Stillahavsvattnet. Fisk finns i massor; jag antar, att de bara behöver gapa för att få munnen full. När de trottnar på att leka i vattnet, på att dyka och åla i dyningarna, hasar de sig upp på land, sträcker lättjefullt ut sig i sanden och tar sig en siesta.

Myggen saknas på ön, som väl är, men flugorna kan vara irriterande om dagarna. Ligger jag alldeles stilla, händer det, att ödlorna kilar upp på mig och nappar dem från armar och kläder. Det är sagolikt med denna oräddhet.

Innan jag slår igen dagboken, noterar jag, att mitt vatten — av vilket jag räkade slå ut hälften redan första dagen — börjar lukta en smula ruttet.

29 maj.

Oroligt i natt. Först och främst väckte mig den gamle grinige sjölejonhannen genom att skälla högljutt och ihållande. Jag låg ungefär en halvtimme och hoppades på att han skulle sluta, så jag fick sova. Han bara gastade och morrade. Så kastade jag ett par snäckor på honom, där han stod, stor och svart, och skällde i månljuset — utan resultat. Till sist var jag tvungen att gå och driva i väg honom. Under livliga protester masade han sig verkligen 25 meter bort.

Frampå morgonsidan vacktes jag åter, denna gång av att jag blev totalt blöt om fötterna. Förvånad reste jag mig upp. Orsaken var, att det på grund av fullmånen blivit särskilt kraftigt högvatten, springflod, något som jag inte tagit med i beräkningen.

Hela dagen har jag vistats på stranden. Det är inte särskilt roligt att ligga här, men jag har inget annat val. Solen utvecklar en fenomenal värme, och flugorna hjälper till att göra tillvaron mindre njutbar. Är man i rörelse och har någonting för händer, är allting all right. Men överansträngen tar på nerverna. Och så får man tillfälle att tänka för mycket — på kyliga drycker och vällagad mat.

Nu på kvällsidan kom några getter ned hit till stranden, och då de inte observerade mig, gick de lugnt förbi på några meters håll. De flesta var bockar med kolossala horn. Jag avundas dem inte deras liv på Barrington.

1 juni.

Som jag äter kan gå hyggligt på foten, har jag dessa två dagar — jag var för lat att skriva dagbok i går — gjort små strövtåg inåt ön och efter stranderna. Tillvaron är alltjämt lika enformig. Om det inte händer något nytt, så vet jag tillräckligt om Robinson Crusoes ofrivilliga eremitliv.

De större ödlorna har givit mig hänfulla leenden, som vill de säga: Vad har du här att göra? Vi är inte vana att bli störda i vår eftermiddagstimmer. —

Vråkarna har undersökande sutit kring mitt läger nere vid stranden, som om de väntat på, att jag snart skall ge mig i väg: Vi har sådan rätt ett ännu fullt sjölejonkadaver!

Och själv har jag tänkt, när jag ätit min oxryddade mat: I morgon kommer båten och hämtar mig!

2 juni.

Slut på robinsonsaden. Framemot eftermiddagen kom den lilla vita fiskebåten in i lagunen, och jag fick säga adjö till mina vänner sjölejonen — eller märkte de kanske inte, att jag for? De låg lika lata på stranden som när jag kom.

Och ön blev mindre och mindre, och jag satt i fiskebåten och tolkade den i kikaren — utan saknad — medan jag åt en sol, saftig ananas. Arme Robinson Crusoe!

Norrl. Pol. Dagsbladet 6/8
Oskarshamns Nyheter 9 aug 54

Östersunds Posten 18/8

08-0428?

08-0429

Aktuellt

Forskningsresandena *Rolf Blomberg* och *K. Anderberg* ämnar bege sig till Ecuador för att filma urinvånarna, bl. a. kustindianerna. Den senast tagna filmen i Colombia kommer på bio i höst, inte bara här och i grannländerna utan även i Sydamerika. Men också nordamerikanerna och tyskarna är intresserade av filmen i fråga.

08-0430

K.T. 3/8 54

Spegelprogrammet

Två kortfilmer om främmande länder och folk står nu på det nya Spegelprogrammet. Den ena handlar om Quito och tillhör Rolf Blombergs arkiv. Den hör inte till de spännande men till dem man kan lära en hel del av. Parker, kyrkor och vackra planterade gårdar finns det många att se. Den andra filmen

Fv. D. 3/8 08-0431

sen sist. Rolf Blombergs reportage från Quito i Ecuador var ganska trevligt och upplysande. Bäst i programmet var den Oscarsbelönade tecknade skämtfilmen med Tom och Jerry som musketörer.

Z.

Morgontidn. 3/8

08-0432

08-0433

NB. 3/8

den fatala lilirättan. Rolf Blombergs exotiska kortfilm från Sydamerikas äldsta huvudstad Quito i Ecuador är lugnt berättande utan sensationella inslag. Färgfilmen

Aftontidn. 3/8 54

Jaså dom!

SKATTSÖKARE: Rolf Blomberg stannade inte hemma länge den här gången. Häromdagen hoppade han på sydamerikaplanet för att ansluta sig till en expedition som skall söka efter den inkaskatt som nu i många år gäckat hedern. I september lagom till premiären på sin nyaktualfilm har vi honom här igen.

ANACONDA

I förhållande till folkmängden kan Sverige genom årens lopp presentera ett imponerande antal upptäckts- och forskningsresande, som därtill ofta skildrar sina upplevelser med mästerskap. En snabb blick på julboksbarometern i år visar också att denna litterära genre har ett stadigt grepp om allmänheten. Vi

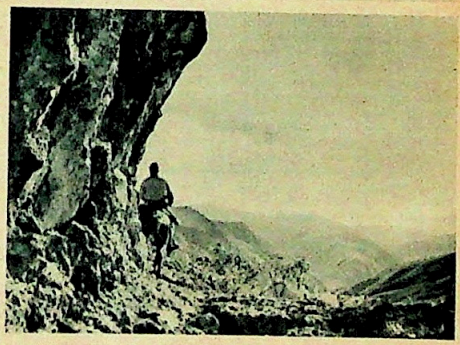

Filmexpedilionens chef, upptäcktsresanden Rolf Blomberg, här med tre kajmanungar, nästan nyfödda.

läser så gärna om "äventyr i främmande land", särskilt i de exotiska regionerna — är det månne en modern omstöpning av vikingarnas längtan efter det okända, lockande och spännande som driver oss härtill? Lika villigt går vi på bio för att i ännu mera komprimerad form kittla nerverna med sensationer från lata latituder eller att småle förnöjt åt något piggt humoristiskt inslag mitt i allt det bistra helvete, som djungelns kamp på liv och död innebär. Som nu exempelvis den rackarjäntan och vrålapsungen Laban i "Anaconda", Nordisk Tonefilms utmärkta berättelse från en halvårslång expedition i Amazonområdet.

Också här är det frestande att dra jämförelser och faktum är att detta arbetarrörelsen närstående filmbolag med relativt små resurser åtminstone vid sidan av de "stora" filmnationernas jätteföretag har gjort en överraskande bra, alltigenom habil dokumentär långfilm. Att tänka sig att bara en handfull män kunnat genomföra detta svåra arbetsprogram, där t. ex. Hollywood nog skulle ha behövt det 10-dubbla. Med upptäcktsresanden Rolf Blomberg som chef tog man upp ungefär 15 km. film, med en regissör, Torgny Andersberg, en fotograf, Kurt Wahlgren, och en ljudtekniker, Olle Bohlin. Var och en som småfilmat till husbehov vet vad det betyder, därför att här även gällde det ofta synnerligen svåra och fysiskt krävande transporter, problem som förstorades genom de klimatiska förhållandena.

"Anaconda" berättar i ett lugnt, glidande tempo på ett bildspråk som i vissa avsnitt når mycket högt rent konstnärligt sett. Rytmen, kameravinklarna, kompositionen är ufomordentligen oftast t. ex. under filmens upptakt: den omväxlande färden från södra Colombia över Andernas västsida via usla vägar, riskabla broar, mulåsnestigar och avgrundsbranter till jättegrodornas land. Där finns expressivitet och musi. Efter denna mycket njutbara naturlyrik får man se-

Nordisk Tonefilms filmexpedition, som gjorde "Anaconda", på väg över Andernas imponerande bergsryggar till jättegrodornas land (stora som kaniner, 2,5 kg pr styck!). Avgrundsstigar och pass på 3.000 meters höjd.

Även om indianstammars liv berättar "Anaconda" intressant, dokumentariskt. Vilken rytm, vilken majestätisk resning har inte den här fiskaren.

Av djungelvärldens våldighet och mäktiga djup ger filmen goda glimtar, men också från faunans och florans dvärgtillvaro i extrem närbildstagning, alldeles som den här dekorativa, roliga "trädkryparen".

Foto: Signalen.

De mekaniska leksakerna förvånade ytterligt indianbarnen, som här med intensivt spänd uppmärksamhet tillter på en hoppande vovve.

dan följa expeditionens "uppladdning" för djupa strövtåg i Amazonområdet och därpå Rolf Blombergs vetenskapliga arbete med apostlahästarna eller baksnurredrivna emala båtar som transportmedel.

"Laban" dyker upp och finner sig snart i rollen som sällskapets kelgris och mascot; man ser i vitögat en ofantlig djungelvärld som fascinerar med levande och dödande mångsidighet, denna nästan skrämmande flora och denna påträngande, myllrande fauna, från fredliga, saktmodiga sengångare och dekorativa "trädkryp" till giftspindlar, stingrockor och kajmaner. Av den sista krokodilarten ger filmen åtskilliga utsökta nattscener från ett stort träskområde med halvdöd busk- och trädvegetation: kajmanerna är så skygga att de kan fångas egentligen bara nattetid med fackelljus. Detta har resulterat i en dramatisk skildring med skickligt tagna närbilder, där mörkret och vattnets skvalpande reflexer i skenet från kampens växlingar — mannen dyker från kanoten ner med sin kniv till odjuret! — skapar en sällsynt intensitet, som får ytterligare tillökning av ljudens ackompanjemang. Och i samma spöklandskap får expeditionens infödda experter också jättenapp vid mete och drar upp världens största sötvattenfiskar, pirarucuun, på inemot ¼ tons vikt i en rankig båt!

Anacondafångsten kommer förstås med logisk beräkning allra sist, en 7 meter lång best som fordrar hela styrkan av expeditionen för att besegras efter en spännande tvekamp i vattnet — det är i sista stund förresten, ty regntiden har redan satt in sina piskande våta förvarningar. Och det är tropiskt regn, hektiskt, ångande, fruktansvärt, ett regn som kommer floderna att snabbt svullna och välla över stränderna, med gult, bråtesfullt brusande vatten. Där lurar också faran.

Skulle man göra en liten anmärkning, drabbar detta filmens ganska otydliga geografiska namnangivelser. Eftersom särskilt många barn kommer att se "Anaconda" borde det i början ha funnits en schematisk karta med expeditionens väg inprickad i etapper med rörliga pilar efter rutten eller något annat lämpligt. Detta skulle varit pedagogiskt riktigare...

Thord Olsson.

Och så anacondan äntligen fångad i filmens slut, efter en dramatisk och tröttande kamp med den 7 meter långa ormen, som var nära att slinka ur snaran. Här poserar männen, svettiga och spända av reaktionen.

I Amazonområdet: svåra strapatser under förflyttningarna, strid ström, den ranka båtens svenskbyggda motor, annars perfekt i gången, kunde inte orka där utan handkraft måste till. Fotograf Kurt Wahlgren filmar "promenaden".

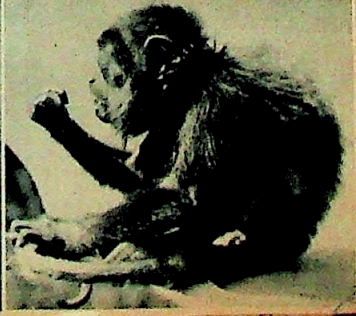
Indianernas rituella danser filmades och deras sånger togs upp — i gengäld fick de lyssna på klassisk musik via magnetofonen (Beethoven och Mozart) — en säregen kontrast i den vilda djungeln långt ifrån civilisationens kultur. Se här de spända ansiktsuttrycken!

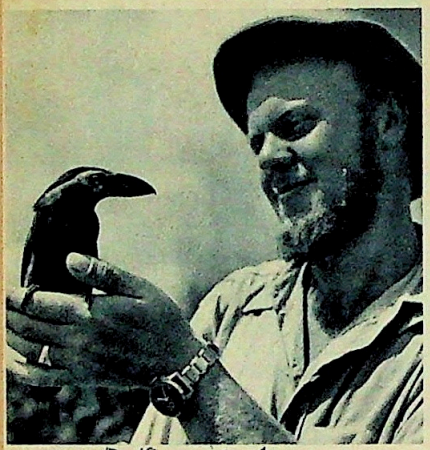
Filmregissören Torgny Anderberg med ett ovanligt halssmycke, en stor trädboa som slagit knut på sig själv och hakat en ögla runt Anderbergs nackehals. Vill ni byta och skratta lika gott!

Den lilla expeditionens mascot och rackarjänta, vrålapungen Laban, som fick följa med hela liden och till och med flydde efter sin "pappa" när skilsmässan kom — flydda på en stock i floden och fångades efter en mil.

Vi närmar oss jätteormen

ROLF BLOMBERG är på väg i kanot vid peruanska gränsen. Han möter soldaten som ville till Hollywood och finner att ormskinnen krymper betänkligt när de ska mätas. Många sagor men få fakta finns att få om jätteormen man söker

Olle Bohlin har bytt till sig en liten tukan från en indian. Fågelfaunan i Amazonas är rik, och bara av de långnäbbade tukanerna finns ett 70-tal arter.

Vårt besök hos cofán-indianerna led mot slut.

Vi packade vårt unika material av film och bandupptagningar, av zoologiska och etnografiska samlingar. Hela vårt stora lager av bytesvaror, bl a ett 50-tal moraknivar, var slut, men i stället hade vi en fin provkarta på cofán-indianernas vapen, husgeråd, kult- och prydnadsföremål. Sedan allting packats omsorgsfullt i gummisäckar och lådor, surrade vi fast balasstockar vid dessa. Det var en nödvändig säkerhetsåtgärd; om vår tungt lastade kanot kantrade i forsarna, skulle åtminstone denna dyrbara last hålla sig flytande.

Hela stammen kom för att säga adjö och några cofáner följde oss ett bra stycke nedför San Miguelfloden och hjälpte oss över de svåraste forsarna.

Det var vemodigt att lämna dessa människor, som först hade mött oss med så stort misstroende och sen visade oss en sådan vänskap. Vistelsen bland dem hade givit oss så mycket mera än vad vi nu hade i våra lådor och säckar. Vi hade fått vistas bland människor som var sunda och harmoniska, man kan nog säga lyckliga. Deras livsrytm var så annorlunda mot vår, där fanns inget jäkt, ingen hets, inga missförhållanden. De var vänliga mot varandra; vi hörde dem aldrig gräla, såg aldrig ett barn agas.

Hur vore det, tänkte jag, om jag tog mina ungar med mig och slog mig ner bland dessa människor! Några försörjningsproblem fanns ju inte. Varför jaga fram med piskan på, när det inte behövdes?! Varför inte lära av cofánerna..? Men ack — har man fått oron i blodet och "myror i byxorna", så duger man nog inte till att leva detta vegetativa liv!

Ett gille i urskogen

Färden nedför Rio San Miguel gick i rasande fart — det var som att åka racerbåt ibland! — och många gånger var det på ett hår att vi gick runt med kanoten. I sitt nedre lopp blev floden bredare och mera trögflytande, och då hängde vi på vår aktersnurra igen. Vi hade emellertid knappt med bränsle, så det gällde att köra ekonomiskt. Vid San Miguelflodens utlopp i Rio Putumayo hade vi ett fat bensin väntande på oss, och dit ville vi försöka komma utan att slita för hårt vid paddlarna.

Någon mil från mynningen, just som vi fick en liten ecuadoriansk militärpost i sikte (San Miguelfloden utgör gräns mellan Ecuador och Colombia) hade motorn dock sugit i sig sista droppen bensin. Därför landade vi för att höra efter om ecuadorianerna hade några liter bensin att avvara.

En skäggig soldat mötte oss. Jag bad honom visa mig till kommendanten.

"Han är upptagen", fick jag till svar.

Det lät så komiskt. Sitter man nästan helt isolerad i djungeln och får besök av vita ett par, tre gånger om året, så är man nog inte upptagen.

"Blir han ledig snart?", frågade jag.

"Nja — det tror jag inte... Han är dessutom lite indisponerad."

"Sjuk?"

"Nja — riktigt sjuk är han väl inte... Ajo förresten, det kan man nog säja..."

"Malaria?"

"Nja — inte malaria. Äsch — ni förstår att vi har det så förbannat trist här i urskogen, så vi *måste* ha oss en blecka ibland. Och kommendanten tog liksom lite för mycket... Är det inget jag kan hjälpa er med?"

Någon bensin kunde han inte erbjuda oss, men vi fick köpa tre liter fotogen, och det var vi tacksamma för.

En beundrare av Ingrid Bergman

Den skäggige, som nog var lite på snusen, förhörde sig sen om vår resa, och när han fick höra att vi var ute i filmärenden, bad han att vi skulle filma honom. Skulle han inte kunna få någon roll i vår film? Intel?

"Men ni förstår", sa han med bevekande ögon, "jag har alltid drömt om att komma till filmen... och till Hollywood. I sju år har jag setat här i dessa fördömda djungler — det är sju förspillda år!"

"Är ni gift"? frågade jag.

"Nä — inte precis gift... jag har en *compañera*... hon därborta... (han pekade på en havande indianska som stod ett stycke ifrån)... men henne lämnar jag förstås här. Hon passar nog inte i Hollywood."

Den skäggige teg en stund, sen sa han.

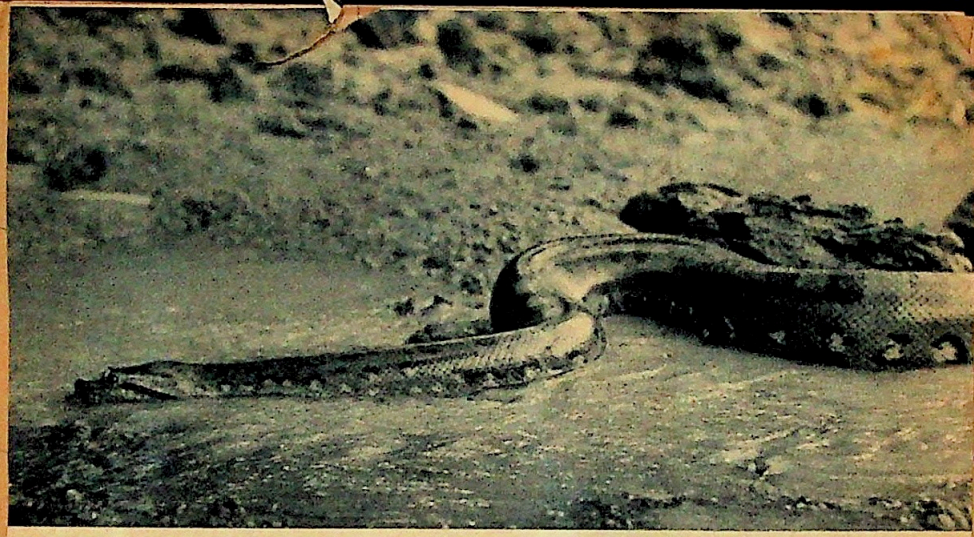
"Ooooh, vad jag tycker Ingrid Bergman är vacker! Jag älskar henne! Men det vet hon inte..."

När vi lämnade militärposten, stod soldaten och stirrade efter oss med sorgsen blick.

Med en motor som hostade illa av att behöva dricka fotogen men som i alla fall oförtrutet puttrade på, kom vi så småningom till mynningen. Här låg en större ecuadoriansk gränspost.

Ett ormskinn som krymper

Vi landade och marscherade upp till kommendantens hus, och då passerade vi en tillbommad byggnad runt vilken några soldater posterade med skarpladdade gevär och påsatta bajonetter. I byggnaden, berättade oss kommendanten senare, förvarades några peruanska soldater som tagits till fånga på ecuadoriansk territo-

rium, dit de troligen skickats för att spionera.

Ecuador och Peru har haft ständiga gränstvister, och intermezzon av det här slaget inträffar titt och tätt. Just nu var relationerna mellan de båda länderna ytterst spända, och vad som helst kunde hända när som helst, enligt kommendanten. Det rådde en nervös stämning i förläggningen.

Någon vid Putumayofloden hade berättat mig att den ecuadorianske kommendanten var ägare till ett över tio meter långt anacondaskinn, så jag frågade honom hur det förhöll sig med den saken.

"Jo, det är riktigt", svarade han. "Det är tolv meter långt."

Laurentino Muñoz, expeditionens konservator, med en av sina ruskiga fångster: en giftig och hårig fågelspindel. Ett bett av detta otrevliga kryp är inte livsfarligt men smärtsamt, och man blir ordentligt sjuk av det.

"Men ni har det kanske inte här?", undrade jag.

Erfarenheten har lärt mig att de som säger sig vara ägare till rekordlånga anacondaskinn aldrig har dem till hands; det brukar heta att de gav bort skinnet, eller att det ruttnade, eller att råttorna åt upp det.

"Jovisst har jag skinnet här", sa kommendanten till min förvåning och gav order till en soldat att hämta det.

Det här var något av en sensation! Nu åker världsrekordet, tänkte jag. Hade jag nu varit Theodore Roosvelt, hade jag fått punga ut med 5 000 dollar, ty det var den summa han utlovade för ett skinn på "bara" tio meter. I många år har jag försökt komma ett av dessa rekordexemplar på spåren men utan resultat. Det berättas visserligen allmänt i Amazonas om anacondor på tio, femton, ja ända till tjugu meter, men inget museum kan uppvisa något skinn eller skelett längre än 8 1/2 meter.

Soldaten kom med skinnet, och vi rullade ut det på golvet. Jag stegade upp det. Det mätte 6 meter, var alltså bara hälften så långt som kommendanten påstått.

"Det var snopet; det var ju bara sex meter", sa jag till honom.

"Jaså", sa kommendanten och skrattade. "Jag som trodde det var tolv. Och nog ser det väl ut som tolv, inte sant...?"

De många "sagorna" om jätteormar

Det där att folk har så lätt för att överdriva när det gäller ormar tycks vara ett fenomen lika vanligt som att amatörfiskarna gärna lägger till några centimeter eller decimeter på sina fångster. Jag tror inte att det är medvetna lögner, snarare ett önsketänkande. Men att folk som f ö skrivit ganska vederhäftiga böcker — Fawcett, Up de Graff och andra — handskas så lättsinnigt med sanningen, då talet faller på jätteormar, det tycker jag är allvarligare.

Anacondan, Sydamerikas jätteorm, är ett utpräglat vattendjur och går endast upp på land för att sola sig eller smälta maten.

Nyligen kom det ut en bok om Amazonas av en känd reseföerfattare vid namn Willard Price, och titeln på hans verk är "The amazing Amazon". Det är en bok som fått fin kritik i England och Amerika och bedömts som en seriös studie.

Price skriver följande om anacondan.

"Det är inte längre något tvivel om att anacondan är jordens största orm. Dess närmaste konkurrent, den asiatiska pythonormen, når en längd av ett 30-tal fot. Anacondor på 50 fot (15 meter) har ofta rapporterats. Naturforskaren Waterton talar om exemplar på upp till 60 fot som dödats. Men anacondor av denna storlek är inte vanliga.

Algot Lange, en noggrann jakttagare, såg många anacondor, de flesta under 25 fot. Men han träffade också på ett veritabelt monster. Det låg hoprullat i en konformig, 7 fots hög härva, och ur denna stack ormens hals och huvud ut. När ormen sköts, rullade den upp sig och försökte fly ut i vattnet. Men den hann inte långt, eftersom dess huvud blivit alldeles sönderskjutet. Den blev liggande med halva kroppen i vattnet, och den andra halvan utanför. Lange mätte upp den. Ormen var 56 fot (16,8 m) och dess diameter 2 fot.

Lange yttrade till sin indianske följeslagare att ingen hemma i Staterna komme att tro på en sådan historia.

Men den är sann, som ni ser, sa indianen. De historier däremot som ni berättar om hus i New York som har 35 eller ända upp till 40 våningar ovanför varann, hur väntar ni egentligen att vi ska tro på dem!?

Forts. sid. 47

08-0435 01

SAGA
Anv.gatan 26
20 20 37
20 20 58
7 o. 9. K. 6. 12
Beställaren

En överväldigande succé!
"Filmen är en bragd." DN.

"Full av dramatik. Det är mycket i Anaconda man inte kommer att kunna glömma." ST.

ROLF BLOMBERGS
ANACONDA

"Något enastående i sin art." MT.

"Appläden var ovanligt hjärtlig och ovanligt välförtjänt." Expr.

ÅA 156
SAGA
STOCKHOLM
PARKETT
HÖGER
Bänk 18 Plats 448
Biljettpris: Kronor 3.70 (inkl. skatt)
7-förest.
KONTRAMÄRKE

AT.

I djungeln

Rätt in i Saga-djungeln — ilaner kring biljettluckorna och palmer på läktaren — trängde hr AT i går kväll för att bevittna de högdjur som samlats för att begå stockholmspremiären på "Anaconda". Filmaträlkaatarna brände som ekvatorsolar — men hr AT vinkade avvisande så man fick i stället lyra på sådana som statsministernaklan *Aina Erlander* i sällskap med yngste sonen, folk från Colombina och Ecuadors legationer samt direktörerna *Axel Blomkvist* i Elektrolux, *Birger Alm* i Folkpartierna, *Arne Elmgren* i Tonefilm, *Olow Kärre* i Karlssons klister och *Albin Johansson* i KF samt så *Kalle Kilbom*. Sallert-maken *Franz von Lampe* fick också en lampa på sig när han kom över en överblivven biljett — strax före *Adolf Jahr* — och när han sedan pratade önskedrömmen Afrika med *Carl-Axel Hallgren* i sin vanliga rock med varm pälskrage.

I salongen lyste

man därefter på filmexpeditionens ledare *Rolf Blomberg* — som höll sitt lilla inledningsanförande — samt regissören *Torgny Anderberg*, fotografen *Kurt Wahlgren* och ljudingenjören *Olle Bohlin*. Finansminister *Pelle Sköld* längst fram på balkongen lyssnade förgäves efter någon budget men log rart åt lilla vrålapungen Laban, expeditionens maskot.

Inga budgetexperter men mer hemma på främmande länders djur och sedvänjor var dock professor *Gustaf Bolinder* — som efter filmen framförde sina komplimanger — forskningsresanden *Gösta Moberg*, vidare *Nils Gyldenstolpe*, professor *K. Lang*, *dr René Malaise* och professor *H. Rendahl* från Naturhistoriska, professor *Sigvald Linné* från Etnografiska samt docent *Gunnar Harling* och professor *Folke Fagerlind* från högskolan.

När sedan hr AT trängde sig ut i djungeln igen stod partiserk. *Sven Aspling*, *Axel Strand* i LO, chefredaktörerna *Nils Thedin* i Vi och *Ivar Öhman* i FiB, direktör *E. Bjelle* i LT, författaren *Per Olof Ekström* och docent *B. Hubendick* från Naturhistoriska på språng in i Amazonas.

Expressen 08-04-12

'Anaconda' fullträff bland filmer i går

En briljant svensk film i en för oss nästan helt oprövad genre var behållningen av måndagens filmpremiärer. Den heter "Anaconda" och är en resefilm från Syd-Amerika, är rolig, instruktiv och omväxlande.

ANACONDA
på Saga

Svenska filmer om tropiska expeditioner är mycket sällsynta och därför gick man till "Anaconda" med spänning och förväntningar. De blev också helt infriade, filmen är intressant, rolig och utomordentligt vacker.

Vem av de fyra äventyrshjältarna skall man rycka den första orkidén? Jo, fotografen Kurt Wahlgren. Han har gjort ett oerhört styvt arbete. Trots att resurserna måste ha varit begränsade och svårigheterna många är varje bild genomkomponerad, välbelyst och rätt exponerad. Och bliekarna över och in i djungeln är inte bara fotografiskt sköna, dessutom har varje del av filmen en vilja till reportage, en strävan att förklara och berätta utan vilken hela genren bara blir en romantisk kuliss.

Därnäst kommer turen till regissören Torgny Anderberg, som lyckats spetsa till handlingen utan att därför hamna i publikjönserier, samt till ledaren Rolf Blomberg som agerar så befriande naturligt. Till slut en hel bukett till ljudteknikern Olle Bohlin, det autentiska ljudet är här av oskatthart värde och ger skildringen dubbel äkthet.

Mycket skulle man vilja dröja vid i "Anaconda"; de nobla indianerna med sina eleganta blåsrör och förgiftade pilar, en vidunderlig fångstman som tar krokodiler med händerna, den djungande trocken Lino Quinones. För att nu nämna något av det.

Appläden på premiären var ovanligt hjärtlig och ovanligt välförtjänt. — STAFFAN TJERNELD.

SAGA
Anv.gatan 26
20 20 37
20 20 58
7 o. 9. Beställ.
Kassa 6. 12

OBS! I dag Extraföreställn. kl. 3 I morgon kl. 1 o. 3

Nordisk Tonefilms och
ROLF BLOMBERGS
ANACONDA

"Filmen är en bragd" DN "Appläden var ovanl

En överväldigande succé!

"Full av dramatik. Det är mycket i Anaconda man inte kommer att kunna glömma." ST.

"En önskefilm för reselystna och äventyrslskande från fem till nittiofem." AB.

"I nivå med de yppersta dokumentärskildringar av djungel, människor och djur som någonsin gjorts." AT.

gt hjärtlig och ovanligt välförtjänt" Expr.

Fångar såg först unik film
Anacondan kalasade på boaorm

En scen ur filmen Anaconda som har sin stockholmspremiär på måndag.

Flermeterlång och fisken är kajmanen, en sydamerikansk krokodiliart. Att se hur den svarta, trubbnosade besten fångas levande hör till de mest spännande avsnitten i Rolf Blombergs och regissör Torgny Anderbergs märkliga film, Anaconda, som får sin stockholmspremiär på måndagen. Men själva ledmotivet i filmen är just expeditionens strapatsrika jakt efter anacondan, den svårfångade vattenboan.

Det vimlar för resten av märkvärdiga och farliga djur i Nordisk Tonefilms dokumentariska långfilm i färg som spelats in av svenskar i Colombias djungler. Göteborg fick se filmen — unik i Sverige och kanske i hela världen — en vecka före Stockholm, men på lördagskvällen hade Anaconda en liten urpremiär här: Rolf Blomberg var själv med när filmen i Långholmens kyrka kördes för fängelsets interner.

Vad var svårast, vad mest spännande under expeditionens arbete i urskogarna?

Dit hör jakten på anacondan, berättar Torgny Anderberg för Morgon-Tidningen. Har man tur träffar man på den då den ligger på en trädstam nära vattenbrynet. Då gäller det att smyga sig på den, pressa ner ormens huvud med en klyka och söka hindra djuret, som har kolossala krafter, att ta sig tillbaka ner i floden.

Jakten efter anacondan blev ändå mer spännande och komplicerad genom att det samtidigt var en kapplöpning med tiden: det gällde att få filmen klar under de tre månaderna mellan två regnperioder. När floderna sedan stiger, kanske 12—15 meter, är allt arbete helt omöjligt.

Men jakten lyckades, som vi kommer att få se. Och när expeditionen vände åter till Sverige hade den med sig inte mindre än tre anacondor av vilka en nu mår härligt i Göteborgs akvarium. Häromdagen slukade den en av sina rumskamrater, en boaorm, och det visar ju att den trivs, säger Rolf Blomberg.

— Vårt möte med Cofanindianerna — en primitiv stam som lever nära Anderna — var intressant på många sätt, säger regissör Anderberg. Att vi över huvud taget kunde få kontakt med det mycket reserverade och misstrogna folket berodde till stor del på Beethoven. Vi hade med oss inspelningar av klassisk musik och av Calle Schewens vals. Cofanindianerna föredrog klart Beethovens violinkonsert. Det var en upplevelse att se gripna de var av musiken. Det får vi lära i deras ansikten.

Om ett par veckor är Rolf Blomberg åter på väg ner till Sydamerika, omtalar han. Först ska han fullborda ett par reseböcker. Sedan blir det nya filmexpeditioner i urskogarnas och flodernas helvete.

ÖST.

08-044

ROLF BLOMBERG kommer i höst!

FIB.
08-0445

Expedition Anaconda

En cofánindian i festskrud. I de genomborrade öronibbarna och näsbrosket har han stuckit in granna papegojfjädrar, på huvudet bär han en fjäderkrona och kring halsen ett band av jaguartänder och vildsvinsbetar.

En av höstens svenska storfilmer är "Expedition Anaconda" — den bygger på en forskningsfärd i Amazonområdet, som Rolf Blomberg i höst skildrar i FIB. Ett spännande äventyr med jätteormar, indianer, vrålapor och människoätande fiskar. Och apan Laban, som här presenteras ...

Det finns väl ingen av expeditionens medlemmar som vid det här laget inte känner en nästan faderlig tillgivenhet för Laban och Anderberg, vår regissör, skulle inte vilja utbyta honom mot någon annan filmapa i världen. Labans uttrycksfulla lilla ansikte, alltid med något av Weltschmerz i blicken även i de mest komiska och tokiga situationer, är som skapt för vita duken. Han är en apornas Buster Keaton, men mera temperamentefull än nånsin Buster var. Han kan visa ilska och avsky så det gnistrar och fräser om honom. Det gör han t. ex. när vi sätter honom i en lian, som vi skurit av nedifrån, så att han måste klättra hela vägen upp till trädkronan för att kunna ta sig ner igen. Han liksom vi alla har nämligen sina små brister och svagheter, och lättjan är en.

— Glöm inte, Laban, säger vi, att du är en apa, och apor brukar klättra i trän!

— För att dom m å s t e, säger Laban ilsket — eller så tyder vi åtminstone hans språk. Men va ska j a g i trät att göra?! Blad och frukter behöver jag inte käka, för jag har redan satt i mej så mycke' gröt att magen håller på att spricka.

— Just därför måste du klättra lite grand. Du behöver röra på dej, få lite motion, säger vi.

— Medan ni sitter där och grinar åt mej! svarar Laban surt. Varför klänger

Vi släpar och skjuter vår tunga kanot uppför den strida San Miguelfloden — när som helst kan giftiga stingrockor anfalla.

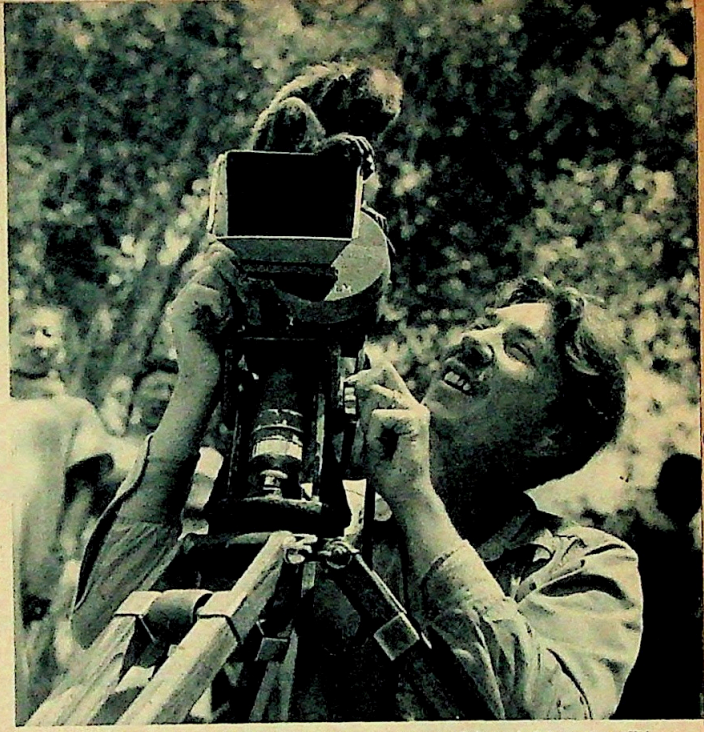

Piraña (eller pirayan) är ett av Amazonas mest fruktade djur. Dessa rovgiriga fiskar anfaller både människor och djur, som de med sina sylvassa tänder förvandlar till skelett.

Vår spelande och sjungande svarte kock Lino står för underhållningen en kväll i lägret.

Filmapan Laban var en personlighet och fick en stor roll i vår långfilm "Anaconda". Härovan ger Laban goda råd åt expeditionens filmfotograf Kurt Wahlgren, och nedan knaprar han på en bit sockerrör.

ni inte själva i lianerna just efter maten, så får ni se hur kul det är!

— Men, mumlar Laban, när han ovilligt börjar sin mödosamma klättring uppför den gungande lianen, även jag kan väl plåga folk om det bara är det saken gäller...

Och så väljer Laban ut en gren rätt ovanför någon av oss, och där sätter han sig och blöter ned sitt offer — ja, ni förstår vad jag menar — med en avundsvärd träffsäkerhet.

Det där var ett avsnitt ur det radioprogram, i vilket jag presenterade vrålapungen Laban, "den åttonde expeditionsmedlemmen" på den nyligen avslutade film- och forskningsfärden till Amazonas, som jag i höst kommer att skildra i en artikelserie i FIB.

Det var för att upptaga en dokumentär långfilm om en forskningsresa i tropikerna som Nordisk Tonefilm på nyåret 1953 sände ut en expedition till sydöstra Colombias Amazonområde. Expeditionen måste avbrytas, då regntiden satte in i mars, men i oktober återupptogs arbetet, och på vårkanten i år var vår färd lyckligen genomförd. Resultatet blev gott: vi hemförde 15.000 meter film, intressanta ljudupptagningar och dessutom zoologiska och etnografiska samlingar för våra museer. Tre levande ormar av ansenligt format — två anacondor och en boa — och några nyupptäckta jättepaddor (f. ö. Nya Världens största) fick också följa med hem och finns nu att beskåda i Göteborgs Akvarium. Laban, vår skojiga filmapa, fick emellertid stanna kvar hos en djurvänlig colombian i de tropiska nejder som sett honom födas, det hade varit grymt att ta honom med till vårt eget solfattiga land.

Om Laban och många andra mer eller mindre underliga varelser från Amazonas — om indianer, jätteormar, kajmaner, darrålar och andra — kommer jag att berätta i min artikelserie i FIB, och likaså om de äventyr och strapatser som mötte oss under vår expedition till "det gröna helvetet", som Amazonas så ofta kallats.

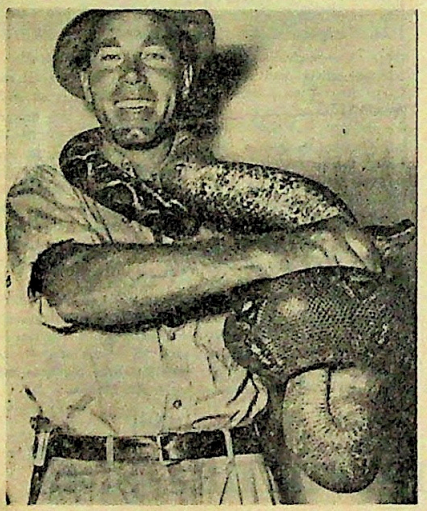
Rolf Blomberg

08-044801

film · scen · estrad

Med upptäcktsresanden Rolf Blomberg

I SYD-AMERIKAS VILDA DJUNGLER

Regissör Torgny Anderberg med jätteormen Anaconda.

Upptäcktaresanden Rolf Blombergs långfilm Anaconda är nu spelklar och någon gång i november kommer den att få sin premiär i Malmö.

Filmen upptogs under en äventyrlig och strapatsrik färd från Andernas skogklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinnevånare — primitiva indianer och vilda djur har huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det dock den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter. För själva upptagningen av filmen svarar regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin.

Filmexpeditionen hade 17.000 meter film med sig hem i bagaget och av detta material har det nu blivit en långfilm på 2.750 meter. Av återstoden skall det nu »klippas» några kort- och skolfilmer.

Vid ett besök i Malmö berättar forskningsresanden Rolf Blomberg att han och hans medhjälpare — Anacondaängent — om cirka två veckor åter startar en filmexpedition till Ecuador för att göra en ny — denna gång en färgfilm — från Syd-Amerika.

Den nya färgfilmen beräknas ta två år att spela in. Det blir en »tre-episoders-film», en episod från kusten, en från Anderna och en från urskogen.

Genom filmen skall gå en röd tråd, episoderna fogas ihop med en handling som löper filmen igenom. Den skall dock inte, såsom fallet är med filmen »Anaconda», handla huvudsakligen om djur utan den nya filmen tar framför allt sikte på människorna — och då inte bara de primitiva folkstammarna.

Under vistelsen i Ecuador skall man även för K. Fs räkning spela in en kaffefilm, som den svenska publiken också så småningom får se.

Filmexpeditionens ledare forskningsresanden Rolf Blomberg.

I salongen lyste

man därefter på filmexpeditionens ledare *Rolf Blomberg* — som höll sitt lilla inledningsanförande — samt regissören *Torgny Anderberg*, fotografen *Kurt Wahlgren* och ljudingenjören *Olle Bohlin*. Finansminister *Pelle Sköld* längst fram på balkongen lyssnade förgäves efter någon budget men log rart åt lilla vrålapungen Laban, expeditionens maskot.

Inga budgetexperter men mer hemma på främmande länders djur och sedvänjor var dock professor *Gustaf Bolinder* — som efter filmen framförde sina komplimanger — forskningsresanden *Gösta Moberg*, vidare *Nils Gyldenstolpe*, professor *K. Lang*, dr *René Malaise* och professor *H. Rendahl* från Naturhistoriska, professor *Sigvald Linné* från Etnografiska samt docent *Gunnar Harling* och professor *Folke Fagerlind* från högskolan.

När sedan hr AT trängde sig ut i djungeln igen stod partiledar *Sven Aspling*, *Axel Strand* i LO, chefredaktörerna *Nils Thedin* i Vi och *Ivar Ohman* i FiH, direktör *E. Bjelle* i LT, författaren *Per Olof Ekström* och docent *B. Hubendick* från Naturhistoriska på språng in i Amazonas.

I djungeln

Rätt in i Saga-djungeln — lianer kring biljettluckorna och palmer på läktaren — trängde hr AT i går kväll för att bevittna de hedjur som samlats för att begå stockholmspremiären på "Anaconda". Filmstråkstarna brände som ekvatorsolar — men hr AT vinkade avvisande så man fick i stället lyan på sådana som statsministermaskn *Åsing Erlander* i sällskap med yngste sonen, folk från Colombias och Ecuadors legationer samt direktörerna *Axel Blomkvist* i Elektrolux, *Birger Alm* i Folkparkerna, *Arne Elmgren* i Tonefilm, *Olow Klärre* i *Karlssons* klister och *Albin Johansson* i KF samt så *Kalle Kulbom*. Sallert-maken *Franz von Lampe* fick också en lampa på sig när han kom över en overbliven biljett — strax före *Adolf Jahr* — och när han sedan pratade önskedrömmen Afrika med *Carl-Axel Hallgren* i sin vanliga rock med varm pälskrage.

Kvällstidningen 19/10 1954

Orädde Jorge Sanclemente, som tillbringat 20 år i Amazonas, lyckades efter en spännande kamp alldeles ensam fånga en anaconda på 6 meter. — Nedan: Den här kaimanen fick endast ett lätt sår av harpunen, varför vi beslöt oss att ta den levande. Med filmregissörens hjälp surrar harpunerarен ihop käftarna på den.

"Vi" Palm Nr 40 57

Anaconda

08-0449

I dagarna är det urpremiär på »Anaconda», en dokumentär långfilm om en forskningsfärd som upptagits i Amazonas. Ledaren för den både strapatsrika och äventyrliga expeditionen var forskningsresanden Rolf Blomberg, som regissör medföljde Torgny Anderberg, filmfotograf var Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin. — Här skriver Rolf Blomberg om möten under filminspelningen.

Amazonas har kallats »det gröna helvetet», och när folk i allmänhet tänker på detta väldiga, sydamerikanska djungelhav, får de lätt associationer av kvalmiga, feberalstrande dunster, krälande giftormar, smygande jaguarer och lömskt lurande faror av alla möjliga slag. I själva verket är det emellertid ganska fridsamt i dessa tropiska urskogar, och ormbett och farliga möten med vilda djur hör till undantagen. Djungeln har skildrats en smula entidigt i många reseböcker; allt för ofta har bara medaljens baksida presenterats, och det har blivit ett koncentrat av allt ruskigt och äventyrligt författaren sett och hört och råkat ut för. Men visst finns det också otrevligheter i Amazonas, liksom i alla djungler, och framförallt utgör småkrypen en förfärlig plåga: myggor, flugor, fästingar, skorpioner, tusenfotingar, myror o.s.v. Av de större djuren man skall ta sig i akt för hittar man nog de flesta i Amazonas vattendrag och träskmarker. Där lever de rovgiriga och frukтade pirañafiskarna, som på kusligt kort tid kan förvandla en människa eller ett djur till skelett, där kan man råka ut för darrålarna, de två meter långa elektriska fiskarna som kan utdela så-

Forts. N:46 08-053 08-054 FIB N:46 1954

VI NÄRMAR OSS JÄTTEORMEN

Forts. från sid 19

Ehuru det är omöjligt att bevisa den historien genom att föra en skyskrapa till Brasilien, så bevisade Lange sin ormhistoria genom att föra med sig skinnet till New York. Det mätte, när det hade torkat, 54 fot och 8 tum.

Så långt citatet ur "The amazing Amazon". Uppgifterna låter ju nog så vederhäftiga. Men var i New York finns det där skinnet, vilken vetenskaplig institution har förvärvat dyrgripen? Det är alldeles omöjligt att spåra upp den, och inget museum jag varit i kontakt med känner till den.

Willard Price omtalar i fortsättningen hur han själv på det mest osannolika sätt fångade en anaconda på 32 fot och fick in den i en bur, och hans berättelse slutar med följande häpnadsväckande påstående:

"Den stora ormen var vår fånge. Eller var den inte det ..? Ursinnigt började ormen attackera buren och vi väntade att vilket ögonblick som helst se den sprängas i flisor.

Bästa sättet att lugna en orm är att ge den föda. Rod (det var en färdkamrat till Price) hade ett vildsvin med ostäcka betar bland sina levande djur. Detta 80 pounds djur blev nu en lagom munsbit för anacondan. En halvtimma sen den förtärt svinet sov ormen med en stor uppsvällning på magen."

För den som känner till ormar och deras vanor en liten smula, förefaller Price's berättelse rent ut sagt naiv. Det dröjer länge innan en reptil i fångenskap börjar äta, jag har haft vård om så många, så jag vet vad jag talar om. Den anaconda på 4 1/2 meter som fångades under vår första expedition — en episod som jag skall berätta om i ett annat sammanhang — och som kom till Göteborgs Akvarium, åt ingenting de första fem månaderna! Och jag kan nämna att Berlins zoologiska trädgård hade en jätteorm — jag tror det var en python — som inte förtärde något på ett helt år! Att då den av Price fångade anacondan skulle sätta i sig ett helt vildsvin ögonblicket efter det den fångats, är absolut otroligt.

Nå, nu skulle vi själva ut på jakt efter anacondor. Vi hade fått tips om var några bjässar höll till, och dem skulle vi nu söka. Ria Cauquoz, en biflod till Putumayo, var vårt mål. Vi satte full fart dit.

Sv. Dagbl 5 dec.

FOLKAN, Borlänge.

Anaconda.

Filmen är en hisnande upplevelse. Realism finns det mer än nog av i detta reportage från Amazonas ångande djungler, skrev recensenten vid länspremiären. Paradis och helvete har förenats i ett enda drag. Nordisk Tonefilm serverar en härlig predikan i zoologi och geografi och marken bör vara jämnad för Rolf Blomberg-klubbar i varje by och varje kvarter.

Våra nöjen

Red. LASSE BERGSTRÖM

Det finns många episoder ur "Anaconda" som dröjer sig kvar i minnet. Den märkligaste är egentligen endast en parentes i berätteisen, ett stämningsfullt mellanspel med Beethoven som symfonisk mästare och några djungelindianer som lyssnande lärjungar. I denna scen, där en grupp människor långt utanför den västerländska kulturens verkningsradie plötsligt konfronteras med en av denna kulturs största skapelser och visar sig ha medel att uppleva den, när detta filmreportage det innersta målet. Trots de oändliga avstånden, trots främlingskapet finns det tydligen en mänsklig gemenskap inför skönheten. Beethoven i Amazonflodens djungler är något mer än en stämningseffekt.

film

Reseskildringar är på model just nu. Bokförlagen satsar till synes hämningslöst på alla skrivande resenärer — de må ha tillbringat fyra veckors semester i Uganda eller hela sitt liv inom kinesiska muren. Av höstens reseskildringar sorterar de flesta under amatörregierna — de svenska författare som kan gamet (resa, iaktta, lära och återge) är fortfarande få. En av dessa är Rolf Blomberg, vilket man väl inte torde behöva bevisa för FIB:s läsare.

Inte heller behöver man informera om den färd mot Amazonflodens källtrakter som bl a resulterade i filmen "Anaconda" — den saken sköter Rolf Blomberg själv på annat ställe i detta nummer.

Filmen är ett lyckokast om man bedömer den som exotiskt reportage. I "Anaconda" finns ingenting av det dramatiska effektsökeri som präglar Walt Disneys naturfilm "Den levande öknen" — de svenska filmarna har valt skildra djungelfärden och sina möten med djur, människor och natur utan att vare sig lägga till eller dra ifrån. Det är verkligheten själv som står som regissör för detta filmäventyr — närmast assisterad av Torgny Anderberg, vilken förståndigt nog inte gått till verket med några ambitioner att bli en ny Flaherty eller Sucksdorff. "Anaconda" har sin styrka just i att den är utan konstnärliga anspråk — den har toppreportagets alla kvaliteter: saklighet, noggrannhet och en artistisk touche som framhäver stoffets storhet och inte dess återgivares. "

Noshörningsunge fångas i "Mogambo".

Falu Kuriren 23/11 54

Falan: Anaconda

Forskningsresanden Rolf Blombergs film om expeditionen till Amazonas outforskade djungler hade lockat till en fullsatt premiär. Det var också en bildberättelse full av dramatik och upptäckarglädje. Hans medhjälpare vid kamera och ljuduppgregat har lyckats fånga vildmarksatmosfären i skarpa och intresanta bilder, och regissören Torgny Anderberg har fått fram en stigande spänning. Man må bekläga att filmen inte är i färg. Vilka scener skulle det då inte ha blivit från flodfärder med kajmanjakt och det rotiga besöket hos amazonindianerna. Deras pilskytte med blåsrör och tillagningen av giftet curare var bara ett par av de många givande inslagen.

Publiken fann också på riktigt god vän med macoten Laban, en liten apa som var lika full av praktikal jokes som jägaren Sanclemente och den sjungande kocken Lino, mer trubadur än kock f. ö. Slutkampen med den jättelika anacondan blev en utmärkt final på en bra och lämplig familjefilm.

Heni.

Sandvikens Tidn. 23/11

Film- PREMIÄRERNA

SÄGA: »Anaconda».

Nordisk Tonefilm reportage om Rolf Blombergs expedition i Amazonas djungler är egentligen alltför dramatiserat för att kunna benämnas dokumentärskildring. Teknisk sett är filmen knappast fulländad men man måste ändå kapitulera för fotografen Curt Wahlgrens djävulska skicklighet. Han har åstadkommit en mängd fantastiska bildkompositioner, trots att svårigheterna borde ha varit övervinnerliga. Det är inte bara expeditionens jakt efter djur som skildras utan också inföddingarna och deras liv. Fast som vanligt saltas åskådarens intresse genast när kameran sysselsätter sig med människor, eftersom dessa i denna film agerar alltför stelt och besvärat. Som helhet kan man emellertid säga, att det är en intressant film, utan tvivel en av säsongens märkligaste bland de svenska.

Inget förspel.

H.

Palladium: »Anaconda».

Vid återkomsten till civilisationen frampå värkansten utlovade forskningsresanden Rolf Blomberg kånd och i hög grad uppskattad som författare till ett flertal spännande och intressanta reseskildringar, en långfilm, upptagen under hans senaste expedition till Amazonas outforskade djungler. Löftet har infriats. Det fotografiska resultatet av forskningsfärden presenteras för växjöpubliken i Palladiums film "Anaconda", bakom vilket namn döljer sig ett av expeditionens huvudmål, den sydamerikanska vattenboan, en av världens största ormar.

Det finns som bekant många sätt att göra djungelfilm men få, som är så fascinerande som den av Rolf Blomberg tillämpade metoden, att låta en kunnig filmfotograf (Curt Wahlgren) i förening med andra filmtekniki följa med in i mer eller mindre outforskade djungelområden och göra bild- och ljudupptagningar från expeditionens framträngande i den för våra ögon främmande miljön med allt vad den har av mystik och överraskningar att bjuda. Närmare verklighetens fakticitet inte en djungelfilm komma, så fri som denna är från varje spår av förkonstling, effektsökeri och omfattande arrangemang. Att få följa det zoologiska inventeringsarbetet i närbild är tillräckligt sensationellt i och för sig, all dikt förutan. Djungeln själv har stått för regin.

Sådan ter sig en modern forskningsresandes vardag, fylld av strapatser, insamlingsarbete för museer och zoologiska trädgårdar, spännande upplevelser, skönhetsintryck. Vad vi läst om i böcker och ibland endast kunnat bilda oss ett mycket vagt begrepp om tränger sig nu dessa bilder rå med på en gång anspråkslös och intensiv realism. Den naturvetenskapligt intresserade insuper med välbehag den djungelatmosfär, som slår emot en från bildrutan och njuter av den dragning av rikedomen på bilder av djur människor och vegetation i denna sällsamma värld. Att räkna upp alla bekantskaper inom djurrike som kan göras i filmen "Anaconda", skulle göra alldeles för långt. Låt oss bara konstatera, att den med stor möda och risk infångade titelrollsinnehavaren, efter vad vi hört, numera njuter sitt otium i akvariet på Göteborgs Sjöfartsmuseum.

Intet förspel.

Kvinnla Tidningen 3/12 54

Örnsköldsviks Allehanda 30/11

Västmanland Allehanda 30/11

★ — Vilken film, sa' den här sextetten efter den extra föreställning av Anaconda, som på torsdagsmorgonen gavs i Lindesberg för elever vid stadens folkskola. Fr. v. Per Ivar Akerlind, Margareta Lindström, Hugo Liss, Lillemor Järnkvist, Kurt Fernkvist och Leif Fernström.

Busvass tyckte ungdom i Lindesberg om Anaconda

Det var en ungdomlig och mycket begeistrad publik som vid tiotiden på torsdagsförmiddagen strömmade ut från biografen Folkan i Lindesberg, där lindesbergsättlingen Rolf Blombergs filmskapelse Anaconda i arla morgonstunden rullats för en specialpublik, nämligen omkring 400 elever från stadens folkskola. Denna kategori filmpublik brukar tillhöra den mest kritiska, varför vi i akt och mening att få några synpunkter på Anaconda, dök in bland den morgontidiga publiken.

Att det nödvändigtvis inte behöver vara slagsmål och rykande revolvrar för att tillfredsställa grabbarna, kunde snabbt konstateras, och även den kvinnliga delen av publiken var mycket nöjd med filmer av denna typ.

BUSVASST!

— Busvasst, sa' några grabbar, och lät blicken glida över de djungelbetonade väggarna i Folkans foajé. Ja här fick faktiskt både Tarzan, Hopalong Cassidy, Busk Jones, och alla de andra äventyrshjältarna stryka på foten för naturfilmen Anaconda, som samtidigt ger sina åskådare en liten lektion om förhållandena i Amazonas outforskade djungler.

— Filmen var verkligt intressant och spännande, tyckte Lillemor Järnkvist, som inte heller tyckte det var "otäckt" på något ställe. Här instämde väninnan Margareta Lindström, som också ansåg att äventyrsfilmer av den här typen även passar bra för flickor.

— Kul film med både spänning och humor — särskilt rolig var ande Laban, sa' Hugo Liss.

— Det var nog den bästa film jag sett och mycket mer spännande än matinéfilmerna, tyckte Per Ivar Akerlind.

Bland det intressantaste tyckte jag var när dom fångade krokodilerna, men hela filmen var mycket bättre än Tarzan och andra djungelfilmer.

— När dom fångade den första Anaconda tyckte jag var det bästa och mest spännande i hela filmen, sa' Kurt Fernkvist. Ibland var det spännande och ibland kul, precis som en film ska vara.

— Det bästa med hela filmen är nog att den verkligen spelats in i djungeln och att man får följa med på de många strapatserna, som Rolf Blomberg och hans gäng upplever. När man på förhand vet att allt är verkligt blir det mycket mer spännande. Och tänk på fotografen vilket spännande jobb han måste ha haft, säger Leif Fernström.

Därmed kan man väl säga, att Anaconda klarat den värsta skärseilden i Lindesberg. Att få tag i någon mera kritisk åskådare var en omöjlig uppgift. Vilket torde kunna tolkas så att även värdefull film kan göras både spännande och tilltalande för den just nu mycket omdiskuterade ungdomliga filmpubliken.

Elva gånger får maskinisten Manne Strand på Folkan rulla Anaconda. På torsdagseftermiddagen gavs ytterligare en extra föreställning för Samrealskolans elever och dessutom har naturligtvis de ordinarie föreställningarna utökats.

FOLKAN: Anaconda.

Det är ovanligt att en dokumentärfilm, som fyller ut ett helt kvällsprogram, är oavbrutet fängslande och utan dödpunkter och longörer. Men "Anaconda", som blev resultatet av Rolf Blombergs och Nordisk Tonefilms expedition till Amazonområdets djungler, är en sådan film. Trots att den har spelats in under fotografiskt vidriga förhållanden, är den tekniskt fullödig och både djur, människor och natur i det genomresta området göra levande på ett för åskådaren fascinerande sätt. Expeditionen utgick från Colombia och tog sig per lastbil och åsna över Anderna för att sedan fortsätta genom djunglerna huvudsakligen i kanot. Under hela denna färd var kameran allestädes närvarande såväl dag som natt, och sköttes på ett föredömligt sätt av Kurt Wahlgren. Efter ett säkerligen mycket omfattande klippnings- och sovringsarbete bland alla de filmremsor som hemfördes från Sydamerika, framstod så filmen "Anaconda" i det skick, som man nu kan beskåda på Folkan, något som ingen utan vägande skäl bör försumma att göra.

Lawrence.

22-04 54

Nord Svenska Folkblad 30/11

Anaconda

Den svenske upptäcksresanden Rolf Blombergs film om sin resa genom Amazonas träskmarker och om hur han så småningom fångade den 7 meter långa jättеormen Anaconda är en stark, synnerligen realistisk film, dramatiskt laddad och rik på spännande stoff. Man sitter fascinerad från början till slut. Djurlivet, de öde träskmarkerna, de okända djurarterna, allt är skildrat i bestickande bilder.

Anaconda visas på FOLKAN i Örnsköldsvik, där den i går hade premiär. Filmen torde bli en av årets "långkörare".

—n

ODEON: Anaconda.

Anaconda är enkelt sagt berättelsen om hur fyra svenskar och tre columbianer strax före julen 1953 längs svårforcerade bergssvingar och slingrande stigar trängde ner genom Columbia mot Amazonas djungel. Men filmen är någonting mer och vida större. Det är en reportagefilm av bästa märke. Det var här inne i djungeln som expeditionen hoppades stöta på den fascinerande jätteormen Anaconda. Expeditionen med Rolf Blomberg i spetsen, regissör Torgny Anderberg, fotograf Curt Wahlgren, ljudingenjör Olle Bohlin, jägaren Jorge Saniclemente, konservatorn Munoz samt kocken och trubaduren Lino, berättar på ett lågmält men intresseväckande sätt om sina upplevelser, icke bara bland alla de märkliga djuren utan också bland de icke mindre märkliga Cofaindianernas, vars primitiva vardagsliv man får sen en hel del glimtar av. Det lågmälda berättande de svepande djungelbilderna, snapshoten av djungelns många och säregna djur, allt detta sammanlagt gör att man ser filmen med mycken och god behållning.

FOLKAN: Borås Posten 3/12

Anaconda

Rolf Blombergs Sydafrikafilm är ett program för hela familjen står det i reklamen, och det är något man måste hålla med om. Alla åldrar måste finna intresse i hans expeditions upplevelser skildrade i denna utmärkta film. Det är något lugnt och sansat över den trots den främmande miljön och trots de många spännande upplevelserna under expeditionens väg genom vildmarken. Filmen bjuder en utmärkt skildring från indianernas liv och naturliglvis är även djurlivet föremål för stort intresse. Något av en huvudroll har man gett åt den lilla apan Laban, som dessutom blir särskilt besjungen i en vaggvisa, filmens kanske trevligaste musikaliska inslag. Slutakedet och höjdpunkten är jakten på anacondan, jätteormen. Jakt på ormar och andra kräldjur är ju knappast något som man direkt längtar efter — det verkar nog ganska olustigt, men att uppleva det på film är både intressant och spännande. Det är överhuvudtaget en glädje att se en film av detta slag, som bär en äkthetens prägel, och som inte är enbart en produkt av unkna filmateljéer.

K. O.

Dala Demokraten 30/11 54

08-0460

Lerands Posten, Helsingfors 24/12 54

Folkenbergs Tidn. 24/12 54
Lerands Dagbl.

FALKENBERGSBIO

STADSTEATERNS BIO
Anaconda.

Det är inte bara finess, kultur och vetenskap i Rolf Blombergs och Nordisk Tonefilms långfilm 'Anaconda' som Annandagen hade premiär på Stadsteaterns Bio. Det är också handling och massvis med spänning i den vetenskapliga expeditionens färd till Columbias djungler, där man inriktar sig på att fånga den stora farliga vattenormen Anacondan.

Djungelns alla små och stora kryp, kända och okända djur jagas under färden, och biopubliken drar ibland andan för alla de vackra naturbilder fotografen Kurt Wahlberg lyckas med allt som oftast, inte då minst de stämningsmättade skymningsbilderna, då dimman sluter sig kring de väldiga bergen, och solen sakta sjunker ner i det spegelblanka havet.

En columbianak konservator o. columbianska jägare är med på den äventyrliga färden. Dessutom finns en glad garcon, negerkocken Lino, som även är trubadur.

Vems förtjänsten är att filmen blivit, konst, trevlig och spännande vacker filmkonst, är svårt att uttala sig om. Även om långresenärerna får tillskrivas största äran, så har även regissören Torgny Anderberg bidragit i stort då inte minst med den stil, dramatik och sammanhang han skapade genom sina klipp.

Lis.

08-0463

Folkan:

exotisk anaconda

24/12

filmen "Gabrielle" medan Folkan spelar upp Nordisk Tonefilms och Rolf Blombergs smått fantastiska långfilm från Amazonas "Anaconda". Sturebio visar nuvarande program även annandagen medan en ny CinemaScope-film "Floden utan återvändo" går upp tredjedag jul.

08-0463

08-0461

Lerands Tidning 24/12 54

TEATER-BIO: ANACONDA.

Bakom filmnamnet döljer sig Anderbergs uppmärksammade upptagning av Rolf Blombergs strapatsrika expedition till Amabonas outforskade djungel. Filmen har fått idel lovord, och de reslystna i allmänhet och de som längtar till outforskade områden av jordklotet bör få sitt lystmäte på vildhet och strapatser. Varje meter av filmen är autentisk. Rolf Blomberg själv och vrålapan Laban är de figurer kameran mest kommit i beröring med.

Arboga Tidning 24/12 54

08-0461

Strlm. 29/1 55

JORDAKVARN
7 o. 9. Barnf.
Rolf Blombergs succéfilm
ANACONDA

Upptäcktsresande Rolf Blomberg med publikfaviriten Laban ur den svenska amaconfilmen "Anaconda".

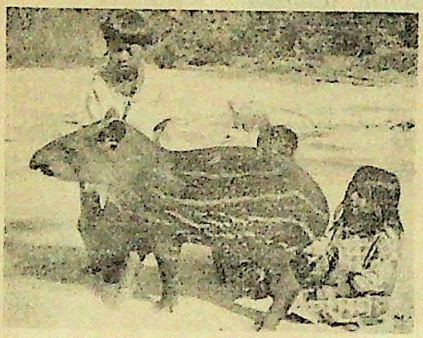
På Folkan

har arbogapubliken tillfälle att få en ny publikfavorit i amazon-apan Laban som måste räknas som ett verkligt filmfynd. "Anaconda" är en uppmärksammad svensk dokumentärfilm som fått de amplaste lovord och gjort såväl publik. som pressuccé. Under upptäcktsresande Rolf Blombergs ledning har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgrén och ljudtekniker Olle Bohlin gjort en äventyrlig och strapatsrik färd som sträckt sig från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinvånare — primitiva indianer och vilda djur innehar huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter, men även expeditionens mascot — den charmerande vrålapungen Laban har en betydande roll i sammanhanget.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare, oförvägna män som var mycket väl förtrogna med det farofyllda djungellivet. Negerkocken och trubaduren Lino visade kanske större färdigheter som trubadur än som kock. Utom ett rikt film och ljudmaterial hemförde expeditionen även stora vetenskapliga samlingar, både etnografiska och zoologiska, som överlämnades till våra svenska museer. Att följa med på djungelexpeditionen är helt enkelt en fantastisk filmupplevelse.

Kristianstads Tidning 27/12 1954

TEATER-BIO: ANACONDA

Över bergen med lastbil och mulåsnor till Amazonfloden fuktdrypande, ångande djungler och vidare med båt allt längre in i de outforskade delarna av Amazonas gick Rolf Blombergs expedition. Ändamålet var att skaffa djurpreparat av alla slag för vetenskapliga ändamål, men framför allt att fånga anacondan — jätteormen.

Denna expedition filmades med Torgny Anderberg som regissör, och resultatet — en dokumentärfilm av yppersta klass — kan man nu se som långfilm just under namnet Anaconda.

Är Ni res- och äventyrslysten? Fascineras Ni av djungler och primitiva folk? Är Ni intresserad av djur? Njuter Ni av ett utsökt foto? I så fall kan man varmt rekommendera den här filmen, ty allt detta och mera därtill bjuder den Er Ert lystmäte på.

Den allra största prestationen är utan tvekan Kurt Wahlgrens kameraarbete. Hela filmen igenom ger han expeditionens upplevelser i ett suggestivt foto — bilder med både trolsk och skir poesi, fina djurstudier och bilder med stark spänning, vare sig denna ligger på det handlingsmässiga eller det rent bildkompositionella planet.

Till detta har Olle Blomgren bidragit med ljudsättningen. Till skillnad från all annan film använder man sig av enbart autentiska ljud, inspelade på band. Att slopa allt vad beledsagande musik heter och endast hålla sig till djungelns eviga och expeditionens tillfälliga ljud är djärvt — men lyckat, ty ofta förstärker det ändå mer bildernas suggestivitet.

Mest framträdande profiler i expeditionen, utom Rolf Blomberg själv, är Laban, vrålapa och mascot, samt Lino, expeditionens mörkhyade kock och trubadur — kanske mer trubadur än kock förresten.

Kvg

Fredagsprogrammet på Folkets husbiografen i Hallaberg upptar Rolf Blombergs film från Amazonas outforskade djungler, Anaconda. Samma film visas också lördag och söndag, måndagen dag dessutom vid ett par extraföreställningar.

Kvällen, Uddevalla 4/1 55

Saga, Uddevalla:

•••• Anaconda.

Rolf Blomberg med Anacondan runt halsen.

Att på bio följa en forskningsresande — Rolf Blomberg — till Sydamerika och Amazonfloden med dess djurliv var helt fascinerande. Detta uppslag av Nordisk Tonefilm var briljant och filmen har blivit tjusig, dramatisk och underhållande.

Det börjar så vackert med en överläggning i Colombias huvudstad Bogotá. Den resulterar i att expeditionen startar, och genom vackra naturscenerier tar den sig ned till låglandet och floden, och när den väl är där så kommer jakten på den fruktade jätteormen Anacondan. Innan dess har det dock hänt lite smått och gott. Livsfarliga passager över murkna träbroar, fullastade packåsnor som sjunker ner här och där i sumpmarkerna och hela tiden denna vaksamhet mot allt det farliga i djungeln.

Fotografen Kurt Wahlgren och Olle Bohlin med ljudet har lyckats att få samklang i denna vilda kakafoni av människors röster och djurs läten. Det finns scenerier som man inte lär glömma i första taget och händelser som expeditionen råkar ut för, vilka man aldrig glömmer. Se på fotot i de scener där Olle Bohlin låter Beethovens musik klinga för indianerna i byn bortom allt. Byn ligger i vildaste urskogen men musikens språk talar till indianerna och de sitter som trollbundna. Eller tag den scen där Rolf Blomberg vinner indianbarnens hjärtan med de små makaroniska leksakerna. Se hur misstänksamheten mot de vita byts ut mot en ren ekonstad glädje, som när sin kulmen då Rolf får gamla och unga med i leken.

Forts

Forts

ÅRET RUN

VÅRT I

NR 46 1954
11–18 nov.
PRIS 50 ÖRE

GUNNAR NORDAHLS MEMOARER

Se sid. 42-43

URSKOGENS DOTTER

En ung indianska har ett av de mest fascinerande ansiktena i Nordisk Tonefilms "Anaconda".

Foto: ROLF BLOMBERG

08-0468

Expr. Kv. 2 8/2 55

Kvällstorget.

BIO

SKANDIA: Anaconda. Det är sällan man får se en film med sådana kvaliteter, som Rolf Blombergs Anaconda. I den är djur- och människoliv, djur och indianer samt medlemmarna i Nordisk Tonefilms expedition huvudingredienser, och handlingen, ja den är en autentisk skildring av en färd genom det inre av Columbia till Amazonflodens källor för att fånga den sydamerikanska jätteormen anacondan. Här har Curt Wahlgrens kamera fångat trakter av vår jord, som ytterst få vita människor beträtt. Det är bilder av än ödslig, än en blommande skönhet. Och Olle Bohlins ljud återger alla de tusen och en låten, skrik och toner, som stiger upp ur denna värld av djur, vatten, termiter, ormar och gamar. Mötet med indianerna och skildringen av deras lilla värld, som ingenting vet av krig och atombomber, är en av filmens många höjdpunkter. Studierna av detta naturfolks reaktion, när de lyssnar till Beethovens violinkonsert är fulltr[illegible]far, som man har svårt att glömma. Och vem ger sig inte på nåd och onåd inför Blombergs lilla vrålapa Laban, och vem kan motstå charmen i negerkocken Linos improviserade sånger! Spännande var den colombianske jägaren Villamizars jakt efter krokodiler i en liten rank båt. Mötet med anacondan är naturligtvis filmens klimax, men längst minns man de nobla indianerna med sina stoiska ansikten och en orörd natur av överväldigande skönhet.

Anaconda är en film för hela familjen, en film som ingen bör underlåta att se. Den ger spänning och äventyr, den skänker kunskap och den roar.

Som [illegible]

08-0469

Blekinge Läns Tidning
Karlskrona 8/2 55

BIONYTT

Skandia: Anaconda

Nordisk Tonefilms utsända expedition till Amazonas under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg har efter mer än nittvåtimmars vistelse i Colombias djungler kommit hem med ett bildmaterial, som sammanställts till en sällsam berättelse från trakter där få vita satt sina fötter. Det måste ha varit påfrestande strapatser som expeditionen fått utstå fjärran från all civilisation, och Blombergs medhjälpare, regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin, har med de 15,000 meter film, som upptagits, givit bevis på ett enastående gott arbete.

Det är med största intresse och spänning man följer de fyra svenskarnas färd i okänd djungel. Sydamerikas fauna är rik, och jakten på tapir, alligatorer och ormar har fotografen fångat på ett utomordentligt sätt. Expeditionens stora mål, att infånga en levande anaconda, krönes slutligen med framgång. Exemplaret vägde över 100 kg. och var sju meter långt.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare, som jagade och agerade inför kameran med samma bravur. Sist och minst i sällskapet var maskoten Laban, en liten trevlig vrålapa, som gladde sin publik.

Anaconda är en dokumentärskildring och en önskefilm för alla reslystna, och då det är ytterst få förunnat att uppleva Amazonas djungler i verkligheten rekommenderas filmen på det varmaste.

En färsk SF-journal och några bilder från huvudstadens avsked av danske statsministern Hans Hedtofts stoft inleder.

Sten.

Forts. Aurora, Upsala

Det är det dramatiska infångandet av denna vattenorm som bildar klimax och namnar en fantastisk film. Kameran i mycket skickliga händer har kommit en otrolig, av vita oberörd värld in på livet, en värld där livet bolmar och sjuder tropiskt rikt men där också döden lurar på varje fotsteg. Fyra svenskar och några colombianindianer trängde under oerhörda strapatser tusentals km över Andernas skogsplatåer, upp för svårforcerade floder i Amazonas system, in i osunda träsk- och djungelvärldar, överflödande av skönhetssyner och sällsamheter men också av äventyr och faror. Expeditionen stoppades av regntiden men kunde fortsätta i tropisk hetta och julen kunde firas med ett naitligt flodbad i 40-gradig värme.

Färden blev mycket givande, både vetenskapligt och filmdokumentariskt. Rolf Blomberg fann bl.a. nya världens största groda. Den sistnämnda anacondan dog visserligen senare men man räddade dock en junior på 4,5 m. till Göteborg. Blomberg förmedlar också bekantskapen med världens största sötvattensfisk, en aborr-pinne på 300 kg., och darrålen som ger stötar på 500 volt.

Oförglömlig är exempelvis den primitiva krokodiljakten i natten. Men det är dock inte djuravsnitten som fängslar mest — även om den lilla vrålapeungen är ett betagande barn i familjen. Starkast är skildringen av de isolerade djungelindianerna i vardag och festtider. Att se dessa naturbarn, vars enda vapen i en bister kamp för tillvaron är blåsrör och förgiftade pilar, lyssna till Beethoven, är helt enkelt obeskrivligt.

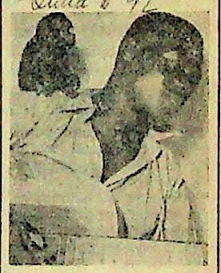
Denna skildring från gränsområdet mellan Colombia och Peru är både konst och bragd. Den bör ses. Synd bara att inte fotografen Curt Wahlgren hade färgfilm!

Tehå.

Svenska Dagbladet 8/2 55

Aveny: Anaconda.

När man tar sig för att göra reportagefilm till långfilm är det lätt hänt att den blir långtråkig. I Rolf Blomberga "Anaconda" har långtråkigheten skickligt undvikits på så sätt att expeditionsmedlemmarna själva fått spela med som omväxling till uppdandet av djur- och natur-bilder. Resultatet har blivit fascinerande. Spänningen ökas successivt från den vådliga bilfärden över Anderna till den dramatiska slutstriden med anacondan. Folklivsskildringen från de isolerade in-

dianbyarna är många gånger dråplig och fotot genomgående av hög klass. Nordisk Tonefilm har lyckats ovanligt bra och det är bara att hoppas att publiktillströmningen blir lika stor som på premiären. Inget förspel.

Buddy.

SCALA: Anaconda

Aurora 8/2

Anaconda låter som signaturen på ett hjärteorakel eller en kruxväxtexpert i Flitiga Händer. Men det är bara en liten kär sak på 7—8 meter som fyra man endast med uppbjudande av alla krafter kan få bukt med. Hade man mött det monstret i köket vid hemkomsten, hade man nog fått kvällsmaten i retur. Djuret hade absolut utseendet mot sig.

SCALA: Anaconda

Svettiga dyblöta män, nersmorda av gyttja, borrade sig fram genom de vattensjuka djunglerna omkring Amazonflodens övre lopp på jakt efter en sällsynt orm — det är ledmotivet i denna inspelning av Nordisk Tonefilm från en av forskningsresanden Rolf Blombergs sydamerikanska expeditioner. Ormar saknas inte i det land där Rolf Blomberg och hans medhjälpare drar fram, ej heller giftiga spindlar — som med förkärlek uppehåller sig i sovkojer och kokkärl — utstuderat anskrämliga ödlor, jättemyror, 30 centimeter långa tusenfotingar, grodor, skrovliga alligatorer och annat som kan bidra till att bereda en forskningsexpedition sysselsättning och omväxling.

Filmens humoristiska ådra är också framträdande och man frapperas dessutom av sällskapets anacondafeber. Både mötena med indianstammar och presentationen av hela den märkliga faunan bildar egentligen bara introduktionen på vägen mot mötet med den väldiga ormen. Dess infångande är filmens klimax och expeditionens manbarhetsprov. "Anaconda" är en instruktiv och positiv film som säkerligen också bör kunna ses av barnen.

Helsingborgs Dagbl. 17/2

SCALA Anaconda

Jakten efter anacondan, den stora vattenormen, och alla de äventyr som väntade på vägen, skildras med helhjärtat engagemang från alla parter. Uppbådet av sällsynta och märkliga djur är utomordentligt intressant, liksom indianernas liv i Columbias djungler. Fotografen, Kurt Wahlgren, har gjort ett gott arbete — vid några filifällen när man ett nästan sucksederfiekt mästerskap. Hans prestation är så mycket mer märklig om man tar hänsyn till de obekväma arbetsförhållandena. Med särskild förälskelse filmar han expeditionens mascot, vrålapan Laban, och det var verkligen länge sedan man såg något så charmfullt framför en filmkamera, Gina Lollobrigida får urskiftа.

"Anaconda" är en fin prestation, och den bör därtill ha förutsättningar att bli en publikfilm. Inte minst åtongsomen bör se den.

Norrlands Tidn, Karlstad 15/2

EMIÄRER

PALLADIUM: Anaconda

För oss vanliga dödliga, som hoppar högt bara vi ser en fredlig snok på badstranden, ter sig Rolf Blombergs expedition in i Amazonas djungler som något av en hjältebragd. Man skulle inte för allt smör i Småland ha lust att ta en promenad i detta gröna helvete fyllt av allskons giftiga kräldjur och andra underligheter. Sett mot den bakgrunden är det fantastiskt att expeditionen kunnat ta upp ett så högklassigt filmreportage. T. Anderberg har regisserat och Olle Bohlin svarar för de ypperliga bilderna. Det börjar med en skildring om hur expeditionen tränger in i djungeln med bil på livsfarliga vägar och sedan följer kanotfärden uppför Amazonasfloden. En massa fängslande bilder visar indianernas sätt att bo och leva och andra presenterar utan att bli tråkigt undervisande den rika djurvärlden och floran. Mest spännande är en nattlig krokodiljakt, som en ensam man ger sig ut på i kanot endast beväpnad med en hemmagjord harpun, och så naturligtvis den månadslånga jakten efter anacondan, djungelns många meter långa och livsfarliga orm. Första försöket att fånga ormen levande med hjälp av en trädklyka misslyckas, men det andra ger bättre resultat och bilder samtidigt höjdpunkten i filmen. En mera spännande och äventyrsmättad dokumentärfilm från Amazona-djungeln kan man knappast tänka sig. En önskefilm med andra ord — både för ung och gammal.

B—g.

Kallelse, Karlstad 3/2 55

ROYAL: Anaconda.

Denna tillhör de filmer man helt enkelt skall se. Den är människoskildring, djurskildring och ett härligt äventyr på en gång, berättad i välkomponerade reportagemässiga bilder. Rolf Blombergs djungelfärd är fascinerande. Man möter de sällsammaste varelser, indianer av alla tänkbara arter, alligatorer med respektingivande käftar, den fruktansvärda anacondan, och sist men inte minst apungen Laban. Denna dokumentära film har dock aldrig blivit långtråkig och monoton. Avbrott i stil med scenerna från indianbyn, där Rolf Blomberg spelar Beethoven för förundrade infödingar, gör det hela till en fängslande och intressant tillställning. Och så svarar ju Laban och expeditionsmedlemmarna själva för humoristiska inslag, som publiken accepterar helt.

08-D480

Hallands Posten, Halmstad 8/2 55

Royal: Anaconda.

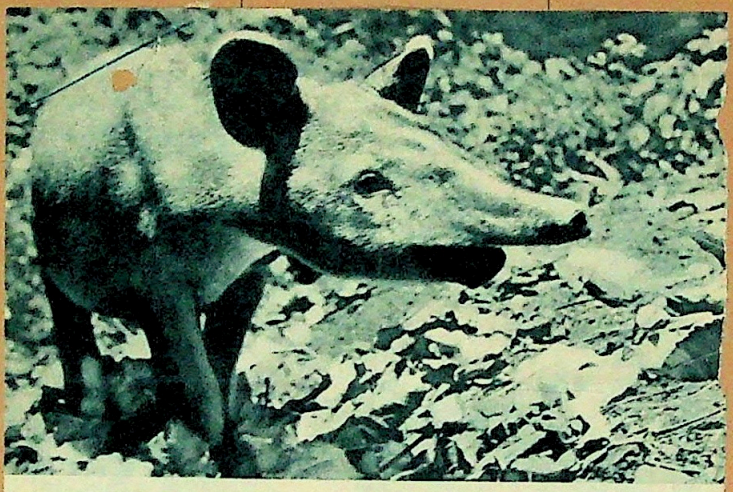
Rolf Blombergs efterlängtade långfilm kallad Anaconda från Amazonas outforskade djungler hade i går premiär på Royal. Det är förvisso en film, som man har mycket god behållning av och kan först som sist rekommendera på det bästa. Vad är nu Anaconda för något mystiskt namn, det frågar man sig osökt, innan man går in och ser filmen? Jo, det är en jätteorm, som huvudsakligen vistas i Sydamerika och kan bli ända till 11 meter lång. Den vistas ofta i vattnet, tålligt väntande på något åtbart. Att filma en upptäcktsfärd som denna med aldrig så vackra bilder blir ofta trots detta långtråkigt, men det kan man inte beskylla denna blombergska långfilm för. Det är strapatserna och miljön, som ger spänning i rikt mått. Några skådespelare finns inte här, utan det är endast expeditionens medlemmar, då och då utökade med indianer, som visar dem vägen. Filmen har en gnutta humor och därtill en aning dramatik, som på ett naturligt och fint sätt inspunnits i handlingen. Vi måste ge fotografen Kurt Wahlgren en eloge för ett gott arbete, ofta nog har han nått mästerskap. Han har förälskat sig i vrålapan Laban, som blev expeditionens mascot, och en sådan liten charmfull krabat framför kameran är det länge sedan man såg. Jakten efter anacondan, som man till sist lyckas infånga, skildrandet av alla de äventyr som väntade på vägen, uppbådet av sällsynta djur, liksom indianernas liv i Colombias djungler gör att "Anaconda" är en fin film, som bör ha förutsättningar att bli en publikfilm. Särskilt rekommenderas den för skolungdom.

Skånska Dagbl. Malmö 15/2 55

Saga: Anaconda. Rolf Blombergs film är full av dramatik. Det finns mycket i denna film man har svårt att kunna glömma. Det är en dokumentärfilm om djungel, människor och djur — den bästa som någonsin gjorts. Den rekommenderas för alla.

08-D487

Djurmagasinet Nr 13 55

Inte vacker men sällsynt

Tapiren är ett underligt djur. Den har någon gång beskrivits som ett mellanting mellan elefant, svin och mulåsna, och liknelsen är träffande. Men det märkligaste hos tapiren är dess läte. Detta stora, kraftiga djur vissla och piper som en liten fågel!

AV ROLF BLOMBERG

I Ecuador träffade jag den kände schweiziske fångstmannen Charles Cordier, som på uppdrag av Bronx Zoo i New York med snaror och nät finkammade urskogarna på sällsynta fåglar och däggdjur. Han gjorde energiska men fruktlösa försök att komma över ett exemplar av den långhåriga *bergstapiren*, som aldrig hade skådats i någon zoologisk trädgård. Detta egendomliga och sällsynta djur, som är större än den vanliga sydamerikanska tapiren och har tjockare och rikligare hårbeklädnad, lever i Andernas mest otillgängliga trakter i Colombia, Ecuador, Peru och Bolivia. Den ansenliga summa dollar, som de amerikanska djurparkerna erbjudit för ett levande exemplar av bergstapiren, har lockat många att försöka sin lycka som fångstmän, men hittills hade försöken varit utan framgång.

När jag nämnde för Cordier, att jag trodde mig kunna skaffa en bergstapir, bad han mig enträget att försöka. Han ville inte resa tillbaka till New York utan denna zoologiska raritet.

Men jag hade mina betänkligheter. Det bär mig emot att stoppa djur i burar, och hade jag inte varit i starkt behov av en extrainkomst, så hade jag kanske inte kompromissat med mitt samvete. Nu gjorde jag det och företog två ganska strapatsrika färder till Llanganatis högland i avsikt att fånga en bergstapir för Cordier. Men ihållande regn, som kom floder och bäckar att svämma över, omväxlande med tjock dimma gjorde visitelsen i Llanganati nästan outhärdlig och satte stopp för mina försök. Mr. Cordier fick resa till New York utan bergstapir.

En dag någon tid senare fick jag av en ren tillfällighet höra att en indian, som bodde i närheten av den lilla byn Borja på Andernas östsluttningar, ett och ett halvt år tidigare hade lyckats fånga en tapirunge, vilken nu var fullkomligt tam. För att få visshet begav jag mig genast från Quito till Borja. Det var mycket riktigt en bergstapir. En halvvuxen hona, i perfekt kondition. Hon var alldeles tam och promenerade ut och in i huset som en hund. Efter en halvtimmes köpslående var jag den lyckliga ägaren till tapiren.

Så långt var allt gott och väl. Men hur skulle jag kunna transportera denna 150-kilos tapirfröken till Quito? Jag hade först räknat med att kunna leda henne i band och gå på nätterna, då det var svalt. Men det ville hon absolut inte vara med om. När vi med en lasso lade en snara runt halsen och en annan runt bogen, blev hon alldeles

vild och förskräckt, och vi måste vara [illegible] kilometer från henne. Under [illegible] kilometer försökte vi sedan [illegible]. Det tog fem timmar. Hon kastade sig med all kraft rätt in i snåren eller också lade hon sig ned och nekade att ta ett enda steg. Vi slet och drog och halade, vi puffade på bakifrån och försökte även bitvis bära henne. Vi lockade henne med sockerrör och bananer och talade vänliga ord med henne. Det hade lika liten verkan. Jag förstod snart att enda sättet att få henne till den ungefär 50 km avlägsna byn Papallacta, varifrån det fanns bilväg till Quito, var att bära henne i en bur.

Men först måste vi klara ett besvärligt hinder: den strida Quijosfloden över vilken ingen bro ledde. Vi människor kunde ta oss över på en kabel, som spänts mellan båda stränderna, men tapiren måste klara floden simmande, dirigerad medelst en lång lina. Tapirerna är överdådiga simmare, så det gick flott.

Jag skickade nu en man i förväg till Borja för att beställa en bur och skaffa bärare, och vid kvällningen tågade vi in i byn med min motsträviga tapirfröken.

Buren tyckte varken Panchita eller bärarna om. (Det var bärarna som nu döpt tapiren till Panchita.) Buren var stor och tung och klumpig och vägen smal och besvärlig. Fler peoner behövdes, minst tio, men jag kunde inte få tag på mer än fem i Borja. En av dem skickades därför till en by mitt emellan Borja och Papallacta för att försöka uppbringa ytterligare fem.

Hela dagen slet vi med buren i en brännande sol, men det var inte många kilometer vi avverkade. Bärarna var trötta och iskna och hotade att gå hem till Borja igen. Endast mitt löfte om dubbel dagslön kunde stoppa myteriet. Panchita var också arg och förde ett vildigt liv i buren med den påföljd att några plankor bräcktes. Vi slet och släpade på Panchita, medan regnet fullkomligt forsade ned, blixtrarna ljungade och stormen tjöt och knäckte grenar, som föll om öronen på oss. I becksvart mörker och med bara en glödande ficklampa att lysa oss med kom vi blöta och leriga och trötta vid tiotiden på kvällen fram till en hacienda, där vi fick tak över huvudet.

Lyckligtvis stötte fler bärare till följande dag, och när de nu kunde jobba i skift, gick det snabbare framåt. Men hela sju dagar tog färden till Papallacta.

Tapiren skulle nu resa vidare till New York, per flyg till Miami och därifrån med tåg.

Flygturen gick fint, Panchita sov det mesta av tiden. I New York möttes Panchita av en stor skara pressmän och fotografer. Hon var ju utan tvivel en celebritet: den första bergstapir någon zoologisk trädgård förvärvat.

Tapiren har en näsa - eller rättare snabel - som är förunderligt vrid- och tänjbar. (Ovan).

Tapiren njuter obeskrivligt, när en liten hjortvän är framme och slickar bort salset ur öronen (tv.).

Nederländ. Posten 5/9 55

Blombergfilm först i Sovjet

STOCKHOLM. Forskningsresanden Rolf Blomberg och Torgny Anderbergs dokumentärfilm "Anaconda" om ormjaktexpeditionen till det sydamerikanska Amazonas-området har sålts till Sovjet. "Anaconda" blir den första svenska film, som visas i Sovjet. Den kommer att dubbas till en rad språk inom Ryssland. Filmen har fått en smickrande förhandsreklam i Västtyskland inför den förestående premiären på söndag i Frankfurt. (TT)

Örebro Kuriren 3/9 55
Notis Klah.

Anaconda'-filmen såld till Sovjet

Stockholm 2/9 (TT).

Rolf Blombergs och Torgny Anderbergs film "Anaconda" om ormjaktsexpeditionen till Amazona-området blir den första svenska film som visas i Sovjet. Köpet gjordes upp på fredagen och den kommer att dubbas till en rad språk inom Ryssland.

Uppsala Gästa Posten Västtys. Östersund Göteborg m. fl.
D. N 4/9 55

"Anaconda" såld till Sovjet

Forskningsresanden Rolf Blombergs och Torgny Anderbergs dokumentärfilm "Anaconda" om ormjaktsexpeditionen till det sydamerikanska Amazonasområdet har sålts till Sovjet. "Anaconda" blir den första svenska film som visas i Sovjet.

Gbg. Handelstidn. 12/10 55

Rolf Blomberg gör ny urskogs-film

Rolf Blomberg, f ö nybliven medlem av den celebra Explorers Club i New York, är i dagarna återkommen till sitt högkvarter i Quito efter en ny strapatsrik färd till Llanganatis svårforcerade högland i Ecuador. Inte heller denna gång fann han den väldiga guldskatt från Inka-tiden, som säges ligga dold någonstans i bergen, men han betecknar ock denna tredje färd som den mest lyckade.

I november utrustar Nordisk Tonefilm under Blombergs ledning och med samma manskap som gjorde Anaconda en ny expedition. Det skall bli en långfilm av samma format och man beräknar att arbetet kommer att ta minst ett halvår. På programmet står bl a ett längre besök på Galapagosöarna, där jätteköldpaddor, havsödlor, dvärgpingviner och många andra underligheter skall filmas.

Peters Tidn 12/10 55

P. Dagbl. 30/10 55

Läsning

Rolf Blomberg.

Som sig bör bär postmännen nästa vecka ut sin egen jultidning "Julpost". Harald Bergers sista novell och sista reportaget om Milles har av skenddets nyckfullhet kommit att stå i "Julpost". Rolf Blomberg skriver från Ecuador och berättar om olika brevbärare. Han bör ju ha den rätta känslan, då han själv under kriget bar post mellan Norge och Sverige. Och konstnären Gunnar Perssons färger har fångat Grekland.

Arbetet 12/10 55 Helsi.

Blomberg gör Ecuador-film

Rolf Blomberg

Nyblivne medlemmen av New Yorks celebra Explorers Club, forskningsresanden Rolf Blomberg, har just återkommit till sitt högkvarter i Quito efter en ny strapatsrik färd till Llanganatis svårtillgängliga högland i Ecuador, där en väldig guldskatt från inkatiden säges vara gömd.

Blomberg har tidigare gjort tre expeditioner till dessa outforskade vildmarker och hemfört intressanta zoologiska samlingar — men inget guld. Resultatet av sin sista färd betecknar han som mycket gott.

I november kommer samma filmgäng, som gjorde "Anaconda" till Ecuador för att sätta i gång med en ny långfilm under Blombergs ledning. Arbetet kan väntas ta minst ett halvår, och på programmet står bl a ett längre besök på Galapagosöarna, där jätteköldpaddor, havsödlor, dvärgpingviner och många andra underligheter skall filmas.

Göteborg Handelstidn 26 Nov 55

08-0488

OCH INDIANER

Av C. Skottsberg

08-0488.1

08-0488.2

FOLKAN:

Anaconda

En stor framgång för svensk film är Rolf Blombergs och Torgny Anderbergs bildberättelse från de outforskade djunglerna kring Amazonfloden. Askådaren tas med på en fascinerande upptäcktsresa bland ormar och darrålar, för att nämna några ruskiga exempel. Här och var finns något av thrillerstämning, t. ex. den nattliga kajmanjakten, som väl tog vara på alla visuella effekter. Men det finns även plats för mera glättig berättarglädje: scenerierna från indianbyarna, där småttingarna konfronteras med civiliserade leksaker samt, men inte minst, den tama vrålapan Laban, vars upptåg ibland är nästan farsartade.

Men får heller inte glömma fotot, som bitvis är av högsta internationella klass. En del scener är magnifika i sin åtstramande enkelhet.

Ett otroligt arbete måste ligga bakom Anaconda men det har lyckats långt över förväntan: den svenska djungelhistorien är en av filmsäsongens mera remarkabla händelser.

Janne.

08-0489

Genom moras och urskogar högg man sig fram — en bergsregnskog av en typ som anm. gjorde bekantskap med för mycket längesen och på ett helt annat håll och som han aldrig glömmer — genom strida strömmar och över djupa klyftor till dess man som dokumentet lovar skådade "de tre Cerros Llanganati i form av en triangel, på vilkas sluttning ligger en sjö som är konstgjord och i vilken de gamle kastade guldet de hade redo som lösen för Inkan, när de hörde om hans död". Men därmed var också vägen stängd, maten var i det närmaste slut och de flygplan som sänts från Quito med nya förråd hade måst vända utan att lyckas hitta expeditionen. Slaget var för den gången förlorat. Året därpå gjordes ett nytt försök med samma negativa resultat — han borde ha fått nog nu, säger han, han frågar sig om det verkligen är värt, vore det så allt guld i världen, att fara så illa.

Ett nytt år och ett nytt försök, förf. organiserade det, men var av resa till Sverige hindrad att själv vara med. Hans vän och kamrat från de första expeditionerna var än en gång i elden, rapporterade att målet var inom räckhåll: kom genast, vet precis var jag ska söka, men måste ha bättre grejor. "Innan vi hämtar guldet, måste jag ner till Amazonas och hämta en jätteorm", blev svaret. Blomberg hade skrivit kontrakt med Nordisk Tonefilm. Resultatet känner vi alla, "Anaconda", ett strålande vildmarksdrama och det är ett stort nöje att återknyta bekantskapen med apan Laban, indianerna och hela paraden av underliga djur som agerade framför kameran. Men det är först genom boken vi får en riktig föreställning om vad allt detta kostade, jag menar inte i reds pengar utan av hårda ansträngningar och ett slit, där hälsan fick sitta emellan. Att filmen blev en fullträff även ur teknisk synpunkt måste naturligtvis skrivas på fotografen Kurt Wahlgrens konto, det fanns inga svårigheter som avskräckte honom. Han skulle ha kunnat skriva en bok själv, därom vittnar de många bröstytycken av hans dagbok som infogats och som i sin omedelbarhet göra intryken ytterst levande för läsaren. Av hans fotografiska material har inte så mycket här behövt komma till användning, eftersom förf. själv stått för det mesta av den nästan slösande rika illustreringen, bl a de 30 autokrombilderna, av vilka särskilt indianporträtten äro verkliga praktstycken.

Kanske tycker man att Blomberg efter dessa perser kunde ha unnat sig att ta det lite lugnare, men därav blev intet. I slutkapitlet har han återkommit från sin tredje attack på Llanganati. Han prövade en ny väg, men den var inte en bit bättre, bärarna strejkade och försöket måste uppges. Enligt en notis i pressen för någon tid sen ämnade han ge sig över till Galápagos ännu en gång, men själv påstår han att han vid det här laget åter skall vara på marsch mot guldlandet, "landet av falska löften och krossade förhoppningar", som en av hans föregångare kallade det.

I Rolf Blombergs sällskap trivs man förträffligt och man skils från honom varje gång med ett hjärtligt tack för fängslande underhållning och ett väl mött igen. Någon livligare åstundan att förnya bekantskapen med det amerikanska paret Davis har jag däremot inte. Förf., som tituleras kapten,

Aftonbladet Sth 29/11 55

värd uppgifter av annat format.

Som förspel visas Rolf Blombergs nya kortfilm från den lilla fiskarbyn Jaramijo vid Equadors kust. Trots en viss primitivitet i kameraföringen tymmer den åtskilliga fängslande bilder från kampen för tillvaron på och vid ett hav, tropiskt kryllande av liv.

Lennart Boholm

08-0459

Dala Tidningen, Falun 1/12 55

Sydsv. Dagbladet 14/11 55

Anaconda

ROLF BLOMBERG: *Guld att hämta.* Gebers, Stockholm 1955.

"Liksom ett par av mina tidigare böcker är den här något av mischmasch, handlar om lite av varje. Om min svärmor, om inkaguld, urskogsindianer, jätteormar osv. Någon röd tråd finns knappast, och mitt manus är, har förlagschefen skrivit mig, lite löst i kompositionen och i kortaste laget."

Så självvåldigt studentikost recenserar Rolf Blomberg sin egen bok i företalet, och anmälaren har ingen anledning att anmäla en avvikande mening. Men det är sympatiskt med folk som inte tar sig själva med allför stort allvar, och fastän författaren har råkat slå många knutar på bokens röda tråd har läsaren hjärtligt roligt åt de ömsom spexartade, ömsom livsfarliga äventyr för vilka han råkar ut under sitt sökande efter dolda skatter i det otillgängliga, obebodda och föga kartlagda Llanganati i Ekvador och under sina jakter efter jordens största orm, anacondan, i södra Colombia.

Skattsökningen började Rolf Blomberg redan under sin resa till Galapagosöarna 1934 och den har han sedan fortsatt på det sydamerikanska fastlandet, tydligen livligt uppmuntrad därtill av sin ekvadorianska svärmor. Tre expeditioner har han lett till det för sina skatter berömda Llalanganati med dess djungler, bergras, jordskred, dimmor och regn utan att finna något guld — däremot sällsynta djur och växter. I stället försökte han skaffa sig sådant i myntad form genom att organisera den filmexpedition till södra Colombia, vars resultat under namnet "Anaconda" förevisades säsong visades över hela Sverige. Bokens senare hälft ägnas åt denna äventyrliga färd, som den svenska allmänheten nu torde känna genska väl.

Högtidlighet ligger långt från Rolf Blomberg, och att han behandlar språket lätt och otvunget är en förtjänst. Men den goda smakens gränser överskrides enligt min uppfattning när man finner sådana uttryck som tordas och tordats, fajt, fajta och fajtades. Bildmaterialet är biljant, många gånger unikt, färgbilderna av särskilt cofaindianerna är praktfulla, vilket är så mycket mer beundransvärt som de tillkommit under mycket besvärliga klimatiska förhållanden. En särskild eloge förtjänar Blomberg som djursamlare — han har till olika museer hemfört ett mycket värdefullt vetenskapligt material.

BERTIL HANSTRÖM

Po. Dagbl. 13 nov 55

Ämåls Tidn. 11/11 55

Nöjen

AMALS-BIO ger fredag—söndag filmen om Rolf Blombergs Amazonexpedition — "Anaconda". Under Rolf Blombergs ledning har regissör Torgny Anderberg, fotograf Kurt Wahlgren och ljudtekniker Olle Bohlin gjort en äventyrlig och strapatsrik färd som sträckt sig från Andernas skogsklädda höjdplatåer ned mot Amazonernas träskmarker i det inre av Colombia. Djungelns urinnevånare — primitiva indianer o. vilda djur — innehar huvudrollerna i denna exotiska skildring. Främst var det den fruktade vattenormen anacondan man var på jakt efter, men även expeditionens mascot — den charmige vrålapungen Laban — har en betydande roll i sammanhanget.

I expeditionen ingick även en del infödda medhjälpare — de colombianska jägarna Jorge Sanclemente och Villamizar — två oförvägna män, som var mycket väl förtrogna med det farofyllda djungellivet. Negerkocken och trubaduren Lino visade kanske större färdigheter som trubadur än kock. Annu en colombian ingick i expeditionen — konservatorn Munoz, vilken hade till uppgift att preparera alla de djur, som fångades under färden.

"Det är en fascinerande djungelvärld, ett tropiskt helvete, ett äventyr med vrålapan Laban på axeln och ett par månaders sökande efter Sydamerikas jätteorm, anacondan, som Rolf Blomberg och hans expedition låter publiken vara med om. Filmen är en bragd." Dagens Nyheter.

Sydsvenska Po. Dagbl. Kvällsposten 17/11 55

gestaltning av skildebarnet [illegible] rika. Man beundrar också hennes motspelare, Tysklands populäre Karlheinz Böhm, trots att han kanske i början gör något matt intryck. En trevlig färgfilm av Rolf Blomberg om fiske i Stilla Havet inleder.

Kajsa.

Folkbladet 21/11 55

Q-0493

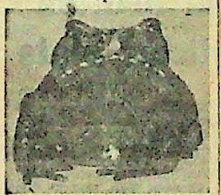
S. Dagbl.

REALARE: Den vettliga "skoltidningen" Vi östra realare har värkts fram igen. Det är andra numret. Omslagsbilden pryds av gamla östra-mannen Rolf Blomberg som också medverkar. Det finns i kråksången är att tidningen — som är snygg och elegant — vänder sig till både nuvarande och f. d. elever. Banktjänstemannen Tor Ekströms fasta hand ligger bakom.

Q-0494

Aftonbladet 27/11 55

Jättepadda

På fuktiga, skuggiga platser håller paddorna till. De förekommer i alla världsdelar och är talrikare i varma trakter än i kalla. Vackra är de ju inte men nyttiga, och under sin nattliga jakt på småkryp hinner de förtära en otrolig mängd skadeinsekter och andra små skadedjur. Ett och annat nyttigt kryp fastnar väl även på den klibbiga tungan och åker med in i det hungriga paddgapet.

Den av Rolf Blomberg i Colombia i Syd-Amerika funna jättepaddan Bufo Blombergi Funkhouser anser man vara världens största padda. Det är den som avbildats här. Den kan bli minst 24 cm lång, kanske 30 cm. Befolkningen i den trakt, där paddan finns, påstår i varje fall att det förekommit så stora exemplar. Den vanliga padda vi har i Sverige blir i regel inte mer än decimeterlång. Men längre södarut, t.ex. på Sicilien, kan den bli inte mindre än 20 cm. Då är den en jättepadda även den.

Zoo

Aftonbladet 25 nov. 55

Laban igen

Hos alla dem som sett den svenska djungelfilmen "Anaconda" finns säkert kvar en angenäm minnesbild av den lilla vrålapan Laban, som kilade omkring som mascot åt den Rolf Blombergska expeditionen och ogenerat knöck sig en huvudroll i det granna naturdramat. Nu är krabaten här igen, förvisso många till glädje. Blomberg har nämligen skrivit en bok, "Guld att hämta" (Gebers), om sina färskaste äventyr både kring den strapatsrika filmningen och kring de skattsökarfärder som han företagit in i ett isolerat område av Anderna; och på hedersplats i det exotiska galleriet placerar han sina djurbekanta med Laban i spetsen.

I all sin blandning av skojfrisk urskogsflanör, hårdför upptäcktsfarare och saklig museisamlare är vår svenske Amazonas-veteran sig lik även denna gång. I allra högsta form till och med. Man har ett intryck av att han berättar, eller återberättar, precis som om han satter vid lägereldenbland Jägarna eller i bladhyddan hos indianfamiljen. Inga kruskuduller eller brodyrer, och ändå är det äventyr som skulle räckt till både del. 2 och del. 3. Jakten efter inkaguldet dominerar, f. ö. med intressant historisk bakgrund, men även kamerajaktens växlingar är laddade till högspänning.

PÅ ett fält har Blomberg tagit ett jättekliv framåt och det gäller illustrationerna, som förekommer i överflöd, både i färg och svartvitt. Sällan har den mäktiga djungeln, dess människor och dess flora och fauna visats fram i så målande bildsvitter. Den resan vill man inte ha ogjord.

Sigvard Malmberg

Östgöta Demokr. 25 nov. 55

P. Dagbl. 2 dec 55

3 rese-skildringar

med sällsynt fängslande innehåll och ett enastående bildmaterial

Rolf Blomberg

GULD ATT HÄMTA

Den kände forskningsresanden berättar om sin senaste expedition till Equadors inre, om jakt efter gömda guldskatter och om möten med jätteormar, tapirer, indianer m. m.

Illustr. i färg och svart-vitt.

26:—, inb. 31:50

P.D. Dagbl. 10/12 1955

Po. Dahl.

08-0 197.

19 22/11 55

Prins
Wilhelm
lovordar

ROLF BLOMBERG

GULD ATT HÄMTA

"Rappt skriven och försedd med en mångfald bilder av ypperlig kvalitet ...

Det är sällan en svensk reseskildring utsmyckats så generöst, och om inte texten vore så underhållande kunde man säga att illustrationerna ensamma gjorde skäl för bokpriset ...

Ett av Blombergs bästa"

Prins Wilhelm i Sv D

Praktfullt illustrerad i färg och svart-vitt

16.—
Inb. 21.50

GEBERS

LB. 22/11 55

Djungel-Rolf missar åter inkaguldet!

Även femte skattsökarexpeditionen slog slint

Infernalisk vildmark knockar inkräktarna

Av TURE GERDES.

Inkaguldet i Ecuador har åter gäckat Rolf Blomberg, vår frejdige upptäcktsresande. Just nu pysslas han om av hustru och barn — och svärmor! — i huvudstaden Quito efter en ny misslyckad skattsökarexpedition i den sydamerikanska djungeln.

Det var femte gången Rolf Blomberg sträckte händerna efter inkafolkets förmodade guldgömma i Llanganati, jordens otillgängligaste djungel. Hade han funnit skatten skulle händerna sannerligen inte varit tomma. 70.000 mansbördor guld sägs inkaindianerna räddat undan den spanske inkräktaren Pizarres för cirka 400 år sedan. Ett kraftigt parti av denna jätteskatt gömdes i en ravin eller sänktes i en sjö i Llanganati.

— Är jag mångmiljonär? Den frågan har Rolf Blomberg ställt sig åtskilliga gånger de senaste åren. Senast i sin briljanta reseboK "Guld att hämta" (Gebers förlag, kr. 26) som nu föreligger färsk från trycket. I den berättar han som väntat de färgstarka äventyren vid filmfångsten av anacondan i Colombia, men tydligt är att inkaguldet kittlat mest i fingrarna.

När läsaren, förnöjd av präktiga upptäckaräventyr, lägger boken ifrån sig har Rolf Blomberg ännu inte upplevt den nya besvikelsen. I slutorden bedyras att han inte ger upp jakten efter inkaskatten: Har man satt igång med något, bör man ju slutföra det...

— Så i höst, ungefär samtidigt som denna bok lämnar trycket, befinner jag mig i de vildmarker, som kallats "ett land av falska löften och krossade förhoppningar."

I brev i dagarna till anhöriga i Sverige berättar dock Rolf Blomberg att den nya vildmarksexpeditionen tyvärr blev ännu en krossad förhoppning beträffande guldet. Men den gav ett fint byte av zoologiska rariteter.

● Guldtörstig svärmor.

Varför detta energiska intresse för inkaskatten? Här kommer svärmor in i bilden. Hon är bosatt i staden Quito i Ecuador men lidelsefullt intresserad av skatter som om hon hörde hemma på Östermalm — fast av helt andra skatter. Hon har hetsat sin svärson till guldgrävning i varenda grotta kring Quito ständigt lika optimistisk. När Blomberg i våras skaffat en detektor som ger utslag för metaller, förde hon honom rakt till en skattgömma som stans spågumma gett henne tips på.

Blomberg grävde i sitt anletes svett — vad gör man inte för svärmor — och stötte på metall en halv meter ner i marken! Men inte guld. Utan en nummerplåt till en bil. Svärmor blev helkonstig besviken. Men svärsonen bekände. Han hade konstaterat att detektorn fungerade.

HELLRE TIO DÅR i fängelse än en i Llanganati, sade de infödda bärarna och strejkade.

● Spanjoren och inkakejsaren.

Innstad i skattländet blev Blomberg fängslad av de florerande historierna om inkaguldet. Här fanns ett ganska gott historiskt belägg. I korthet: Pizarro fångade genom svek inkakejsaren Atahualpha år 1532 och krävde en oerhörd mängd guld — cirka 50 kubikmeter — i lösen. Inkafolket plockade ihop guldskatter för cirka 100 miljoner och gjorde ett storsvep efter mera då Pizarro brutalt mördade deras kejsare. De guldlastade karavanerna dirigerades då andra vägar för att spanjorerna inte skulle få tag på dyrbarheterna.

En spansk soldat vid namn Valverde lyckades dock snoka upp en väldig skattgömma i Llanganati. Han tog för sig en rejäl börda för egen del, reste hem till Spanien och levde livets glada dagar. I hans testamente fanns en karta till skattgömman adresserad till spanske kungen. Denne var inte sen att skicka en expedition till Ecuador.

Kartan gav noggrann beskrivning men spanjorerna knäcktes av vildmarken. Samma öde rönte de massor av skattsökare som under nära 400 år gett sig in i djungeln efter Valverdes anvisningar.

● Kontraktet om guldet.

Rolf Blomberg pratade själv med flera sentida guldsökare och pluggade in Valverdes karta ordentligt. För fem år sedan slog han sig ihop med en veteran på gebitet, en ecuadorian vid namn Louis Andrade, som hade ett dussin misslyckade expeditioner på nacken. Denne trängde vildmarksluffare är tydligen född optimist. Han var övertygad om att han nu äntligen visste var skatten låg. Det saknades bara pengar till den slutliga triumferande expeditionen . . .

Efter tre timmars övertalning hade han Rolf Blomberg på gaffeln. De båda herrarna upprättade ett kontrakt som förde vara unikt. Blomberg skulle bekosta expeditionerna och Andrade leda dem rätt. Slutklämmen:

"I den händelse de skulle finna Guldskatten eller en del av skatten eller gruvor eller andra guldförekomster, tillfaller 50 procent hr Blomberg, eftersom han stått för utgifterna, och de andra 50 procenten hr Andrade. Denna överenskommelse skall troget följas av bägge parter."

Flyga gick nog bra. Men skattsökningen sämre. Efter en månad värkländ en samling utmattade, utsvultna stackare ut från vildmarken besegrade på knock av en vresig moder Natur.

Rolf Blomberg och hans kontraktskumpan vilade upp ett år och tog sats för nästa djungelrond. Den slutade lika illa. Efter fyra veckor dök de åter upp i civilisationen i skick av urkramade citroner.

● Slagrutan ger utslag!

Tiden gick till 1953. Rolf Blomberg påbörjad av sin optimistiska svärmor utrustade en tredje expedition. Men nu fick Andrade tandpetare ersatta med Llanganatin infernaliska djungel. Blomberg tvala till Sverige för att jobba med sina samlingar.

Här hemma fick han två budskap som höjde färgen på kinderna. Ett från Andrade som återvänt från djungeln, visserligen utan guld, men: "Jag har funnit den plats vi sökt! Slagrutan gav utslag, men även om den inte gjort det, så är det inget som helst tvivel om att detta är skattgömman!"

Åter dök den stora frågan upp hos vår envise upptäckarsvensk, nu med spärrstil: "Var jag mångmiljonär nu?"

Men — ty givetvis var det ett men: Andrade litade inte på peonerna och så behövde han bättre redskap. Du måste komma så fort du någonsin kan, uppmanade han sin kompanjon.

MED DEN HÄR alltid leende gentlemannen, Louis Andrade, (femton misslyckade guldsökarexpeditioner) har Rolf Blomberg skrivit kontrakt om inkaskatten.

● 2 miljoner för en flygtur!

I november 1950 utrustades den första expeditionen varvid, efter erfarna råd, en förvarlig kvantitet sockerbrännvin räknades till de viktigaste förnödenheterna. För orientering ordnades en två timmars flygtripp över de vildmarksområden som skulle attackeras. Uppgörelsen om planet var lika unikt som kontraktet: Rolf Blomberg ut

fäste sig att betala 2 miljoner dollar (!) för flygbiljetten — förutsatt att han hittade skatten...

Chefen för Ecuadors flygbolag var en kurre med glimten i ögat. Han slog till och fick fört på DC 3:ans propellrar.

● Dans för Anaconda.

Battre redskap — mera pengar. Men Rolf Blomberg var vid det laget stadd vid ganska skral kassa. Just då kom det andra budskapet. Det var ett erbjudande från Nordisk Tonefilm att leda en filmexpedition i någon lämplig djungel med trevligt djurliv. Det blev Anaconda! En stilig och charmerande svensk dokumentärfilm om djungelu, jätteormar och en aldrig förut skådad inslanstam.

Det mellanspelet tog två år. Därefter: Förgedd med behövliga kontanter tog Rolf Blomberg flyg till familjen, svärmor och kompanjonen Andrade i Quito, Ecuador. I februari i år var de redo att starta den fjärde expeditionen (Andrades femtonde) efter det gäckande inkaguldet.

Praktiskt taget framme på Valverdes x-punkt strejkade de infödda bärarna. De tyckte att jobbet var för hårt och farligt. När Blomberg stillsamt erinnade om att det rörde sig om brott mot anställningskontraktet flinade de och sa: Hellre tio dar i fängelse än en dag i Llanganati! Andå är sydamerikanska fängelser knappast berömda för sin komfort.

● Spågumma ger tips.

Men Andrade och Blomberg var ännå övertygade om att Valverdes karta leder till jätteskatten. Hans svärmor i Quito gjorde också allt för att uppmuntra till nya tag. Hon ordnade med en spågumma med en fantastisk hjärtsyn. Spåkärringen såg guldet glimma för fullt — således intill stället där nästa expeditionen gav upp!

Rolf Blomberg kopplade av ett slag. Agnade sig en tid åt två något förnämnade specialiteter. Att upptäcka nya jättegrodor samt att skriva reseskildringar.

Sommaren gick och hösten men. Djungel-Rolf skickade in sina sista boksidor till förlaget, plockade ihop redskap, konserver och bärare och stegade tillsamms med vännen Andrade åter ut i den motbjudande vildmarkens regnridåer sumpskogar och lurande stup. Nu skulle det ske! Visa av alla misstag, inget av dem skulle upprepas. Inkaskatten föreföll såld...

Men den ogenomträngliga djungeln har alltså återigen drivit skattesökarna tillbaka.

Hur har sej inkaindianerna egentligen åt när de kånkade in de tunga guldbördorna i detta jordiska naturhelvete? Använde de helikopter?

Så sitter alltså Rolf Blomberg nu i Quito med sex misslyckade skattsökarexpeditioner i rekordlistan, sin obetalda flygbiljett — två miljoner dollar för en tvättsmaragtur — sin guldtörstiga svärmor och sin evigt optimistiska fifty-fifty-kompanjon.

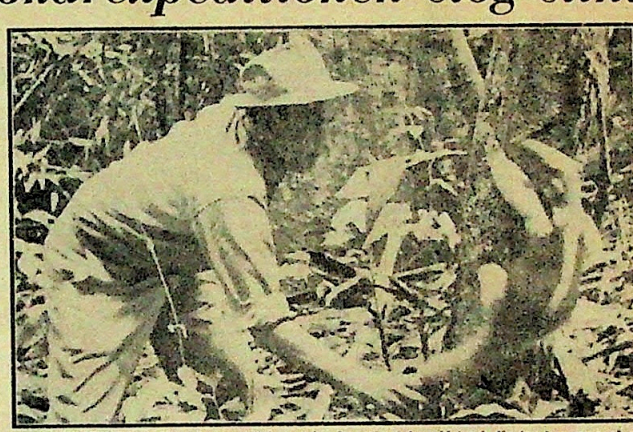
Till jul väntas han hem till Sverige. Här behöver han troligen inte leta med slagruta efter skatten.

Men Rolf Blomberg har funnit guld av annat slag. El. a. har han pressat massor av förgyllt ur sin Hasselbladare, vilket med tjusig effekt strålar läsaren till mötes.

Inkaguldet torde få ligga där det ligger, om det nu alls ligger där. Fast det är långt ifrån säkert att Rolf Blomberg ännu gett tappt.

ANSIKTSMASK bekvämden i Llanganatis fuktiga lockade vildmark...

ROLF BLOMBERG i djungeln — sträcker ut handen efter inkaguldet och får tag i svansen på en myrslok. (Ur "Guld att hämta.)

Norrtelje Tidningen Roden 3/12 55

Gotlands Allehanda 22/11 55

bok, denna reseskildring, och man får efter slutad läsning en djup inblick i detta okända land, som verkligen är en främmande värld i mer än en mening.

O

Något liknande kan sägas om den svenska forskningsresanden Rolf Blombergs nya bok, "Guld att hämta" (Gebers). Han har förut varit ute på liknande färder, men nu är det guldet, som lockar honom. Han etablerar sig som skattsökare, och beger sig in i en av Ecuadors mera ogästvänliga trakter, det okända Llanganati. Det blir en strapatsrik färd, hans "boys", halvbloden, vägrar att fortsätta, och man utstår svåra lidanden, för att slutligen återkomma till mera civiliserade trakter, men utan guld, förstås. Men Blomberg ger inte upp hoppet. Senare delen av hans bok handlar om hur det gick till att fånga den stora anacondan, av vilka en kom levande till Sverige. Den som sett filmen kan bara konstatera, att här har Rolf Blomberg utfört en enastående prestation, både som upptäcksresande och filmman. Han skriver trevligt, utan choser, och hans bok är vad illustrationsmaterialet beträffar, enastående rik, med färgbilder och ett otal fotos i svart och vitt. Det är en härlig reseskildring att njuta av novemberdiset.

Eskilstuna Kuriren 29 nov 55

—o—

Knutte och Rommel

I december 1945 steg forskningsresanden Rolf Blomberg in på svenska generalkonsulatet i Sydney och stod öga mot öga med klasskamraten Knutte från Östra real. Ingvar Knutzelius — han hette så i skolkatalogen — bjöd hem Blomberg till villan i Beecroft, bjöd på sill, knäckebröd och OP samt berättade historien om bushråttan Rommel.

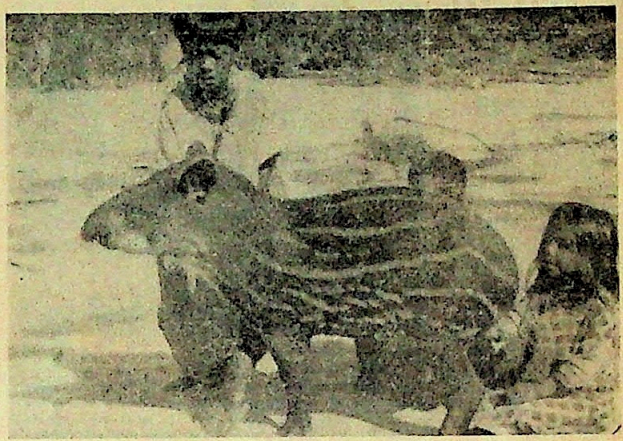
Denna råtta var stor som en liten hund och liksom sin namne fräck, modig och oåtkomlig. Hon (ty det var en hon) höll på att äta familjen ur huset. Hon petade av locken på grytorna och åt upp innehållet. Om man band fast locken gnagde hon av snörena. En natt satte hon i sig åtta bananer. När hon inte hittade något ätbart gnagde hon sönder dukar, servetter och bordsskivor som represalier.

Rommel hade emellertid en akilleshäl: kärleken till bananer. Slutligen tog hon vilka risker som helst för en banan. Begäret bedrog vishetén. I en rättfälla agnad med en banan, mötte hon sitt öde.

— Är det Rommel? frågade Blomberg och pekade på ett skinn som låg framför den öppna spisen.

— Nej, sa Knutte, det är ett kängaruskinn.

I ANACONDANS LAND

Cofanerna hade många lustiga husdjur. Största kelgrisen var en tapirunge.

Rolf Blomberg har skaffat sig berömmelse genom sin film "Anaconda", en skildring i breda drag och med de mest intressanta bilder från hans färder i Equador. Sedan dess har han gjort en ny resa till Sydamerika och hemkommen därifrån har han skrivit en bok om de upplevelser, som han i film tecknade i Anaconda. Här får man en initierad skildring av de strapatser under vildmarkslivet, som låg bakom filmens tillkomst. Boken heter "Guld att hämta" och den har utkommit i en vacker volym på Gebers förlag. (Pris 26 kr.)

Boken är också rikt illustrerad delvis med filmbilder och delvis med vackra färgbilder. Därigenom ger arbetet en mycket verkningsfull skildring från de exotiska nejderna i de gamla indianernas land, som Rolf Blomberg och hans expedition genomsökt.

En glad grabb med fjäderrems om huvudet och halsband av tänder från apor, som han själv mankat med sitt blåsrör.

Landskrona Kuriren 30/11 55

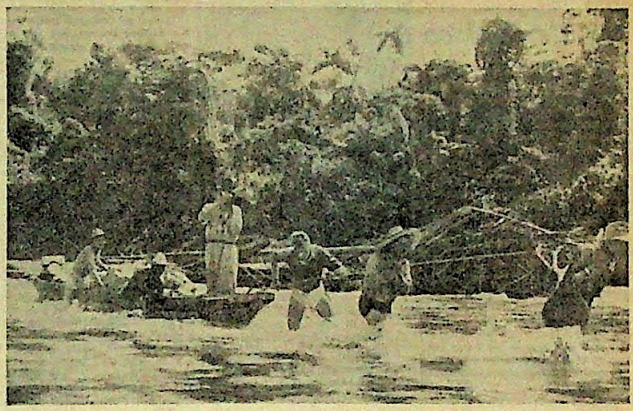
ANACONDA, Rolf Blombergs djurfilm från Amazonfloden, har haft tysk premiär i Hamburg på biografen Radiant vid Reeperbahn och får fina lovord av de djurfilmkräsna tidningarna. Ett gott, delvis utomordentligt kamerarbete, skriver Hamburger Abendblatt.

Boråstidningen 7/12 55

Borås Tidning 7/12 55

08-0502

TRE DJUNGELBÖCKER

Kanot och filmfotograf släpas uppför Rio San Miguel. Ur Rolf Blombergs "Guld att hämta".

JUST NU befinner sig *Rolf Blomberg* på hemväg från Cerros Llanganati i Sydamerika efter att ha gjort ännu ett försök att hitta en fjättelik guldskatt, som grävdes ned där under 1500-talet. Som ledning i sitt sökande har han haft en modern "mineral detector", ett gammalt testamente och bitter erfarenhet från flera expeditioner med samma syfte.

I första hälften av sin bok *Guld att hämta* (Gebers, 26 kr.) kåserar Blomberg om skatter i allmänhet och beskriver sina misslyckade försök att finna inkaguldet. Han är alltid retsamt nära att bli miljonär, när bärarna strejkar och alla slags fataliteter inträffar. Andra hälften av boken är en helt annan bok. Den handlar om inspelningen av filmen "Anaconda" i Amazonas djungelland, om jätteormar, vilda indianer och äventyr i oframkomlig urskog. Ingredienserna till en bestseller är väl blandade.

Dessutom är boken rikt illustrerad med bilder av hägrande inkaguld, fantastiska landskap, underliga djur och scener ur en forskningsresandes dagliga liv. Fotograferna är kanske inte alltid perfekta, men de är mystiska på det rätta sättet.

Berättelsen är underhållande och skriven med godmodig självironi. Strapatserna har förvandlats till humoristisk och belåten läsning. Ibland kan Blomberg även vara omedvetet rolig, som när han låter den gamle gode lycklige vilden återuppstå bland cofanerna, där "allt sker enkelt och förnuftigt". Dessa indianer föredrar också Beethoven och Mozart framför svenska sjömansvalser.

Blomberg skriver lättfattligt och lagom spännande. Hans "Guld att hämta" borde kunna bli två idealiska pojkböcker.

08-0502

Ifråga om illustrationer tas emellertid priset bland årets reseskildringar av Rolf Blombergs nya bok *Guld att hämta*, som förutom en slösande rikedom av fotomaterial i svartvitt också innehåller en mängd delvis unika bilder i färg. Författaren påpekar själv, att boken handlar om litet av varje. Titeln anspelar på författarens försök att spela skattsökarens roll i Ecuador, en verksamhet som gav ringa utbyte. Det är visserligen underhållande att läsa om detta frejdiga letande, som baseradea på gamla sägner ända från Francisco Pizarros dagar, men roligare har man, då författaren berättar om urskogsindianer och mängder av mer eller mindre besynnerliga djur. Blomberg avslöjar bakgrunden till den bekanta filmen "Anaconda", där ju en mängfald djur spelade sin naturliga roll inför kameran; nu får man närmare läsa om dem, och det gör man med nöje.

"Guld att hämta" är som sagt en praktfull bok. En del av indianbilderna är magnifika. Blombergs stil har frisket och fart, och trots gåpåigheten binner författaren servera mängder av fakta.

—d

08-0503

Sv. D. 10/12

Rolf Blomberg

GULD ATT HÄMTA

Den nya boken om författarens spännande urskogsfärder i Equador på jakt efter gömda guldskatter.

"Sällan har den mäktiga djungeln, dess människor och dess flora och fauna visats fram i så målande bildsviter."

Sigvard Malmberg i AB

Rikt illustr. 26.—, inb. 31.50.

Eden möblerar om brittiska regeringen

Sex ministrar får nya jobb
Tretton lämnar regeringen

Av BRITA HÅKANSSON

LONDON (Expressen). Det var tre månader sedan sir Anthony Eden beslöt ändra regeringens sammansättning. Först nu har beslutet verkställts. Labours Daily Herald talar om "en mindre massakrering av ministrar". Sex har avgått och 13 har flyttats till nya poster.

Varför väntade Eden så länge med regeringsförändringarna? Redan början av september fördattade t.ex. 71-årige lord Woolton till premärministern det formella brev, som är nödvändigt för att en minister skall få avgå, och Eden svarade på det. Sedan kom premärministern på andra tankar, troligen på grund av nödvändigheten av en höstbudget, som inte gärna kunde avges av en alldeles ny finansminister.

Butler trött

Butler här vara trött på det otacksamma jobbet som finansminister under dirigering från Eden. Men det är säkert inte den enda anledningen till att han nu blivit underhusets ledare, partiets programförfattare och verkställare av regeringsbeslut. Butlers nya post är mycket betydelsefull. I allt utom namnet är han deputerad premärminister. I premärministerns frånvaro är han kabinettssammanträdenas ordförande. Tillsammans med Eden måste han sätta ihop det partiprogram som länge saknats. Eden själv är för vag för den uppgiften. Eden är inte heller, trots att hans hälsa förbättrats, någon fysiskt stark man. Butler måste anses vara promoverad.

Eden övervakar

Harold Macmillan, vilken inte skurit lagrar som utrikesminister, blir finansminister i stället, och det har framhållits att han får precis samma makt och myndighet som Butler hade förut.

Till utrikesminister han man i stället tagit den tämligen unge och rätt oerfarne Selwyn Lloyd. Det tas nästan för givet att Eden själv ämnar övervaka utrikesministeriet i framtiden. Han har egentligen aldrig velat ta sin hand ifrån det. Selwyn Lloyd var försvarsminister, och han ersätts nu av sir Walter Monckton, som påstår sig vara för trött att förbjälta som arbetsminister under ständiga arbetskonflikter. Är det möjligt, undrar pressen förbluffad, att försvarsministerjobbet räkdas som vilokur?

Det tuffa arbetet som arbetsminister har överlagts av en mycket ung man. Iain Macleod är bara 42 år. Han är en energisk skotte, spelar säckpipa och skriver poesi på lediga stunder samt har utgivit en handbok i bridge. Om detta blir honom till hjälp i samtal med strejkande arbetare är väl inte sagt, men det anses att han också är en "modern tory med förståelse för arbetarnas problem".

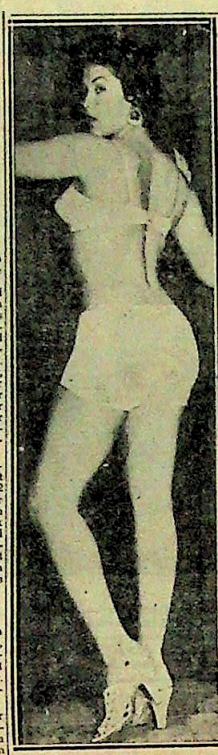
Adelstitlar

En nästan lika ung man är den nye bränsleministern Aubrey Jones, gruvarbetarson och likaledes en "modern tory". Han har alltid skällt mer på de liberala än på labour. Han var före kriget utrikeskorrespondent i Times.

Ett par avgående ministrar får högre adelstitlar. Regeringsförändringarna gör det nödvändigt att hålla fyra fyllnadsval. Så det är allt som allt en ganska grundlig omskakning i julveckan, och det gäller för ministrarna att hitta rätt dörr i ministerierna, när julfriandet är över.

På konservativt håll är man ganska belåten med att de så länge bebådade regeringsförändringarna äntligen blivit av. Man är glad över att Eden får välbehövlig hjälp av Butler för planering och partiprogram. Och man är belåten med att regeringen har ytterligare föryngrats. Medelåldern är nu bara lite över 54 år.

Till flera förändringar förhåller man sig förstås avvaktande. Avvaktande är också labouroppositionen, som just nu endast är en smula sarkastisk över att Eden för ofta skakar om i regeringen. Nu har han i alla fall gjort det så grundligt att det borde räcka ett tag.

MARILYN MONROE

oroar filmgubbarna i alla länder. Nu har Egyptens filmherrar efter idogt letande hittat sitt svar på Marilyn. Vad flickan heter? Berlanti Abdulhamid. Men försök inte döka ner och viska ömma ord till henne under palmerna för hon har sagt att karriären går före allt annat. Så det så!

OROLIGHETER I ALGERIET, FÖRSTÄRKNINGAR BEGÄRS

Av SVANTE LÖFGREN

PARIS (Expressen). Efter ett oroligt dygn i Algeriet, som krävde 31 offer för attentat och repressalier, har de algeriska rebellerna förklarat alla förtroendeposter tillsatta genom val i blockad. Våldsamma oroligheter förutspås till julafton.

Det betyder att landet under de kommande kritiska veckorna, när fransmännens handlingsfrihet är förlamad av den pågående valkampanjen, kommer att styras enbart av det tunna skiktet europeiska funktionärer. Generalresidenten Jacques Soustelle har sänt nya telegram till Paris med begäran om förstärkningar. På tisdagen landsattes 1.400 man värnpliktiga i Böne och sattes så gott som omedelbart in i patrullverksamheten. Nya förstärkningar skall diskuteras vid ett regeringssammanträde på torsdagen.

Officiellt

Borgmästarna i samtliga städer utom Alger har kompletterat rebellernas hot med ett eget: att stänga igen samtliga mairerier därest regeringen inte omedelbart tar i med hårdhandskarna, låter avrätta alla dödsdömda och sätter i gång omfattande repressalier. Soustelle har lugnat dem med att de kommer att få omfattande förstärkningar så snart valet i Frankrike är över. Av politiska skäl vill franska regeringen inte kännas vid orolighetterna i Algeriet. Den officiella tesen är att situationen är under kontroll, att de värnpliktiga snarast står i tur att återvända till sina hem och att inga nya skatter skall behöva utkrävas av franska folket för att betala de allt dyrare försvarskostnaderna. Läget är så kritiskt att det är oaktet om Jacques Soustelle alls skall hinna göra någon valkampanj hemma i Lyon, där hans omval ingalunda är säkrat.

Det anses att rebelltrupperna i Böne- och Constantineavsnitten står under befäl av ben Boulaid som för några veckor sedan bröt sig ut ur fängelset i Constantine tillsammans med flera kamrater.

Jättemiddag för USA:s soldater

PARIS (AEP). Högkvarteret för de amerikanska trupperna i Europa har fattat sitt beslut rörande de menige soldaternas julmiddag och menyn ser ut på följande sätt: Räk-cocktail med citronskivor och aperitifsås, oststänger, stekt kalkon med lingonsylt, potatismos, glaserade potatisar, haricots verts i smör, tomatsallad, blandad sallad på franskt sätt, sellerisnitsel, gratinerade morötter, fyllda oliver, mixed pickles, smörbakelser, fruktpudding, tårtor, kaffe, grapefrukt, äpplen, mandariner, sötsaker och fem sorters nötter. Samtliga förläggningar i Västtyskland, Storbritannien och Frankrike och i andra länder i Europa serveras samma meny till de menige amerikanska soldaterna.

FOTNOT: En svensk källarmästare, som i en hast fick höra matsedeln förklarade kategoriskt:

— Den här matsedeln skulle vi inte kunna servera på en svensk restaurang under 25 kr. Snarare mer!

JULKLAPP

till hela familjen

Möt vinterns kyla med

VÄRMEBRIS

som har inbyggd termostat

Marknadens förnämsta fläktelement. Välkänt och omtyckt bland 1000-tals belåtna köpare

S-märkt I dess garanti

Finns även för likström tänker åt Er — spar ström

- Snabbaste uppvärmning
- Högsta värmeeffekt
- Lägsta strömförbrukning

VÄRMEBRIS med termostat. Riktpris Kr. 255:—, 3 olika värmestyrkor upp till 2000 Watt.

VÄRMEBRIS Junior Riktpris Kr. 155:—. Värmestyrka 1200 Watt

FINNS I

järn- och olatfärer samt hos övriga som föra elektriska artiklar

AB Walter H. Worrmann

STOCKHOLM

Tel 46 22 24 46 37 92

Det skall vara en blommig sko i år

VIGEVANO, Italien (AP). En ny sorts sula kommer att bli en av nyheterna på den internationella skomässan i Vigevano, som öppnas den 6 januari.

I stället för att vara av vanligt läder är den nya sulan gjord av ett lätt, smidigt skinn med samma färg som skons övriga.

— Denna sko är avsedd endast för kommerbruk eftersom den inte är garanterad vattentät. Den kommer säkert att bli mycket populär genom att den är så lätt och mjuk, förklarar en expert.

En annan skomodenyhet är att man målar blommor och andra mönster på lädret.

Modefärgerna för den kommande säsongen är vitt, svart-vitt och vissa nyanser kallade hamnblont, molngrått och sjögrågrönt.

Den allmänna tendensen är att göra lätta och smidiga skor.

Vad är klockan just nu i Hongkong?

Se sidan 43 i "allvetaren" Svenska Kalendern, årets idealiska julklapp; almanacka, årsbok och uppslagsbok i ett.

Endast kr 5.75!

Ryktesvåg om nya kupper i Argentina

BUENOS AIRES (AP). En ny ryktesvåg om förestående oroligheter svepte på måndagen fram genom det efter den senaste tidens revolter ännu nervösa Buenos Aires.

Från tillförlitligt håll meddelas att flera militära förband försattes i alarmberedskap med anledning av ett rykte om en ny Peronistkupp. Men ingenting hände.

Det sägs att det råder ett vist missnöje inom armén över att flottan för första gången i Argentinas historia står mitt i rampljuset på den politiska scenen.

Skarpt angrepp mot Sovjet i valtal av Antoine Pinay

PARIS (AP). Franske utrikesministern Antoine Pinay inledde på tisdagen sin valkampanj med att angripa den ryska utrikespolitiken, förre konseljpresidenten Pierre Mendes-France och de upprepade franska regeringskriserna.

Pinay gjorde sin deklaration inför ett tusental entusiastiska anhängare vid ett möte som organiserats av de oberoende republikanerna.

Hans anförande innehöll följande huvudpunkter:

1. De ryska ledarna är nu, sedan de åstadkommit "en falsk avspänning", ivrigt sysselsatta med att skära av banden mellan västnakterna och med dem förbundna nationer i ett vidsträckt område från Nordafrika till Orienten. Deras framgångar kommer att avgöra utgången av "den fredliga samlevnaden" under de kommande tio åren.

2. Mendès-France åstadkom den franska motgången i Saar genom att undergräva Europatanken då han 1954 lät plapen på en europeisk armé stupa i nationalförsamlingen.

3. Frankrike behöver en fast regim — en regering som regerar, ett parlament som kontrollerar och en administration som verkställer regeringens beslut.

Pinay försvarade helhjärtat konseljpresident Edgar Faures beslut att upplösa den gamla nationalförsamlingen och utlysa nyval. Detta var ingen nyhet eftersom Faure fattat sitt beslut först efter ingående överläggningar med Pinay.

Pinay tillade att vänstern måste rikta sin uppmärksamhet på Asien och Afrika.

— Dessa folks längtan efter oberoende är en av de viktigaste realiteterna i vår tid, yttrade han.

Han förordade även ett enat Europa och försvarade Atlantpakten, som han ansåg verka för "ett fredligt ideal".

Göteborgs Tidningen 7 Febr. 56

Kalmar Barnatidn 4/2 56

Borås Tidning 5/2 56

Svensk film rysk succé

Rolf Blombergs "ormfilm" Anaconda, inspelad i Sydamerika, håller just nu på att erövra världen. Nordisk Tonefilm har även sålt filmen till Sovjet. Ryssarna räknar med Anaconda som en verklig succéfilm och den dubbas till en massa olika dialekter.

Det var ryssarnas filmbyrå i Stockholm som rapporterade hem till sina uppdragsgivare att Anaconda var värd importera. En kopia skickades till Moskva för provvisning och beskedet om filminköpet kom snabbt. Detta var första svenska filmen som sålts till Sovjet, i varje fall den första sedan krigsutbrottet.

Även Amerika ligger i underhandling om köp av blombergfilmen. Det är ytterst sällan amerikanarna uppträder som spekulanter på svenska filmer.

Anaconda är vidare såld till Västtyskland där den nu går för fullt, till Österrike, som får premiär inom kort, till de nordiska länderna, till Schweiz, Tjeckoslovakien och Polen. Underhandlingar om köp pågår med bl a Frankrike och England.

08-0506

Västgöta Demokraten, Borås 1/2 56

Rolf Blombergs kamrat på jakt efter Inkas guld 'Häxland' gömmer skatter

Upptäcksresanden och vetenskapsmannen Rolf Blomberg, expert på Sydamerika och dess forna kulturer, besöker Borås i kväll. I en göteborgstidning berättar han om sitt sökande efter inkaguldet, som gömdes undan spanska upptäckares rovgiriga händer på 1500-talet av de högstående indianer, som då befolkade Ecuadors djunglar. Rolf Blombergs färdkamrat från Ecuador, Luis Andrade, är just på väg ut ur det "förhäxade" landet Llanganati för femte gången. Den svenske upptäcksresanden, som själv gjort fyra resor efter guldet och finansierat även den femte, sitter väntande hemma i Sverige och passar på att hålla föredrag om sina resor.

Många, som sökt efter det dolda inkaguldet i den fruktansvärda vildmarken Llanganati, har aldrig återvänt. Berarna blir rädda och backar ut, det är lätt att gå vilse, många tragedier har utspelats i det förhäxade gröna landet.

Forts. på nästa sida

det. Blombergs expeditioner har haft största framgången, så stor att man vädrar en sensation nu. Finner de två skattsökarna vad de hoppas på blir de för det första stenrika och för det andra världsberömda.

Luis Andrade har med sig en minletare på sin expedition. Om den har gett utslag på den plats de är säkra på att guldet är gömt, skall man söka koncession på området, muta in det så skatten inte försvinner och sen försöka hämta hem den.

Andrade har ägnat 20 år av sitt liv för att komma hemligheten med det dolda inkaguldet på spåren. Han har absolut varit på den plats där guldet är gömt! Att det ligger en skatt inne i denna outforskade och ogästvänliga vildmark på Andernas östsluttning mitt i Ecuador är säkert. Det finns historiska bevis. Så här ter sig bakgrunden.

Inkakejsarens skatt

Den skatt Rolf Blomberg och hans kamrat söker är lösensumman för kejsar Atahuallpas liv 1532 sökte han köpa sin frihet med guld. Spanjorerna höll honom fången, ett rum skulle fyllas med inkaguld så långt man kunde räcka upp handen. Men spanjorerna mördade kejsaren när de tyckte sig ha fått nog med guld. Då var flera karavaner på väg med guld som skulle lämnas. När de fick höra om mordet gömde de skatterna. Antagligen finns det flera sådana skattgömmor i Ecuadors inre.

Nu kommer en herre som heter Valverde in i berättelsen och han spelar en mycket viktig roll. Han var gift med en indianska och hans indianske svärfar tog honom med till den plats där skatten var gömd. Valverde tog för sig och blev rik. Han upprättade också ett dokument över var skatten var gömd. Det testamenterade han till spanske kungen som skickade det till en guvernör i Ecuador.

INKAGULD

Rolf Blomberg kommer onsdagen den 8 febr. i läroverket förutom om fångst på jätteormar, även att berätta om hur han sökte efter Valverde-skatten, en enorm skatt av guld som inkafolket gömde undan för de spanska erövrarna. Det finns övertygande skäl för att denna enorma skatt verkligen existerar, och mängder av expeditioner har gett sig in i det vilda Llanganatis land. Hr Blomberg har gjort inte mindre än fyra expeditioner, men ingen har varit lyckosam. Han är i alla fall övertygad om att en gång lyckas. Llanganati är ett fullständigt outforskat land ännu, helt obebott och med en terräng och ett klimat som är svårare än någon annanstans i Sydamerika.

Kronobergaren 4/2

Rolf Blomberg till Växjö.

Den kände forskningsresanden Rolf Blomberg kommer att på tisdag i Växjö läroverk förutom om fångst på jätteormar även att berätta om hur han sökte efter den väldiga Valverde-skatten, en enorm skatt av guld som inkafolket gömde undan för de spanska erövrarna. Det finns övertygande skäl för att denna enorma skatt verkligen existerar, och mängder av expeditioner har gett sig in i det vilda Llanganatis land. Hr Blomberg har gjort inte mindre än fyra expeditioner, men ingen har varit så lyckosam, men han är i alla fall övertygad om att en gång lyckas. Llanganati är ett fullständigt outforskat land ännu, helt obebott och med en terräng och ett klimat som är svårare än någon annanstans Sydamerika.

Falts: Borås 2/2

08-0508

Blombergs djungel

Piranhan — ett blodtörstigt fiskodjur som på ett par minuter förvandlar en för livet simmande människa till ett naket skelett. vilda brottningar med 5 m långa kajmaner och trädklättrande jätteormar — Konserthuset upplevde i går en livlig vision av sydamerikanskt djungelhelvete.

Från regnskogarna i västra Amazonas — på gränsen mellan Ecuador och Colombia — kom Rolf Blomberg från mötet med de beethovenskande indianerna och de sällskapliga vrålaporna. Han gav en andlöst spännande skildring av de strapatser som måste utbärdas innan färgfilmen "Anaconda" blev verklighet och man satt helt trollbunden av de granna bildsviterna i urskogens överflödande rika färger.

05-0511

Rolf Blomberg på läroverket

Inkaguld och jätteormar kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit torsdagen den 2 febr. i läroverket. Och vem kan väl känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag.

Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de stora träskmarkerna. Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5.000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter.

Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Smålands Folkblad 2/2

På måndag håller forskningsresanden Rolf Blomberg föredrag i Brahesalen i Jönköping. Blomberg har kommit tillbaka till Sverige efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. I bagaget medför Blomberg mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska museet i Göteborg och dels till Statens etnografiska museum. Blomberg berättar och visar film om sina upplevelser bland Colorado-indianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de oländiga bergstrakterna i Ecuador, och om jakt på världens största orm, den fruktade Anacondan.

Relikt från inkatiden — mask av guld. Ur Rolf Blombergs "Guld att hämta".

Inkaguld och anacondor

Knappt någon svensk torde i dag känna sig mer hemmastadd i Amazonas och angränsande länder än Rolf Blomberg. Han har oron i blodet, och gång på gång ger han sig av inåt föga kända trakter på olika uppdrag eller av eget initiativ. Ibland har samlandet av djur och etnografika lockat, ibland inkaskatter och anacondor. Om de två sistnämnda objekten handlar årets bok: "Guld att hämta". Den är i likhet med sina föregångare rappt skriven och försedd med en mångfald bilder av ypperlig kvalitet, varav några i färg. Det är sällan en svensk reseskildring utsmyckats så generöst, och om inte texten vore så underhållande kunde man säga att illustrationerna ensamma gjorde skäl för bokpriset. Nu stöder de båda faktorerna varandra på ett verkningsfullt sätt.

Blomberg uppger att hans svärmor är passionerad skattsökerska och blint tror på alla möjliga legender. Mot bakgrunden härav bör kanske reseskildringens första hälft ses. I en upplysande historisk exposé lägger han fram dokument ända från conquistadorernas tid, och särskilt ett av dem, vars äkthet man inte har skäl att betvivla, har lockat många expeditioner till en av Ecuadors ogästvänligaste regioner: det obebodda och bristfälligt kartlagda Llanganati. I dess utkant levde några årtionden efter Pizarros erövring av inkavälde en fattig spansk soldat, som gifte sig med en indianska. Kort därefter kom han på ett obegripligt sätt i besittning av ofantliga rikedomar, och ryktet visste berätta att det var hans hustru som lett honom till en plats i bergen där stora kvantiteter guld fanns gömda. Vid sin död lämnade spanjoren efter sig ett testamente, El derrotero de Valverde, med anvisningar om vägen. Papperet blev under årens lopp många lycksökares öde, ingen nådde fram till platsen och några återvände aldrig. Det visade sig nämligen att landskapet till en början fullständigt överensstämde med beskrivningen men i fortsättningen svävade ut i det ovissa. Härtill kom terrängens oframkomlighet och det mördande klimatet, som hittills gäckat alla ansträngningar.

Det gick inte bättre för Blomberg. Han gjorde en rad framstötar men tvangs att varje gång vända just när de i dokumentet angivna tre bergstopparna syntes ligga inom räckhåll. Drastiskt beskriver han strapatserna: de ihållande regnen, urskogens liantrassel där varje meters framträngande måste tillkämpas med macheten i hand, de branta ravinerna och bärarnas opålitlighet. När halvbloden vägrade att fortsätta och på grund härav hotades med polisanmälan blev svaret: Hellre tio dar i fängelse än en dag längre i helvetet. Då hade de ändå presterat det otroliga. Expeditionsledaren och hans följeslagare återkom till civilisationen utmärglade, sjuka och sårade av insektsbett. Ingen må för den skull tro att en svensk skattsökare tappar modet. Han resonerar som så att likaväl som någon i ett lotteri måste vinna högsta vinsten måste också någon finna inkaguldet. Blomberg ämnar alltså fortsätta, och man önskar honom gärna all möjlig framgång, ty förvisso vore det en bragd, inte minst av etnologisk betydelse, att lyckas där så många andra gått bet.

Den senare delen av "Guld att hämta" ger bakgrunden till författarens uppmärksammade film: Anaconda. Den blev som bekant en framgång, och boken ger belägg på de svårigheter en kameraman möter i tropikerna i form av drypande fukt, skygga djur och urskogens förrädiska ljusdunkel. Efter riskfyllda närkamper med de stora ormarna lyckades man fånga några exemplar och stoppa dem i säckar. Endast ett anlände välbehållet till Sverige, och kanske beklagar många läsare i likhet med anmälaren djurens öde. Även den obehagligaste reptil blir ingenting annat än en frihetslängtande fånge i sitt terrarium.

I förordet till sin bok skriver författaren bland annat: "Någon röd tråd finns knappast och mitt manus är, har förlagschefen skrivit mig, litet löst i kompositionen och i kortaste laget". Nej, det är precis lagom långt och ett av Blombergs bästa.

PRINS WILHELM

ROLF BLOMBERG: Guld att hämta. Gebers. Pris 26:—.

Äventyr och allvar

ROLF BLOMBERG: "Guld att hämta". Almqvist & Wiksell/Gebers.

Forskningsresanden Rolf Blomberg börjar bli så välkänd och efterlängtad av alla älskare av reseskildringar från fjärran länder, att någon närmare presentation får anses överflödig. Vare nog sagt att han med sin personliga och charmerande stil på nytt fångar oss i äventyrslystnadens och resefebrens snärjande garn i sin nya bok "Guld att hämta". Denna hans senaste bok smittar därtill läsaren med en annan allvarlig — för somliga livslång — sjukdom, nämligen guldfeber. När man läser om dessa fantastiska inkaskatter, som — om man får tro författaren — tycks ligga begravda här och var i Andernas dalar och bergsgrottor, närmar sig feberkurvan rent kritiska toppar. Lyckligtvis dämpas guldfebern och entusiasmen av de av författaren så livfullt skildrade strapatserna och vedermödorna, som en guldsökare får utstå, ofta alldeles utan resultat.

I den senare delen av boken återvänder Rolf Blomberg till sin gamla sysselsättning att studera och fånga Sydamerikas alla märkliga djur, främst bland dem anacondan. Det var under denna, i boken skildrade, resa som filmen med samma namn tillkom. Lika spännande som det är att följa honom på dessa tropiska fångstfärder, lika intressant är det att lära känna de olika indianstammar, som Rolf Blomberg med tålamod och skicklighet lyckades komma in på livet, och de seder och bruk som utbildats hos dem.

Boken är rikt och väl illustrerad med svart/vita bilder och färgbilder. Två detaljrika och goda kartor fullständigar denna stimulerande och spännande bok.

Det är alltid med en viss skepsis man tar del av ännu en av dessa så vanliga reseskildringar från Afrika. Men man blir besegrad av den omedelbara charm och oförfalskade friskhet, som redan från början kännetecknar Lars-Henrik Ottosons "Mara Moja". Författaren startade tillsammans med en fotograf, större delen av resan sköttes detta uppdrag av Bengt Lindström, en minst sagt även-

Rolf Blomberg, upptäcktsresanden och mannen bakom "Anacondafilmen", är på hemväg från Sydamerika för att underhålla oss med en ny film och bok om sina äventyr. Han har ju haft sådan stor framgång med sin "Anacondafilm" — både till Ryssland och utställning — så det bör väl gå att få någon filmsnutt intresserad för en ny expeditionsfilm. Han har ju material att ta av.

Dagens Nyheter 12/1 56

MISSIONÄRER MÖRDADES AV ECUADORINDIANER

Rolf Blomberg undkom farligt djungelanfall

AP. QUITO, Ecuador, onsdag.

Fem amerikanska missionärer tros ha blivit tillfångatagna och åtminstone en av dem dödad av krigiska Aucaindianer i nordöstra Ecuadors djungler.

De fem missionärerna hade flugit uppför en flod på söndagen från sin bas vid samhället Shell Mera. De lämnade regelbundna radiorapporter om sina förehavanden.

Kl. 4 lokal tid på söndagen meddelade en av missionärerna, Nat Saint, följande: "Jim kommer en grupp Aucaindianer som vi inte sett till tidigare". Därpå avbröts radioförbindelsen.

Ett spaningsplan, som sänts till området har meddelat att missionärernas plan troligen plundrats. Kvarlevorna efter en man, tydligen en av missionärerna, ligger genomborrade av ett spjut på några hundra meters avstånd från planet. Piloten på spaningsplanet hade också iakttagit indiankanoter på floden i närheten.

Man har ännu inte kunnat sända någon expedition till platsen.

Aucaindianerna är de mest ociviliserade av indianstammarna i Ecuador. Man tror att de försvunna missionärerna är bland de första vita som över huvud taget haft någon kontakt med dem. Två av missionärerna hade i lördags upprättat vad de kallade "vänskapliga förbindelser" med Aucaindianer.

— Ingen har någonsin lyckats komma på vänskaplig fot med aucas eller aushlrlindianerna, vilket är det egentliga namnet på dem, berättar forskningsresanden Rolf Blomberg, som själv vid en expedition sökt komma i kontakt med dem. Han missiyckades dock och överfölls, men lyckades undkomma med livet i behåll. Detta har han skildrat i sin bok "Vildar".

— Enligt mina beräkningar torde aucaindianerna inte uppgå till mer än cirka 600 människor, säger dr Blomberg. De lever i ett djungelområde mellan Rio Nappo och Rio Curaray som är cirka 200 km långt och 150 km brett, uppdelade på fyra grupper, som skiljer sig sinsemellan i sedvänjor och språk och som också är i strid med varandra.

Aucaindianernas fientlighet, som inte bara riktar sig mot vita utan också mot indianer som fraterniserar med de vita, daterar sig från slutet av 1800-talet och början av 1900-talet, då en stor gummiruish satte in i dessa trakter. De vita gick mycket illa åt indianerna — deras hus brändes, indianerna gjordes till slavar och människojakter anställdes för rent nöjes skull. Detta lever i friskt minne hos aucaindianerna. De har ingen vänskaplig kontakt med omvärlden och varje år rapporteras överfall.

Tar inga fångar

Chanserna för att någon av de missionärer som rapporterna talar om skulle ha överlevt är mycket små — aucas tar inga fångar, utom i något enstaka fall indiankvinnor, utan dödar skoningslöst och grymt allt som kommer i deras väg.

Aucaindianerna är ett storvuxet folk. Både män och kvinnor går fullständigt nakna och kvinnorna bistår männen vid deras expeditioner genom att bära knippen av spjut — dessa är mycket tunga, gjorda av chontapalmen som är så tung att den inte ens flyter på vatten. De har för vana att smyga sig inpå och förbereda ett anfall i flera dagar innan de slår till — så var fallet när min expedition överfölls på en flod 1949, berättar Rolf Blomberg. Människorna är ytterligt primitiva — vid våra flygturer över djungeln brukade de slänga sina spjut mot flygplanet i hopp om att kunna såra "människofågeln".

De färgar sig med en rödaktig växtfärg och lever på jakt och fiske samt odlar bananer och maniioca för husbehov. Däremot håller de inga hus-

Mellan floderna Rio Nappo och Rio Curaray bor de vilda aucaindianerna.

Det existerar ytterst få fotografier av auca-indianer. Detta är en teckning som gjorts av en yumboindian efter överfallet på Rolf Blombergs expedition. Auca-höviingen på bilden är rikare utstyrd än de andra medlemmerna i stammen, med höftkläde och huvudprydnad av fjädrar. I handen har han det karaktäristiska tunga Chonta-spjutet, med dess hullingförsedda blad.

djur, inte ens hundar. De känner inte bruket av salt.

14 oljearbetare dödades

Shellbolaget, som när Rolf Blomberg var där borrade efter olja i djungeln, men nu upphört med detta, fick grymt erfara aucas vildhet — 14 av deras arbetare dödades vid överfall. Så sent som i september förra året tog sin indianerna över Nappofloden på balsaflottar och slog ihjal två indianer som var anställda hos missionärerna.

De första vita som nådde fram till aucas var jesuiterna på 1500-talet. Det sista försöket att omvända dem till kristendomen skedde 1874. De amerikanska missionärer om vilka det talas i telegrammet torde vara en grupp evangelister som också studerade stammens språk och vanor. Några försök att exploatera det väldiga djungelområdet göra inte f. n.

Mycket få museer kan skryta med att ha några ting från aucas — Etnografiska museet i Stockholm har en fladerkrona från en höviing och en del chontaspjut, som Rolf Blomberg förde med sig hem.

ANNAN LITTERATUR:

Lang, Se döden på dig vänar	XXXXXXXXXXXXXXX 15
Trenter, Tigo är silver	XXXXXXXXXXXXXX 14
Blomberg, Guld att hämta	XXXXXXXXX 9
Collo, Förlåt en yngling	XXXXXXX 7
Norbin, Från Brasilien till Eriander	XXXXXXXX 8
Olsson, Ediths brev	XXXXXX 6
Kar de Mumma, Det ska vara ett hjärta	XXXXX 5
Hentzel, Mitt Rom	XXXX 4
Olsson, Fritt Nyhavn	XXXXXXXXXXXX 12
Rushton, Historiel och djupa vatten	XXXXXXXXXXXXXXXXX 17

Västra Läns Tidn. Västerås 17/12 55

Guld att hämta

08-0509

ARKEOLOGISK "JULAFTON" är det varje dag hemma hos forskningsresanden Rolf Blomberg och hans fru Araceli i Stocksundsvillan. I dagarna har 12 lårar med arkeologiska och zoologiska fynd anlänt från Ecuador och packas upp med febril brådska. I en av lårarna fanns bl. a. en indiansk djävulsmask i svart tyg och en del färggranna bräddeckor, som indianerna på allhelgonadagen placerar hos sina döda på kyrkogårdarna.

Allt är inte guld

Bilderna är det bästa i Rolf Blomberga Equador-bok "Guld att hämta". De fyller ett stort antal sidor och många är i färg. Därmed är inte sagt att texten är dålig, men den når inte genomgående upp till samma höga kvalitet som bildmaterialet.

Bokens titel anspelar på det tid efter annan ivriga letandet i Equador efter gömda guldskatter från Inkafolkets tid. Även Blomberg har varit ute i det syftet men de enda påtagliga metallfynden var en gammal blinummerskylt och diverse plåtburkar. Fast Blomberg lär vara ute igen som guldsökare.

Den egentliga syftet med Blombergs resa till Equador den här gången var annars filmiskt och den resulterade i filmen "Anaconda" som kördes på de svenska biograferna för ett år sedan eller så. Skildringen av kontakterna med olika djur och färderna i mer eller mindre otillgängliga trakter har mera guldvärde än berättelserna om guldsökandet, även om det stycksvis är lite skissartat. Till det bästa hör vad Blomberg berättar om expeditionens vistelse hos Cufánindianerna och om denna folkstams sedvänjor. Allt är inte guld i denna reseskildring men den är trivsamt skriven och den ger underhållande läsning, och bilderna är som sagt värda att titta på.

I det här sammanhanget kan nämnas att Rolf Blomberg har gott Västerås-påbrå. Hans morfar var jägmästare Hjelm i Västerås — skoga- och djurintresse som gått i arv! — och mamma fru Jenny Blomberg gick i Flickskolan under dennas Fiskartorgstid. Hon tillhör förresten styrelsen för Fiskartorgaflickornas förbund.

Det här sista stycket kan betraktas som en parentes, vilken inte bör minska intresset för sonens resp. dottersonens skriverier

G. Bqt

Rolf Blomberg: Guld att hämta. Gebera 26:-

Västmanlands Folkblad. Kvällstel. 21/56

Lycklig tilldragelse vid sjögång i Biscaya

Efter ett helt år bland bergs- och urskogsindianer i Ecuador kom forskningsresanden Rolf Blomberg till Sverige på torsdagen. Han kom med flyg till Malmö från Hamburg, dit färden skett med en tysk bananbåt. Mängder av etnografika som Blomberg samlat är på väg i lårar över Atlanten med adressaterna Naturhistoriska museet i Göteborg och Statens etnografiska museum.

Båtfärden hade varit mycket stormig — bl. a. inställde kocken julfirandet då varken gran eller gryter ville stå på rätt köl — men mitt i orkanen på Biscaya skedde ändå en s. k. lycklig tilldragelse. Den ena av de två boaormar som Rolf Blomberg förde med sig hem från tropikerna nedkom med tretton välskapta boabarn och både mamma och ungar klarade sig oskadda i sjögången. Hela terrariet skickades direkt från Hamburg till professor Orvar Nydelin i Göteborg.

08-0508

D.N. 25/1 56

◇ Rolf Blomberg återkommer på lördag och söndag i Konserthusets lilla sal, då han berättar om "Inkaguld och jätteormar".

08-0510

Sthlms Tidningen 24/12 55

Ett intressant möte för den konstintresserade kaptenen var mötet med den syd- och centralamerikanska konsten. Han nämner särskilt den självlärde indianske målaren från Quito, Oswaldo Guayasamin («den flygande duvan»), som gjort stor lycka i USA. Kapten Thorell skulle gärna vilja visa svensk publik något av vad han sett där borta och har för den skull bett sin vän Rolf Blomberg förmedla kontakten. Tillsvidare har Blomberg inte haft tid, men det kanske blir så småningom.

Fib. N:5

08-0512

Eskilstuna Kuriren 23/1 56

INKAGULD

Rolf Blomberg kommer att på tisdagen den 24 januari i Eskilstuna läroverk förutom om fångst på jätteormar, även att berätta om hur han sökte efter den väldiga Valverde-skatten, en enorm skatt av guld som inkafolket gömde undan för de spanska erövrarna.

Det finns övertygande skäl för att denna enorma skatt verkligen existerar, och mängder av expeditioner har gett sig in i det vilda Llanganatis land. Rolf Blomberg har gjort inte mindre än fyra expeditioner, men ingen har varit lyckosam, men han är i alla fall övertygad om att en gång lyckas. Llanganati är ett fullständigt outforskat land ännu, helt obebott och med en terräng och ett klimat som är svårare än någon annanstans i Sydamerika.

1814 förde indianerna den spanske översten Astete, som tvivlade på att skatten verkligen fanns, genom djungeln med förbundna ögon och tog bort bindeln vid framkomsten.

Vad han såg kom honom att kippa efter andan. Astete hade finurligt nog tagit med sig ett radband av gagatpärlor, och när han fördes tillbaka, ryckte han loss pärlorna och släppte dem på marken med jämna mellanrum, för att han skulle hitta vägen tillbaka till skatten. Han blev därför något förvånad, då indianerna, när de återvänt, räckte honom en handfull pärlor med orden:

— Ni tappade de här pärlorna medan vi gingo tillbaka.

Strengnäs Tidning 20/1 56

Jätteormar

kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit till Eskilstuna på tisdag i Läroverket och vem kan väl känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna.

Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5,000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Hn fack ha sina pengar ifred. Blomberg träffade samman med en ecuadoriansk officer som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skinnet kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Fast — som officern förklarade — nog såg det ut som tolv.

Som sagt — det gäller att bli ganska härdad mot historier om jätteormar, och till och med allvarliga författare fablar gärna om exemplar på femton meter. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo Blomberg:i". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Göteborgs Posten 23/1
Göteborgs Nyheter, Nyköping

Rolf Blomberg till Göteborg.

Rolf Blomberg, stockholmspojken som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler. I bagaget medför han mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska museet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Han kommer vidare att företa en kortare turné, varvid han kommer att berätta om sina många skiftande upplevelser bland Coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de oländiga bergstrakterna i Ecuador, och om jakt på världens största orm, den fruktade Anacondan. På onsdag den 1 febr. kommer han till Konserthuset i Göteborg.

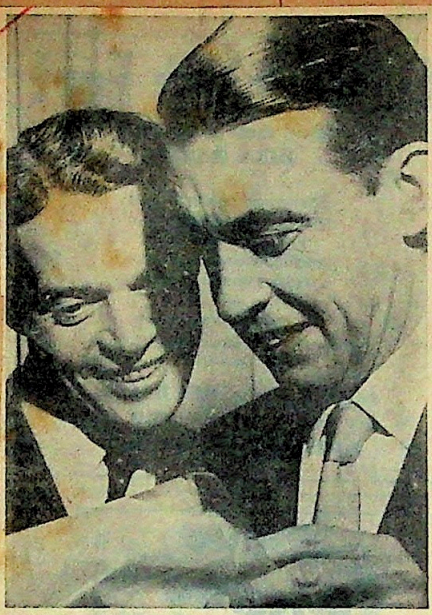
Nyköping på onsdag.

Göteborgs Handelstidning 23/1
08-0512

Rolf Blomberg i Konserthuset

Stockholmspojken Rolf Blomberg som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Rolf Blomberg har ändå sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyr för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet, och han ser ju också på det lika okonstlat romantiskt som han gjorde då han började. Eller som han själv säger; kalla mig inte vetenskapsman — jag är bara forskningsresande och ingenting annat. Blomberg kommer nu att stanna i Sverige en tid, dels för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr, och dels för att samtidigt visa sin hustru hennes nya hemland, som hon aldrig sett. I bagaget medför han mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska museet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Herr Blomberg kommer vidare att företa en kortare turné, varvid han kommer att berätta om sina många skiftande upplevelser bland Coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de oländiga bergstrakterna i Ecuador, och om jakt på världens största orm, den fruktade Anacondan. På onsdag den 1 febr. kommer han till Konserthuset.

Örebro Kuriren
20 jan 1956

★ I Örebro träffade forskningsresanden Rolf Blomberg (t. h.) sin barndomsvän hr Herman Hägerström.

Anacondans farlighet betydligt överdriven

Rolf Blomberg har en alldeles egen förmåga att berätta på en gång trivsamt och medryckande om sina upplevelser nere i Sydamerikas urskogar och han höll utan synbar svårighet intresset på helspänn hos en fullsatt konserthussalong under de fulla två timmar hans föredrag varade.

Han berättade först om de expeditioner till de urskogsområden i södra Colombia, som genomkorsas av några bifloder till Amasonfloden, av vilka Putumayo är den största, och där filmen Anaconda inspelades.

Man fick en levande och med förträffliga ljusbilder illustrerad skildring av natur och djurvärld i dessa trakter, i synnerhet av flodernas invånare, bland vilka kajmaner, en sorts trubbnosiga krokodiler, de små men ytterst rovgiriga piranhas, små fiskar utrustade med fruktansvärda tandgarnityr, som på kort tid kunde reducera en kropp, som fallit i vattnet till ett skelett och darrålarna, som egentligen inte är några ålar, men utrustade med en elektrisk apparatur, som kan utdela elektriska stötar om 500 volt och som är blinda men orienterar sig med en sorts radar, tycks vara de otäckaste.

I FRÅGA OM ANACONDAN

som var själva målet för expeditionen, ville talaren dock reducera överdrivna berätteiser både om dess dimensioner och farlighet. De största exemplar av detta djur, som påträffats har mätt 8 1/2 meter i längd och han hade endast påträffat två tillförlitliga berättelser om att den varit farlig för människor.

Han gav även en intressant och lustig skildring av en indianstam långt inne i urskogen, vars misstänksamhet mot vita man lyckats övervinna och komma på god fot med. Detta är inte så lätt i dessa områden, där minnena av gummisamlarnas framfart på 1800-talet ännu lever friska bland indianstammarna, och där ännu för ganska kort tid sedan missionärer som sökt kontakt med infödingarna blivit dödade av dessa.

SKATTSÖKNING

Under senare delen av föredraget eller pratstunden, som han själv kallade det, uppehöll sig talaren vid sina upplevelser som skattsökare i en till ytterlighet ogästvänlig och oframkomlig trakt i östra Ecuador.

Det gällde en skatt, som var avsedd som lösepennlng för den sista inkans, Atahualpas, liv, som inkafolket grävde ner när spanjorerna under Pizarro mördade inkan trots att de redan fått mottaga en del av lösepenningen. Ett av dessa gömställen skall ha påträffats för några hundra år sedan av en spanjor vid namn Valverde, som vid sin död efterlämnade en beskrivning av vägen till detta gömställe. Många ha med ledning av denna vägvisare försökt finna skatten, som lär bestå av guld för 700 miljoner, men utan framgång.

Herr Blomberg har upprepade gånger försökt ta sig fram till gömstället men hittills mäst ge tappt inför de övermänskliga svårigheterna. Han har dock ej uppgivit hoppet, och en kompanjon till honom vid namn Luis Andrade är just nu ute på en expedition i området och han väntär snart hoppfulla nyheter. När han vid föredragets slut bad dem som ville ha en guldtacka att räcka upp en hand, kunde man ej uppräcka att någon ville avbryta applåderna för den skull.

Karlskoga Tidning 3/1 56

08-0518

Karlskoga Tidning 24/2 56

RESESKILDRARNA kommer inte med så mycket nytt i år. Populärast är Rolf Blomberg med Guld att hämta, en utsökt färgillustrerad bok som bl. a. återger intryck från Anacondaexpeditionen. Bengt Danielsson

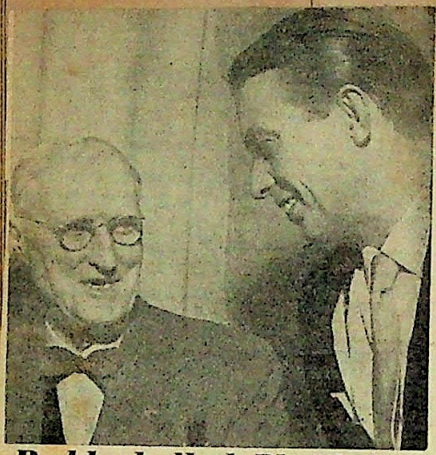
Karlskoga Tidning 20/12 1955

Sydsvenska Dagbl. 31/12 55

Örebro Dagblad 20/1 56

08-0521

Sydsvenska Dagbl. 31/12 55

Padda kallad Blombergi

— Man vinner odödlighet på många sätt, sade Rolf Blomberg till Eric Robbe och publiken i Konserthuset på torsdagskvällen. Mitt namn går till eftervärlden, då Nya världens största padda, som jag upptäckt, bl. a. kallas Blombergi. Rolf Blombergs föredrag var enastående intressant och publiken begeistrad. Se sidan 7.

08-0520

Rolf Blomberg reser ut igen, söker Inkaskatten

Vem leker väl inte med tanken att bli upptäcktsresande, när man är liten? Den brukar sitta i, för det okända har alltid sin lockelse och tjusning. Men några år senare sitter man ändå där som kontorist, direktör eller sömmerska. Därför är det så mycket roligare att få träffa en "riktig" forskningsresande, och i Örebro tycks det dväljas många sådana påtänkta, ty Konserthuset var fullsatt, då Rolf Blomberg i går tog podiet och publiken i besittning.

Han är fantastisk den karl'n! Inte nog med att han är en framstående forskningsresande, han har mycket att lära ut även till föredragshållare. Rolf Blomberg hade ett stort ämne att tala om, han skulle först berätta om filminspelningen av Anaconda ute i Amasonas. Han hade upplevt fantastiska äventyr, som man skulle kunna berätta i dagar om, fått vara med om ting, som ingen vit före honom.

Men han berättade om äventyren på ett ypperligt sätt, klart, koncist och nästan knapphändigt, samtidigt som han visade de mest vidunderligt vackra färgbilder. Föreläsningen varade visserligen i drygt två timmar, men vad hann man inte att få uppleva under trängsäg. Hans kamrat har dock en gång trängt in till själva berget, men fick vända om, då bärarna var opålitliga. Man har en bestämd känsla av, att det kanske inte bara blir hr Blomberg, som kommer att ge sig ut att söka Inkaskatten. Här från Örebro skulle nog åtskilliga vilja anmäla sig till en sådan expedition. Men det får väl bli i fantasin, nu som förr . . . För sådana resor passar nog inte för vekliga stadsbor . . .

So long, Rolf Blomberg!

Tanja.

08-0520

Bonniers Litterära Månadstidning Nr 10 1955

Boa-nedkomst i orkan

Efter ett helt år bland bergs- och urskogsindianer i Ecuador kom forskningsresanden Rolf Blomberg till Sverige på torsdagen. Han kom med flyg till Malmö från Hamburg, dit färden skett med en tysk bananbåt.

Mängder av etnografika som Blomberg samlat är på väg i lårar över Atlanten med adressaterna Naturhistoriska museet i Göteborg och Statens etnografiska museum. Båtfärden hade varit mycket stormig — bl. a. inträffade kocken julfirandet då varken gran eller grytor ville stå på rätt köl — men mitt i orkanen på Biscaya skedde ändå en s. k. lycklig tilldragelse. Den ena av de två boaormar som Rolf Blomberg förde med sig hem från tropikerna nedkom med tretton välskapta boabarn och både mamma och ungar klarade sig oskadda i sjögången. Hela terrariet skickades direkt från Hamburg till professor Orvar Nybelin i Göteborg.

Llanganati ligger i Ecuador och är en av de två skådeplatserna i senhöstens näst bästa resebok, Rolf Blombergs "Guld att hämta". Det är i Llanganati han ämnar hämta det. Någonstans där finns inkas försvunna guld och platsen finns utmärkt på en karta, ägd av herrar Rolf Blomberg och Luis Andrade. Lättsamt och behagligt berättar Rolf Blomberg, som vanligt med hjälp av en myckenhet illustrationer: 135 bilder i svart-vitt, 34 färgbilder, två kartor långa och utvikbara som kopparstick i 1600-talsböcker — om inkas och andras försvunna guldskatter, om sin svärmor som letar efter allihop, om filmexpeditioner i Amazonasområdet, om rätta sättet att fånga anacondas, om snälla indianer med blommor i näsan. Man unnar honom gärna att finna sin skatt, under en förutsättning: att miljonärskapet inte gör honom så lat att han slutar skriva. Rolf Blombergs trivsamt kunniga reseböcker vill man inte vara utan i fortsättningen heller.

Roland Adlerbeth.

Östergötlands Dagbl. - Norrköping 28/1 56 Dt. Folk. Forts

Forts.

Klassisk musik tjusade indianer

Läroverksaulan i Nyköping var fullsatt av en intresserad publik vid forskningsresanden Rolf Blombergs skildring på onsdagsaftonen från de sydamerikanska djunglerna och berglandskapen.

Han berättade om sin lilla expedition och dess äventyr i trakter, där indianerna i vanliga fall inte låt någon vit tränga fram. Med färgkamerans hjälp gav han nu en belysning även i bild av livet i djunglerna, hela rikedomen av djurlivet från de granna insekterna till de väldiga ormarna. Intressant var inte minst indianlivet. Kontakten med indianerna nåddes vid något tillfälle med musik. De hade väldigt roligt åt moderna toner, men så omväxlades med gammal fin musik på magnetofon, klassisk rentav, och nu inträffade det sällsamma, att dessa naturbarn satt i djup andakt, hänryckta av gamla mästares verk.

Slutligen berättade Rolf Blomberg om sökandet efter Inkaguld, som av infödingarna gömts, enligt vad som säges, för de spanska inkräktarna. Flera gånger har han varit i dessa områden, strapatser har det varit, men trots allt bär det nog dit ännu en gång. I två timmar berättade den unge, av Sydamerikas sol brynte svensken om upplevelserna på sina senaste färder, och publiken satt hela tiden i spänning och tackade till sist med livliga applåder för en intressant kväll.

Östg. Folkbl. Norrköping 28/1 56

presenterade i färg och svartvitt både miniatyrapan Lahan och det kuriösaste av Amazonas djurvärld i övrigt. Jätteormen, anacondan, fick sitt avsnitt, och av någon anledning föreföll just det en herre i publiken så aptitretande, att han avbröt berättaren, när denne ville övergå till indianernas liv, och bad att få höra mera om jättereptilen.

Nästa bild i Blombergs kalejdoskop var en skildring av sina film- och ljudinspelningar hos en föga känd indianstam i Sydcolombia, där infödingarna är mycket reserverade, då de har i gott minne den tid, då vita slavdrivare härjade och rövade för att få slavarbetarna till gummiodlingarna. Blomberg hade dock som bekant turen att få övervara deras rituella dryckeslag och uppta deras vilda sånger, allt förut okänt för vetenskapen. Genom den svenska filmexpeditionen som utrustades för filmen Anaconda hade han för en gång skull en gynnsam utgångsställning, som han underströk med hjärtesucken: "Det största äventyret vid mina expeditioner har varit ekonomin..."

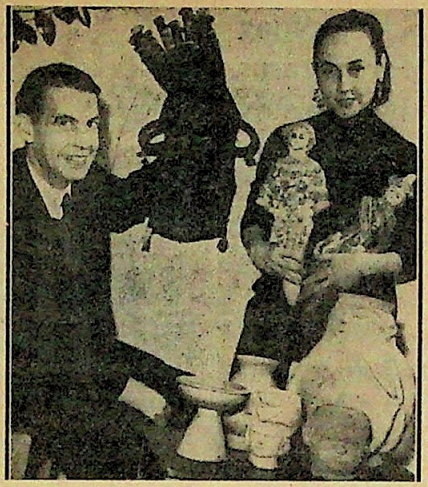
Nu hoppas han emellertid att när som helst få det på det torra med den saken och några tusen miljoner kr i guld att disponera, slutade han skämtsamt, ty han går och väntar på brev från en gammal färdkamrat, som åter är på väg mot inkans stora skattgömma i Llanganati, det otillgängligaste av Sydamerikas bergsland. Fyra expeditioner in i detta land har Blomberg själv varit med om. Bakgrunden är som bekant hur rövarromantisk som helst: När Pizarro och hans spanska hejdukar försökte klämma aztekernas guld ur inkan Atahualpa, lovade denne en väldig guldlösen för sitt liv. Det kom guld, men de europeiska rövarna mördade ändå Atahualpa, dels av rädsla för hans makt, dels under förevändning att han smädade den katolska kyrkan. De stora guldtransporter som då ännu var på väg fram ur inkariket, hejdades vid meddelandet om inkans död, och guldet gömdes och glömdes under spanjorernas terror. På 1700-talet fick en europé upplysningar om den stora skatt, som skulle finnas på ett ställe i Llanganati, tycks själv ha fått en hel del guld därur och gjorde en karta, visande vägen dit. Men nu har vulkaner och jordbävningar i ett par hundra år ändrat panoramat, och det är inte lätt att följa kartan, ehuru Blomberg och hans färdkamrat anser sig ha konstaterat att en lång följd av kartans uppgifter är riktiga. Utrustningssvårigheter har stoppat expeditionerna hittills — men ännu lever drömmen att nå fram till inkaguld-

Forts.

Östergötlands Dagbl. Norrköping 25/1

Katrineholms Kuriren 27/5 50

Östgöta Correspondenten 27/5 50

Rolf Blomberg visar upp några nya fynd för sin fru Araceli.

Nytt KK-evenemang

R. Blomberg berättar om inkaguld och jätteormar

Forskningsresanden Rolf Blomberg har som bekant nyligen kommit hem till Sverige igen efter att ha varit borta i tre år då han genomkorsat Sydamerikas djungler och hunnit med en mängd olika äventyr. Det har lyckats Katrineholms-Kuriren att få denne fängslande föreläsare till Katrineholm. Tisdagen den 31 januari kommer han till aulan, där han kommer att prata om sina många sagolika upplevelser.

Inkaguld och jätteormar blir tillräcklig för hans föreläsning, och vem kan väl känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga vaxt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna. Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5,000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Han fick ha sina pengar i fred. Blomberg träffade samman med en ecuadoriansk officer som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skinnet kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Fast — som officeren förklarade — nog såg det ut som tolv.

Som sagt — det gäller att bli ganska härdad mot historier om jätteormar, och till och med allvarliga författare fablar gärna om exemplar på femton meter. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Tisdagen den 31 jan. kommer som sagt Rolf Blomberg till Katrineholm och berättar om sina svindlande äventyr samt visar en mängd utsökta färgbilder från djungelvärlden.

Biljetter säljs på Kurirens reseljänst fr. o. m. i morgon. Vi ger våra läsare ett gott råd: Vill Ni höra Blombergs fängslande och spännande äventyr berättas så

Med Rolf Blomberg i Amazonas

Långt in i de outforskade områdena kring Amazonflodens övre lopp tog Rolf Blomberg publiken med sig på föredraget på torsdagskvällen på läroverkets aula i Linköping. Säkrare vägvisare i Sydamerikas urskogar kan man nog inte få vid ett tillfälle som detta. Rolf Blomberg har nu i ett par decennier meriterat sig som en oförvägen forskningsresande och fängslande berättare. Det var med glädje Linköpingspubliken konfronterades med honom på nytt efter några års uppehåll. Han svek alltså inte förväntningarna. Han berättade om sin senaste färd som ledare av en filmexpedition genom Ecuador och Columbia, vars resultat redan visats på de vita dukarna i vårt land under namn av Anaconda. Naturligtvis

Norrköpings Tidn

Om hur "Anaconda" kom till

28/1

berättade forskningsresanden *Rolf Blomberg* inför en mycket välbesatt Hörsal i går kväll. Man fick en inblick i de omfattande förberedelserna till den stora dokumentärfilmen och i svårigheterna att fånga denna sällsamma ormart vid Amazonas stränder. Man fick också veta en hel del intressanta ting om de mer eller mindre vilda indianer, som bygger och bor i dessa djungeltrakter. Speciellt intressant i detta Mozartjubileets år var det att höra, att primitiva indianstammar, som visserligen roades av vanliga grammofonschlager, blev tysta och gripna när man spelade klassisk musik, och då de själva "begärde" var det alltid Beethoven och Mozart. Mycket annat märkligt hade också Rolf Blomberg att förtälja. Expeditionens kelgris, den lilla behända apan Laban, som fast han avskydde vatten simmande följde efter kanoten när man skildes, vann nog också åhörarnas hjärtan.

Ljusbilder, en del mycket vackra i färg, illustrerade det långa föredraget, vars andra avsnitt handlade om talarens fyra gånger upprepade försök att hitta det berömda inkaguldet, den försvunna jätteskatten, i norra Sydamerikas mest otillgängliga bergstrakter. Hans infödda assistent från dessa expeditioner är nu med outtröttlig energi en femte gång ute på skattsökarstråten, varför Rolf Blomberg slutade med den optimistiska förmodan att han snart skulle kunna inrangera sig som mångmiljonär.

kunde han inte alltid återge upplevelser och äventyr med sina stillbilder på samma sätt som filmkameran. Men å andra sidan hade man nu färdledaren så att säga in flagranti och fick höra honom själv med stor ledighet redogöra för många spännande eller plikanta episoder mer intimt och initierat än vad en biloföreställning förmår. Han beskrev dagligt liv i Indianbyarna långt inne i urskogens djup, danser och riter, sorger och glädjeämnen, jaktäventyr och festtillfällen. Ett särskilt intressant avsnitt var jakten på de stora vattenormarna som går under namnet anaconda. Hans uppgift är ju inte bara att leda filmexpeditionen till givande områden, han skulle också samla etnografika och berika svenska museers samlingar med både levande och döda exemplar av sällsynta djur, fåglar, amfibier osv. För dem som är riktigt äventyrslystna kom den spännande skildringen av jakten efter inkaguldet som ett gott påbröd.

ink

"Vår svenske Amazonas-veteran" i allra högsta form...

Sällan har den mäktiga djungeln, dess människor och dess flora och fauna visats fram i så målande bildsviter."

Sigvard Malmberg i AB

ROLF BLOMBERG

Guld att hämta

Rikt illustr. i färg och svart-vitt 26:—, inb. 31:50

GEBERS

Forts.

08-0529

Forts.

D.N. 22/9 1955.

Möten med underliga djur i Ecuador

Flamingo får bl. a. göra tjänst som riddjur i Ecuador.

QUITO i september.

Att det finns en hel del underliga djur i Ecuador, det visste mr Jackson, den amerikanske turisten som var på besök här för någon tid sen, ty han var väl bevandrad i zoologi. Men ändå slog det honom med hopsnad att höra om våra "flamingoer". Det var hans guide i Quito som berättade om dem, och det var en bildad och studerad guide, så han hade inga skäl att tvivla på sanningshalten av uppgiften.

Mr Jackson hade hört att det fanns flamingoer på Galápagosöarna och frågade guiden om dessa även förekom på det ecuadorianska fastlandet.

— Jodå, sa guiden, det är gott om dem här uppe i Anderna.

— I Anderna!? Verkligen! sa mr Jackson förvånad. Jag trodde det var tropiska djur...

— Nej då, sa guiden. Det är fullt av dem här. Indianerna håller dem som husdjur.

— Så egendomligt!

— De används som last- och riddjur.

— Last- och riddjur!! Kan man tänka sej! Det måste vara enormt stora flamingoer! Det här var kolossalt intressanta uppgifter.

Guiden var rätt förvånad över att mr Jackson aldrig hade hört talas om dessa för Anderna så typiska djur, och det sa han mig när jag träffade honom häromdagen.

— Men det är nog rätt förklarligt, sa jag. Flamencos är nämligen ett slags vadarfåglar. Vad du tänkte på var säkert llamingos...

(Flamenco är flamingo, llamingo lamadjur.)

— Du har rätt, sa min vän guiden. Jag tänkte naturligtvis på llamingos.

— Men, tillade han leende, ingen skada skedd. Nu har i alla fall mr Jackson något rätt sensationellt att berätta hemma i Staterna.

Nå, man behöver inte råka ut för en guide med förvirrade begrepp för att få sällsamma ting att berätta från en resa till Ecuador. Man kan, som LM-ingenjören Nils Kjellander bara göra en flygtur.

Ingenjör Kjellander skulle flyga från kuststaden Guayaquil till Quito. Allt gick rutinmässigt ända tills man varit uppe i luften någon halvtimme. Då gjorde plötsel helomvändning och samtidigt annonserades i högtalaren:

— Vi har just kolliderat med en kondor och måste nu återvända till Guayaquil för att se över eventuella skador.

Kondoren är ju själv nästan som ett litet flygplan, har en vingbredd av 3—3,5 m och väger sina modiga 30 kg, så en kollision i 300 km fart med denna jättefågel kan naturligtvis få nog så allvarliga följder.

08-0530

Blekinge Läns Tidn 9 Febr. 56

SDAGEN DEN 9 FEBRUARI 195

Med Rolf Blomberg på nya äventyr i Inkafolkets land

I kväll kl. 20 håller som bekant författaren och upptäcktsresanden Rolf Bolmberg föredrag med färgbilder i Högre allmänna läroverkets aula. Det blir nya äventyr i de sydamerikanska djungelrna och ännets titel är Inkaguld och jätteormar. Man kan utan tvekan rekommendera aftonen, och aulan kommer säkert att bli välbesatt.

Under sitt besök i Karlskrona kommer Rolf Blomberg att i Krooks bokhandel signera sin senaste bok Guld att hämta, om köparna vill ha författarens namnteckning. Intresserade behöver bara ringa upp Krooks och uppge om de önskar häftat eller inbundet exemplar.

Dagens Nyheter 15 jan. 1956

Late Lasse

D. Nyheter

23/2 56

Rolf Alsmberg

□ När jag för tjugu år sen på min allra första långfärd kom till den ecuadorianska hamnstaden Guayaquil för att därifrån segla vidare till Galapagosöarna fick jag Lasse på halsen. Det var en lång, stilig landsman några år äldre än jag, med ett mycket vinnande sätt. Mer av en slump hade han hamnat i Guayaquil, och där hade han det i bokstavlig mening knackigt ställt; för sitt dagliga bröd knackade han rost på en verkstad för några sucres om dan. Då han fick höra att jag skulle resa till Galapagosöarna bad han att jag skulle ta honom med mig.

— Om du bara betalar resan till öarna för mej, sa Lasse, så kanske jag kan få ett jobb där ute, och till dess kan jag ju alltid hjälpa dej att samla djur och med allt annat...

— Det vore en god hjälp för er, sa Lasses arbetsgivare, för Lasse är händig och duktig. Och det är ju alltid bäst att vara två på såna där färder.

□ Det var inte riktigt renhårigt av Lasses bas att plädera för honom, ty senare fick jag reda på att det hade han gjort bara för att bli av med min landsman på ett smidigt sätt.

Nå, till sist gav jag med mig, mest för att jag tyckte synd om Lasse, och några dagar före avresan till öarna slutade han sitt rostknackningsjobb för att hjälpa mig med inköp och packning av utrustningen. Det var då jag första gången började ana att Lasse var ganska lat. När vi med åtskilliga paket under armen kom ut ur en affär, vinkade Lasse på en grabb och frågade om han ville förtjäna några centavos genom att bära paketen.

— Men det är väl inte mer än vi själva orkar med, protesterade jag.

— Nåvisst, sa Lasse och räckte sina paket till grabben, men i dom här länderna är det inte fint att bära, förstår du. Och man får ju ta seden dit man kommer.

Det ger jag tusan, sa jag. Mina paket bär jag själv.

Lasse log överseende och ryckte på axlarna.

□ Vi kom ut till Galapagos efter en veckolång, härlig seglats, och första tiden uppehöll vi oss på ön San Cristobal, där guvernören har sitt säte.

MISSIONÄRER MÖRDADES AV ECUADORINDIANER

Rolf Blomberg undkom farligt djungelanfall

AP. QUITO, Ecuador, onsdag.

Fem amerikanska missionärer tros ha blivit tillfångatagna och åtminstone en av dem dödad av krigiska Aucaindianer i nordöstra Ecuadors djungler.

De fem missionärerna hade flugit uppför en flod på söndagen från sin bas vid samhället Shell Mera. De lämnade regelbundna radiorapporter om sina förehavanden.

Kl. 4 lokal tid på söndagen meddelade en av missionärerna, Nat Saint, följande: "[illegible] kommer en grupp Aucaindianer som vi inte sett till tidigare". Därpå avbröts radioförbindelsen.

Ett spaningsplan, som sänts till området har meddelat att missionärernas plan troligen plundrats. Kvarlevorna efter en man, tydligen en av missionärerna, ligger genomborrade av ett spjut på några hundra meters avstånd från planet. Piloten på spaningsplanet hade också fakttagit indiankanoter på floden i närheten.

Man har ännu inte kunnat sända någon expedition till platsen.

Aucaindianerna är de mest ociviliserade av indianstammarna i Ecuador. Man tror att de försvunna missionärerna är bland de första vita som över huvud taget haft någon kontakt med dem. Två av missionärerna hade i lördags upprättat vad de kallade "vänskapliga förbindelser" med Aucaindianer.

— Ingen har någonsin lyckats komma på vänskaplig fot med aucas eller aushirindianerna, vilket är det egentliga namnet på dem, berättar forskningsresanden Rolf Blomberg, som själv vid en expedition sökt komma i kontakt med dem. Han misslyckades dock och övergiven, men lyckades undkomma med livet i behåll. Detta har han skildrat i sin bok "Vildar".

— Enligt mina beräkningar torde aucaindianerna inte uppgå till mer än cirka 600 människor, säger dr Blomberg. De lever i ett djungelområde mellan Rio Nappo och Rio Curaray som är cirka 200 km långt och 150 km brett, uppdelade på fyra grupper, som skiljer sig sinsemellan i sedvänjor och språk och som också är i strid med varandra.

Aucaindianernas fientlighet, som inte bara riktar sig mot vita utan också mot indianer som fraternaliserar med de vita, daterar sig från slutet av 1600-talet och början av 1900-talet, då en stor gummirush satte in i dessa trakter. De vita gick mycket lila åt indianerna — deras hus brändes, indianerna gjordes till slavar och människojakter anställdes för rent nöjes skull. Detta lever i friskt minne hos aucaindianerna. De har ingen vänskaplig kontakt med omvärlden och varje år rapporteras överfall.

Tar inga fångar

Chanserna för att någon av de missionärer som rapporterna talar om skulle ha överlevt är mycket små — aucas tar inga fångar, utom i något enstaka fall indiankvinnor, utan dödar skoningslöst och grymt allt som kommer i deras väg.

Aucaindianerna är ett storvuxet folk. Både män och kvinnor går fullständigt nakna och kvinnorna bistår männen vid deras expeditioner genom att bära knippen av spjut — dessa är mycket tunga, gjorda av chontapalmen som är så tung att den inte ens flyter på vatten. De har för vana att smyga sig inpå och förbereda ett anfall i flera dagar innan de slår till — så var fallet när min expedition överfölls på en flod 1949, berättar Rolf Blomberg. Människorna är ytterligt primitiva — vid våra flygturer över djungeln brukade de slänga sina spjut mot flygplanet i hopp om att kunna såra "människofågeln".

De färgar sig med en rödaktig växtfärg och lever på jakt och fiske samt odlar bananer och manioca för husbehov. Däremot håller de inga hus-

Mellan floderna Rio Nappo och Rio Curaray bor de vilda aucaindianerna.

Det existerar ytterst få fotografier av auca-indianer. Detta är en teckning som gjorts av en yumboindian efter överfallet på Rolf Blombergs expedition. Auca-hövdingen på bilden är rikare utstyrd än de andra medlemmarna i stämmen, med höftklädе och huvudprydnad av fjädrar. I handen har han det karaktäristiska tunga Chonta-spjutet, med dess hullingförsedda blad.

djur, inte ens hundar. De känner inte bruket av salt.

14 oljearbetare dödades

Shellbolaget, som när Rolf Blomberg var där borrade efter olja i djungeln, men nu upphört med detta, fick grymt erfara aucas vildhet — 14 av deras arbetare dödades vid överfall. Så sent som i september förra året tog sin indianerna över Nappofloden på balsaflottar och slog ihjal två indianer som var anställda hos missionärerna.

De första vita som nådde fram till aucas var jesuiterna på 1500-talet. Det sista försöket att omvända dem till kristendomen skedde 1874. De amerikanska missionärer om vilka det talas i telegrammet torde vara en grupp evangelister som också studerade stammens språk och vanor. Några försök att exploatera det vildiga djungelområdet görs inte f. n.

Mycket få museer kan skryta med att ha några ting från aucas — Etnografiska museet i Stockholm har en fjäderkrona från en hövding och en del chontaspjut, som Rolf Blomberg förde med sig hem.

efter Inka-guld i djunglerna och de ståndiga bergstrakterna i Ecuador, och om jakt på boaormar runt om i de vildiga träskmarkerna. På tisdag den 24 d:s kommer han till Eskilstuna.

Biljetter säljas i EK-centralen.

Jätteormar

kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit till Eskilstuna på tisdag i Läroverket och vem kan väl känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den vildiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de vildiga träskmarkerna.

Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5,000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Hn fack ha sina pengar ifred. Blomberg träffade samman med en ecuadoriansk officer som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skinnet kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Fast — som officern förklarade — nog såg det nt som tolv.

Som sagt — det gäller att bli ganska härdad mot historier om jätteormar, och till och med allvarliga författare fablar gärna om exemplar på femton meter. Det längsta exemplar av denna vildiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blomberga stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo Blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Svensk djungelman erbjöd sig fånga Acua-indianernas mordlystna hövding

"Här kommer en grupp acua-indianer" — och så blev radion tyst. En expedition på fem amerikaner, djungelforskare och missionärer hade mött allt öde i Ecuadors djupaste vildmark.

Detta hände för två veckor sedan, söndagen den 9 januari. Från ett utsänt spaningsplan såg en man ligga ihjälslagen på expeditionens sista rastplats. De andra fyra var försvunna. Med all säkerhet är de dödade av jordens kanske vildaste människor. Acua-indianerna tar inga fångar, de bara mördar.

Det rör sig om en infödingsstam på stenåldersstadiet i nordvästra Ecuadors djungler. Antalet uppskattas till 600. Ingen vit har fått en vänskaplig kontakt med dem. Från början eftersträvade de vita inte heller någon vänskap. Vid tiden kring sekelskiftet trängde gummisamlarna hänsynslöst in i djungelns efter byte och anställde massaker på acuas.

Indianerna svarade med samma mynt. De hugger ner alla som kommer in på deras område. Vita såväl som infödda. Shellbolaget, som exploaterar oljefynd i trakterna, har fått många av sina infödda arbetare dödade.

★ Bakhållet.

Den forskare som kommit acua-indianerna närmast in på livet med sitt eget i behåll tycks vara svensken Rolf Blomberg. År 1947 trängde han in i deras djungler för att bekanta sig med stammen.

Det höll på att sluta gått. I en flodkrök hade acuas arrangerat ett bakhåll. När Blombergs två flottar tyst gled förbi möttes de av en våldsam skur av tunga spjut.

Men alla missade. Otroligt, eftersom acuas är mästare att träffa rätt. Troligen blev indianerna själva överraskade, berättar Blomberg i sin bok "Vildar". Hans flottar kom tidigare än vad de beräknade.

Blombergs mannar hade inte sällskesvantar på. De lände ett fång dynamitgubbar och slängde in i bakhållets buskage. Acuas flydde från en hel arsenal av hemska kastspjut, av vilka några finns att beskåda i Etnografiska museet i Stockholm.

Expeditionen vände av fruktan för nya bakhåll. Man hade inte sett en enda acuaindian i vitögat. Det lär vara en ryalig anblick. Ansiktet rödfärgat, huvudet rakat upp till hjässan. Alla spritt nakna.

★ Offerten.

Men därmed inte sagt att Blomberg var rädd. Han skrev en formlig offert till Shellbolaget och erbjöd sig att oskadliggöra acuas mördarband. Det rörde sig enligt hans uppfattning om en ganska liten liga kring hövdingen Muipa, en kuslig själ, som f. ö. hade ordnat med bakhållet.

"Med hjälp av tre, fyra vita och trettio indianer åtar jag mej att fånga Muipa och leverera honom på Edert kontor i Quito, skrev Blomberg. Och vidare: När Muipa fångats skulle han få se en demonstration av de vitas effektiva utrotningsmedel och därpå släppas lös med varning att de kommer att användas om han inte håller sej i skinnet."

Shells distriktsbas i Quito ställde sig välvillig: Det är i sanning ett intressant förslag för att få slut på "acusplågan". Vi har tillskrivit cheferna i London...

Därvid blev det. Rolf Blomberg väntar ännu på uppdraget. Under tiden har han som bekant roat sig med att fånga jätteormar och leta inkaguld. Nu är han hemma i Sverige och berättar om sina sällsamma äventyr.

Om den frejdige djungelsvensken fått sin expedition, fångat acuas mördarhövding och satt skräck i honom så hade de fem amerikanerna möjligen klarat sig.

★ Skrattfesten.

Acuaindianerna är dock inte det enda stenåldersfolket i denna del av Sydamerika. I en spännande bok "Expedition sälla jaktmarker", nyss utgiven av Tidens bokklubb, berättar franskmannen Alain Gheerbrant om en träff med guaharibos. Även de illa beryktade för sin mordlust.

Expeditionen bestod av fyra unga franamän. En djungelmorgon 1950 i Venezuela dök femton krigsmålade guahariboindianer upp och omringade lägret. Gheerbrant och hans kamrater hade inte en chans att fly. Men de blev inte dödade. Indianerna tog med sig dem till sin by och behandlade dem som gäster.

OM SHELLBOLAGET i Ecuador antagit Rolf Blombergs offert att fånga Muipo, acuaindianernas mördarhövding, hade de fem amerikanerna som nyss mötte sitt öde i djungeln kanske levat. TYKO refererar några möten med vilda och beskedliga stenåldersfolk.

Rolf Blomberg

Stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem, efter att ha varit borta från hemlandet i tre långa år, under vilken tid han genomkorsat det vilda Ecuador flera gånger om, på jakt efter både Inkaguld och jätteormar.

Rolf Blomberg har ju, ända sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyret för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet, och han ser ju också på det lika okonstlat romantiskt som han gjorde då han började. Eller som han själv säger: kalla mig inte vetenskapsman — jag är bara forskningsresande och ingenting annat. Blomberg kommer nu att stanna hemma en tid, dels för att visa sina nytagna bilder och berätta om sina många äventyr, och dels för att samtidigt visa sin hustru det nya landet, som hon aldrig sett.

I sitt rikhaltiga bagage har han också med sig mängder av etnografia, som skall överlämnas dels till Naturhistoriska museet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Rolf Blomberg kommer vidare att företa en kortare turné här hemma, varvid han skall berätta för oss om sina många skiftande upplevelser bland Colorado-indianerna på jakt.

Hon brinner sönder . . .

(Fortsättning från sidan 42)

ter. Men Ecuador är ett fascinerande land, ett kontrasternas land, ett land där man finner allt. I urskogarna lever indianerna lika primitivt som de alltid gjort, i de stora städerna är utvecklingen dynamisk. Stora bostadsområden saneras och väldiga byggnader skjuter i höjden. Och det finns både pengar och ett stort intresse att ta vara på alla möjligheter i landet.

Så drömmer jag förstås att när ungarna blivit litet större samla i hop hela familjen — Rolf Blomberg har ytterligare två barn i tidigare äktenskap — skaffa en båt och segla omkring i Söderhavet. Det är svårt att vara forskningsresande med en stor familj — man blir gärna litet av luffare hela familjen. Men jag tror att det är nyttigt för barnen att resa. De blir gärna litet av världsmedborgare. Över huvud taget är det nyttigt för alla människor att resa. Man lär sig att förstå andra människor och lär sig att bli tolerant . . .

Plötsligt hörs ett ooohhhh från Araceli. Mateo! Och så rusar hon med för trapporna. Ungarna faller glatt in i ooohhhandet och rusar efter.

Rolf Blomberg skrattar:

— Så där är vi hela familjen. Är det någonting som intresserar oss, så glömmer vi allt annat. Det här är inte den första kastrullen som Araceli bränt sönder.

Fascinerande Blomberg

Få svenskar för väl ett, för oss vanliga "dödliga", så fascinerande liv som Rolf Blomberg. Han har också en vidunderlig förmåga att berätta om sina forskningsexpeditioner i Sydamerikas inre. Han hade därför varit förtjänt av en mångdubbelt större publik än den, som i går kommit för att höra honom i Läroverkets aula i Borås.

Säkert kände åtskilliga igen både en hel del av episoderna och bilderna ur filmen Anaconda, men vad gör det. Att höra Blomberg själv berätta om sina äventyr ger alltid en helt annan visten av att alltsammans är verkligt, än om man ser det på film. Åtskilligt gick nog också att känna igen ur boken Guld att hämta, men där gäller samma sak. Att höra Blomberg går utanpå.

De bilder som visades gick alltså till en del att känna igen ur böcker och från film. Några var emellertid av rent sensationell karaktär. Blomberg var till exempel den förste vite man som fått vara med om, och fotografera indianernas narkotikaorgier.

I andra avdelningen kom Blomberg in på guldletning. I det otillgängliga Llanganati lär nämligen finnas en jättelik inkaskatt, enligt uppgifter värd ungefär två miljarder dollars. Denna skatt har Blomberg gjort flera expeditioner och för närvarande är hans kamrat inne med en ny och mycket välutrustad expedition. Blomberg är övertygad om att man funnit rätt plats och möjligt är att det var en blivande mångmiljonär på båten applåderade i går. Spjut

Just här har jag mitt Inka-guld begravet, säger forskningsresanden *Rolf Blomberg* och pekar ut den trolliga platsen för skatten i *Llanganati.*

INKAGULD *lockar Blomberg*

TILL LLANGANATI och Inkaskatten letar sig forskningsresanden Rolf Blombergs tankar från det vintriga Göteborg. Där strävar som bast hans färdkamrat Luis Andrade fram genom de fruktansvärda vildmarkerna på Andernas östsluttningar i mitten av Ecuador. Det är den femte expeditionen till det området Rolf Blomberg står bakom.

Fortsättning på sista sidan

Inga kartor, ingen väg i "förhäxade landet"

Någon karta över Llanganati finns inte, men Rolf Blomberg har flugit över området och tagit de första flygfotografierna. Med ledning av dem och erfarenheterna från de tidigare expeditionerna orienterar han sig ganska bra nu. Men det är inte lätt att få med sig folk dit. Vidskepelsens historieflora ligger tung över området och indianerna kallar Llanganati "det förhäxade landet". Det är också många som fått sin grav där, men mest beroende på oländigheten. Klimatet växlar från snöstormar på 4.500 meter till subtropisk värme vid Napoflodens stränder. Djurlivet är sparsamt och några människor lever inte alls där. Det gör att man måste vara mycket välutrustad med proviant för att ge sig in.

Mordthriller modell 1532

Historiskt riktigt är testamentet om Inka-guldet. Det är en fascinerande historia Rolf Blomberg skisserar i det sobra hotellrummet på Park Aveny. Inkakejsaren Atahualpa försökte köpa sitt liv för guld till spanjorerna 1532. Han lovade fylla ett rum som var 4×6 meter, men innan det var fyllt blev han mördad. Stora karavaner med rikedomar var då på väg till kejsaren, men när ryktet om mordet spred sig doldes guldet och de övriga dyrbarheterna. Valverde kom till Ecuador några årtionden efteråt, gifte sig med en indianska, och hans svärfar visade honom skatterna. Valverde grävde upp en del och återvände till Spanien som en rik man, resten testamenterade han som sagt. Sedan dess har otaliga expeditioner utgått för att hämta Inka-guldet. — Det vore kul om det lyckas nu, tycker Rolf Blomberg, drar några bloss på cigarretten och ser tankfull ut.

Brasilianska filmplaner

Det är inte bara Inka-guld Rolf Blomberg har i tankarna. Nej minsann, Brasilien är också ett land som drar. Troligen sticker hela Anacondagänget iväg dit i höst och filmar. Men då skall det bli i färg och cinemascope. Vad målet är går inte att få ur honom. Det kniper han lika hårt om som Llanganatis jord om sitt dolda guld. När planerna tagit fastare form så . . . Men hittar nu Luis skatten, då får vi ner och gör en film av den först. Den bör bli ganska sensationell! tycker Rolf Blomberg med rätta.

Ilustru bästa fyndet

Utom reptiler, grodor, fiskar och djurskinn av olika slag och vackra arkeologiska fynd hade Rolf Blomberg med sig något ännu bättre hem till Sverige. En ung och vacker ilustru. Araceli heter hon och tyvärr var hon inte med till Göteborg. Hon har mycket att göra i Stockholm. Både med sin konstutställning, fru Blomberg är utsvenade konstnärinna, och med att sköta småbarnen, som än så länge är helt spanskatalande.

Det närmaste programmet för familjen Blomberg är nu föredragsturnén, som pågår till 15 mars, och sedan att uppleva en riktig västkustsommar.

Borås Tidning 3/2 56

Anaconda och inkaguld i Blombergs-föreläsning

Forskningsresanden och populärförfattaren Rolf Blomberg borde väl vid det här laget ha sin givna intresserade publik även i vår stad. Tyvärr bereddes han en viss missräkning i Läroverkets aula under torsdagskvällen med en blott halvbesatt salong.

Men av detta märktes dock ej ett smul i hans glänsande och medryckande föredrag, som vi gott kan konstatera utgjorde en stor prestation med två timmars oavbrutet humoristiskt friskt och distinkt talande.

Framställningen blev ju visserligen en väl vald resumé av hans senaste utgivna bok: Guld att hämta — men försedd med utmärkt belysande färgbilder. Det blev alltså först en beskrivning av de mest spännande äventyren kring upptagningen av långfilmen Anaconda och av de märkliga fynd av växter och djur, som expeditionen, då lyckades göra. Bl. a. fick man göra närmare bekantskap med den jättepadda, som Blomberg lyckades påträffa, och som blivit uppkallad efter honom. "Det finns ju olika sätt här i världen, att få sitt namn odödligt", anmärkte han. Även andra sällsynta exemplar och arter kunde hån översända till akvarier och museer såväl i USA som här hemma. Anacondan var tyvärr så svåranträffbar, att expeditionen måste göras om. Den andra resan blev mera lyckad. Den gav fyra exemplar jätteormar — den största på 7½ meter — samt 17.000 meter film, geografiskt, etnografiskt och zoologiskt. Tack vare presenter, medförd klassisk musik, framför allt Beethoven, och tålmodigt vänligt uppträdande lyckades exp. komma de skygga "vit-fientliga" sofanindianerna så nära inpå livet, att t. o. m. den hemligaste av deras riter fick filmas. Här fick man se blåsrörs- och giftpilsjakt med curare, blodtörstiga "bulldoggfiskar", pirayas, som på en kort stund kunde göra en människa till skelett. Expeditionens kelgris och flitigast använda filmaktör var apan Laban, som med sin otroliga aptit höll till godo med hela rullar av telp samt även dynamit — och ökade för mycket i vikt.

Andra avdelningen av sin framställning ägnade Blomberg åt en spännande jakt efter guld, hård och krävande, men trots fyra expeditioner hittills utan resultat, såvitt inte hans kompanjon just nu lyckats. "Och då är jag ju mångmiljonär utan att veta om det", slutade han. Det gällde att efter en gammal spansk soldats karta sedan 1500-talet finna gömt inkaguld, som skulle ha samlats till lösensumma för en tillfångatagen kejsare i imperiet — men kom för sent fram. Skatten ligger dold i det otillgängliga Llanganatis högländ på Andernas östsluttningar och har lockat många guldsökare till armod eller brådtidig död.

Välförtjänta applåder belönade den lärorika framställningen.

Lunds DAGBLAD Torsdagen den 22 december 1955.

Inkaguld och anacondor

ROLF BLOMBERG: Guld att hämta. Gebers.

Skattsökarexpeditionerna hör som regel hemma i äventyrsberättelsernas värld och pojkboksförfattarens fantasi. Men inte alltid. Ibland överträffar verkligheten dikten. Det är man i varje fall frestad att säga inför Rolf Blombergs senaste bok, Guld att hämta. Det är skattsökeri på riktigt. Blomberg har äventyret i blodet och när hans exotiska svärmor späder på med sin kolartro på gömda skatter av purt inkaguld så är det klippt för Blomberg. Trakterna må vara vita fläckar på kartan, regnet må ösa ner och klimatet vara det sämsta, ravinerna längs åsnestigen må vara hundrameterdjupa och lianerna bilda en grön ridå som man måste hugga sig fram genom steg försteg med macheten — ingenting kan hindra honom från att gång på gång ge sig äventyret i våld och satsa på hoppet att högsta vinsten i det stora skattsökarlotteriet en gång skall falla ut — på blågul färg.

Guld att hämta heter hans bok. Det är en adekvat titel. Dess första del handlar om skattsökandet. Den ger t. o. m. en översikt över skattsökeriets historia, åtminstone i de trakter av världen som Blomberg är hemma i. Ecuadors ogästvänliga områden, närmare bestämt det otillgängliga och på kartan tämligen okända Llanganati. Han går ändå tillbaka till conquistadorernas tid och låter bl. a. läsaren skapa bekantskap med ett dokument, som anses ha stor tillförlitlighet och som lockat skaror av skattsökare ut på farofyllda färder. För många blev det en dödsdom: djungeln slöt sig kring dem och inte ens livet räddades ur dess struptag, långt mindre det röda guldet.

Blomberg har prövat ungefär allt som blivit föregångares öde, men lyckats klara sig levande ur det. Opålitliga bärare hör till prövningarna. Han berättar därom drastiskt och spännande. Men han ger dem också en eloge: de hade fram till den stund då de vägrade att gå längre presterat otroliga ting. Själv presterar Blomberg nästan ännu otroligare. Men han skyltar inte gärna med sig själv. På bokens bortemot 170 utomordentliga bilder, därav ett 30-tal i färg, förekommer han själv ytterst sällan. Och det är klädsamt. F. ö. skall illustrationsmaterialet ha en extra blomma; det är helt enkelt strålande. Författaren får dela blomman med förlaget som vågat kosta på boken en sådan bildskatt.

Senare delen av boken berättar om de filmexpeditioner ur vilka den berömda filmen Anaconda framgick; huruvida guld var att hämta ur denna sysselsättning för författaren är okänt, men man vill hoppas att det både för honom och filmbolaget som satsade på dessa påfrestande och dyrbara expeditioner blev hyggligt resultat. I varje fall har läsaren allt att vinna och inget att förlora på att följa Blomberg på färderna; det är verklighetens äventyr i fullt mått. Striderna med jätteormarna kommer kalla kårar att krypa längs ryggen. Misslyckande med filmframkallning och annat kommer en att bita ihop tänderna med de flickna expeditionsmedlemmarna. Hela Blombergs bok lever man med i. Att läsa den är en skattsökarexpedition som ger full utdelning.

Gram.

08-0242

P. Prinz Dagbl. Karlskrona 31/1

Inkaguld och jätteormar

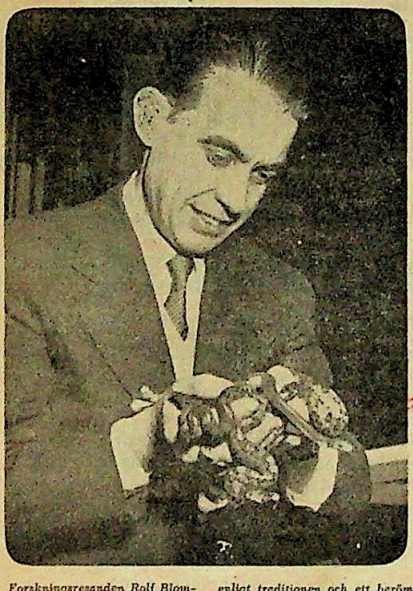
kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit på torsdag den 9/2 i Läroverket och vem kan känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga traskmarkerna. Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5.000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Han fick ha sina pengar ifred. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra leta efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

INCASKATT HAR LOKALISERATS

08-0546

Göteborgs Handelstidn 2 Febr. 1956

INCASKATTE-SÖKARE

Forskningsresanden Rolf Blomberg gästade i går Göteborg och hade märkliga saker att förtälja för en intresserad konserthuspublik. Hen berättade bl. a. att han och hans kompanjon, en ecuadorian, efter fyra fruktlösa expeditioner nu lokaliserat en plats i den oländiga djungelområdet Llanganati i Ecuador där enligt traditionen och ett berömt historiskt dokument en stor incaskatt, värd miljarder, skall ha dolts år 1532.

På bilden hälsar Blomberg på sina skyddslingar på akvariet och konstaterar prima liv hos de 13 boaormungar, som han förärat Göteborg.

Se vidare Scen, Bio, Radio.

Katrineholm

Forskningsresanden Rolf Berg berättade på tisdagskvällen på sitt sedvanliga trevliga sätt om sina många upplevelser bland Coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de oländiga bergstrakterna i Ecuador och om jakten på världens största orm, den fruktade anacondan i högre allmänna läroverkets aula i Katrineholm. I anslutning till skildringen visades en serie utsökt vackra färgbilder. Den talrika publiken kvitterade den intressanta framställningen med hjärtliga applåder.

Östgötl. Dagbl. 1 Febr. 1956

08-0545

Blomberg hoppas på fyndrapport

— Det var hemskt vad här är kallt!

Kommentaren är på intet sätt märklig, men när den kommer från upptäcktsresanden Rolf Blomberg — på blixtvisit i Göteborg — får den ökad tyngd, om man betänker att nämnde herre trivs bäst i sydamerikanskt klimat och tropisk hetta — precis som alla de djur han med jämna mellanrum brukar förse Sjöfartsmuseets akvarium med.

Att hr Blomberg passade på tillfället och besöka sina "barn" och försvissa sig om att de 13 små boaorm-ungarna med moder mådde bra, är självklart, och han kunde också konstatera prima liv. Flera av dem hade f. ö. just immundigat en bastant måltid och svällde på mittpartiet precis som en riktigt mätt boaorm ska göra.

Den här gången har Rolf Blomberg varit länge borta, över ett år i Ecuador, och resultatet har blivit dels en redan berömd bok, Guld att hämta, som fått de finaste pressrosor och väl i sin tur ger författaren guld att hämta, dels ovannämnda reptilsamling plus massor av värdefulla etnografika, och slutligen och framför allt en ökad skattsökarfeber.

För nu har det inte gällt "Anaconda" utan jakten efter den gamla sägenomspunna Inca-skatt värd miljarder, som enligt Blombergs — och många andras — bergfasta övertygelse ligger dold någonstans i urskogsområdet Cerros Llanganati på Andernas östsluttningar.

— Området är det värsta stycke vildmark jag någonsin sett, totalt obebott och ytterligt svårforcerat. Det har aldrig utforskats planmässigt och ingen tillförlitlig katta finns. Området har ett höjdparti på cia 4.000 m. men platsen där skatten torde finnas ligger på 1.800 m. Indianer behöver man inte frukta för och djurlivet är ytterst sparsamt. Men ändå ligger området inte långt från de fruktade Auca-indianernas bopiatser. De håller till på andra sidan Nappofloden, vilken Llanganati gränsar till.

Det var som bekant den stammen som överföll och dödade fem missionärer för en tid sedan, och jag måste erkänna att de är omöjliga att umgås med. Den lilla kontakt jag hade med dem på en föregående resa höll på att sluta med katastrof.

Det är fjärde expeditionen Rolf Blomberg nu gjort till området där sägnen och dokument förtäller om att Inca-indianerna dolt den stora skatt, som de var på väg att år 1532 utlämna till spanjorerna såsom lösen för den fångna Incahövdingen Atahualpa, men som de undanhöll sedan de fått rapport om att höwdingen mordats.

Det dokument, som Blomberg fått en kopia av, skrevs ursprungligen av en spanjor, Valverde, som uppehöll sig i de trakterna i mitten av 1560-talet och gifte sig med en indianska. Han fann enligt fulli dokumenterade uppgifter en del av skatten och återvände rik hem till Spanien, där han skänkte ett förfärdigat dokument över fyndorten till spanske kungen, som i sin tur lät sin guvernör utrusta en expedition.

Men varken denna eller åtskilliga senare — ty dokumentet finns nu i åtskilliga kopior — fann platsen, beroende på pergamentets delvis dunkla anvisningar. Men nu har Rolf Blombergs kompanjon, en ecuadorian vid namn Louis Andrade, lokaliserat platsen och han är f. n. på väg dit som ledare för en välutrustad expedition. Blombergs egen i fjol tvingades tyvärr vända, då man attackerade området från fel håll och hämnde i oframkomlig djungel. Även föregående expeditioner hejdades, dels genom proviantbrist, dels genom bärarnas fruktan för området, som av infödingarna kallat "det förhäxade landet". Men om Blomberg inte fann guld, så fann han dock mycket annat av värde, skulpturer, lerkrukor från Incaperioden och andra lämningar från en gammal kultur. — Arkeologiskt sett finns det mycket ogjort i Ecuador.

Blomberg hyser en fast förhoppning om att det gamla inca-guldet nu skall hittas av vilket en del enligt dokumentet skall vara nedsänkt i en sjö.

Men nästa expedition blir inte till Ecuador utan går till Brasilien i höst, då det gamla filmgänget från Anaconda utrustas av Nordisk Tonefilm för att uppta en långfilm i färg och cinemascop.

Men vad det egentliga målet är däruppe i Matto Grossos jättedjungel, det vill Rolf Blomberg inte avslöja förrän expeditionen står resfärdig.

Vid gårdagens föredrag i Konserthuset, som samlat ett talrikt och andlöst intresserat auditorium berättade upptäcktsresanden dels om sin föregående Anaconda-expedition, dels om sina skattsökarfärder och gav en orientering om Inca-skattens historia, allt beledsagat av förträffliga bilder i färg och svartvitt. Det blev en minst sagt intressant afton.

Big Ben.

08-546.1

Sydsvenska Dagbl. Snällp. 3/2.56

Rolf Blomberg kommer till Lund

Forskningsresanden Rolf Blomberg, en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och natur, är nu åter i Sverige efter att ha varit borta i tre år. Tisdagen den 14 februari kommer han till Lund och håller föredrag om sina många skiftande upplevelser. Därvid skall han berätta i ord och bild om sina besök hos Colorado-indianerna, om sökande efter Inka-guld i djunglerna och om jakten på Anacondan, jordens största orm.

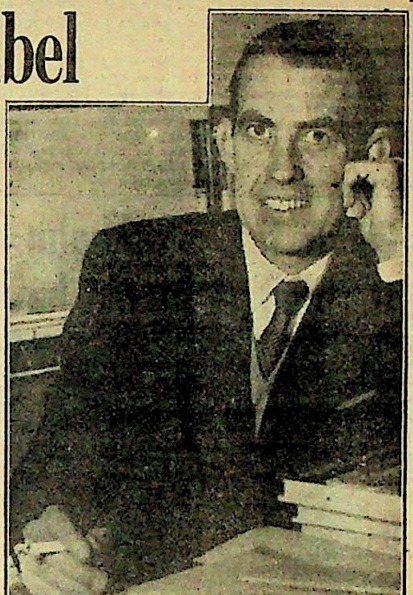
08-547

Rolf Blombergs dansmöss klämdes till döds i familjebibel

Omöjligt sitta still med myror i byxorna

— *Av SÖREN TJÄDER* —

— Vi hade små dansmöss också, bror min Curt och jag. Det började med ett par, nativiteten var på rättvis kolossal, snart visste vi inte hur många vi ägde. En hel del hade vi med i skolan där dom under lektionstid sprang omkring i bänkfacket, vi affärade med möss. Smet någon märkte vi det aldrig sedan vi tappat räkningen över dem. En stackare hittade vi pressad platt i en väldig familjebibel — det har alltid förblivit en gåta hur den kommit dit. En annan fann mor när hon stoppade händerna i sin muff, en tredje dränkte sig i en skål med soppa . . .

Jag vantrivs *i kylan här hemma, det beror väl på mitt exotiska påbrå, mormors mor var andalusiska, far har nog lite vallonblod i ådrorna, jag har latinskt utseende. På mina resor har jag aldrig blivit tagen för svensk. Bland latinamerikanerna ser jag ut som en av dem, på Java trodde många jag var eurasier och en gång blev jag tagen för indier, berättar Rolf Blomberg. Det skulle inte förvåna mig om jag hade några droppar zigenarblod också med tanke på mitt eviga kringflackande.*

Forskningsresanden Rolf Blomberg sitter och berättar historier från pojkåren. Gör det egentligen motvilligt. Inte därför att han inte vill berätta, han är motströvig bara därför att han tycker allt det där gamla är för gammalt. Men de gamla minnena "tänder"...

Reseskildringar och brev från en fatser i Argentina var lektyr unge Rolf slukade. Och skogarna kring Stocksund blev för honom och brodern Curt samt deras lekkamrat Sven (Rosendal — författaren) djungler. Krypen i dessa trakter kastades ständigt av att bli fångade och uppsatt på nålar eller lagda i sprit hemma i blombergspojkarnas "museum".

— Vi fångade, konserverade och preparerade fjärilar och skalbaggar, blåste upp larver, lade ormar, grodor och ödlor i sprit. Det blev till slut en riktig ordentlig zoologisk uppsättning vi fick ihop.

Loppa i skjortan var dyrgrip.

I vår samling fick vi på själva julaftonen ett år en riktig dyrgrip. Mor fångade en loppa i min skjorta. Innan hon han klämma ihjäl den hade jag lyckats tigga till mig krypet. Det blev ett fint nummer i "museet"

Sedan berättade jag vitt och brett med verklig stolthet om den lyckade fångsten i skjortan och snart var julklappsloppan en visa i hela Stocksund.

Räv drack punsch.

Vi hade alltid mycket djur hemma, våra föräldrars tolerans var förvånansvärt stor. En gång fick vi en rävunge, den åt upp pappas cigarrer och drack av hans punsch. Två iskna illrar fanns där också. Och naturligtvis hade vi fåglar och akvariefiskar.

Naturligtvis kunde det förekomma spänning någon gång vårt "forskningsgång". En gång när Sven och jag varit oförskämda mot Curt och som framtida uppgift givit honom utforskningen av de arktiska trakterna medan vi själva "vikt" tropikerna för våra resor tog han gruvlig hämnd. En kväll när vi smetat sirup på träden för att attrahera nattfjärilar smet Curt i väg och slickade i sig alltihop.

Ett av ungdomens starka intryck och minne är besöket på Göteborgs akvarium. Trots alla fantasier drömde jag då inte om att själv en gång föra hem underliga djur till göteborgsakvariet.

Fångade fet spindel.

I ressällskap med mor och brodern, Sten, gjorde Rolf sin första utlandsresa, åkte med en Lloydbåt till Medelhavet. Foll i trans inför första åsnan, offrade tre bilder på djuret och hade med sig hem en fet spindel från Vesuvius som förnämsta trofé.

Ingen nöjestripp.

Tre år senare mönstrade han som jungman på en Lloydbåt och for även nu till Medelhavet. Kaptenen var gnatig, styrmannen kolerisk, Rolf sjösjuk på Nordsjön och alla hade diarré. Ingen nöjestripp precis!

— Men det var en nyttig resa, jag fick för första gången kontakt med arbetare, det var lärorikt och gav mig lärdomar vi inte fick kontakt med i läroverket på Östermalm.

Rolf Blomberg ville mycket som ung. Drömde om en professur vid Riksmuseet — en dröm han snart gav upp, tjänsten skulle bli allt för bunden. Var gamska säker på att bli en stor konstnär, en Gauguin som i tropisk miljö skulle måla bara mästerverk. Och så vidare. Han ville allt utom gå i skola. Hans tjat och dåliga betyg i förening bröt faderns motstånd.

Eleven Rolf Blomberg lämnade läroverket. Konstnären Rolf Blomberg installerade sig hos en dekorations- och kyrkomålare i en ateljé vid Hötorget(!). Målade tapetmönster. Långt borta från Gauguindrömmarna.

Tidningsutgivare.

Startade tillsammans med en kompanjon ett slags reklam- och pressbyrå och gav ut en veckotidning. Sedan tidningen utkommit med tre nummer och kompanjonen pantsatt Rolfs skrivmaskin upplöstes företaget.

Det var ut i världen Rolf Blomberg ville, ut på forskningsresor. En norsk upptäcksresande på föredragsturné antastades.

— Res till Galápagosöarna, där finns underliga djur och mycket att skriva om och det kostar nästan ingenting att leva där, sa norrmannen.

Föräldrarna meddelades beslutet om resan till ön i Stilla Havet.

Låter inte så farligt.

Far och mor har alltid varit mina bästa vänner, när jag som pojke kom hem med ormar och grodor och kryp hjälpte de mej till fint skåp för samlingarna, köpte flaskor och glasror, eter och formalin o s v. Och när jag trad[illegible] får ungefär så här:

Det här projektet låter inte så äventyrligt som många av dina andra, men jag önskade du inte reste så här på vinst och förlust. Jag har en försäkring som faller ut när du är 21 år, du ska få pengar för resan dit ut. Men du ska förbereda färden ordentligt.

Rolf Blomberg reste ut, 21 år gammal. Galápagosöarna var som en annan värld. Tropikerna överträffade hans största förväntningar. På Galápagos skulle han stanna . . . .

Han var inte mannen som kunde hålla ett sådant beslut. Snart var han i Amazonas. Slet ont och levde som indian. Återvände till Sverige. Men bara för att skrapa ihop pengar till en

Myror i tarmarna

Rolf Blomberg är populär talare. Amerikanerna har ett uttryck för sådana som aldrig kan slå sig till ro, det sägs de har "myror i byxorna". Uttrycket passar i dubbelt mätto in på föreläsande upptäcksresanden Blomberg — han har också "myror i tarmen".

Så karakteriserar han den rampfeber han känner inför mötet med föreläsningspubliken. Så snart han kommer upp i talarstolen är "talarmyrorna" borta. Han är säkerheten och lugnet själv.

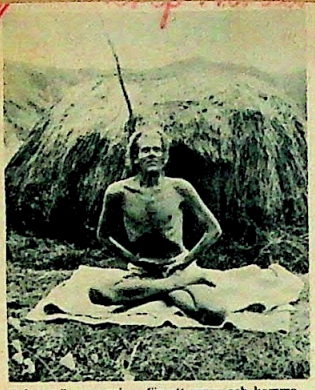
Det sägs att talare som inte känner rampfeber är dåliga talare.

Inget för er som önskar tjäna pengar!

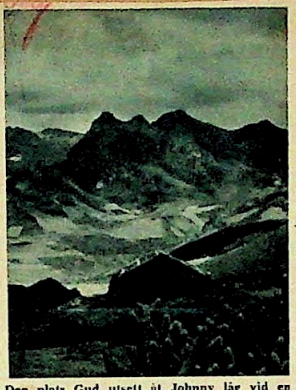
Upptäcktsresandens största äventyrligheter är oftast att skaffa pengar för sina resor. Och att få slantarna att räcka. Jag kan absolut inte rekommendera forskningsresandeyrket för dem som vill tjäna pengar, säger Rolf Blomberg, forskningsresande sedan 22 år tillbaka med resor i alla fem världsdelarna. Många unga svenskar hyser ett enormt intresse för resor och jag får ständigt brev med begäran om råd och upplysningar från folk som vill ge sig ut på upptäktsfärder.

'Upptäcker' västkusten

Jag har aldrig turistat i mitt eget land. I år skall jag ta familjen med och bo på västkusten. Skall inte göra nånting, bara låta mej... Så länge jag orkar, kanske börjar jag skriva, det brukar bli så. Min fru, Aracelli, från Ecuador är med här hemma nu för första gången.

Johnny är en yogi — för att renas och komma i kontakt med Gud. Utanför sin hydda har han sin andaktsövning. Hyddan har en mast för radion, som han kopplar in andakter på.

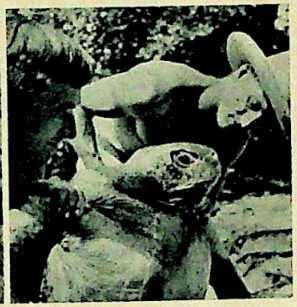

Den plats Gud utsett åt Johnny låg vid en slocknad vulkan, Qyilotoa. Där fanns en kratersjö — grön, solglittrande och blänkande, som en väldig smaragd i slagg och aska.

RiR, N:4 1956

Walter Finsen, skäggig islänning som kom ut till Galápagosöarna för att dö men snart hade en 20-årings vigör. Här sitter han utanför sin timrade stuga på Santa Cruz-ön.

Gordon Wold (t. h.) med en fångad havssköldpadda. Wold kom till Galápagos för 25 år sen, har stannat sen dess, trivs där och tycker inte längre om den s. k. civilisationen.

08-0549

EREMITEN I ANDERNA

DET ÄR ALLTID roligt att träffa originella och ovanliga människor, sådana som inte är skurna efter standardmått, och det är om några av dessa — allihopa folk jag stött ihop med på mina strövtåg i Sydamerika — jag vill berätta i mitt kåseri på fredag. En av dem var en finsk-amerikansk eremit som bodde i en gräshydda vid en kratersjö på 4.000 meters höjd uppe i de blåskalla Anderna, en annan var en herre från Arizona som hade lämnat sin familj åt sitt öde och slagit sig ned bland de huvudjagande jibaroindianerna i Ecuadors östra djungelregioner. Ett par andra som jag träffade på Galápagosöarna — den ene islänning den andre norrman, båda med sällsamma livsöden — presenteras också i programmet.

Man behöver nu inte söka med ljus och lykta för att hitta originella människor i Sydamerika. Det är gott om dem överallt, av alla nationaliteter, och kanske beror det på att det i denna världsdel finns mera svängrum och frihet för folk som vill gå sina egna vägar, för de utpräglade individualisterna. Och att det i så många avseenden är så lätt att leva, att existera, i dessa sydliga nejder.

Jag har för avsikt att någon gång i framtiden skriva en bok om detta brokiga galleri av vildfåglar — material har jag i överflöd — och de fyra jag nu skisserat ett porträtt av kommer då säkert att få var sitt kapitel.

Rolf Blomberg

Till det vilda landet Ecuador kom en ung finsk-amerikan vandrande, ty Gud hade sagt honom: "Jag har ett tempel åt dig vid en sjö i det land som ligger närmast solen". Efter en lång och mödosam vandring fann Johnny Love Wisdom — det är vad han kallar sig nu för tiden — den så märkligt utkorade platsen.

Rolf Blomberg, nyligen hemkommen från en resa i Sydamerika, berättar på fredag om originella människor han mötte där. Bilderna är hans egna.

RiR N:o 6 1956

Indianer med och utan byxor

Rolf Blomberg berättar på torsdag om indianer i Ecuadors urskogsområden.

NYLIGEN UTSPELADES ett hemskt drama i östra Ecuadors urskogsområden. Fem amerikanska missionärer, som försökte upprätta fredliga förbindelser med de primitiva och krigiska aucaindianerna, blev spetsade på deras spjut. Därmed har aucaindianerna åter givit en blodig demonstration av sin fasta föresats att inte låta några vita beträda deras territorium.

Dessa missionärer fick plikta med livet för andras synder. Så sent som i slutet av 1800- och början av 1900-talet utsattes denna och många andra stammar för en grym förföljelse från *los caucheros*, gummitapparna. Tusentals indianer mördades, ofta efter en bestialisk tortyr, deras hus och byar brändes, och en veritabel slavjakt bedrevs över hela Amazonas. Dessa grymheter, som tände ett starkt hat mot de vita, lever förstås ännu i friskt minne hos indianerna: över huvud har kontakten med de vita, även då den varit av fredlig natur, som regel visat sig ödesdiger för Sydamerikas urinvånare.

De första som trängde in till dessa för att predika evangeliet var jesuiterna, och i deras spår har många andra missionärer följt, både katolska och protestantiska. Rätt bedriven kan naturligtvis denna missionsverksamhet föra mycket gott med sig, men alltför ofta har den urartat; de många som tror att omvändelsen och civiliseringen av indianerna är liktydig med att klä dem i skjorta och byxor är inne på fel väg.

Rolf Blomberg

Texten under denna bild, som är hämtad ur en missionstidning, lyder: "Jibaros civilizados por el misionero" ("Jibaroindianer civiliserade av missionärerna"). Den kristna missionen har ju en stor uppgift att fylla bland indianerna, framför allt ifråga om läkarvård. Men varför klä ut dem?

En glad coloradosindian. Kroppen har han målat röd, även håret. Det är insmort med en pomada av svinfett och achiote, en röd växtfärg. Ansiktet har fått en make-up av svarta ränder och punkter, och tänderna är likaledes svartfärgade.

Coloradosindianerna i västra Ecuador har haft kontakt med de vita under långa tider, men åtminstone flertalet håller kvar vid sina gamla sedvänjor. På bilden spelar några coloradosindianer flöjt under en glad fest.

Coloradosindianska — en urskogens graciösa Eva. Den nyupprättade missionen bland dessa indianer har redan lyckats klä några av kvinnorna i sedesamt långa och ovanligt fula klänningar. Skall det verkligen vara nödvändigt?

8/2
5/6

19.50 Indianer med och utan byxor
Rolf Blomberg berättar.
Se sid. 8

08-0551

Kalmar Läns Tidn. 10/2 56

ROLF BLOMBERG berättade roligt om forskarbragder

Grön urskog, vajande lianer och slingrande floder satte sin prägel på gårdagens föredrag av Rolf Blomberg. Han kan folka sina upplevelser på ett medryckande sätt och återgav denna gång jakten efter stoff till sin film om anacondan. Möten med djungelns mångskiftande djurvärld, jakten efter den fruktade jätteormen och de många strapatserna skildrades med inlevelse och berättartalang, ledsagad av ett fiertal vältagna fotografier.

Den snart femhundraåriga striden om Inkaguldet, som inspirerat till många forskarbragder och lett till många besvikelser, blev också föremål för betraktelser, då Rolf Bolmberg nu efter tre expeditioner anser sig vara den första upptäcksresande i världen som funnit platsen, där en del av den ofantliga skatten finns. Enbart detta fascinerande ämne är mer än tillräckligt stoff för ett föredrag, men Rolf Blomberg har många strängar på sin lyra och

när han bjuder på en helafton, som denna, blir det både det ena och det andra ur hans rikhaltiga repertoar.

Det är med intresse man nu följer Rolf Blomberga fjärde expedition, vilken han hoppas skall leda till världsberömmelse och miljonärskap.

Lis

Kalmar Läns Tidn. 10/2

Radio-TV

Byxornas religion

Det finns två slags missionärer. Sådana som börjar med att bygga kyrkor och sätta byxor på de infödda och sådana som i första hand inrättar sjukhus. Rolf Blomberg har stött på båda sorterna i Sydamerika. Han delade inte vilken grupp han sympatiserade med. Men det är inte beskäftiga missionärer som främst kommer Ecuadors fria indianer att med alla medel, även mord, värna sitt oberoende. Minnet av de vitas blodbad på indianerna lever ännu starkt, och förbittringen hålls vid liv av brutala plantageägare, som hänsynslöst utnyttjar sin färgade arbetskraft.

Blomberg är en ypperlig berättare, väl så god som Sten Bergman. Han är inte lika suggestiv som sin äldre kollega, men hans register är rikare. Kritisk vakenhet för sociala problem ger sting åt Blombergs skildringar.

Skånska Dagbl. 10/2 56

Rolf Blomberg gav några glimtar från sina besök hos indianstammar i Ecuador och kom bl. a. in på det kristna missionsarbetet bland dessa djungelns folk. Det råder på sina håll en pinsam konkurrens om själarna mellan de katolska och protestantiska missionsstationerna och vad skall indianerna tro när de kristna bara talar illa om varandra. De missionärer — och det finns sådana — som bygde sjukhus, gjorde enligt hans uppfattning den största nytten. I övrigt hade den s. k. civilisationen ställt till mycket elände bland indianerna med bl. a. sprit och sjukdomar. Och varför fick indianerna inte behålla sina gamla vackra dräkter som passar klimatet utan i stället sett det kommer missionärer av dessa klås ut i långbyxor resp. fula kjolar så att de alla ser ut som dumma pellejönsar.

Eve

Ny Dag, Malmö 10/2

Radion i går

»Indianer med och utan byxor» berättade Rolf Blomberg om, och hans sympatier låg tydligen helt hos de byxlösa — eller rättare sagt hos de missionärer, som inte ser som sin främsta uppgift att utrota varje spår av de införddas kultur, seder och klädedräkt. Rolf Blombergs sociala intresse är kanske inte lika starkt och medvetet som hos vännen och kollegan Eric Lundquist, men ändå tillräckligt starkt för att fängsla en åhörare, som begär mer än exotiska ordmålningar av reseskildraren.

Arbetaren, Malmö 10/2

Program 1

handlade om de ecuadorianska indianerna och hur gummitapparna omkring sekelskiftet invaderade deras område. De slaktades i tusentals, ofta under grym tortyr. Aucaindianerna minns detta och inga vita tolereras på deras område. Fem amerikanska missionärer dödades nyligen under försök att få förbindelse med dem. På andra områden har dock missionärer bitit sig fast, byggt kyrkor och fått kvinnor och män att taga på sig fula kläder. De vita har jättelika haciendor och där är indianerna i verkligheten slavar. Rolf Blomberg, som berättade därom, hade själv varit gäst hos de rika haciendaägarna. De har fått indianerna i sin makt genom att sälja sockerbrännvin på kredit åt dem. Då måste indianerna arbeta av skulden — och så får de mera brännvin på kredit. De blir livstidsslavar på det viset.

fots.

Fots.

En schweizisk missionär skiljer sig fördelaktigt från sina vita stallbröder. Schweizaren har inte under tjugofem år haft tid att bygga någon kyrka. Inte heller hinner han predika. Han har byggt moderna sjukhus i stället och betraktas som en fader av alla indianerna på hans område. Men på andra platser är de rivaliserande kyrkorna i full färd med att förtala varandra. Detta och att fördärva indianernas gamla kultur och säkra klädsmak tycktes av Rolf Blombergs skildring och förtrytelse att döma vara det enda, dessa missionärer kan och vill åstadkomma. Den vita kulturen för också med sig sjukdomar, som indianerna dukar under för. Aucaindianerna har tydligen fortfarande fullgoda skäl för att hålla de vitas kultur och speciella form av kult och vidskepelse på avstånd.

VILHELM HILLBORG

Nyströmers Tidn. 10/2

Indianer

Rolf Blomberg hade på torsdagskvällen ett program i radion, som han betitlat Indianer med och utan byxor. Med utgångspunkt från de fem flygande missionärernas öde hos en särskilt frihetsälskande stam i Amazonas berättade han om de vita missionärernas förhållande till indianerna.

Blomberg hade sett missionsarbetet på mycket nära håll, och han ställde sig skarpt kritisk till många omvändelsemetoder. När man ställer som sin missionsuppgift att "civilisera" indianerna genom att sätta på dem västerländska långa klänningar, fotbollsbyxor och tröjor i stället för den av ålder använda i klimatet särdeles lämpade djungeldräkten, ett lätt draperat höftskynke, är detta ovist nit. Man gör våld på en gammal primitiv kultur. Han hade sett två missionsstationer, en katolsk och en evangelisk, som låg på var sin sida om en flod och sökte omvända samma indianstam. Detta skedde genom våldsam propaganda mot konkurrenten, och vad indianerna skulle tro om kristlig kärlek och fördragsamhet kan man föreställa sig.

Nej, idealet var den schweiziske missionär, som arbetat i tjugofem år hos en indianstam och blivit stammens andlige fader (tydligen en motsvarighet till Albert Schweitzer).) Han hade inte bygt en enda kyrka — som många för sed hava det första de kommer ut på fältet — men desto fler sjukhus. Han hade sörjt för sjukvård och hygien och uppfostran i kristen anda och uträttat stora ting. Men vad som drabbat de fem amerikanarna, det är följden av jesuiters och gummiexploatörers framfart i amazonområdet ännu in i vårt århundrade. Bland de indianerna glöder ett outsläckligt hat till de vita.

—pe

Arbetet, Malmö 19/2 56

Radion i går

Striden om själarna

de svartas själar upprör *Rolf Blomberg* lika mycket som det indianspritmissbruk, som den s k civiliserade världen satt i gång i simpelt förslavande syfte. På nära håll i Ecuador kan en katolsk och protestantisk missionsstation föra en strid med alla medel tillåtna, medan de var på sitt håll predikar tolerans och kärlek till nästan.

Det finns två sorters missionärer, konstaterade han — den som börjar med att bygga en kyrka, sätter byxor på de svarta och predikar, predikar, predikar. Och den som börjar med ett sjukhus och struntar i byxorna. Den sista är naturligtvis bäst.

Indianernas spritmissbruk är ohyggligt att bevittna. Det var snabbaste vägen att förslava dem — de sätter sig i skuld för sprit och måste arbeta av den mot en så billig timpenning att de aldrig har chansen att bli skuldfria.

Rolf Blomberg har underligt nog något av Sten Bergmans distinkta föredrag, han saxar också av orden abrupt. Det — i förening med det laddade manuset — gör föredraget till en suggestiv underhållning. Honom tröttnar man inte på.

Oli

Aftonbladet, Stockholm 7/2 56

OR-0559

reseskildringar och spännande äventyr. Blomberg hade premiär häromdagen i Stockholm, innan han gav sig ut på turné, och pressen kunde då konstatera att "det var verkligen en givande kväll för djungelbitet folk" och att "det var en verklig helafton". Man kunde även konstatera "all den möda som ligger bakom varje foto, varje meter film och varje djur som hemföra, allt det tålamod, som behövs för att komma primitiva folk inpå livet och vinna deras förtroende — fick man en mycket klar uppfattning om". Vad som kanske mest fängslar hos Blomberg är den stora kärlek och förståelse med vilken han talar om sina vänner bland både djur och människor. "Och nog kan man förstå att den som en gång fått blodad tand på att lära känna de mest fördolda och hemlighetsfulla platserna i världen, endast gör korta blixtvisiter här hemma", säger en annan tidning.

Sydöstra Sveriges Dagbl. Karlskrona 10/2 56

Fullsatt AULA hörde Rolf Blomberg

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg höll i går kväll ett mycket uppskattat föredrag inför en fullsatt läroverksaula i Karlskrona. Denna gång tog han oss med till de sydamerikanska djunglerna.

I januari månad 1953 startade Rolf Blomberg sin expedition till Amazonerna för att i första hand försöka utröna den så diskuterade ormen Anacondan. Efter diverse motigheter kom truppen fram till Columbia. Här fick truppen stifta bekantskap med diverse underliga djur både farliga och ofarliga, världens största padda som väger upp till 1 kg och omgående införlivades i samlingen liksom vrålapan Laban, som blev truppens speciella kelgris. Amazonernas skräck kallas det lilla rovdjuret piranjan, som endast är 3 dm. långt men är mycket giftigt, vilket bevisades när en brasiliansk soldat råkade ramla i en flod — på ett par minuter hade dessa hemska djur förintat den stackars soldaten.

Till slut lyckades man efter mycket arbete fånga in en anaconda, vilket blev ett mycket hårt och riskfyllt arbete. Det var nämligen en bjässe som var 7 m lång och grov som en telefonstolpe.

Föredraget kompletterades av verkligt tjusiga bilder från expeditionens resa i såväl färg som svartvitt.

Att Rolf Blomberg föredrag uppskattades framgick av publikens applåder efter föredragets slut.

J-son.

—o—

Aftonbladet, Stockholm 31/1 56

På jakt efter jätteormar

Inkaguld och jätteormar kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han torsdagen den 9 febr. kommer till Karlskrona och framträder i Läroverket. Blomberg har varit på jakt efter jätteormen, anacondan, som har

Forts.

sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna. Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5.000 dollar till den som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Han fick ha sina pengar i fred. Blomberg träffade samman med en ecuadoriansk officer, som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skinnet kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen, som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Smålandsposten, Växjö 9/2 56

08-0562

Populär forskningsresande på Växjö läroverk.

Det var en mycket intressant och fängslande resebeskrivning, som forskningsresanden och författaren Rolf Blomberg i tisdags bjöd Växjö-publiken å läroverkets aula. "Inka-guld och jätteormar" hade han betitlat det med ljusbilder illustrerade föredraget, som blev ett välkommet komplement till förra årets unika succéfilm Anaconda.

Återseendet med gamla bekantingar bland människor och djur ur filmen blev angenämt, men ingen skall tro, att Rolf Blomberg hade kommit för att enbart återupprepa, vad filmen redan skildrat. Det behöver inte en man med Rolf Blombergs upplevelserika forskarliv och våghalsiga äventyrslusta göra. Så ogästvänliga områden som dem, Rolf Blomberg gjort till sitt upptäckarparadis, har ju massor med strapatser, överraskningar och hinder att bestå den främmande inkräktaren förutom nästan outtömliga källspring av botaniska, zoologiska och etnografiska glädjeämnen. Amazonas träskområden och oändliga djungler och det utdöda inka-folketa svårframkomligt "skrynkliga" berglandskap kräver helt visst en okuvlig energi och envishet och en järnfysik av den, som vill utforska områdets stora hemligheter. Det blev vi fullt på det klara med, ju längre in i den okända ödemarken föredragshållaren förde oss.

En mera färgstark kvällsunderhållning än den, Rolf Blomberg serverade i ord och foto, kan man knappast tänka sig. Vi önskar föredragshållaren all tänkbar framgång med den bok, han sade sig ha på tal, om upplevelser under sök efter inka-guld. Och — förresten — välkommen igen som mångmiljardär!

A. L.

—o—

Blekinge Läns Tidning 10 Febr 56

Rolf Blomberg, inte blåögd, men optimistisk skattsökare.

Rolf Blomberg, en miljonär utan miljon tror på skatt

Dagens yrkesrådgivare blir av funderaramma ynglingar ofta allra grundligast utfrågade om yrkena löne-, semester- och pensionsförmåner. I sådana fall kan vägledaren åtminstone ge ett reducerande råd: bli ingen Rolf Blomberg, min son, ty en forskningsresandes lön är en tvivelaktig historia, som icke låter sig lyftax den sista i månaden, semester har han aldrig så länge ögonlocken går att hålla upp och sin pension för ålderns höst får han lov att skrapa ihop i form av Inka-guld ur någon okänd sjö i en okändig trakt. Om han nu har förstånd att leta rätt på en sjö och om det i så fall finns en guldskatt där. Lunch ingår icke i förmånerna.

Vad Rolf Blomberg svarar frågande ynglingar på livets tröskel är icke känt, men förmodligen skulle han inom loppet av sju röda minuter kunna övertyga vederbörande om icke bara guldskattens existens utan också om semestrarna och pensionens irrationella värde samt framför allt om nödvändigheten av att resa, se, resa på nytt, se mer, se ännu mer och resa igen. Samt att livet är för kort för att förlösas på enahanda.

Ganska troligt är det också, att han i går kväll under sin föreläsning i läroverkets aula fängade åtskilliga själar för resandet, under alla omständigheter för längtan efter att resa, studera och veta mer om andra länders människor, växter, djur och kultur.

Semester från forskningsresandet har han icke heller nu fastän fjärran från Sydamerika och utan den minsta lilla rullåkapaxorm att leka med i enslige hotellrum.

— Jag känner Ecuador bättre än mitt eget land, bekänner han, men den här föreläsningsturnén hjälper upp mina bristande kunskaper. Jag tror f. ö. icke att det finns något annat land, som kan uppvisa ett så starkt exotiskt intresse som just Sverige. Att få komma hem med ett rikt material och berätta för svenskarna är utan tvekan ett nöje av förnämligaste klass. Jag gläder mig inte bara åt stor publik och åt erkännanden utan framför allt åt att folk har ett så gediget intresse och så stort kunnande och behov av att få veta mer. Den sortens intresse möter man inte alls i samma utsträckning hos exempelvis de latinska folken.

Fastän vintern är arg mot Rolf Blombergs tropiskt anpassade fysik trivs han bra med att turnera och avstår inte ens från att titta på Karlskrona i bister bitvind. Vilket inte hindrar att han gladde sig åt det ringa avståndet från Stadshotellet till Hemslöjden, där han tänkte "foraka" fram litet blekingsk handakonst att ta med hem till sin ecuadorianska hustru.

Ny film i Brasilien i höst

Vad Rolf Blomberg berättar om jätteormar, obehagliga insekter, strapatser, skönhet, primitiva folk och mödor under många expeditioner för filmning och samlande av forsknings- och museimaterial skall icke här refereras. Hans röst, böcker och filmer når alla, som vill följa med på hans färder.

Publiken frågar kanske däremot om han inte fått nog snart, inte minst med tanke på att han redan utträttat så mycket och bl. a. fått fram den storslagna långfilmen Anaconda.

Men att vara forskningsresande är som sagt inget jobb som man blir trivsamt pensionerad från efter trofast tjänst. Det jobbet sitter i blodet.

— Forskningsresande är bara ett finare namn för luffare, försäkrar Rolf Blomberg själv. Och han tänker luffa vidare. I höst till Brasilien, för att göra en ny långfilm. Kanske blir det en expedition, kanske fiera. Vädret kan vara olägligt, regn tiden kanske hinner i kapp expeditionen. Kanske får man inte de bilder som behövs. Apor, ormar och andra vilda djur har en säregen förmåga att lägga embargo på regissörens jobb ... Men till Brasilien går färden härnäst, den saken är klar, planerad och fixerad i Rolf Blombergs disciplinerade luffarehjärna.

Alltid miljonär

Att vara född luffare som han, är strängt taget att alltid vara miljonär. Visserligen ligger inte miljonerna i fickan, men skatter finner han överallt. Kanske också en dag Inkagudet, som han under många expeditioner sökt. Själv är han förvissad om skattens existens.

Stasi

Karlskrona Tidn 29/2 56

Rolf Blomberg

I kväll kl 20.15 i Folkets hus A-sal blir förstås som vanligt en upplevelse för publiken. Det var några år sedan sist han framträdde här och det är alltså många äventyr han nu har att berätta i ord och färgbilder. Bokhandlarna och musikhandeln säljer biljetter tills i kväll, då ev. återstående säljs i kassan, Folkets hus.

Arbetet, Malmö 11/2 56

Hem från djungeln

• Rolf Blomberg, forskningsresande och globetrottern, kommer till Malmö torsdagen den 16 februari för att berätta om upplevelser bland Coloradoindianer på jakt efter Inkaguld i Ecuadors djungler och om världens största orm, den fruktade anacondan. Blomberg återvände nyligen till fosterjorden efter tre år i Sydamerikas djungler, som han strövat genom kors och tvärs. Nu stannar han hemma i gamla Sverige en tid, dela för att åka landet runt och berätta om sina äventyr och dela för att visa sin hustru hennes nya hemland. I bagaget medför han mängder av etnografika, som skall överlämnas till olika museer.

Hemma igen

Kvä
Pos
Mo
14
25

Sydsv. Dagbl. Malmö 15/2

Kalmar tidningen Barometern 9/2 56

Rolf Blomberg på besök i Kalmar
Skall göra brasiliansk färgfilm

Jag har just kommit hit efter en resa i tre dar med Torgny Anderberg, som var med och filmade Anaconda. I höst tänker vi ge oss av till Brasilien och göra en ny långfilm, av allt att döma i färg. Det är mycket viktigt med färg, tror jag. Tänk, om man bara hade haft färg på indianerna i Anaconda...

Forskningsresanden Rolf Blomberg sitter på Kalmar stadshotells rum nr 108 och ser en smula guldblick ut i sitt tropikgarvade skinn. Han har varit på Hemslöjden och köpt en påse snidade träfåglar, som han tycker är snygga och som hans ecuadorianska fru skall få. Han sprättar upp snöret kring ett grönt paket och visar fynden.

Det är något av filmmannen Humphrey Bogart över hans väsen. Någonting av samma trogna, snälla, bruna, en aning tropikfeberhäliga S:t Bernhardshundsblick under de tjocka svarta ögonbrynen.

Han trivs ganska gott med att hälsa på hemma i Sverige. Klimatet *står* han ut med, säger han, men för hans ecuadorianska hustru och hans fyra barn, som vilar ut i Stocksund, är det värre. Och alla som tycker att vintermörkret är långt och att lyktorna måste brinna nästan dygnet runt i den nordiska vintern.

Rolf Blomberg gläder sig mycket åt framgångarna med filmen Anaconda. Det är den första svenska film, som sålts till Ryssland, säger han. Och den har sålts till Österrike, Västtyskland och till Finland.

— Men den som vill förtjäna pengar skall inte välja forskningsresandens yrke, fastslår han. Det blir så lätt en besvikelse. Jag har rest i över 20 år nu, har samlat till museer, skrivit i tidningar och skrivit böcker och gjort film och har rest omkring på föredragsturnéer. Men jag föreläsar; jag har inte ett öre på banken. Vad som flyter in går åt på resor. Själv reser jag gärna med en boskapstransport, men jag får inte låta min hustru och mina barn färdas på samma sätt mellan världsdelarna.

Rolf Blomberg är 43 år gammal nu. Redan när han var liten pysatod yrket klart för honom. I Stocksund växte han upp i ett gäng, vars hela värld var att fånga fjärilar och andra smådjur, som de preparerade.

Den här trevliga smålandstjädern av trä har jag köpt på Hemslöjden, säger Rolf Blomberg. Jag tror att min fru blir mycket glad åt den.

08-0565

Sedan jag blev tidigare gift med en ecuadorianska men sedan jag varit änkeman några år gifte jag om mig med en kvinna från samma land för ett halvår sedan. Vi träffades i Paris. Hon är konstnärinna och ställer ut i Stockholm för närvarande, där hon gör stor succé. Nu skall vi stanna här tills vi måste resa till Brasilien i höst. Vi skall semestra på västkusten i sommar.

— Varför inte på Öland med dess fascinerande fågelliv och blomstervärld?

— Min fru är allergisk mot frömjöl och läkaren säger att vi bör vistas på en så kal plats som möjligt, men jag vet vad den ön har att ge. Och jag minns när jag som liten pojke kom till Stora Karlsö. Jag tyckte jag hamnat i en annan värld.

— Lockar aldrig de arktiska länderna?

— Nej, jag har alltid längtat till tropikerna. Jag skrev i en bok om min andra resa till Sydamerika. Där jämförde jag hela tiden med mitt eget hemland. Jag har fått värdera om sedan dess. Jag har kommit underfund med att varje liten bit av världen har sin charm. Och jag vill se så mycket som möjligt av klotet innan jag kryper i graven. Alla människor borde ges mera tillfälle att resa. Jag ser på mina barn, de har blivit mer världserfarna än andra. Skall vi någonsin få fred på jorden, så måste vi först bekanta oss med varandra. Huvudjägaren i Ecuador skiljer sig inte särskilt mycket från oss. Våra mänskliga problem är desamma.

— Är det inte tryggare att stanna hemma i Sverige?

— Jovisst, utan tvekan. Hemma tar staten hand om en från vaggan till graven. Vi får materiell trygghet. I Ecuador t. ex. får man klara sig själv. Men där är lättare att existera och svängrummet är större.

Själv har jag just i dag fått besked från mitt förlag, att min senaste bok "Guld att hämta" sålts till USA och att den skall gå fint på England, Tyskland och Danmark. Det gör mig glad, för nu kan jag kanske äntligen betala en del skulder och de förskott jag fått från förlaget, och kanske blir det ändå en slant över så att jag kan köpa mig en liten bil... Jag har aldrig kunnat se mitt jobb ur business-synpunkt. Så mitt värsta äventyr har egentligen varit att klara ekonomin.

— Grattis! Snart kan ni kanske slå er till ro?

— Måste jag stanna upp, sluta att resa? OK, skulle det bli så, får jag väl försöka leta upp en tropisk hage, där det är ljuvligt att rasta. Blir jag nödd och tvungen får jag väl komma hem till Sverige och lyfta min folkpension.

Jonas

Röster i Radio

Rolf Blomberg berättar om indianer — torsdag
Foto: Rodo Wuth

Veckan 5—11 feb. 1956

fab

Svate Lasse, Forts.

Jag satte genast i gång att samla zoologiskt material för Riksmuseet och gjorde långa turer till olika platser på ön. Lasse var i början till en ganska god hjälp, men snart inträffade det allt oftare att jag fick ge mig i väg ensam. Lasse kände sig tråkigt nog indisponerad, hade omväxlande huvudvärk och ont i magen, och en sjuk människa ville jag ju inte tvinga att arbeta.

Någon chans att få ett jobb på San Cristobal fanns inte, sa Lasse, men han ställde sitt hopp till Santa Cruz-ön, där det bodde en del skandinaver.

Vi seglade dit efter två månader. När jag dessförinnan skulle betala min räkning i öns butik hade man satt upp fyra flaskor konjak som jag aldrig hade köpt.

— Det måste vara ett misstag, sa jag.

— Nej, konjaken hade Don Lasse rekvirerat, fick jag till svar.

Jodå, det var alldeles riktigt, medgav Lasse utan vidare. Han hade vid olika tillfällen bjudit guvernören på en drink "för det är ju väldigt viktigt att vi står på god fot med honom".

Långt senare fick jag höra att Lasse berättat för guvernören att han var utsänd av Naturhistoriska Riksmuseet i Stockholm och att jag var hans assistent, och det tvivlade naturligtvis guvernören inte ett ögonblick på när han såg mig slita och samla medan Lasse tog det lugnt och drack konjak.

□ På Santa Cruz fick vi logera i ett hus som ägdes av en norrman som låg ute och fiskade. Lasses hälsa var fortfarande rätt vacklande, så sin mesta tid tillbringade han hemma i huset.

Han var en god tecknare, framför allt av karikatyrer, och snart hade han gjort en serie både hemska och roliga vrängbilder av oborna. De flesta tog saken från den humoristiska sidan, men inte fru P., en äldre norska. Hon blev fly förbaskad när hon såg Lasses karikatyr av henne.

— Var snäll och ge den till mej! sa fru P. ilsket om bestämt.

— Mitt bästa konstverk! Nej, det ger jag inte bort, sa Lasse.

Sen tillade han:

— Tja, varför inte för resten — eftersom det är fru P. som ber om det... Men i så fall på ett litet villkor: att fru P. är så snäll och rar och hjälper mej med en smörgås. Jag är inget vidare på att stoppa och sy, och jag har några strumpor och kläder som skulle behöva ses över...

— Det är utpressning! skrek fru P. Men hit med paltorna!

Lasse fick alla sina strumpor snyggt stoppade och kläderna lappade och knapper isydda, och fru P. fick karikatyren, som hon ögonblickligen brände upp.

Forts

Lasse och jag lagade maten själva, och vi hade gjort upp att den som först vaknade på morgonen skulle göra eld i spisen och koka kaffe. Under en vecka eller tio dar slumpade det sig att jag alltid var först uppe, trots att jag inte tillhör de morgontidiga. Slumpade sig...? Nej, jag började misstänka att Lasses goda morgonsömn inte var helt äkta, att han simulerade för att slippa ifrån besväret att laga frukost. Så nästa morgon var det jag som också låtsades sova. Jag hörde att Lasse var vaken och gjorde sitt bästa för att väcka mig. Han harklade sig, hostade, snarkade ljudligt och vände sig i sängen så det knakade. Men jag andades tungt och lät ingenting störa min goda sömn. Klockan blev sju, halv åtta, åtta... Då stod Lasse inte ut längre. Han steg upp och klädde sig, med onödigt mycket väsen. Men jag bara sov.

Sen gick Lasse ut ur rummet. Men jag hörde honom inte stöka i köket, kände ingen lukt av rök eller doft av kaffe. Så även jag steg till sist upp för att se vad Lasse egentligen hade för sig.

Han fanns ingenstans i huset. Men när jag tittade över muren till grannen, en gammal norrman, fick jag syn på Lasse!

Där satt han och drack sitt morgonkaffe! Som norrmannen hade lagat förstås...

Fib. 08-0568

festivalen i Berlin 1953 och vinnare av AB Svenska filmvecka i Stockholm. Inte utan viss rätt. Här gäller ju inte gängse konstvärderingar lika litet som man bedömer en bok av Rolf Blomberg efter skönlitterärt estetiska principer — det primära är i sådana här fall objektets tjuskraft, det sekundära behandlingen av stoffet.

Rekvisteida Barometern 9/2 56

Rolf Blomberg på Läroverket

Forskningsresanden Rolf Blomberg har aldrig fått ett öre över att sätta in på bank, men vid sitt uppmärksammade föredrag på Läroverket i går, berättade han — fastän han sade sig aldrig ha haft den affärsmässiga läggningen — att han faktiskt trodde på ett lass Inka-guld endera dagen.

Han berättade om de två expeditioner, som han var tvungen att göra för att kunna klara av långfilmen Anaconda, och han berättade hur filmen kom till. Rolf Blomberg är som de flesta människor med upptäckarglädjen i blodet, en charmerande person, och det blev därigenom liv även i de stillbilder, som han illustrerade sitt tal med.

Beträffande Inka-skatten, så lär den enligt ett gammalt dokument finnas i ett mycket vilt och outforskat område i Ecuador, som heter Llanganati. Han har en kamrat som letat efter skatten i 20 år. Själv har han deltagit i sökandet i fem år. Att han inte tappat sugen, beror på att skatten skall vara "enorm". Just nu ligger kameraten och undersöker den fläck på vilken skatten enligt dokumentet skall vara att finna. Och Rolf Blomberg vandrar omkring och väger drömmen mot snödrivorna i hemlandet.

— Det är spännande att hoppas och leva, säger han.

Jonaa.

Rekvisteida-Barometern 8/2

ROLF BLOMBERG,

stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Blomberg kommer nu att stanna i Sverige en tid för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr; om sina skiftande upplevelser bland coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunlerna och de ödsliga bergstrakterna i Ecuador, om jakten på världens största orm, den fruktade anacondan.

I kväll är det kalmarbornas tur att lyssna till honom i läroverkets aula.

08-0569

Litterära Salongen

Expressen presenterar svensk bestsellerlista

Av HEMMING STEN

Från och med denna månad publicerar Expressen en bestsellerlista som ska tala om vad den svenska allmänheten läser. Den grundar sig på rapporter från utvalda bokhandlare landet runt och återkommer en gång i månaden.

Facklitteratur:

1. Jan Olof Olsson: Fritt Nyhavn.
2. Rolf Blomberg: Guld att hämta.
3. Torsten Hoflin: Från Branting till Erlander.
4. Lars Madsén: Helikopterresan.
5. Hasse Ekman: Den vackra ankungen.
6. Evert Taube: Strövtåg i Hanrike.
7. Hagar Olsson: Editha brev.
8. Frans G. Bengtsson: Folk som sjöng.
9. KAK:s bilatlas.
10. Erik Blomberg: Från Josephsson till Picasso.

08-0

Pensionerad botanist gör fynd i Ecuadors djungler

QUITO i januari.

Häromdagen kom dr Erik Asplund oväntat över till mitt hus i Quito. Han räckte mig ett bylte av tyg — ett mycket livligt bylte!

— När jag i dag var i Cunayaeu och botaniserade tog jag hand om den här för dina samlingar, sa han.

Då jag nyfiket började lösa upp knutarna tillade dr Asplund:

— Det är en orm.

Och mycket riktigt! Ut kom en stor, grann korallorm, som snabbt slingrade sig över golvet och kröp in bland vedträna i den öppna spisen (som inte var tänd).

— Vet du att den här är dödligt giftig? frågade jag.

— Hm — jag var inte så säker — jag är ju ingen zoolog — men det var intressant att få veta, sa dr Asplund.

Ormen infångades så småningom igen, fick en ordentlig dos med eter så den insomnade för evigt, och stoppades sen i sprit.

— Hur fick du tag på den? frågade jag.

— Den kom krypandé, så jag tog den, sa dr Asplund.

— Som om det hade varit en metmask! sa Nils Kjellander, svenske konsuln i Quito, som hade åtföljt dr Asplund på trippen till Cunayacu.

— Ormen försökte smita in i ett snår, så dr Asplund halade ut den i stjärten och gjorde paket av den, sedan han bedövat den med min bästa visky.

Svenskt museum får det mesta

Dr Asplund är, som han själv anmärkte, ingen zoolog, men han är en botanist av hög klass. Han har tidigare gjort ett par mycket resultatrika färder i Sydamerika — till Colombia, Ecuador, Peru och Bolivia — och nu vistas han åter i Ecuador och bedriver här ett intensivt insamlingsarbete. Mer än 14.000 växter har han med hjälp av sin ecuadorianske assistent hunnit pressa. Men själv är han inte så helt nöjd med resultatet: Det har, säger han, varit ett föga givande år ur samlarsynpunkt; blomningen dålig och de flesta växterna illa åtgångna av insekter. Endast orkidéerna utgör ett undantag: dessa praktfulla blomster är det ovanligt gott om. En del levande orkidéplantor har dr Asplund skickat hem per flyg till Bergianska trädgården.

Den nu pågående färden har, liksom en tidigare, möjliggjorts genom Regnells botaniska resestipendium. Regnell var en svensk som verkade i Brasilien på 1800-talet och som frikostigt donerade alla sina besparingar, sammanlagt miljonen kronor, till vetenskapligt forskningsarbete. I enlighet med de villkor Regnell stipulerat skall en del av samlingarna gå till Botaniska museet i Rio de Janeiro, medan Riksmuseet i Stockholm får lejonparten.

Dr Asplund är ingen ungdom — har redan passerat pensionsåldern — men han har en spänst och vitalitet som en 30-åring, och på samma hurtiga och oförfärade sätt som han plockar giftormar åt sina reptilsamlande vänner ger han sig i kast med allting annat. Jag har sett honom i bästa alpiniststil klättra uppför nästan lodräta stup för att komma åt rara växter, och lika ogenerat som han rör sig uppe i de vilda, skyiga moskitrika, tropiska djunglerna. Strapatser och vedermödor tycks inte bita på honom, och han spiller inga ord på dem.

Svåra strapatser i vilda trakter

Om man ber honom berätta några spännande äventyr, ler han bara och säger att några sådana har han inte upplevt. Men det är väl så att vad som är stora äventyr för somliga är ganska självfallna upplevelser för andra. När jag försökte pumpa Erik Asplund på några detaljer om en expedition han företagit till en av Ecuadors vildaste trakter under ganska vidriga förhållanden, efter vad jag förstod, fick jag till svar att det varit en relativt givande tripp, eftersom floran i den där regionen är högintressant.

— Men det var en förbaskat hård tripp, inte sant?

— Tja, svarade dr Asplund, så enkel var den väl inte — vädret var dåligt och det var alldeles omöjligt att torka grästappren . . .

Bland de tusentals växter dr Asplund samlat torde det finnas många nya arter — hans tidigare samlingar från Sydamerika har i alla händelser givit ett rikt utbyte — men den saken kan först med säkerhet avgöras efter den vetenskapliga bearbetningen av materialet, vilket är ett mycket tidsödande arbete. Det första dr Asplund har att göra efter sin återkomst till Sverige är att etikettera alla sina växter, och han beräknar att bara den detaljen kommer att ta minst ett år.

Underjordisk växt fint botaniskt fynd

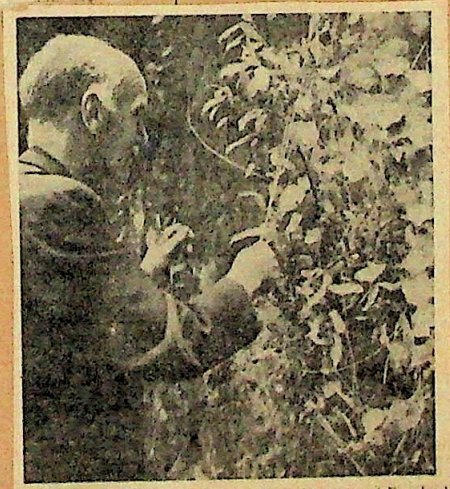
— Ett av mina finaste fynd gjorde jag i Bolivia, berättar dr Asplund. Där upptäckte jag genom en slump en växt som jag sedermera kunde beskriva som ett nytt släkte. Och det lustiga är att den inte ens är någon sällsynthet. Men — det är en växt som ekligt tittar upp ovanför jorden, så det är förklarligt att ingen kommit åt den tidigare. Jag fick tag på den då jag vistades i en indianby i norra Bolivia. En dag när jag var ute och botaniserade plockade jag upp en växt som låg på vägen. Det var tydligt att någon hade tappat den eller slängt den ifrån sig. Jag tog vara på den, visade den för indianerna och frågade om de kände till den. Jo då, fick jag till svar, den var inte ovanlig, och eftersom den var ätlig samlades den till föda. De lovade att ta mig till en plats där den förekom. Och det gjorde de.

— Här! sa de. Här finns den.

Men hur jag stirrade, så såg jag ingen ända! Då visade mig indianerna på några små upphöjningar i jorden, och under dessa fanns växten jag sökte. Jag döpte släktet till Juella efter professor Oscar Juel för att hedra honom på hans 65-årsdag.

Ytterligare några månader — eller så länge pengarna räcker — kommer dr Asplund att bedriva sina botaniska forskningar i Ecuador, och på programmet står många nya färder både till de tropiska urskogsområdena och Andernas högland. Utan tvivel blir hans rika material en mycket värdefull komplettering till våra redan ansenliga samlingar från Sydamerika, som är bland de förnämligaste i världen.

Roly Blomberg

Fil. dr Erik Asplund har samlat tusentals märkliga växter i Ecuador. De flesta får Riksmuseet i Stockholm ta hand om när han kommer hem i vår.

Smålands Allehl. 9. Feb. 1956

Rolf Blomberg — äventyrens man bytte skola mot upptäcktsresa

Han kunde ha varit Incaindian, fastän han var klädd i mörk kostym. Att han hade smugit i djungeln, paddlat på vilda floder och nästan blivit uppäten av krokodiler var inte heller så svårt att förstå. Att han i tjugo år rastlöst rest genom fem världsdelar, samlat otroligt värdefullt forskarmaterial från okända världar för Riksmuseet i Stockholm och Sjöfartsmuseet i Göteborg är inte heller svårt att förstå. Han verkade vara snabb och effektiv. Han har humör och optimism. Han är en sann upptäcktsresande och han heter Rolf Blomberg.

I går höll han en praktiskt taget fullsatt Brahesal fängslad, road och andfådd med sin berättelse om jätteormen Anaconda, huvudpersonen i filmen med samma namn, den lössiga och trivsamma apan Laban, som hade för vana att äta insektspulver, tape och dagboksblad med värdefulla anteckningar och hänga om halsen på sin vän Rolf Blomberg, tills han fetmade alldeles oerhört.

Man hade i hemlighet hoppats på en liten orm i bagaget eller något annat spännande men Rolf Blomberg visade stolt på sitt resesällskap och förklarade, att denne var mycket intressantare än en orm. Det var regissören Torgny Anderberg, lika blond som Rolf Blomberg var mörk, den som döpt filmen till Anaconda, och den som gav Rolf Blomberg vad han kallar "en önskefärd".

— En dag när jag var hemma i Sverige 1952 kom några filmmänniskor till mig och föreslog nämligen att jag skulle vara färdledare för en film, som skulle handla om en forskningsfärd bland sällsamma djur och utspelas i en tropisk miljö. Detta var rena önskefärden för mig, ty då fick jag göra en resa precis dit jag ville medan någon annan betalade kalaset.

Han skrattar pojkaktigt och tittar på regissör Anderberg, som just nu

(Forts. på sista sidan)

Rolf Blomberg syner bilderna från Sydamerika tillsammans med Anacondas regissör Torgny Anderberg t. h.

ruvar över ett än så länge hemligt manuskript till nästa långfilm. Anledningen till att han följde med till Jönköping var helt enkelt den att det är bråttom med manuskriptet för resan, som skall göras i september och ingen arbetsdag får gå förlorad. Så på vägen hit var de två djupt försjunkna i Brasiliens okända marker. Mer går inte att få ur dem. Meningen är väl att man skall se filmen.

Till Brahesalen strömmade det folk i alla åldrar, men publiken var dock i övervägande grad manlig. Alla de som läst om indianer och upptäcktsresor och som drömt om att finna den förlorade Incaskatten vandrade dit i går kväll för att se och höra en, som förverkligat allas pojkdrömmar.

Varför blev han upptäcktsresande är en senkommen fråga för en man med flera böcker, filmer och år bakom sig av forskning och äventyr. Den sista "Guld att hämta" är en frisk och humoristisk skildring av ett år i Ecuador.

— Jag blev upptäcktsresande för jag inte kunde något annat, svarade Blomberg hastigt. Jag gick i skolan, tills jag inte kunde längre och sen for jag ut. D. v. s. först hade jag gått och lärt mig att konservera och samla på Riksmuseet och mina första resor var närmast resor för att samla material till museet.

Han var tjugoett år gammal då. Rastlösheten sitter kvar. Den som har drivit honom till fem världsdelar, till de indonesiska öarna, till Sydamerika, till Incaskattens förmodade gömma.

— Jag är ingen vetenskapsman, säger han, jag bara samlar ihop material och andra betarbetar det.

— Men för att göra dessa långa resor i okända trakter med bärare och vägvisare måste man ha pengar. Därför måste man filma, måste skriva böcker, måste hålla föreläsningar för att kunna fara ut och resa igen, berättar han.

För honom är det ett måste, för andra blir det en tillgång. Och han erkänner att det är roligt att komma hem och, särskilt i någon liten avlägsen krok på landet, där folk har kommit långa vägar för att höra honom, berätta om djungeln, krokodilerna, aporna, ormarna och infödingarna.

Folk kom kanske inte så långväga ifrån till Brahesalen i går, men där var kontakt så det sprakade och de yngsta åhörarna gick säkert hem och drömde drömmar om att bli som Rolf Blomberg när de växte upp. Han var

dock en broder till infödingarna i djungeln och en äventyrens man för alla.

Sabina.

Självfallet stod Olof Lagercrantz program i särklass under aftonen. Men även utan en så betungande jämförelse måste sändningarna sägas vara ovanligt svaga. Rolf Blomberg, som samtidigt uppehöll sig på ett års eterstråk och alltså inte hann avlyssnas, brukar fängsla sin publik. Men sedan fanns det knappast annat

Smålands Kl. 6 Feb. (se förspråk)

Rolf Blomberg håller föredrag i Jönköping

Som tidigare nämnts talar forskningsresanden Rolf Blomberg i kväll i Brahesalen i Jönköping.

Blomberg har gjort inte mindre än fyra expeditioner, men ingen har varit lyckosam, men han är i alla fall övertygad om att en gång lyckas. Llanganati är ett fullständigt outforskat land ännu, helt obebott och med en terräng och ett klimat som är svårare än någon annanstans i Sydamerika. 1814 förde indianerna den spanske översten Astete, som tvivlade på att skatten verkligen fanns, genom djungeln med förbundna ögon och tog bort bindeln vid framkomsten. Vad han såg kom honom att kippa efter andan. Astete hade förutseende nog tagit med sig ett radband av gagatpärlor, och när han färdes tillbaka, ryckte han loss pärlorna och släppte dem på marken med jämna mellanrum, för att han skulle hitta vägen tillbaka till skatten. Han blev tillfrågad något förvånad, då indianerna, när de återvänt, räckte honom en handfull pärlor med orden:

— Ni tappade de här pärlorna medan vi gingo tillbaka.

Jönköpings Posten 7 Feb. 56

Djungeläventyr med R. Blomberg

Nordanvinden från Vättern blåste isande kall. Men när Rolf Blomberg i går kväll började berätta i Brahesalen om tropikäventyr i ångande heta djungler, vildmarksromantiska flodfärder, incaskatter och urskogsindianer, tinade man upp från vinterkylan i takt med den stegrade spänningen.

Han berättade fängslande om strapatserna i samband med inspelandet av långfilmen Anaconda. Ljusbilderna gav färgsprakande glimtar av slomsterprakten och djurlivet i de outforskade områdena kring Amazonflodens källområden av världskartans få vita fläckar. Expeditionens dramatiska höjdpunkt var infångandet av jätteormen Anaconda. Det var den som gett namn åt filmen och därmed kunde man återvända till Sverige efter välförrättat värv och med åtskilliga kilometer film i bagaget.

En av reskamraterna, som till alles saknad inte kunde undvara de varma trakterna, var expeditionens mascot, den upptågsfulla och ständigt hungriga apan Laban, vars diet bestod av allt, från dynamit till Rolf Blombergs viktiga dagboksanteckningar.

Lotts. Jönköp. Posten

Att Laban satt i sig researeckningarna tycktes emellertid inte göra någonting, av det utmärkta föredraget att döma. Rolf Blomberg har en förmåga att skildra sina äventyr klart och koncist på ett sätt som gör att åhörarna sitter trollbundna från början till slut.

Berättelserna om en gömd incaskatt har lockat Rolf Blomberg ut på flera strapatsfyllda expeditioner, vilka han också berättade spännande om. Hittills har skattsökeriet dock varit förgäves, men han tror sig ha kommit på rätt spår. I höst startar han en ny filmexpedition, men skatten leker honom i hågen. När han så småningom återupptar sökandet efter mångmillionaskatten är det honom väl unnat att finna den.

— Jag är alltid glad åt att få hålla föredrag här i Jönköping, säger hr Blomberg i en intervju efter föredraget. Jag har varit här förr. I Jönköping har jag många vänner och jönköpingsborna är en tacksam och trevlig publik.

Jönköpings Posten 10 Feb. 56

Behagliga saltkorn, nej, svidande piskrapp, föll ur Rolf Blombergs hand tidigare på kvällen. Han hade bland Equadors urskogsområden funnit, att de vita begått grova brott mot indianerna där, som är urinvånare. Lärt dem tycka om brännvin, som de snart blivit slavar under och sedan lasten fått dem i sitt grepp inte tvekat att utnyttja deras tjänster och sålunda skaffat sig billig arbetskraft. På många håll har indianerna genomskådat de vitas grymhet, trots att den är väl dold, och med svärdet sagt ifrån, att de inte vill ha med vita människor att göra. Rolf Blomberg hade många uppskattande ord att säga om missionen, men konkurrens tyckte han det var beklämmande att finna, där arbetsmöjligheterna är obegränsade. Vidare var han av den uppfattningen, att sjukhusen bör gå före gudstjänstlokalerna och att sätta på indianer kläder av europeiskt snitt ansåg han vara missriktat nit.

G—d.

Helsingfors Dagblad 6/2 56

Guld och Anaconda

som Rolf Blomberg berättar om vid sitt besök onsdagen den 8/2 i Läroverket har visat sig vara ett synnerligen intressant ämne, och det är väl knappast någonting som roar folk mer än researkildringar och spännande äventyr. Blomberg hade premiär nämnda dag i Stockholm, innan han gav sig ut på turné, och pressen kunde då konstatera att "det var verkligen en givande kväll för djungelälskande folk" och att "det var en verklig helaf-

Forts.

fon". Man kunde även konstatera "all den möda som ligger bakom varje foto, varje meter film och varje djur som hemförts, allt det tålamod som behövs för att komma primitiva folk inpå livet och vinna deras förtroende — fick man en mycket klar uppfattning om". Vad som kanske mest fängslar hos Blomberg är den stora kärlek och förtrolelse med vilken han talar om sina vänner bland både djur och människor. "Och nog kan man förstå att den som en gång fått blodad tand på att lära känna de mest förbjudna och hemligheterna i världen, endast gör korta bliktvalter här hemma" säger en annan tidning.

Östra Smålands Folkblad 9/2 56

Fängslande föredrag av Rolf Blomberg

Det är onekligen en prestation värd all högaktning, att kunna hålla sitt auditorium fängslat i dryga två timmar, men upptäcktsresande Rolf Blomberg behärskar konsten fulländat.

Detta t. o. m. när sagda auditorium nödgas nöta de inte alltför bekväma träbänkarna i Kalmar läroverks aula.

Mycket folk hade f. ö. trotsat den bistra kylan och snöstormen för att lyssna till Blombergs livfulla berättelser och fann utan tvekan stort behag i att för ett par timmar få byta ut det bistra nordiska klimatet mot Sydamerikas värme.

Blomberg berättade huvudsakligen om sin expedition till Amazonas för filmning, ett jobb som så småningom efter otaliga strapatser och gäckande förhoppningar resulterade i långfilmen »Anaconda», filmen om jätteormen som ju spelats Europa runt.

Spännande och roliga händelser berättade Blomberg om och de inzidesglimtar han kom med från filmarbetet kompletterades utmärkt av en lång serie bilder, de flesta i sprakande färger.

Men vi fick höra om skattsökning också, letandet efter en enorm guldskatt, som inkas nån gång på 1500-talet gömde undan för spanjorerna i ett synnerligen otillgängligt bergsområde i Equador. Spännande saker!

Och Blomberg är övertygad om att han skall hitta den: — Obotlig optimist som jag är, så räknar jag med att vara miljonär om ett halvår...! slöt han sitt livligt applåderade käseri.

Mic.

Forts

Helsingborgs Dagbl. 11/2 56

Inkaguld och jätteormar

kommer Rolf Blomberg att berätta om, då han kommer hit på torsdag, den 16 dennes, i Realskolan. Och vem kan väl nämna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var åtta och en halv meter — och det räcker ju till, om man ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?".

Sydsv. Dagbl. 17/2 Arbetet 17/2

Inkaguld och jätteormar

Kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit på torsdag, den 16 dennes, i Realskolan. Och vem kan väl nämna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna.

Gamle Theodore Roosevelt lovade på sin tid 5 000 dollar till den, som kunde skaffa fram en anaconda på tio meter. Han fick ha sina pengar ifred. Blomberg träffade tillsammans med en ecuadoriansk officer, som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skämt kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Fast — som officeren förklarade — nog såg det ut som tolv. Djur av alla slag är Blombergs stora passion, och han har tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen, som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Sydsvenska Dagbl. 15/2 56

08-0586

Skånska Dagbl. 17/2 56

Med Rolf Blomberg till Sydamerika

När man som nu går omkring och fryser, kan det ju alltid vara intressant att t. ex. göra en liten resa ned till Sydamerika — i tanken naturligtvis. Rolf Blomberg blev ciceron och resledare, pratade kvickt med ett lätt skorrande, visade bilder och berättade om de underligaste ting från djurvärlden. Det blev avstickare till anacondans trakter, narkotikagille hos en indianstam och en skattsökarfärd är bland bergen i Ecuador. Han gav små vardagsbilder från en liten indianby, om bestyr, vänskap och djur.

För naturvetenskapare som han är, Rolf Blomberg, har han t. o. m. givit sitt namn till världens största padda, och det blev också en hel biologilektion — med fascinerande bilder i alla upptänkliga färgnyanser.

UBI

Arbetet, Malmö 15/2 56

Inkaguld

Rolf Blomberg kommer, som förut omtalats, att på torsdag i Realskolan förutom om fångst på jätteormar, även att berätta om hur han sökte efter den väldiga Valverde-skatten, en enorm skatt av guld som inkafolket gömde undan för de spanska erövrarna. Det finns övertygande skäl för att denna enorma skatt verkligen existerar, och mängder av expeditioner har gett sig in i det vilda Llanganatis land. Hr Blomberg har gjort inte mindre än fyra expeditioner, men ingen har varit lyckosam, men han är i alla fall övertygad om att en gång lyckas.

'En intressant och spännande skildring kan utlovas.

08-0563

Göteborgs-Posten, Malmö 15/2 56

Med Rolf Blomberg till Sydamerika

När man som nu går omkring och fryser, kan det ju alltid vara Intressant att t. ex. göra en liten resa ned till Sydamerika — i tanken naturligtvis. Rolf Blomberg blev ciceron och resledare, pratade kvickt med ett lätt skorrande, visade bilder och berättade om de underligaste ting från djurvärlden. Det blev avstickare till anacondans trakter, narkotikagille hos en indianstam och en skattsökarfärd är bland bergen i Ecuador. Han gav små vardagsbilder från en liten indianby, om bestyr, vänskap och djur.

För naturvetenskapare som han är, Rolf Blomberg, har han t. o. m. givit sitt namn till världens största padda, och det blev också en hel biologilektion — med fascinerande bilder i alla upptänkliga färgnyanser.

UBI

Rolf Blomberg

← Arbetarbladet 18 Febr.

08-0583

stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Rolf Blomberg har ända sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyret för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet. I bagaget medför han mängder av etnografika. Blomberg är just nu på en kortare turné, varvid han berättar om sina många skiftande upplevelser bland coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de ohäldiga bergstrakterna i Ecuador, och om jakt på världens största orm, den fruktade Anacondan. På onsdag kommer han till Gävle.

Lunds Dagblad 15/2 56

Exotisk afton i vinterkylan

På Grand Hotell fick Rolf Blombergs beundrare i Lund i går afton åvnjuta ett föredrag som väl fick en speciell tjusning i vårt nuvarande klimat. Hr Blomberg berättade nämligen om tropiska länder, närmare bestämt om Amazonas i Sydafrika, där hans berömda film Anakonda inspelades. Jakten efter denna jätteorm var Blombergs huvuduppgift — de mindre exemplaren var bara c:a 4 meter långa, medan den verkliga bjässen mätte 7 meter! Filmexpeditionens möten med indianer skildrades också — hela föredraget illustrerades med bilder. De ociviliserade indianernas intresserade reaktion inför musik av Beethoven och Mozart var en egendomlig företeelse.

Guldjakt bland inkafolket, strapatser bland vilda djur, infödingsfester — den äventyrslystne borde ha fått sitt lystmäte av denna färgsprakande reseskildring.

P.

Helsingborgs Dagbl. 9/2 56

Rolf Blomberg berättar

Stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit hem efter att ha genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Blomberg kommer att stanna i Sverige en tid för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr på en kortare turné. Onsdagen den 15 ds kommer han till Helsingborg.

Kalmar Tidning 16 Febr.

Rolf Blomberg kommer

Rolf Blomberg, säsongens föreläsare i särklass, är i antågande, meddelas till tidningen från Konsertbolaget, som lanserar jätteschlagern Blomberg. Han kom ju hem från Sydamerika i höstas, har sedan dess samlat hela svenska folket vid högtalarna de gånger man fått nöjet höra honom och vållat slagsmål om biljetterna vid sina framträdanden i Konserthuset i Stockholm. Till Kariskoga kommer han 29 februari och det blir i Folkets hus A-sal han berättar och visar sina färgbilder.

Aresta Tidning 13 Febr.

Jakt på anaconda, föredrag i Avesta av Rolf Blomberg

Inkaguld och jätteormar berättar Rolm Blomberg om på torsdag i Avesta läroverk. Vem känner till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag.

Den här gången har Blomberg varit på jakt efter en väldig jätteorm, den s. k. anacondan, som lever i väldiga träskmarker. Gamle Theodor Roosevelt lovade på sin tid 5,000: — dollar till den som kunde skaffa fram en 10 meter lång anaconda. Han fick ha sina pengar ifred. Blomberg träffade samman med en ecuadoriansk officer som påstod att han funnit en anaconda på tolv meter. Det visade sig sedan att han hade skinnet kvar, och då man rullade upp det, befanns det vara exakt sex meter. Fast — som officeren förklarade — nog såg det ut som tolv. Som sagt — det gäller att bli ganska härdad mot historier om jätteormar, och till och med allvarliga författare fablar gärna om exemplar på femton meter. Det längsta exemplar av denna väldiga orm man funnit var dock åtta och en halv meter — och det räcker ju till det också, om man sedan ska fånga den levande. Djur av alla slag är nämligen Blombergs stora passion, och han har ju tidigare funnit världens största groda, som också fick namnet "Bufo blombergi". Man kan därför gott förstå den gamle indianen som frågade Blomberg: "Alla andra letar efter guld, men ni letar efter grodor. Vad ska det vara bra för?"

Expressen 22 Febr. 56

Litterära salongen

Jan Olof Olssons bok om Vilda Västern kommer i vår på engelska med titeln "Welcome to Tombstone"... detsamma händer med Rolf Blombergs skildringar av Auca-indianerna: "The Naked Aucas"... Sacheverell Sitwell tillbringade en del av förra året i

Varnlands Posten Kristinehamn 17/2

Rolf Blomberg berättar om sina äventyr

Stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Rolf Blomberg har ända sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyret för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet, och han ser ju också på det lika okonstlat romantiskt som han gjorde då han började. Eller som han själv säger; kalla mig inte vetenskapsman — jag är bara forskningsresande och ingenting annat.

Blomberg kommer nu att stanna i Sverige en tid, dels för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr, och dels för att samtidigt visa sin hustru hennes nya hemland, som hon aldrig sett. I bagaget medför han mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska muséet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Hr Blomberg kommer vidare att företa en kortare turné, varvid han kommer att berätta om sina många skiftande upplevelser bland Coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de olandiga bergs-

Nya Wermlands Tidning 17/2 56

Rolf Blomberg

stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Rolf Blomberg har ända sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyret för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet, och han ser ju också på det lika okonstlat romantiskt som han gjorde då han började. Eller som han själv säger; kalla mig inte vetenskapsman — jag är bara forskningsresande och ingenting annat. Blomberg kommer nu att stanna i Sverige en tid, dels för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr, och dels för att samtidigt visa sin hustru hennes nya hemland, som hon aldrig sett. I bagaget medför han mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska muséet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Hr Blomberg kommer vidare att företa en kortare turné, varvid han kommer att berätta om sina många skiftande upplevelser bland Coloradoindianerna på jakt efter Inkaguld i djunglerna och de olandiga berga-

Norrlandsposten 23/2 56

28-0593

I september styr nu Blomberg åter kosan mot Brasilien. Ger sig in i urskogen med samma filmgäng som förra gången och hoppas naturligtvis kunna upprepa framgången. Nu rustar man sig ännu modernare, tar med färgfilm (»Anaconda» skulle naturligtvis ha gjorts i färg!) och t. o. m. cinemascope. Och så stannar expeditionen ute i åtta månader, kanske ett år — resultatet skall bli spännande att se!

LOCKANDE INKAGULD

I drygt två timmar höll Rolf Blomberg den talrika publiken i läroverkets aula fången när han på onsdagskvällen berättade om sina färder till Amazonas och Equador.

Man fick stifta bekantskap med många intressanta djur och fiskar, bl. a. darrålen som ger stötar på 500 volt samt en fascinerande indianstam. Han redogjorde också för sina fruktlösa försök att hitta en gammal inkaskatt till ett värde av 5.000 miljoner dollars. Hans kompanjon återvänder från en expedition om en månad, och då hoppas Blomberg det skall bli ännu en svensk mångmiljonär i taxeringskalendern. Är det inte tjusigt med optimister, så säg? *Schedd.*

F. D. Nyheterna Stockholms Social-Demokrat Tidningsdag 16/2

Värmlands Folkbl. 24/2 Gefle Dagbl. 24/2
Örebro Dagbl. 7/2
Kvesta Tidn. 25/2 Nya Kristinehamns Posten 22/2

Kvesta Tidn. 25/2

Om "Inkaguld och jätteormar"

berättade forskningsresanden Rolf Blomberg på torsdagen i Avesta läroverks ljusgård. Det var en fängslande framställning, inte minst när han kom in på skildringen av Inkaskatten, som hans expeditioner gjort flera fruktlösa försök att finna.

Inspelningen av filmen Anaconda var ett stort äventyr. Blomberg illustrerade sitt föredrag med högklassiga ljusbilder i både färg och svartvitt, många klippta ur filmen. Den infångade jätteormen Anacondan, dog på vägen hem till Sverige. Efter en tid lyckades man emellertid komma över två mindre anacondor som f. n. finnes att beskåda på museet i Göteborg.

Enligt en gammal sägen lär inkaindianerna, som numer är utrotade, ha begravt en skatt som uppskattas till ett värde av 5,000 miljoner dollar.

Bergslags Posten 1/2

08-0595

Karlskoga Kurir

Rolf Blomberg till Lindesberg

Gefle Dagblad 23/2 56

Rolf Blomberg letar Inkaguld

Forskningsresanden Rolf Blomberg höll i går på läroverkets aula i Gävle under två och en kvarts timme två föredrag för ett par hundra syn- och hörbarligen mycket entusiastiska reseskildringsälskare. Referenten, som aldrig varit mer än en högst förströdd bläddrare i geografiska och zoologiska bilderböcker, anser dock för sin del, att såväl föredragen som bildmaterialet kunnat nerskäras med ungefär en tredjedel. Detta nu inte sagt för att dämpa entusiasmen hos den mycket charmerande och av vitalitet sprudlande pojken, för pojke är han, livs- och äventyrslysten, vad det nu än måtte stå om hans ålder i kyrkoböckerna.

Hans första föredrag handlade om förberedelserna och händelserna kring filmen »Anaconda». Alltså det var kommentarer till upplevelser, som de flesta av publiken redan tagit del av. Den var följaktligen med på noterna från den första bilden med »Anacondas» lille pajas, vrålapan Laban, till striden med den 7,5 meter långa jätteormen.

Det andra föredraget handlade om Blombergs jakt efter Valverdes skatt, Incaguld i Ecuadors oländigaste bergstrakter och här klev Blomberg som den äkta pojkboks-hjälten med 1500-talskarta och allt direkt från bladen av en favoritbok för 15-åringar. Men han har den övermåttan avundsvärda gåvan, »gosselynne, hoppfull håg och fantasi» och om inte avundsjukan hos de osynliga makter, som Schiller talar om i »Polykrates' ring» sätter krokben för honom, så är han om ett halvt år eller så ägare till omkring 1.000 miljoner dollar. Det trodde han — nästan — själv i går, det trodde nästan publiken, och det unnar honom hjärtligt referenten.

A.

Nya Kristinehamns Posten 24/2

08-0590

INKAGULD OCH JÄTTEORMAR

kommer Rolf Blomberg att berätta för oss om, då han kommer hit på tisdag i läroverket, och vem kan väl känna till sådana ting bättre än just Rolf Blomberg, som så att säga växt upp bland vilda indianer och djungelfolk av alla de slag. Den här gången har Blomberg varit på jakt efter den väldiga jätteormen, den så kallade anacondan, som har sitt tillhåll i de väldiga träskmarkerna.

Arbetet, Malmö 28/2 56

Sydsvenska Dagbl. 10/2 56

Rolf Blomberg

Rolf Blomberg med makan Araceli

Stockholmspojken, som blev en av världens främsta kännare av Sydamerikas indianer och vilda djur, har nu kommit tillbaka hem efter att ha varit borta i tre år. Under denna tid har han genomkorsat Sydamerikas djungler på jakt efter både Inkaguld och jätteormar. Rolf Blomberg har ända sedan han var liten grabb ständigt sökt äventyret för dess egen skull — och äventyret har också gått honom i blodet, och han ser ju också på det lika okonstlat romantiskt som han gjorde då han började. Eller som han själv säger; kalla mig inte vetenskapsman — jag är bara forskningsresande och ingenting annat. Blomberg kommer nu att stanna i Sverige en tid, dels för att visa sitt nya bildmaterial och berätta om sina många äventyr, och dels för att samtidigt visa sin hustru hennes nya hemland, som hon aldrig sett. I bagaget medför han mängder av etnografika, som han skall överlämna dels till Naturhistoriska museet i Göteborg, och dels till Statens etnografiska museum. Herr Blomberg kommer vidare att företa

AMAZONAS FASA

KÖTTÄTANDE MYRA AM

Rolf Blomberg (till vänster) och Torgny Anderberg lyfter upp vattensvinet som de rovgiriga piranhasfiskarna på något ögonblick förvandlade till skinn, senor och ben. Några av de glupska fiskarna har inte släppt taget än utan följer med upp ur vattnet.

Små rovfiskar flodernas bödlar Livsfarligt bada

AMAZONAS i mars.

Vid en fotogenlyktas sken sitter jag och skriver detta ombord på motorbåten "Acacia", som ankrat upp för natten i en liten trolsk sjö som heter Lago Boto. Boto är namnet på en floddelfin, och såna är d gott om här; då och då när de kommer upp till yt... för att hämta luft hörs deras ljudliga frustningar. Vi har lagt oss mitt ute på sjön för att slippa en alltför närgången uppvaktning av moskiterna, som det är tjockt av utmed stränderna.

Vägen hit har varit lång. Från staden Belém vid Amazonflodens delta, varifrån jag sände min första rapport till DN, flög vi över Amazonas djungelhav till staden Manaus vid Rio Negro, och därifrån har nu "Acacia" — en 15 meter lång farkost med tre mans besättning — tagit oss ett stycke uppför Rio Amazonas och in i en av dess många vindlande bifloder, Rio Manacapurú, till Lago Boto.

Vi har i dag upplevt något som gjorde ett starkt intryck på oss alla. Vi besökte några fiskare i deras flytande hus — ty i de här trakterna, som helt översvämmas under regntiden, har man byggt sina hus på flottar! — och samtalet föll, som så ofta här, på piranhas, dessa kusliga rovfiskar som utgör en skräck för allt levande i Amazonas.

— Det finns massor av dem här, sa en av fiskarna. Att bada här är livsfarligt — rena självmordet! Ni ser tvivlande ut... Nåväl — titta vad som händer nu!

Därvid tog fiskaren en stor, just rensad fisk i stjärten och sänkte sakta ned den i det grumliga vattnet. Sekunderna efteråt var det som om någon hade alitit och ryckt fisken hit och dit.

— Dom är på den, sa mannen.

Efter femton, tjugu sekunder drog han upp fisken — eller rättare vad som var kvar av den. Det var inte mycket mera än ett skelett. Några piranhas var för glupska för att släppa taget och följde med ett stycke upp. De var 15—20 cm långa. Små monster med hemska tänder.

— Nå? sa mannen. Det är väl ingen som tvivlar nu...?

Det här var något att filma!

VATTENSVIN SLUKADES

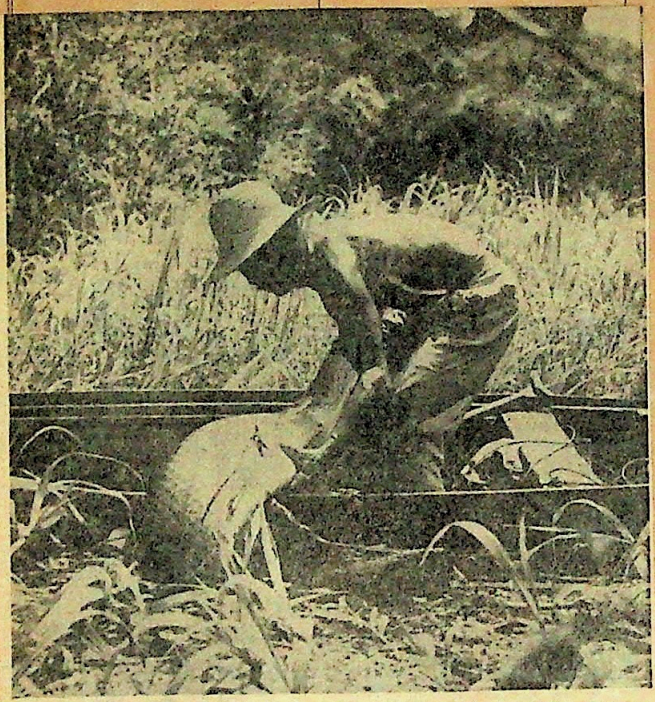
I en kanot låg ett mindre vattensvin som någon hade skjutit eller harpunerat, och detta had vi att få köpa. Det fick vi, och nu band vi linor om benen på djuret och sänkte det i vattnet precis som fiskaren hade gjort med fisken. Filmkameran registrerade vad som hände.

De djävulska rovfiskarna gick blixtsnabbt till attack mot v... svinet med en frenesi som jag s... sett maken till. Det riktigt k... och sjöd i vattnet av piranhas... vi efter ett ögonblick lyfte upp tensvinet, varvid tio, femton pira... följde med, var det redan halvä... Vi sänkte det igen, och då vi s... kanske ett par minuter åter hal... upp djuret, återstod bara skinn, ... senor och ben!

Det är förklarligt att vi nu, efter vad vi bevittnat, för oss med större försiktighet i kanoter och på flottar. Ett ofrivilligt dopp här kan tydligen bli nog så ödesdigert!

Våra upplevelser i Am... har emellertid inte bara varit ...

Torts. 23 mars

En pirarucú, Amazonas jättefisk, har harpunerats och halas här ombord av en fiskare i kanot. Dessa stöddiga bitar är fiskarna inte rädda för men däremot är de dödsförskräckta för de små piranhas som blott är 15—20 cm långa.

ruskiga slaget, långt därifrån. Filmexpeditionens första möte med detta enorma djungelland var en storslagen upplevelse, mättad av starka skönhetsintryck. Det var på den långa flygfärden från Belém till Manaus som vi företog i ett av brasilianska flygvapnets Catalinaplan. Ibland följde vi den mäktiga Amazonfloden, detta "flytande hav" som den med rätta kallas, ibland flög vi över tät djungel över träskmarker och sjöar och moåfloder. Av bebyggelse såg vi inte mycket. Vilka väldiga arealer som ännu ligger oupptodlade i detta land! Amazonas skulle kunna föda många miljoner människor.

INTENSIV KAMP MOT DJUNGELN

I Brasilien är man långt ifrån bred front har man tagit upp kampen mot djungeln. En här av ingenjörer, arkitekter, agronomer, skogsfolk, geologer, läkare och andra experter har uträttat storverk i Amazonas under de senaste tio femton åren. Städer och samhällen och plantager har växt upp som svampar ur jorden, flygfält har byggts på de mest avlägsna platser, fantastiska malsutbyndigheter har gjorts, områden som förut var så gott som obebodda på grund av malaria och gula febern har sanerats. En ström av nybyggare från Brasilien och hela jorden väller in över Amazonas. Här finns bl a tusentals juteodlande japaner, och man har planer på att låta ytterligare ett par miljoner (!) komma hit. Japanerna har visat sig vara utmärkta kolonister.

Många vita har den föreställningen att klimatet i Amazonas skulle vara alltför pressande för att de skulle kunna bosätta sig där. Men så är inte fallet. Bästa exemplet på att det är fullt en nordbo utan svårigheter kan anpassa sig till detta klimat utgör vårt lands trevlige konsul i Belém, direktör Willy Andersen. Han har varit över 40 år i Sydamerika, därav 21 i Belém. Han är den personifierade hälsan, vital och spänstig.

— I gamla tider var det naturligtvis inte så hälsosamt här, sa konsul Andersen. Min svärmor t ex var gift tre gånger, och alla hennes män dog i gula febern. Men nu är det annorlunda. Själv är jag aldrig sjuk, och jag trivs storartat här.

MYROR ÄT UPP HUSRÄTTORNA

— Det är bara en sak jag har lite svårt att vänja mej vid, tillade konsul Andersen. Det är krypen.

Och trots att jag inte hade för av-

R.T.R. Radio T.V. Nr 38 1957

BRASILIANSKA ÄVENTYR

Om sina äventyr i Brasiliens djungler berättar Rolf Blomberg för TV-publiken på fredag. Vi har bett honom introducera sitt program med några kommentarer och bilder från expeditionen.

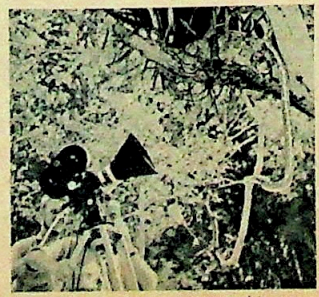
Ger man sig ut på en resa i Brasilien, är man säker på att få uppleva äventyr. Brasilien är ett ofantligt land — större än Förenta Staterna, visste ni det? — och det är i högsta grad ett kontrasternas land. Man sitter i en hyperelegant bar i en skyskrapa i Rio de Janeiro och läser en notis i tidningen om kannibaliska indianer i en annan ända av landet som just ätit upp en vit resande. Eller man vistas i en by i urskogen bland primitiva, nakna vildar och friden störs av ett flygplan som landar i en röjning inte långt från byn, och av piloten får man dagens Rio-tidning och kan studera sista atomnytt. Man äter en perfekt *filet Mignon* i en fransk restaurang i Sao Paulo ena dagen, nästa dag gnager man på en rökt krokodilstjärt i ett läger på stranden av en djungelflod. I Brasilien behöver man både smoking och kaki i bagaget, både manschettknappar och ormserum. På ön Marajó i Amazonflodens delta träffade jag en *vaqueiro*, en cowboy, som aldrig hade hört talas om sista världskriget, trots att Brasilien tog en aktiv del i detta. I Rio träffade jag folk som aldrig hade hört talas om *piranhan* — denna djävulska rovfisk som är en skräck för allt levande i Amazonas vattendrag . . .

Vi var fem svenskar som kom till Brasilien för att göra en dokumentär långfilm i färg och agascope om landet. Vi ville ge en så sann och komplett bild av det som möjligt, skildra alla aspekter. Det var ju att ta sig vatten över huv'et! En långfilm får inte ta tjugo timmar, högst två. Det gällde alltså att framställa ett extrakt med både skyskrapestaden och djungelbyn som ingredienser, med både Copacabanaplagens raffinerade brunbönor och Mato Grossos flärdlösa vildinnor som aktörer. Men bara en massa suggestiva bilder gör ingen film, det måste finnas ett tema, en röd tråd. Och den röda tråden fann vi, den går rätt genom filmen. Den kan rubriceras "Att leva och låta leva".

Det kostade oss ett halvt års arbete, under vilket vi tillryggalade tusentals mil och tog över 17.000 meter film, innan extrakten var framställd. *Rolf Blomberg*

En karajáindian från Mato Grosso pyntad till fest. Ringarna på kinderna är stammärket och har bränts in i skinnet. I ett hål i underläppen hänger en "tunga" av palmblad.

En grön bacorm hänger i svansen från en trädgren och poserar villigt för filmkameran.

Tre bistra xavanteindianer i höstsvansfrisyr och krigsmålning bevapnade med båge och pilar.

Sv. Dagbl. 13/9 1957

07-060

Inte mindre än fem pjäspremiärer bjuder nästa veckas radio på, två om söndag, en på tisdag, en på torsdag och så för första gången även en på lördagskvällen. Musikvännerna får också sitt med onsdagskonserten från Stockholms konserthus, inspelning från världsmusikfesten i Zürich på fredagen och den stora lördagskonserten från Musikaliska akademien med Georg Ludwig Jochum som dirigent. TV:n har också en del nyheter, bl. a. "Äventyr i djungeln" på fredagen, då Rolf Blomberg berättar för Quitt Holmgren om sin senaste expedition. Upptäcktsresanden återkommer två gånger till och visar också sina egna filmer från djungeln.

Rolf Blomberg.

△

Aftonbladet 21 Sept. 0601

TV titten

ROLF BLOMBERG är en trevlig berättare och förvisso lyckades han ensam underhålla oss med sina upplevelser i Matto Grosso. Men programmet hade kanske kunnat bli ännu bättre om några av de andra expeditionsdeltagarna också hade fått figurera. Rolf Blomberg, Torgny Anderberg och Olle Bohlin kring ett runt bord hade kunnat bli en stor show.

Nu gjorde producenten ett svagt försök att bryta av med ett gästspel av Kim Söderlund, provande inföddingshattar. Piggt i överkant. Quitt Holmgren höll sig diskret i bakgrunden och tjänstgjorde som lyssnare. Det är en konst som även många andra av TV:s speakers borde lära sig.

K. E.

Expressen 21/9 07-060

FORSKNINGSRESANDEN ROLF BLOMBERG och hans maka från Ecuador gästar f. n. Malmö, där de firar nyår hemma hos brodern Sten, arkitekten.

07-060

Dagens Nyheter 21/9 57

Rolf Blomberg

satt omgiven av pilbågar och fjäderbuskar när han på fredagskvällen berättade om sin filmexpedition i Brasilien. Det hade varit roligt att se huvudprydnaderna av häger- och papegojfjädrar i färg-TV. Mannekängen Kim Söderlund kom in i bildrutan och provade dem, och man trodde sig se ovanligt flotta cocktailhattar från Paris. Indianerna håller tama papegojor, som får avstå sin fjäderskrud till dessa prydnadsföremål.

Det var en fascinerande och realistisk skildring Rolf Blomberg gav av de vilda stammarna i Matto Grosso i Brasiliens inre. Myndigheternas hållning till dessa indianer är föredömlig. Det finns en institution, "Tjänsten för indianernas skydd" som tar deras intressen till vara. Vapen får inte användas mot indianerna, inte ens i självförsvar. "Dö om det är nödvändigt, men inte döda" är institutionens valspråk, och det stod även inristat på en gravsten över sex vita som för några år sedan anfallits av 400 indianer och inte försvarat sig, trots att de hade vapen. Orsaken till att man varit tvungen att störa vissa indianstammar i Matto Grosso är att en viktig flyglinje behövde en flygplats att mellanlanda på.

Den svenska expeditionen, som var den första icke-brasilianska i Matto Grosso, fick vänskapliga kontakter och lyckades filma intressanta scener, bl a danser och stridslekar. Under stridsleken hade byn tänkt passa på att döda en svagsint yngling till sitt eget och gästernas nöje. En människa som avviker från det normala har inget värde för dessa indianer. Saken kom till svenskarnas öron och avstyrdes. Svenskarna fick känna på hur snabbt dessa indianer skiftade lynne. Det uppstod en riktigt otäck situation när en indian från en missionsstation anlände i klarröda shorts och byborna krävde att få likadana plagg av svenskarna. Men Rolf Blomberg hade inga röda shorts. Endast tack vare mellankomsten av en språkkunnig brasilian pacificerades indianerna men expeditionen måste lova att sända shorts i gåva senare. Så snart Blomberg och hans medhjälpare återkommit till Rio skickades ett flygpaket med 70 par shorts i regnbågens alla färger till indianerna i Matto Grosso.

Det är inte utan spänning man ser fram emot den film som expeditionen nu skall ställa samman.

Age

Människoätande fiskar och vilda indianer

stötte Rolf Blombergs 5-mannatrupp sig uppför den farliga flod, som ingalunda bär sitt namn. "De dödas flod", förgäves. Ruskiga små fiskar med vassa rovkäkar lurar i vattnet, de kommer i stora flockar så snart de känner blod, åtminstone människor lämnar bara skeletten kvar. Och vilda indianstammar vid flodens strand har kostat många vita män livet i dessa trakter. Nu var de emellertid alla pacificerade att man förstås inte behövde umgås med dem. Helt riktigt var det dock inte, och vid ett tillfälle såg det rätt hotfullt ut för svenskarna.

En av de stammar som besöktes — en snäll stam — begagnade en vinröd färg som man gnuggade in över hela kroppen, de var fullklädda som den gränsle dalaskog, och mycket hustiga att

Karlskoga-Kuriren m. fl. 3/9

20/9 57

Stockholms-Tidningen 4. Nov 1951

På jakt efter inka-skatt

"GULD ATT HAMTA" (Kr 20.75, FIB) börjar bra: ROLF BLOMBERG avslöjar att han har en latinamerikansk svärmor med obotlig passion för dolda skatter. Att globetrottern själv smittats av guldfebern visas ganska snart och när författaren börjar berätta om hemlighetsfulla inka-skatter djupt inne i vild vrakog är han verkligen i sitt esse.

Blomberg får i sin hand en gammal urkund som berättar om en omätlig guldskatt som en spansk soldat gömde undan i ett av Ecuadors mest otillgängliga områden. Många har försökt nå fram till skatten, några har stupat på vägen och ingen har kommit tillbaka med mer än kattguld i packningen. Men Blomberg tar tekniken i sin tjänst och utforskar området med flyg innan han själv tränger in i vildmarken. Just då expeditionen skall starta får den ett försvårat tillskott när en garstad svensk guldgrävare dyker upp med Karlsons klister och Lökerol som huvudbeståndsdelar i sin lätta utrustning.

Både Blombera hålli sig till detta storslagna äventyr skulle boken blivit tjugerlig. Nu handlar huvuddelen av "Guld att hämta" i stället om en svensk filmexpedition mer eller mindre lyckade strapatser i Amazonflodens djupgelmområden. Den skildringen är genomgående ganska watt. Men då och då blixtrar det till; episoder som har konung Gustav V:s uppstoppade älg kom att hamna i en avkrok i Colombia eller de vilda cofán-indianernas märkliga viter kunde blivit bokens behållning om de hade genomarbetats bättre.

Av Anacondafilmens 17.000 meter klipptes 14.300 bort. Blomberg skulle själv vunnit betydligt om han sovrat sitt eget material. Vissa avsnitt verkar vara hopreisade. Uttryck som "hur kul som helst", "allt vad det heter" eller återkommande klichékvickheter som att indianerna "bar kilovis med porslinspärlor runt halsen" förbättrar inte helhetsintrycket.

Men i slutkapitlet är Blomberg åter på jakt efter den svårtåkomliga inka-skatten. Hans pojkaktiga förtjusning inför det stora äventyret får läsaren att åter engageras; stilen är spänstigt medryckande och språket har åter fått färg och vast. Man önskar författaren därför lycka till på sin fortsatta skattjakt och ser fram emot då dessa äventyr redovisas i bokform. Även om Blomberg inte heller då skulle ha funnit något guld så är själva äventyren dramatiska nog att ge god vägledning åt läsekretsen.

OLOF G. TANDBERG

Norrskensflamman 23 okt 51

kort om böcker

GULD ATT HÄMTA.

Folket i Bild förlag har i sin höstliga bokflora inlemmat en av Rolf Blomgrens förnämliga reseskildringar. Som reseskildring avviker den från den man annars brukar få sig till livs. Forskningsresanden och dokumentärfilmaren Blomgren spelar hela skalan över om den gömda inka-skatten i Llangati, en vild och otillgänglig plats i Ecuadora bergsland.

Det rör sig om den spanske soldaten Valverdes skattkarta från 1500-talet men i än större grad om det oanträffade inka-guldet, som så många skattsökare och äventyrare tidigare hoppats kunna göra sig rika på. Rolf Blomberg hör till dem som gjort flera försök och den saken dokumenterar han med mast i boken. Förtjänsten har gjort författaren till en av Ecuadors främsta kännare och en del av detta kunnande dokumenteras i billighetsupplagan.

Blomgrens berättarkonst måste de flesta kapitulera inför. Avsnittet om de djupt känsliga cofán-indianerna som lyssnade till Beethovens musik är bara ett sådant exempel. Andra sådana framträdande berättelser är författarens möten med tapirer, sengångare, fättepaddor och andra djur.

Illustrationsmaterialet är avsnaerligen rikt och konstnärligt och ger både djup och rymd. Priset är kännetecknande för FIB:s förlag: 10:76, inb. 14:76.

Lurix.

—★

Landskrona-Posten 6 Nov

GULD ATT HAMTA. Rolf Blomberg. Folket i bilds förlag.

Guld att hämta är en av Rolf Blombergs basta reseskildringar. Illustrationsmaterialet är synnerligen rikt, med bilder i både färg och svartvitt.

Guldet ifråga finns gömt i llangati, ett vilt och otillgängligt bergland i Eucador. Det rör sig om en inkaskatt, som den spanske soldaten Valverde gjorde sig en förmögenhet på i slutet av 1500-talet. Valverde efterlämnade en skattkarta, som otaliga äventyrare har orienterat sig efter med hopp om att bli rika. Liksom i Blombergs övriga böcker finns i denna en värme i skildringen som gör att läsaren ger sig på nåd och onåd.

Kalmar Nyheter 31 okt 51

"Guld att hämta"

Så enkelt som titeln låter är det emellertid inte. Detta äskädliggör på ett briljant sätt Rolf Blomberg i boken. Har man läst boken å överväger man mera än en gång att ge sig ut för att leta efter en inkaskatt. Också i vår moderna tid, med flygplan och traktorer är umbärandena för svåra och för stora. Med flygplanet kan man inte landa i djungeln och med traktorn kommer man inte fram. Och vilka hinder som står i vägen beskriver Blomberg så bra att man tycker synd om dem, som ger sig ut på skattsökandet ändå.

Men ännu intressantare är berättelserna om strövtågen kring Amazonafloden och jakten på världens största orm: Anacondan. Det hela levandegöres ypperligt med ett utmärkt fotomaterial. Bilderna ger oss en inblick i vad en forskare har att kämpa mot. Det är tiden, på grund av regnperioden, det är insekterna, det är vegetationen, det är de otaliga fiskarter, bland dem världens rovgirigaste fisk: piranan och dattrålen, som kan ge elektriska stötar på upp till 500 volt, och det är ibland också befolkningen. Denna gången hade han turen med sig och hamnade hos cofán-indianerna som var hyggliga. Men inte alltid går det så bra.

Rolf Blomberg har äventyrsblodet inom sig och snart är han ute på upptäcktsfärder igen och vi hoppas få läsa en ny spännande bok av honom.

Toni Jablonev

Rolf Blomberg: GULD ATT HAMTA! Folket i Bilds Förlag. Pris Kr 17: 50

En av Rolf Blombergs bästa reseskildringar, "Guld att hämta", har utkommit hos Folket i Bild i en vackert illustrerad billighetsupplaga.

Hemmakväll

Rolf Blomberg

En originell amerikan tänkte slå sig ned som eremit vid kratersjön på den obebodda Fernandinaön. Under fyra dagar slet och släpade man på hans grunkor och kom till sist upp till kraterranden. Bara för att till stor häpnad konstatera att — sjön var försvunnen.

När amerikanerna under senaste världskriget hade en militär bas på Galapagosöarna företogs en mångfald rekognosceringsflygningar över ögruppen, och man gjorde därvid flera intressanta observationer och upptäckter. En av dessa dreg jag fördel av då jag besökte Galápagos strax efter kriget; jag fick tillfälle att fotografera stora mängder jättesköldpaddor som man observerat från luften på en plats i det inre av Santa Cruz-ön. Dessa är på väg att utrotas, och ingen hade väl anat att de fortfarande fanns i så stort antal på Santa Cruz.

Men den märkligaste upptäckten gjorde man på Fernandina (eller Narborough, alla dar på Galápagos har två, ibland tre namn). På denna ö finns en väldig vulkan som man inte visste något närmare om, eftersom ingen hade bestigit den, och först genom amerikanernas överflygningar fick man reda på hur den såg ut. Det visade sig att i den enorma kratern, som når ungefär 4 km i diameter, fanns en stor kratersjö, och i denna sjö en ö med en mindre krater, och i dess mitt ännu en sjö, av obetydlig storlek! Jag planerade genast en bestigning av Fernandinavulkanen när man berättade för mig om den märkliga upptäckten, men av olika anledningar kunde jag inte förverkliga planen.

Mitt folk hade knappast kunnat komma snabbare upp på däck, om dombasunen väckt dem, och stod nu mållösa i häpnad och skräck. Himlavalvet föreföll stå i lågor och korsades av miljoner stjärnfall och glödande meteorer, medan flammorna från toppen av Narborough slog upp åtminstone 2 000 fot högt. Männen kom snart underfund med orsaken till det märkvärdiga fenomenet, och då de hämtat sig från den första förskräckelsen kunde de iaktta det med större lugn.

Men vi hade ännu ej sett den mest intressanta och lysande scenen i detta skådespel. Omkring kl halv fem hade den väldiga gryta kokande innehåll nått upp till kanten och flöt över kraterns mynning som en ström av flytande eld. En flod av smältande lava slingrade sig nu nedför bergets sida till havet, som låg omkring tre engelska mil från vulkanens flammande mynning. Som en fruktansvärd ström av smältande järn från en masugn sökte sig den glödande lavan ned genom en klyfta, som var en kvarts mil bred. Trots att berget var brant och klyftan mycket trång, kunde den flammande strömmen ej flyta ned tillräckligt snabbt, utan rann på sina håll över bräddarna och bildade nya floder, som förgrenade sig i alla riktningar och ilade nedåt för att svalkas i havet. Vattnet kokade och brusade, som om ett inbördeskrig hade utbrutit i Tartaros.

Kl 3 på morgonen fann jag att vattnets temperatur var 16° C, och luftens 21° C. Kl 11 var luftens 45° C och vattnets 53° C, medan utbrottet fortsatte med samma raseri. Vi hade omkring tio engelska mil norr om berget och heltan var så stor att det smältande beeket rann i på-

ten och tjäran droppade ur riggen."

Det var en allvarlig situation för fartyget, ty det rådde stiltje och läget blev för varje timme allt mera kritiskt. Termometern fortsatte att stiga, blev 50° C i luften, 41° C i vattnet. Besättningen fick svårigheter att andas, klagade över stor mattighet. Men slutligen kom en smula vind och man kunde lätta ankar. Fartyget gled långsamt genom havet, "som nu nästan kokade. Då vi passerade strömmarna av flytande lava fruktade jag att jag skulle förlora några av mitt folk, eftersom heltan var så svår att åtlliga av dem ej längre kunde hålla sig uppe. Temperaturen hade nu stigit till 63° C, och steg i vattnet genast till 65° C. Både vinden mojnat här, skulle följderna ha blivit förskräckliga. Men vinden drev oss fortfarande framåt mot mildare temperatur..."

I oktober samma år, då Morrell återvände till Galápagos, glödde fortfarande vulkanen på Narborough men mycket mättligt.

Att en kratersjö, som är på sin höjd 120 år, skulle kunna innehålla liv är ingen omöjlighet; insekter och larver borde alla händelser kunna finnas där, om vattnets temperatur och sammansättning är sådana att liv över huvud kan existera. Men att fiskar skulle förekomma i sjön låt helt otroligt! Hur hade de kommit dit? Nå, jag var fast besluten att undersöka sjöns fauna, och tillsammans med en fransk fotograf organiserade jag en expedition. Vi anställde folk och köpte proviant och allt var klart för avfärd med en av ecuadorianska flottans patrullbåtar — då denna gick mot en klippa och fördärvade propellern. Vi måste alltså tills vidare skrinlägga planerna.

Ett par veckor senare besökte jag ön Isabela (eller Albemarle) och gjorde då tillsammans med den katolske padren i kusthyn Villamil en färd i dennes lilla båt för att besöka och filma ett vulkanutbrott som just pågick på öns sydkust. Det var en mindre krater på den stora vulkanen Cerro Azul som spydde ut glödande lava som flöt i floder ner till vattnet, där enorma moln av vattenånga bildades — ett märkligt skådespel! Vi — padren och jag — satt en hel natt och konverserade, och då kom också samtalet in på Fernandina- (eller Narboroughvulkanen).

— Jaså, ni har inte hört det sista om den! sa padren. I Iguana Cove inte långt härifrån lever en eremit. Det är en amerikan, en mycket originell herre, som slagit sig ned alldeles ensam där. Det sägs att han är en f d sjöofficer av hög rang. Han tror att världens slut är nära, och han studerar varje dag solen, som han säger håller på att blekna och bli kallare. När den här vulkanen började sitt utbrott och luften var full av aska, så såg väl solen blekare ut, och då trodde eremiten att jordens undergång var förestående. Han tycks ha det bra ställt, är välförsedd med proviant, och när båten kommer från fastlandet har den som regel med sig några lådor åt honom. Vatten får han genom att filtrera havsvatten, men mest dricker han whiskytyp.

— Nå, denne amerikan tänkte först slå sej ner vid kratersjön på den obebodda Fernandinaön, och han lejde en hel massa folk för att forsla upp de tunga utrustningen. Bland annat hade han med sig en mindre roddbåt. Under fyra dagar slet och släpade man på hans grunkor och kom till sist upp till kraterranden. Bara för att till sin häpnad konstatera att — sjön var försvunnen! Det fanns inte en droppe vatten i kratern längre!

Rolf Blomberg

När jag nu elva år senare kom till Galápagos fick jag höra att ett par expeditioner redan hade bestigit vulkanen, och jag fick tillfälle att intervjua några av de äldre som deltagit i dessa. Det hade varit ett nog så strapatsrikt och törstigt jobb, men en storslagen upplevelse. Vulkanens brunta sluttningar består av lava som är skrovlig och ibland vass som glas, så den skär sönder skorna på recordtid. Vegetationen är fattig med kaktusar och småväxta träd och buskar. De enda djur man fakttog var helt orädda fåglar, ogiftiga ormar och jättelika, orangegula drushuvadödior, en del så fiskna att de gick till attack! (På andra platser på Galápagos är de mera fredliga av sig.) Det tog två dagars svettdrypande vandring att komma upp till kraterranden, men här fick man lön för mödan. Det var ett sceneri så storslaget, förklarade en av mina sagesmän, att han fullkomligt tappade andan. "Jag kände mej inte längre på jorden utan på något annan planet!" Djupt nere i den enorma kratern låg den spegelblanka sjön, i vilken en mindre också vattenfylld krater stack upp. Det var en syn av obeskrivlig skönhet. Man tog sig med svårighet ner till sjön. Vattnet hade smak av svavel, och några som drack för mycket av det fick uppkastningar och kände sig illamående. Vad som intresserade mig var om det fanns liv i sjöns vatten. Jodå, förklarade man, det fanns små insekts- eller räklikande djur. Och det märkligaste av allt: en orm som man hittade död vid stranden och dissekrerade hade en liten fisk i magen!

Denna sista uppgift tvivlade jag på, men man försäkrade att den var med sanningen överensstämmande. Hur kunde detta vara möjligt, frågade jag mig. Kratersjön kunde inte vara äldre än omkring 150 år, ty från 1825 finns en rapport från amerikanen Benjamin Morrell, som bevittnade ett utbrott av just denna vulkan på Fernandina. Detta är hans dramatiska skildring, hämtad ur William Beebes bok "Galápagos — de förtrollade öarna".

"... 14 febr. Måndagen den 11 kl 2 på morgonen, då nattens svarta mantel ännu låg utbredd över den vildiga oceanen och del de de närliggande öarna och dödstillhet ännu härskade över allt omkring oss, träffades våra öron plötsligt av ett ljud, som endast kan jämföras med tio tusen åskslag på en gång. I samma ögonblick lyftes hela himlavalvet upp av ett glödande sken, som kunde ha skrämt den djärvaste. Jag fann snart att en av vulkanerna på Narborough, som varit i vila de sista tio åren, plötsligt vaknat till liv.

DAGENS NYHETER Fredagen den 30 Oktober 1959

Mysteriet med den försvunna sjön

Vulkanutbrottet Blomberg bevittnade på Galápagosön Isabela. När den glödande lavan nådde vattnet bildades enorma moln av ånga.

Galápagosöarna är av vulkaniskt ursprung — Charles Darwin uppskattade antalet kratrar till 2 000 — och på många platser möts öget av rena månlandskap.

Dagens Nyheter 30 okt. 59

Östersundsposten 12/10 59

Dala Demokraten 6/11 59

Poststation på Galápagos

Långt innan några människor bodde på Galápagosöarna fanns det ett postkontor där.

Det bestod av en tunna som var fastsatt på en påle i en bukt på ön Florena. Denna bukt kallas fortfarande Post Office Bay. I tunnan lämnade långseglare, som rundat Kap Horn på sina ofta mångåriga resor i Stilla havet, brev till familjerna i Europa, och skepp på hemväg som passerade Galápagos vittjade tunnan och vidarebefordrade breven. Det var en fullkomligt frivillig och ganska god postservice.

Men den var på gott och ont. När den amerikanske sjöofficeren David Porter på fregatten Esex kom till Stilla havet 1813 med befallning att kapa alla brittiska valfångare, ankrade han i Post Office Bay, och i tunnan fann han brev som gav upplysningar om att brittiska fartyg uppehöll sig kring öarna. Tack vare dessa meddelanden lyckades han kapa tre fartyg med värdefull last. "De tre fartyg som vi med så liten möda erövrat uppskattades till ett värde i England av inemot en halv miljon dollar", konstaterar Porter i sin underhållande "Journal of a Cruise".

Posttunnan finns fortfarande kvar. På min första resa till Galápagos för tjugufem år sedan lade jag flera brev i den, bl a ett till mina föräldrar. När de ett par månader senare mottog brevet, blev de något konsternerade, ty det var frankerat i Tahiti i Polynesien. "Hur har vår son hamnat där?", var deras förtvivlade tanke. Det var en amerikansk yacht på väg till Söderhavet som vittjat tunnan och vidarebefordrat mina brev.

Numera är det rätt hyggliga postförbindelser mellan Galápagosöarna och det sydamerikanska fastlandet, och det originella postkontoret på Florena har mist sin betydelse. Men det är fortfarande i bruk, och passerande yachter brukar ofta ankra i Post Office Bay och stoppa brev i tunnan.

BOKLÅDAN

INTE BARA GULD

Vid det här laget är Rolf Blomberg ute på sin tredje resa till Llanganati i Sydamerika och den här gången liksom de två tidigare gäller det guld. Många skattsökare har genom tiderna försökt återfinna inkaindianernas guld, det guld som de spanska erövrarna aldrig kom över.

I "Guld att hämta" har Rolf Blomberg på sitt lediga sätt berättat om två misslyckade expeditioner in i den fuktdrypande urskogen. Strapatser och missöden tar Blomberg med ro, och det verkar inte, som han är så alldeles övertygad om att det finns något guld att hämta.

Det kanske också förklarar varför han i reseskildringen sprängt in berättelsen om hur hans expedition fångade "Anacondan", den jättestora ormen, som filmades. Även den blev ju så småningom guld via biografens kassor.

Men nog är berättelsen om guldexpeditionerna betydligt mer intressanta än skildringen av filmsällskapets vedermödor. Dem har man ju också nyligen stiftat bekantskap med i tidningsartiklar.

Eftersom Rolf Blomberg åter är på väg till Llanganati får vi väl hoppas på en fortsättning på skattsökarberättelsen. Tills dess är "Guld att hämta" inte riktigt avslutad. De som inte tidigare har läst om expedition "Anaconda" får emellertid i både text och bild en utförlig redogörelse för filmens tillkomst.

Rolf Blomberg är också som skribent en av de lättsammaste och man tar nog inte fel om man tippar att många julpaket kommer att innehålla hans nya reseskildring.

Yngve.

Rolf Blomberg: Guld att hämta. Folket i Bild. 10.75. 14:75.

Rolf Blomberg älskar sitt Sydamerika, minst lika mycket som Resarebengt älskar Söderhavet, och äger även han förmågan att medryckande berätta om sin kärlek. I "Guld att hämta" (Fib) redovisar han i bokform den jakt på anacondan, som tidigare serverats via filmen. Dramatiken blir inte mindre, därför att man nu inte kan se hur jätteormarna rör sig. Det kan istället författaren vältaligt berätta om.

Mera spänning tillhandahåller Blomberg i den del av boken som skildrar strövtågen i Ecuadors otillgängliga trakter, där han som så många före honom söker efter inkaskatter, Llanganati heter de allt annat än gästvänliga trakter, där Rolf Blomberg hemtamt travar i spanske soldaten Valverdes 1500-talsfotspår. Någon skatt hittar icke den orädde svensken, men man föreställer sig att om någon skall lyckas att krafsa fram inkaguld, så bör det vara en gosse av Blombergs kaliber. Det märkliga med denne forskare och hans gelikar är att de tycks kunna ta sitt allvarliga jobb med sådan humor. De leker sig genom faromna. Det är kanske enda sättet att klara dem?

Ax.

Nya Norrland Folkblad 6/11 59

Guld och anacondor

"Guld att hämta" är en av Rolf Blombergs bästa reseskildringar. Den föreligger i en vacker billighetsupplaga från Folket i Bilds förlag (10:75 kr). Illustrationsmaterialet är synnerligen rikt, med bilder i både färg och svartvitt.

Guldet i fråga finns gömt i Llangati, ett vilt och otillgängligt bergland i Ecuador. Det rör sig om en inkaskatt, som den spanska soldaten Valverde gjorde sig förmögen på i slutet av 1500-talet, Valverde efterlämnade en skattkarta, som otaliga äventyrare har orienterat sig efter med hopp om att bli rika. Rolf Blomberg har gjort flera försök, och han berättar humoristiskt och fängslande om fruktansvärda strapatser i världens värsta klimat, med regn och dunsta året om, bergras och översvämningar.

Mellan skattsökarexpeditionerna strövar Blomberg vidare i Amazonas för att fånga djur och göra film. I den här boken berättar han om jakten på anacondan. På sitt intensiva sätt berättar Blomberg om möten med tapirer, sengångare, jättepaddor och andra djur, om egendomliga vita bortom civilisationens råmärken, om djupt kanaliga indianer. Ett starkt intryck gör berättelsen om hur cofanindianerna lyssnade till Beethovens musik.

Liksom i Blombergs övriga böcker finns i denna en varme i skildringssconsten som gör att läsaren ger sig på nåd och onåd. Och man gläds åt bilderna, som ger både djup och rymd.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning 18 okt 59

Guld och anacondor

Författaren Rolf Blomberg fångar en tamandua eller fyrtåig myrslok som försöker smita upp i ett träd.

Guld att hämta är en av Rolf Blombergs bästa reseskildringar. Den föreligger nu i en vacker billighetsupplaga från Folket i Bilds förlag. Illustrationsmaterialet är synnerligen rikt, med bilder i både färg och svartvitt.

Guldet i fråga finns gömt i Llangati, ett vilt och otillgängligt bergland i Ecuador. Det rör sig om en inkaskatt, som den spanska soldaten Valverde gjorde sig förmögen på i slutet av 1500-talet. Valverde efterlämnade en skattkarta, som otaliga äventyrare har orienterat sig efter med hopp om att bli rika. Rolf Blomberg har gjort flera försök, och han berättar humoristiskt och fängslande om fruktansvärda strapatser i världens värsta klimat, med regn och dimma året om, bergras och översvämningar.

Mellan skattsökarexpeditionerna strövar Blomberg vidare i Amazonas för att fånga djur och göra film. I den här boken berättar han om jakten på anacondan. På sitt intensiva sätt berättar Blomberg om möten med tapirer, sengångare, jättepaddor och andra djur, om egendomliga vita bortom civilisationens råmärken, om djupt känsliga indianer. Ett starkt intryck gör berättelsen om hur cofanindianerna lyssnade till Beethovens musik. Liksom i Blombergs övriga böcker finns i denna en värme i skildringskonsten som gör att läsaren ger sig på nåd och onåd .Och man gläds åt bilderna, som ger både djup och rymd.

Västgöta Demokraten 10/11 59

PÅ SYDLIGA breddgrader rör sig också Rolf Blomberg med förkärlek. Han har utvecklat sig till en av våra främsta kännare av Sydamerikas djungler och en av våra främsta reseskildrare. "Guld att hämta" heter hans senaste bok (FIBIs förlag, pris 10:75). I den berättar han om en skattsökarexpedition i Ecuador och om sina strövtåg längs Amazonas på jakt efter anacondan.

Arbetet, Malmö 5 jan 61.

Ecuadors latitud

Ler med "vackra svarta tänder" gör denne ecuadorian av colorado-indianernas stam.

Pojken går aldrig ur honom! konstaterar man lättad var gång man skär upp en ny bok av Rolf Blomberg. Uppspråttningsproceduren tar i dessa specialfall mycket lång tid; man ger sig inte till tåls med läsningen tills hela boken är uppskuren, frestelsen att sluka en smakbit här och en där blir för svår. Hans färskaste alster — Latitud 0° — är i högsta grad blombergskt. Visserligen betonar han i företalet att boken inte är någon egentlig reseskildring "och absolut ingen bok med pretentioner", men den renhårige grabbens uppriktighet bör för allt i världen inte förleda någon att avstå från läsningens höga nöje, i den tron att Blomberg skulle nu ha slängt ut en sk mellanbok. Det stämmer att här föreligger ingen sedvanlig reseskildring, men denna rikt variegerade ecuadorianska rapsodi (vars coda går i Galápagos-tonart) är en av Blombergs mest vinnande och charmfulla reseböcker. Att den inte är rapportskyldigt knuten till en bestämd resa eller stor expedition, har gett honom större rörelsefrihet både när det gäller stoffvalet och presenterandet av detsamma. Han berättar om sådant som ligger honom om hjärtat, och han är en genrös natur med frisk aptit på människor (särskilt de som lever som sådana), all slags miljö, fauna, flora och fantastiska anekdoter.

Latitud 0° är en eggande samling berättelser från olika håll i ecuadoriansk tid och rum, man avnjuter dem med reseskildringsälskarens fulla välbehag, och likt ädelt vin har de en bouquet som dröjer kvar i form av frisk, humorstänkt eftersmak. Rolf Blomberg har denna gång åstadkommit något alldeles speciellt — exotiska reseglimtar i krasen conte-form.

Rudolf Berner.

Rolf Blomberg: Latitud 0°. Ill. Gebers. 19:50.

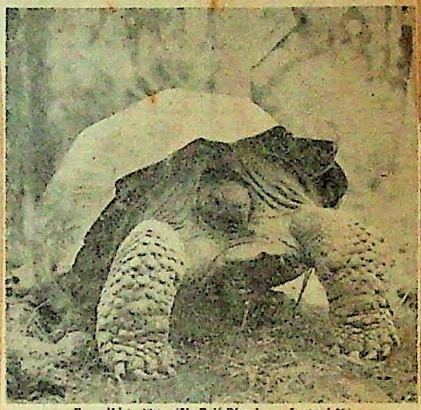
Av
C. SKOTTSBERG

Göteborgs Handels- & Sjöfartstidn
8/1 61

Rolf Blombergs nya bok utgör en samling underhållande minnen ur hans liv i hans andra fosterland Ecuador. Vi återknyta bekantskapen med "los indios colorados", som vid högtidliga tillfällen måla hela sin lekamen röd: för inte så länge sedan höllo de fast vid sin gamla livsföring, nu ha de fått bilväg och belägras av filmfolk och andra dollarturister och skruda sig i plasthattar och gummistövlar. I detta kapitel får förf. tillfälle att presentera några svenska botanister, som kommit för att utforska Ecuadors flora, djärva, härdade och därför framgångsrika herrar sådana som Erik Asplund och Gunnar Harling. Hatten av för dem!

Indianer av många sorter spela givetvis en huvudroll i Blombergs minnen, men det är inte för att än en gång berätta om de beryktade jívaro, tillverkarna av tsantsas, de krympta människohuvudena, varom vi till leda äro underrättade, som han kommer in på detta, utan för att hålla räfst med vissa figurer som presterat praktstycken av sensationsmakeri och ovederhäftighet. Priset tas av en ung amerikanak dam, som inte väjt för rena förfalskningar av fotografier. Efterfrågan på tsantsas har alltid varit stor bland turister, men äkta vara är svåråtkomlig och utförsel strängt förbjuden. Välgjorda förfalskningar av getskinn kan köpas för en måttlig penning. Nu har Japan och USA kastat sig in på marknaden och man kan välja mellan ett japanskt huvud av kautschuk med nylonhår eller ett amerikanskt av plast med peruk av silke...

Andra mycket läsvärda kapitel handla om bergsbornas hårda livsvillkor och om en gammal indiankvinnas kamp för att få till stånd byzkolor i höglandet där all undervisning saknats. Glöm inte heller berättelsen om den undergörande madonnabilden och den fetischdyrkan, som inte är främmande för katolicismen!

En uråldrig jätte. (Ur Rolf Blombergs Latitud 0°)

08-06 18 2

Blombergs kärlek till Galápagosöarna är omvittnad och dit har han gång på gång återvänt, nyligen fjärde resan. Han ägnar den en dryg tredjedel av sin bok. Själv säger han att han den här gången låtit människorna och inte de underliga djuren uppträda, och visst ger han levande porträtt av folk som här sökt sin lycka och ibland också funnit den, men han har visst inte glömt djuren. Han är ju en utmärkt fotograf, och närbilderna av drushuvudödlorna i kamp (färg) och av den magnifika jätteköldpaddan äro verkliga praktstycken. Han kan också berätta att myndigheterna nu i sista stund ämna försöka rädda spillrorna av en unik värld, vilket för resten helt nyligen stod att läsa i svenska tidningar. Den stora, föga kända Albemarle-ön, där vår Albatross-expedition förbjöds att landstiga, har äntligen blivit kvitt sin skandalösa straffkoloni. Kanske är trots allt en bättre tid i sikte. En frisk bok med ett större ämnesval än en ordinär reseskildring brukar bjuda.

Kvarante, berättelsen om Blombergs brasilianska filmexpedition, 1958 utkommen hos Gebers, finns nu i nyutgåva, vackrare än originalet, hos Tidens bokklubb för halva priset.

Gefle Dagblad 12 april 1961

Westmanlands Läns Tidning 14 april 61

Travellers Club berättar

TRAVELLERS CLUB firade femtioårsjubileum för en tid sedan. Det var den 14 februari 1911 sammanslutningen grundades i Stockholm. Till jubileet har man givit ut en diger volym med reseäventyr — Äventyr jorden runt — där 27 "travlare" berättar om sin ålagfärder.

Berättelserna har skrivits speciellt för jubileumsboken. Därigenom har flera av dem fått en mycket aktuell prägel. "Vår herres trädgårdsmästare i Kivu" t. ex. av Sigvard Malmberg behandlar inisionärerna i denna del av Afrika. Ortsnamnen i den berättelsen är som tagna ur ett utrikestelegram av i dag.

27 författare om en bok, det måste oundvikligen bli så att allt inte kan ha samma intresse för den enskilde läsaren. Men här finns så mycket att välja på att den risken är ganska liten.

De 338 sidorna, fotografier, kartor och biografiska uppgifter om respektive författare inkluderade, innehåller bland mycket annat en intressant skildring av Sten Bergman om konsten att övernatta i ett björnide. För oss normala cirkelgångare i välfärdssamhället lär det väl aldrig bli aktuellt, men det kan ju vara spännande att ha reda på hur det går till.

Vidare skriver Rolf Blomberg i en av bokens förnämsta skildringar om ett möte med det stridbara aucafolket, som håller till i Ecuadors östra djungelområden. Där har en del det forskningsresanden och missionären forsvunnit under årens lopp.

Orvar Karlbeck kom till Kina 1906 och a.betade där som ingenjör och järnvägsbyggare. Från den tiden har han fått stoffet till kapitelrubriken "Två sällsamma möten", det ena med en man som slutade sina dagar som lustarm, det andra om ett sammanträffande med en remarkabel kommunistagitator. Båda berättelserna är av hög klass.

Kommer dertill reseäventyr från så vitt skilda geografiska områden som Fjarran Östern, Brannvinsbuken på Spetsbergen, Sovjet, Guatemala, Ceylon, Palestina m fl. så förstås att den här boken bär nå längre an enbart till en specialintresserad krets storresenärer.

CHRISTER FALEIJ

Äventyr jorden runt, 27 storresenärer berättar. Natur och Kultur.

FREDAGEN DEN 14 APRIL 1961

Horisontsjukan

Den exklusiva Travellers Club har i år firat sitt 50-årsjubileum. Klubben är en samlingspunkt för upptäcktsresande, vetenskapsmän och andra med långfärder som gemensamt intresse. Medlemmarna är synnerligen besvärliga resta män. De lider antagligen i hög grad av det som prins Vilhelm, själv medlem, en gång kallade horisontsjuka, det där att "jämt vara nyfiken på vad som ligger bakom synranden." Prinsen menade, att sjukdomen bottnar i någon nedärvd urinstinkt. Den har "sedan hedenhös sänt folk och individer på vandring". Att medlemmarna av Travellers Club aldrig blir botade från horisontsjukan får väl anses vara säkert, men sjukan är troligen obotlig.

För att celebrera 50-årsjubileet har klubben enligt beprövat manér givit ut en bok "Äventyr jorden runt". Tjugosju klubbmedlemmar berättar "utvalda reseminnen", i regel speciellt skrivna för boken. Författarlistan är imponerande. Den toppas av två prinsar och man hittar där hela raden av välkända reseskildrare. Nils Amboldt berättar minnen från Ostturkestan under Sven Hedins sista stora expedition. Sten Bergman talar om när han sov en natt i ett björnide — en historia som man känner igen. Rolf Blomberg har som sig bör minnen från indianstammar i Sydamerika, medan Gerhard Lindblom, förutvarande ordförande i klubben och numera hedersordförande, berättar en liten både rolig och rörande historia om en genett. Gösta Moberg håller sig naturligtvis också till Afrika och T.G Wickbom kan tala om en tidningskorrespondents vedermödor i Orienten. Två av deltagarna i Fidras världsomsegling är med och dessutom en lång rad andra.

Prins Bertil inleder boken med ett par sidor om "att resa". De avslutas med en stilla förhoppning att "en gång få anträda en lång resa utan att vara bunden av program, utan att passa tider och kunna stanna i lugn och ro på platser av intresse." Det är väl det ideala programmet för en riktig resa. Joen Lagerberg som avslutar boken med en mycket läsvärd essä om nöjet att resa, skrivet bl.a.: "att ha sett många länder, det är att ung nå mognaden, en av lyckans hemligheter." Något av detta löper som en röd tråd genom hela boken. Även om en genomsnittsläsare aldrig kan få se de horisonter som dessa resande herrar har sett, har man dock stort nöje av det de berättar. Onekligen skapar böcker av detta slag en slags av horisontsjukan, men det kan inte hjälpas. Man är av med den så länge boken varar.

A Ju

Äventyr jorden runt, Natur och Kultur 24:50.

08-0621

Borgs Morgonblad Köping 19/4 61

"Nu befinner vi oss på Borneo, som är den osundaste av Sundaöarna."
(Upptäcktsresande Rolf Blomberg)

08-0620

Gefle Dagbl. 12/4 1961 m.k.

'Pi' Nr. 14

08-0624

Rolf Blomberg, upptäcktsresande: »Nu befann vi oss på Borneo som är den osundaste av Sundaöarna.«

Äventyr jorden runt

Med prins Bertil och prins Wilhelm i spetsen medverkar tjugosju storresenärer i en rese antologi av mera ovanligt slag. Den heter "Äventyr jorden runt" och omfattar bidrag från medlemmar i Travellers Club. I denna exklusiva församling vinnes inträde endast om man besökt flera världsdelar och gjort verkliga långfärder. Bland de vitterberesta medarbetarna märks för övrigt Nils Amboldt, Gunnar Ameen, Sten Bergman, Rolf Blomberg, Joen Lagerberg, Gerhard Lindblom, Sigvard Malmberg, Rolf de Mare, Gösta Moberg, T. G. Wickbom m. fl. Kurt Jungstedt bidrar med illustrationer, bl. a. en rad teckningar från Guatemala och vidare innehåller boken en mängd unika fotografier och ett 20-tal kartor. Roland Hentzel på förlaget har redigerat det unika bokverket.

ÄVENTYR JORDNEN RUNT
Natur och Kultur

08-0623

Falu-Kuriren 15/5 61

De verkliga ljuspunkterna i veckoslutprogrammet var två korta inslag på lördagskvällen. Det utannonserade "Vykortet" från Rolf Blomberg om docent G. Harlings jakt efter okända blommor i Ecuador och det lilla utfyllnadsprogrammet alla världens skepp. Alf Henrikssons dikt som illustrerats med teckningar av Uno Stallarholm. Författarna fungerade som utmärkta upplåsare. Söndagsöppnandet av man få alltid med nöje

Dagens Nyheter 17 april 61

Indiandrottning

Coloradoindianernas nya drottning.

QUITO i april.

Det är en riktig rörelse och drottningkult har i landet gått nu. Nästan dagligen kröns drottning — fotbolls-, golf-, tulip-, frukt-, turist- och många andra slags drottningar — och lika många missar koras: miss kaffe, miss pingpong, miss sympati etc. Provinser, städer, ministerier, skolor, idrottsföreningar, fackföreningar, alla skall ha sin drottning eller miss. När jag häromdagen besökte Quitos postkontor blev jag ombedd att vara med och rösta på Miss Correo — Miss post. Röstedlarna kostade 5 sucres (ungefär 1:50 kr), och var och en gällde för 100 röster. Det var de fagra kandidaterna själva som sålde dem, så jag röstade på varenda en, vilket blev ganska dyrt. Men vilken service och vilket vänligt bemötande jag nu får av de stora postfunktionärna!

Utvecklingen har i landet gått numera snabbt framåt, så det är inte att förvåna sig över att även djungelns indianer snittats av denna flugiga kulturyttring. För ett par veckor sedan valdes La Reina de los Colorados — coloradoindianernas drottning! — och medsanda foto togs vid den solenna ceremonin.

Los Colorados — de röda — har fått detta namn eftersom de målar sig helt röda med achiote, en växtfärg. Själva kallar de sig dock tsáchilas. Observera männens egendomliga frisyr. Även håret färgar de med en pomada av achiote och svinfett varför det ser ut som om de har blänkande hjälmar på huvudet. För tjugofem tretton år sedan levde coloradoindianerna helt isolerade i urskogen, men numera lever en god bevig till deras land, och som det endast tar fem timmar att från huvudstaden Quito, har de blivit en stor turistattraktion. De är nu rutinerade fotomodeller som inte låter sig ansporträtteras utan gottgörelse i sedlar.

Kröningen av drottningen hade annonserats i god tid så spektaklet samlade stora mängder turister och var en mycket god affär. Med kröna på huvudet och spjut i handen poserade den fagra indianskan glatt för alla som betalade en slant.

Det är alltid roligt när kulturen tar framsteg!

Rolf Blomberg

Skalv även i Ecuador
Panik i huvudstaden

Från DN:s speciella korrespondent Rolf Blomberg

QUITO i maj.

Den sista månaden har kännetecknats av en kraftig vulkanisk och seismisk verksamhet i Ecuador, vilket framkallat ångslan bland befolkningen. I huvudstaden Quito har starka jordstötar vållat en del panik — den katastrofala jordbävningen i Ambato 1949 lever i färskt minne — och flera dagar har askregn fallit över staden. Folk som bestigit Pichinchavulkanen, vid vars fot Quito ligger, påstår att gasutvecklingen i den djupa kratern är mera kännbar nu än den varit på länge, och detta med delande har även givit anledning till oro. Pichincha har tidigare haft många förödande utbrott, det senaste för snart 80 år sedan.

Askregnet över Quito och närbelägna städer har förorsakats av två vulkaner i landets östra bergskedjor. Den ena är den över 5 000 meter höga Sangay, de huvudjagande jibarоindianernas "heliga berg" som ligger något över 200 km rätt syd om Quito och är en av jordens mest aktiva vulkaner, ständigt bolmande och med täta och häftiga eruptioner. Den andra är Reventador (3480 m.ö.h.) som reser sig rätt ur djungeln omkring 100 km öster om Quito. Reventador har hållit sig relativt lugn i många år, men är nu i full aktivitet.

En expedition som sändes från krigsministeriets meteorologiska tjänst till trakterna syd om Reventador har just återkommit till Quito efter en mycket strapatsrik färd och meddelat att man trots ihållande tät dimma omväxlande med häftiga skyfall tydligt kunnat iaktaga starka, explosionsartade eruptioner med egendomliga ljusfenomen och tjockа pelare av askblandad rök. Närmaste observationspunkten befann sig 15 km från vulkanen, och medan man uppehöll sig här, blev utbrotten successivt mera långvariga och våldsamma och nattetid var landskapet mestadels helt upplyst. Man plågades svårt av askregnet, fick ögon och svalg inflammerade och besvärades av magsmärtor, vilket hade till följd att man tvingades återvända. Även Sangay hade ideligen utbrott, och man gjorde den observationen att askan som kom från denna vulkan var grå, medan Reventadors var svart.

Det kan till sist nämnas att på ett avstånd av endast 40 km från Quito ligger Cotopaxi, jordens högsta verksamma vulkan (5 943 m.ö.h.) som både en mängd svåra utbrott under 1800-talets senare hälft, men som sedan förhållit sig lugn. Ur dess krater strömmar dock ständigt ånga som tyder på att inte heller denna kolossa fallit till ro, utan fortfarande utgör ett hot mot tryggheten.

Aftonbladet 14/5 61

VISST FANNS DET bra inslag — Rolf Blomberga vykort från Ecuador och Alf Henrikssons dikt med teckningar av Uno Stallarholm var två fina inslag. Men kanske skulle de programramen kommit mer till sin rätt på en annan veckodag.

Svenska Dagbl. 17/5

Någon läste ett vykort av Rolf Blomberg från Ecuador medan kameran följde docent Harlings jakt efter okända blommor. Först efter förfrågan hos Sveriges radio fick man veta att den utmärkte upplåsaren var Rolf Blomberg själv.

Samma sak upprepades i Alf Henrikssons program till teckningar av Uno Stallarholm. Någon läste de henrikssonska versena med en nyansrikedom som frapperade. Vid förfrågan fick man veta att den utmärkte upplåsaren var Alf Henriksson. Här är tydligen sin egen bäste upplåsare.

Tänk om man glömde att avannonsera ett program med Lars Lönndahl! Vilken skandal! Men med kulturpersoner kan det kvitta.

MARGARETA STENSTRÖM

★

Örnsköldsviks Allt. 15/5

De verkliga ljuspunkterna i veckoslutsprogrammet var två korta inslag på lördagskvällen. Det utan-Blomberg om docent G. Harlings jakt efter okända blommor i Ecuador och det lilla utfyllnadsprogrammet alla världens skepp. Alf Henrikssons dikt som illustrerats med teckningar av Uno Stallarholm. I båda fallen var det författarna som fungerade som utmärkta upplåsare. Fast man i bland tyckte att Blomberg försökte ta efter Sten Bergmans diktion litet väl mycket. Söndagsbilagan ger man ju alltid med

Göteborgs Posten 14/5 1961

Nej, det är förunderligt, men ju mindre man plottrar till en sak, desto bättre blir den. Höjdpunkten i går kväll var resan till Ecuador i sällskap med Rolf Blomberg och docent G. Harling. Tio minuter värade den, man kunde ha följt med dem i timmar. Eller se på Aktuellt! Inga konstigheter, bara fakta serverade på ett fat. Till och med riksbankschefens syn på kreditpolitiken och affärsbankernas utlåningsdito fick liv. För att inte tala om de korta scenerna från Portugal. TV bör passa på att åka till Spanien om fjorton dagar och se hur Francos försök att få spanjorerna att lägga sig på kvällarna och inte på morgnarna slår ut. Det kan bli ett helaftonsprogram som knäcker vilket konstlat program à la weekend-rhapsody som helst.

Västmanlands Läns Tidn. 15/5

Ingen bullersam folkunderhållning

störde lördagsron i TV-hemmen men vi fick däremot i lugn och ro njuta av flera bra småprogram. Rolf Blomberga lilla filmstump från Ecuador förde in en fläkt av äventyr med en bärfärd över en sirapblank flod rakt in i djungeln. Körsång här i vanliga fall inte till det man längtar mest efter i fråga om underhållning men det var alldeles förunderligt hur den danska Saabv-kören formådde bjuda på lättsam omväxling och de skilda musikaliska numren framförda i granna bildkompositioner.

Smålands Folkblad 15/5 61

Forskningsresanden Rolf Blomberg hälsades välkommen till TV — han berättade medryckande om en botanisk expedition till den sydamerikanska djungeln.

DET HAR VARIT klent beställt med berättelser från upptäcktsresor, trots att landet har ett par mycket namnkunniga forskningsresanden. Rolf Blomberg bättrade på denna brist genom att berätta om docent Harlings botaniska expedition till Sydamerikas djungler — det korta programmet var intressant, men nog hade man med glädje bytt ut det mot ett program om Blombergs egna färder i Latinamerikas urskogar.

Katrineholms-Kuriren 8/7 61

Vad läser . . .

»Hellre bok än TV-program»

Köpman C. A. Nilsson, Olandsgatan 4, Katrineholm, läser gärna. — Visst har jag TV, men det är sällan programmen lockar mig — det finns ljusglimtar då och då, men för det mesta väljer jag hellre en bok. Politik intresserar inte särskilt, men jag har just läst en bok av en engelsman. Den heter Hitler — en studie i tyranni. Reseskildringar fängslar mig och jag har nog läst de flesta av Rolf Blomberg, Sten Bergman och Thor Heyerdahl. Jag köper gärna en bok jag vill ha, men lånar även på bibliotek. Som ren avkoppling plöjer jag igenom Motor, Motorföraren och Till rors. Deckare läser jag faktiskt aldrig. För mig som köpman ligger det nära till hands att först läsa annonssidorna och handelsnyheterna för att hålla mig å jour med dagsläget på den fronten, men givetvis måste man också följa med i dagshändelserna utom och inom landet.

Göteborgs Posten 15/5 61

Rolf Blombergs rapport om docent Gunnar Harlings botaniska expedition, Blommor i Ecuador, var mycket rapsodisk, närmast en rad snapshots. Men roliga att se och mycket intressanta.

*

Dagens Nyheter 14/5 61

men nog var det en plottrigt komponerad lördagsmeny. Rolf Blombergs vykort handlade om docent Gunnar Harlings insamling av blommor till Riksmuseet, och det var visst intressant, men just ett sådant program ropar onekligen efter färg-TV: fjärilar och urskogsblommor blir inte mycket i svartvitt. Däremot gjorde sig Uno Stallarholms

Expressen 14/5 61

Sedan ett grant men litet vykort från Rolf Blomberg i Ecuador, följt av Alf Henrikssons dikt "Alla havens skepp". Ja, det gick bra både att se och höra dikten. Så konkret var den. Danskarna överraskade med en li-

Västerviks Tidning 20/5

Fredagen den andra juni firar Travellers' Club sitt svenska femtio-årsjubileum. Det är alltså en klubb av folk som rest mycket på otillgängliga ställen runt omkring i världen, och i jubileumsprogrammet medverkar bland andra Sten Bergman, som ju inte torde behöva någon närmare presentation. Vidare framträder filmregissören Torgny Anderberg, som ju tillsammans med Rolf Blomberg har trängt längt in i de okända delarna av Brasilien och andra delar av Syd-Amerika och gjort fina filmer därifrån. Bengt Häger, som färdats en bel del i Indien och Orienten bland annat, och vidare Sten Nordenskiöld, ambassadör Johan Beck-Friis och professor Gerhard Lindblom.

och Rolf Blomberg, direktör Nils Nessim, han med mattorna, professor Clarence Crafoord, danskonstens beskyddare nummer 1, Rolf de Maré, radions T G Wickbom och Lars Henrik Ottosson.

Skyddshelgon: Tippu-Tip, slav- och elfenbenshandlare från Zanzibar, mången utlandsfarares hjälpare i nöden på den tiden det begav sig.

Tippu-Tip möjliggjorde Stanleys och Cameruns resor. Han var dessutom mycket förtjust i äventyr.

Tippu-Tip inköptes för en femma när Svenska panoptikan gick omkull.

— Han är mycket mycket levande, Tippu-Tip, säger Torgny Anderberg.

I TV-programmet i kväll kommer Sten Nordenskiöld att berätta om när han fotograferade de sällsynta vita noshörningarna i Sydafrika. Torgny Anderberg visar filmbilder hur man fångade en noshörning i trädmarkerna i södra Colombia. Klubbens sekreterare Gunnar Nilsson och

Skånska Dagbl. 5 juni 61

TV i går

• *Travellers Club*

har säkert mycket att erbjuda. Därom vittnade de glimtar Bengt Bedrup plockade fram under titeln "Äventyr jorden runt" med anledning av klubbens femtioårsjubileum. Cruxet är naturligtvis att åtskilliga av de där beresta herrarna har globetrottandet som födkrok, men ju mera professionell inställning dess bättre underhållning. Sten Bergman kan konsten att berätta till sina bilder med överlägsen effekt, men det var också intressant att följa med Sten Nordenskiöld på jakt efter sällgrisslans ägg på Färöarnas fågelberg, major Bertil Boström som handelsresande i kanoner och Gunnar Nilsson på världsomsegling i stillbild. Nils Ambolt hade tillgång till en tysk film för sina minnen från Sven Hedin-expeditionen till Kina och Torgny Anderberg visade avsnitt ur sin och Rolf Blombergs spelfilm "Anaconda". Mest spännande var ändå de inledande bildsvepen utan kommentar!

21 TV OCH RADIO

TRAVELLERS CLU
— bara för äventyrliga m

Av KAJ NOHRBORG

I Travellers Club i Stockholm slipper ingen kvinna in, o aldrig så vittberest. Den enda kvinna som någonsin tillåtits sin fot på resandeklubben är mexikanska ambassadrisen, so en diplomatmottagning en gång oförskräckt forcerade alla h

Travellers Club fyller 50 år i år. Och TV följer upp i kväll med ett program kring de äventyrliga männen som sju gånger om året samlas i klubblokalerna på Hotell Foresta på Lidingön för att prata minnen och äta supé. Klädsel: smoking. Utom vid högtidssammanträdena då man får vara så god och hoppa i fracken.

Det är inte precis den resandes ensak hur han kvalificerar sig för medlemskap i resandeklubben. Stadgarna påbjuder att vederbörande må ha rest i minst två världsdelar för att få ta säte och stämma i den illustra klubben. Då räknas inte Europa och Nordamerika.

★ *Någonting extra*

— Att resa till Nordamerika är ju ungefär som att ta tåget till Södertälje numera, säger filmregissören Torgny Anderberg, som reste hårs och tvärs i Sydamerika tillsammans med upptäcktsresanden Rolf Blomberg.

Vidare racker det inte med att vara utlandssvensk så där i största allmänhet. Att sitta på sin stjärt på ett luftkonditionerat kontor någonstans i utlandet.

— Man måste ha uträttat någonting extra, säger Anderberg. Någonting utöver det vanliga. Vilket inte hindrar att många affärsmän är medlemmar i Travellers Club. I allmänhet har de startat sina karriärer som äventyrare.

★ *Eget skyddshelgon*

Klubben räknar i dag i runt tal 300 medlemmar. Klubbens ordförande är ambassadören Johan Beck-Friis och hedersordförande professor Gerhard Lindblom.

Andra kända och välkända medlemmar:

Upptäcktsresanden Sten Bergman